

SANATIN RİTMİ

IV. ULUSLARARASI SANAT SEMPOZYUMU

IV. INTERNATIONAL ART SYMPOSIUM

Kocaeli Üniversitesi

Kocaeli University

Güzel Sanatlar Fakültesi

Faculty of Fine Arts

BİLDİRİ ÖZETLERİ KİTABI

BOOK of ABSTRACTS

sanatinritmi.kocaeli.edu.tr

12-16 MAYIS | MAY 2025

Onursal Başkan | Honorary President

Prof. Dr. Nuh Zafer Cantürk

Kocaeli Üniversitesi Rektörü

Rector of Kocaeli University

Başkan | Chairman

Prof. Süreyya Temel

Güzel Sanatlar Fakültesi Dekanı

Dean of Faculty of Fine Arts

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi
Sanatın Ritmi IV. Uluslararası Sanat Sempozyumu
Kocaeli University Faculty of Fine Arts
Rythm of Art: 4th International Art Symposium

YAYINCI | PUBLISHER
Kocaeli Üniversitesi Vakfı Yayınları
Kocaeli University Foundation Publications

ISBN

978-625-97159-9-5

Düzenleyen | Organizer

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi
Kocaeli University Faculty of Fine Arts

Onursal Başkan | Honorary President

Prof. Dr. Nuh Zafer Cantürk
Rektör / Rector

Sempozyum Başkanı | Symposium Chairman

Prof. Süreyya Temel
Dekan / Dean

Editör | Editor

Doç. Dr. Hakan Bağcı

Mizanpaj | Layout Design

Arş. Gör. (Assist.) Ali Yıldırım

Sempozyum Takvimi | Symposium Date

12–16 Mayıs | May

Sempozyum Sitesi | Symposium Website

sanatinritmi.kocaeli.edu.tr

Sergi Sitesi | Exhibition Website

kougsf-etkinlik.com

Oturumlar | Sessions

https://drive.google.com/file/d/1b8IPwtgA61QXuB3nqMYiUOEfXlygq_mo/view?usp=sharing

Bildirilerdeki tüm içeriklerin sorumlulukları yazarlarına aittir.
Responsibility for all content in the papers belongs to the authors.

İÇİNDEKİLER

I	Künye
II–XIII	İçindekiler
XIV–XIX	Kurullar
XX–XXI	Rektör Mesajı
XVII–XXIII	Dekan Mesajı
XXIV–XXXIX	Davetli Konuşmacı - Prof. Dr. Oğuz Adanır
XL–XLVI	Davetli Konuşmacı - Isobel Whitelegg
1–234	Bildiri Özetleri

Dr. Nurtaç Ulutürk

- 1–2 **Sanat ve Politika İlişkisinde Temsilin Ötesinde Olanaklar: Anlam, Mekân ve Zamanın Yeniden Yapılandırılması**
Possibilities Beyond Representation in the Relationship Between Art and Politics: Reconstruction of Meaning, Space and Time

Dr. Pınar Kalkavan

- 3–4 **Çağdaş Tekstil Baskı Tasarımında Kültürel Mirasın Sürdürülebilir Yorumu: Bir Baskı Desen Koleksiyon Tasarımı**
A Sustainable Interpretation of Cultural Heritage in Contemporary Textile Print Design: A Print Pattern Collection Design

Öğr. Gör. Dr. (Lect. Dr.) Gürkan Korkmaz

- 5–6 **Sözlü Kültürden Performans Sanatına Tragedyanın Kökenine Dair Yeni Bir Ontoloji: Memoratlar**
A New Ontology of the Origin of Tragedy from Oral Culture to Performance Art: Memorates

Sevilay Kocabaş, Dr. Yıldırım Karadeniz

- 7–8 **13. ve 14. Yüzyıla Ait Bazı Yazma Eserlerdeki Geometrik Desenlerin Analizi**
Analysis of Geometric Patterns in Some Manuscripts of the 13th and 14th Century

Dr. Ali Uslu

- 9–10 **Bir İfade Biçimi Olarak Çağdaş Seramik Sanatında Ayakkabı**
Shoes as a Form of Expression in Contemporary Ceramic Art

Arş. Gör. (Assist.) Pelin Sarıkaya

- 11–12 **Oyunculuk Eğitiminde Viewpoints Yöntemi ve “Martı” Örneği**
Viewpoints Method in Acting Training: “The Seagull” Example

Öğr. Gör. Dr. (Lect. Dr.) Gürkan Korkmaz

- 13–14 **Oyunculuk Sanatında Karakter Yaratımının Ontiko-Ontolojik Dramaturjisi**
Ontico-Ontological Dramaturgy of Character Creation in Acting Art

Öğr. Gör. Dr. (Lect. Dr.) Gökçe Ağ

- 15–16 **Hasan Ferit Alnar’ın 10 Yunus Emre İlahisi (Yunus Emre Süiti) İncelemesi**
Hasan Ferit Alnar’s Review of 10 Yunus Emre Hymns (Yunus Emre Suite)

Dr. Eda Çekil Konrat

17–18 Feminist Perspektiften Çağdaş Fotoğrafta Kimlik ve Temsil

Identity and Representation in Contemporary Photography from a Feminist Perspective

Gözde Yılmaz, Dr. Sümeyra Merve İlbak Tahmaz

19–20 Turquerie'nin Batı Avrupa Sanatındaki Yeri ve Etkileri

Influence of Turquerie in Western European Art

Mizgin Ayhan

21–22 Godot'yu Yas Tutarken Beklemek: Absürd Tiyatrodaki Ölüm ve Kayıp Algısı

Mourning While Waiting For Godot: The Perception of Death and Loss in Absurd Theatre

Canan Çeşit, Prof. Dr. Uğur Alpagut

23–24 Toplum Müziği Uygulama Örneği: Bir Durum Çalışması

An Example of Community Music Practice: A Case Study

Nurhayat Yıldırım

25–26 Sinema Tiyatro İlişkileri Bağlamında Medea'nın Sinema Uyarlamaları

Cinema Adaptations of Medea in the Context of Cinema-Theatre Relations

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Mehmet Şahin Akıncı

27–28 Çocuk ve Okul Şarkılarının Bestelenme Aşamaları

Composition Stages of Children's and School Songs

Sude Arslan, Doç. (Assoc. Prof.) Arzu Parten Altuncu

29–30 Dönüşen Beden Olgusu Üzerinden Değişen Sanat

Changing Art Through the Transforming Body Phenomena

Dilek Yıldırım, Dr. Yıldırım Karadeniz

31–32 Ebru Sanatı ve Estetik

Ebru Art and Aesthetics

Dr. Tuba Subaşı Adıbelli

33–34 Mimari Kültür Mirasının Hennesi Tezyinat Açısından Yorumlanması: Üsküp Mustafa Paşa Camii Örneği

Interpretation of Architectural Cultural Heritage in Terms of Die Decoration: The Example of Üsküp Mustafa Paşa Mosque

Dilek Kocakaplan, Doç. (Assoc. Prof.) Nermin Demirkol

35–36 Soda Pişirimi ile Geleneksel Avanos Çömlekçiliğinin Sanatsal Dönüşümü

Artistic Transformation of Traditional Avanos Pottery With Soda Firing

Elmas Gündoğdu Duman, Doç. (Assoc. Prof.) Arzu Parten Altuncu

37–38 Sanat Nesnesine Dönüşen Saat

Clock Turned into Art Object

- Arş. Gör. Dr. (Assist. Dr.) Onurcan Erdal
39–40 Özel Eğitim Öğrencileriyle Seramik Çamuru Kullanılarak Yapılan Uygulamalar Üzerine Bir Değerlendirme
An Evaluation of Applications Using Ceramic Clay With Special Education Students
- Dr. Oktay Emre
41–42 2000 Sonrası Türkiye’deki Oyun Yazarlığı Serüvenini Çağdaş ve Yeni Kavramları Işığında Okumak
Reading the Adventure of Playwriting in Türkiye After 2000 in the Light of Contemporary and New Concepts
- Dr. Mukaddes Çetin Büyüktunca
43–44 Post-Gerçek Estetik: Görsel Tasarımda Algının Dönüşümü
Post-Real Aesthetics: Transformation of Perception in Visual Design
- Burcu Özbay
45–46 Müziğin Duygular Üzerindeki Etkisi
The Effect of Music on Emotions
- Dr. Bayram Armutcı
47–48 Video Oyunlarında Sprite Tabanlı Animasyonlar : Karakter İfadesi ve Duygusal İletişimin Görsel Anlatımı
Sprite-Based Animations in Video Games: Visual Representation of Character Expression and Emotional Communication
- Doç. (Assoc. Prof.) Şeyma Müge İba
49–50 Beden, İz ve Doğa Arasında: Richard Long’un Land Art’ında Süreç ve Deneyimsel Yaklaşım
Between Body, Trace, and Nature: Richard Long’s Experiential and Process-Oriented Approach in Land Art
- Akın Zayım
51–52 Tebaadan Yurttaş Dönüşüm: Türkiye’de Erken Cumhuriyet Dönemi Yükselen Propaganda ve Grafik Tasarım
From Subject to Citizen: The Rise of Propaganda and Graphic Design in Early Republican Türkiye
- Şeymanur Kabadayı, Doç. (Assoc. Prof.) A. Sultan Karaoğlu
53–54 Selçuklu Dönemi Çini Sanatında Figüratif Anlatım
Figurative Expression in Seljuk Ceramic Art
- Arş. Gör. (Assist.) Asena Yıldırım Konya
55–56 Dijital Çağda Tiyatro: Siber Mekanda Oyuncunun Performansı
Treatre in the Digital Age: Actor’s Performance in Cyberspace
- Nisanur Çağlıyan, Hamit Gış
57–58 Türkiye’de Yayımlanan A/r/tografi Konulu Makaleler Üzerine Bir Derleme Çalışması
A Review of Academic Articles on A/r/tography Published in Türkiye
- Cemre Arslan, Hamit Gış
59–60 Öğrenci Gözünden Bilsem’de Eğitim: Bir Otoetnografi Örneği
Education At Bilsem Through the Eyes of a Student: An Autoethnographic Example

- Abdullah Aydemir, Dr. Yıldırım Karadeniz
61–62 Hat Sanatının Estetik Değerler Açısından İncelenmesi
Examination of Calligraphy in Terms of Aesthetic Values
- Dr. Müsebbih Fındık Tütün
63–64 Bir Doğal Afet Sonucunun Fumiaki Aono’nun Eserlerine Yansıması; ‘Enkaz ve Anamnez’
The Reflection of a Natural Disaster Result in Fumiaki Aono’s Works; ‘Debris and Anamnesis’
- Arş. Gör. (Assist.) İdil Özaydın
65–66 Türkiye Tiyatrosunda Katılımcı Performanslar Bağlamında Seyirci-Performansçı İlişkisi
The Performer-Audience Relationship in the Context of Participatory Performances in Turkish Theatre
- Sevgi Bozkurt, Dr. İlknur Erbaş
67–68 Ebru Sanatında Kaplan Gözü Ebru
Tiger’s Eye in Ebru Art
- Necla Kılıç, Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Barış Aydın, Zeynep Kılıç
69–70 Kreatif Motivasyonun Paradoksal Doğası: Dadaizmde Eylemsizliğin Estetik İnşası
The Paradoxical Nature of Creative Motivation: The Aesthetic Construction of Inaction in Dadaism
- İrem Açıkgöz, Dr. Asuman Daşdemir
71–72 Keskin Meslek Yüksek Okulu Öğrencilerinin Fotosesleri
Photovoice of Keskin Vocational School Students
- Elmas Gündoğdu Duman, Prof. Dr. Safiye Başar
73–74 Optik Yanılsama ve Sanat: Çağdaş Seramik Sanatı Üzerinden Bir Değerlendirme
Optical Illusion and Art: An Evaluation Through Contemporary Ceramic Art
- Ecem Yerman
75–76 İnsansonrası Ontolojiler: Okoyomon’un Distopik Ekosistemi
Posthuman Ontologies: The Dystopian Ecosystem of Okoyomon
- Dr. Mustafa Kemal Yurttaş
77–78 Çağdaş Sanatta İnsan Sonrası Yeryüzü-Oluşlar: Pierre Huyghe’in Untilled Enstalasyonu
Posthuman Becoming-Earths in Contemporary Art: Pierre Huyghe’s Untilled Installation
- Elif Umay Akay, Zehra Akay, Sümeyye İrem Yeter
79–80 Bireylerin Müzik Tercihleri Üzerine Nitel Bir Araştırma
A Qualitative Study on Individuals’ Music Preferences
- Yaren Sena Uçar, Eda Güven, Sümeyye İrem Yeter
81–82 Müzik ve Sağlık Arasındaki İlişkiye Dair Tezlerin İncelenmesi: Nitel Bir Doküman Analizi
Analysis of Theses on the Relationship Between Music and Health: A Qualitative Documentary Review

- Betül Gölcü, Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Hazal Aksoy Kökkaya
83–84 90’lar Türkiye’sinde Sanat İnisiyatifleri: Beyaz Küp’ün Dışında
Art Initiatives in Türkiye in the 90’s: Outside the White Cube
- Yiğit Gümüşada, Dr. Fatma Kandemir Şahin
85–86 Şiddet Olgusunun Tiyatro Sanatına Yansımaları: Bir Uygulama İncelemesi “Taj Mahal Muhafızları”
Reflections of the Phenomenon of Violence on Theatre Art: A Practical Study “Guardians of the Taj Mahal”
- Arş. Gör. Dr. (Assist. Dr.) İmre Deniz Işıktaş
87–88 Seramik Sanatında Sıvı Çamura Daldırma Yöntemi ve Kullanım Olanakları Üzerine Bir Deneme
An Essay on Slip Dipping Method and Usage Possibilities in Ceramic Art
- Beyza Erol, Yusuf Gözüdeli
89–90 Çocuk Gözünden Sanat: Bilsem Öğrencilerinin Sanat Algısına İlişkin Bir Fenomenolojik Analiz
Art Through the Eyes of Children: A Phenomenological Analysis of Bilsem Students’ Perceptions of Art
- Dr. Naci Edi
91–92 Geçici Formlar, Kalıcı Mesajlar: Kar ve Buz Heykellerinin Çağdaş Sanattaki İşlevi ve Ekolojik Farkındalık
Ephemeral Forms, Permanent Messages: The Function of Snow and Ice Sculptures in Contemporary Art and Ecological Awareness
- Burcu Özer, Dr. Asuman Daşdemir
93–94 Gotik Resim Sanatında İfade Aracı Olarak Giyim ve Renk
Clothing and Colour as a Means of Expression in Gothic Painting
- Sinan Mordağ
95–96 Tiyatroda Totaliter Figürlerin Biyopolitik Temsili: Dürrenmatt’ın “Yaşlı Kadının Ziyareti” Oyununda Egemenlik ve Rızanın İnşası
The Biopolitical Representation of Totalitarian Figures in Theatre: The Construction of Sovereignty and Consent in Dürrenmatt’s the Visit the Construction of Sovereignty and Consent in Dürrenmatt’s the Visit
- Hakan Acar, Dr. Metin Yasan
97–98 David Lynch Sinemasında Gerçeklik ve İllüzyon: Lacan’ın Arzu, Eksiklik ve “Objet Petit A” Kavramları Üzerinden Analizi
Reality and Illusion in David Lynch’s Cinema: An Analysis of Lacan’s Concepts of Desire, Lack and ‘Objet Petit A’
- Doç. (Assoc. Prof.) Kutlu Gürelli
99–100 Akademik Bir Faaliyet Olarak Sanatsal Araştırma: Journal For Artistic Research (Jar) Örneği
Artistic Research as Academic Endeavor: The Case of the Journal For Artistic Research (Jar)

- Kübra Nayman, Arş. Gör. (Assist.) Görkem Ergin
101–102 Stanislavski’nin Fiziksel Eylemler Yöntemi’nin Oyuncunun Bilinçaltı Yaratıcılığına Etkisi: Psiko-Fiziksel Yaklaşım
Stanislavski’s Method of Physical Actions and Its Effect on the Actor’s Subconscious Creativity: A Psycho-Physical Approach
- Dr. Tuğba Gayret
103–104 Adana’da Gastronomi Sektöründe Mekanlarda Kullanılan Tipografik Yazı Stillerinin Grafik Tasarım Açısından İncelenmesi
Analysis of Typographic Writing Styles Used in Gastronomy Sector in Adana in Terms of Graphic Design
- Dr. Yakup Dursun
105–106 Antik Mısır’da Düzen ve Kaos Arasında Seth’in Eşek Sembolizmi
Seth’s Donkey Symbolism Between Order and Chaos in Ancient Egypt
- Arş. Gör. Dr. (Assist. Dr.) Elifnur Elmas Koşarca, Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Ekin Deveci, Prof. Dr. Neslihan Kıyar
107–108 “Sanatın Başlangıcına Yolculuk” Adlı Etkinliğin Öğrenci Performans ve Başarısına Etkisi
The Effect of the Event Called “Journey to the Beginning of Art” on Student Performance and Success
- Semra Akkan
109–110 Tiyatroda Yaşayan Sahne: Biyomalzemelerle Yeni Bir Estetik ve Ekolojik Tiyatro Tasarımı
The Living Stage in Theatre: A New Aesthetic and Ecological Theatre Design With Biomaterials
- Murat Anıl Soykök
111–112 Anlatı Yoluyla Temas; Geleneksel Meddahlığın Performans Sanatları ve Terapötik Uygulamalar Bağlımlarında Yeniden Yorumu
Narrative-Based Contact: A Contemporary Interpretation of Traditional Meddah Art in the Context of Performing Arts and Therapeutic Practices
- Arş. Gör. Dr. (Assist. Dr.) Erhan Gülen
113–114 Endüstriyel Ürünlerin Sanat Bağlamında Modüler Olarak Yeniden Kullanımı ve Uygulama Örnekleri
Modular Reuse of Industrial Products in Art Context and Application Samples
- Gizem Özarpalı, Prof. Dr. Yunus Berkli
115–116 Türk Sanatında Sürrealizmin En Erken Örnekleri
The Earliest Examples of Surrealism in Turkish Art
- Dr. Nilüfer Özakçaoğlu Aydın, Öğr. Gör. Dr. (Lect. Dr.) Ömer Aydın
117–118 Resim Sanatında Mimari Unsurların Betimlenme Süreci: Tarih Öncesinden Günümüze
The Process of Depiction of Architectural Elements in the Art of Painting: from Prehistory to the Present
- Elif Nur Kaya, Ecrin Ece Kolay, Mustafa Poslu
119–120 Sandro Botticelli’nin Primavera Eserinde Merkür Tasfirinin Geometrik Analizi: Özel Dik Üçgenlerin Kullanımı Üzerine Bir İnceleme
A Geometric Analysis of Mercury’s Depiction in Botticelli’s Primavera: Reflections of Pythagorean Mathematics in Renaissance Art

Arş. Gör. (Assist.) Dicle Yılmaz

121–122 Görünmeyeni Görünür Kılmak: Psiko-Plastik Sahne Anlayışının Doğuşu

Making the Invisible Visible: The Emergence of the Psycho-Plastic Stage Concept

Kübra Kolluoğlu

123–124 Türkiye’de Tıbbi ve Medikal İllüstrasyon Eğitimi: Gelişmeler, Zorluklar ve Fırsatlar

Medical and Medical Illustration Education in Türkiye: Developments, Challenges and Opportunities

Arş. Gör. (Assist.) Gülhis Duygun, Arş. Gör. (Assist.) Orhun İnce

125–126 Performans Mekânlarının Algısında ve Bağlamında Değişen Dinamikler

Changing Dynamics in the Perception and Context of Performance Spaces

Ali Küçük

127–128 Tiyatroda Teknoloji Kullanımının Anlatıya Olan Dönüştürücü Etkisi

The Transformative Effect of the Use of Technology on Narrative in Theatre

Hamdi Malcı

129–130 Stanislavski’nin “Sihirli Eğer”inden Eric Morris’in “Lütfen Rol Yapmayın” Anlayışına: Oyunculukta “Olma” Haline Psikolojik Yaklaşımlar

From Stanislavski’s “Magic If” to Eric Morris’s “Please Do Not Act” Approach: Psychological Perspectives on the State of “Being” in Acting

Arş. Gör. (Assist.) Bengü Dağlı

131–132 Takı Tasarımında “Altın”: Kültürel Pratikler ve Sürdürülebilirlik Perspektifi

Gold in Jewelry Design: Cultural Practices and a Sustainability Perspective

Leyla Bayramzade

133–134 Azerbaycan’da Şur, Türkiye’de Kürdî Olarak Adlandırılan Makamlarda İki Eser Üzerinden Makamsal Yapılarının Karşılaştırması

A Comparison of the Maqam Structures of Two Works in Maqams Called Shur in Azerbaijan and Kurdî in Türkiye

Dr. Yunus Emre Çelik

135–136 Farkın Sınırı: İslam Sanatlarında Sentezin Tikel Olana Etkileri

The Limit of Difference: The Effects of Synthesis on the Particular in Islamic Arts

Pınar Önal

137–138 Konutların Yapı Sağlamlığının Tasarımlarıyla İlişkisinin Sorgulanması

Questioning the Relationship Between the Structural Soundness of Houses and Their Design

Ezel Deniz Ünlü

139–140 İlkokul Öğrencilerinin Resimli Kitap Okuma Tercihlerinin Araştırılması ve Masal Kitabı Tasarımı

Research on Primary School Students’ Preferences For Reading Illustrated Books and Design of Storybooks

- Defne Buket Taşdemir
141–142 Sosyal Bilgiler Dersi Hititler Uygarlığı Konusunun Animasyonlu Anlatımının Öğrenme Düzeyine Etkisi
The Effect of the Animated Expression of the Topic of the Hittite Civilization in the Social Studies Course on the Learning Level
- Arş. Gör. (Assist.) Baturalp Ali Yavuz
143–144 Modernizme Giden Yolda Doğanın Tiyatroda Konumlanışının Örnek Oyunlar Üzerinden İncelenmesi
The Examination of the Positioning of Nature in Theatre Through Example Plays on the Path Towards Modernism
- Tunay Gözden
145–146 Fluxus Akımı ve Marina Abramoviç Performans Sanatının Sınırlarını Zorlamak
Fluxus Movement and Marina Abramovich Pushing the Limits of Performance Art
- Beren Nehir Altay, Nursel Yıldız
147–148 Böcek Türlerinin Sanat Aracılığıyla Tanıtılması / Böceklerin Estetiği
Introduction of Insect Species Through Art / Aesthetics of Insects
- Abdulvahap Gürbüz
149–150 Bağlama İcracılarının Performans Anksiyete Düzeylerinin İncelenmesi: Şanlıurfa İli Örneği
An Examination of Performance Anxiety Levels Among Bağlama Performers: The Case of Şanlıurfa Province
- Ömer Sayın, Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Emel Güray
151–152 Benjamin'den Günümüze Çağdaş Sanat Eserlerinde Aura ve İzleyici Etkileşimi
Aura and Audience Interaction in Contemporary Artworks from Benjamin to the Present
- Arş. Gör. (Assist.) Hüseyin İzci, Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Bekir Şahin Baloğlu
153–154 Ney Enstrümanında Tonun Fiziksel ve Teknik Bileşenleri Üzerine Bir İnceleme
An Analytical Study on the Physical and Technical Components of Tone Production in the Ney Instrument
- Pınar Mermer
155–156 Sanat Ne Zaman Biter, Huzursuzluk Ne Zaman Başlar?
Art on the Edge: Where Expression Ends and Discomfort Begins
- Özlem Kartal
157–158 Modern Sanatta Yabancılaşmaya Feminizm Perspektifinden Bakmak
Alienation in Modern Art from a Feminist Perspective
- Naz Evren
159–160 Erken Çocuk Gelişimi ve Müzik 4-6 Yaş Gurubu İçin Müzik Tutum Ölçeği Geliştirme
Early Child Development and Music Development of Music Attitude Scale For 4-6 Age Group
- Can Sertaç Adalier
161–162 Bir Tiyatro Sahnesi Olarak Metaverse: Küreselleşen Dünyada Tiyatronun Yeni Formları
Metaverse as a Theatre Stage: New Forms of Theatre in a Globalizing World

Deniz Şanlı

- 163–164 1980-2000 Arası Türk Resim Sanatı ve Kozmosu Yansıtan Sanatçılar**
Turkish Painting Art and Artists Reflecting the Cosmos Between 1980 and 2000

Özlem Öğüt

- 165–166 Geçmişten Günümüze Suluboya: Teknik, Kültür ve Dönüşüm**
Watercolor from Past to Present: Technique, Culture and Transformation

Su Eda Bostancı, Doç. (Assoc. Prof.) Tuba Kınay Oguzcan

- 167–168 Göstergelerarasılık Bağlamında Resim Sanatının Bir Türk Dizisine Etkileri: Leyla ile Mecnun**
The Effects of Painting on a Turkish Series in the Context of Intersemiotics: Leyla and Mecnun

Doç. (Assoc. Prof.) Hülya Yavuz Öden

- 169–170 Endüstriyel Yapıların Sanat ve Kültür Mekanına Dönüşümü ve Sürdürülebilirlik**
The Transformation of Industrial Buildings into Art and Culture Spaces and Sustainability

Dr. Sevgi Kılınç

- 171–172 Dadaist Beatrice Wood'un Lüsterli Seramikleri Üzerine Bir Değerlendirme**
An Evaluation of Dadaist Beatrice Wood's Lustre Ceramics

Dr. Sercan Özinan

- 173–174 Thomas Ostermeier'in Hamlet'inde Montaj ve Reconstruction (Yeniden İnşâ) Estetiği**
Aesthetics of Montage and Reconstruction in Thomas Ostermeier's Hamlet

Doç. (Assoc. Prof.) Ergün Arda

- 175–176 Geleneksel Çanakkale Seramiklerinin Modern Yorumları**
Modern Interpretations of Traditional Çanakkale Ceramics

Dr. Sevda Gül

- 177–178 Dijital Teknolojilerin Dövme Sanatına Entegrasyonu: Sanal Gerçeklik, Artırılmış Gerçeklik ve Akıllı Dövmeler Üzerine Bir İnceleme**
The Integration of Digital Technologies into Tattoo Art: An Examination of Virtual Reality, Augmented Reality, and Smart Tattoos

Medine Yıldırım Simooğlu

- 179–180 Andy Warhol'un "Marilyn Monroe" Eserlerinin Sanatsal, Psikolojik Bağlamda İncelenmesi**
An Artistic and Psychological Analysis of Andy Warhol's Marilyn Monroe Works

Arş. Gör. (Assist.) Ahmet Açık

- 181–182 De Stijl Sanat Akımının Moda Üzerindeki Yansımaları: Yves Saint Laurent ve Sanat-Moda Etkileşimi Üzerine Bir İnceleme**
Reflections of the De Stijl Art Movement on Fashion: An Analysis of Yves Saint Laurent and the Art-Fashion Interaction

Murat Atmaca, Dr. Yasemin Sarı Bayer

- 183–184** **Gustave Dore’nin İlahi Komedyâ İllüstrasyonlarında Cehennemin 9. Katmanının Sanatsal ve Alegorik Anlamı**
The Artistic and Allegorical Meaning of the Ninth Circle of Hell in Gustave Doré’s Illustrations of the Divine Comedy

Cemil Tayfun Bodur, Yelda Türkan Özdeş, Dr. İmran Uzun

- 185–186** **Sahne Fotoğrafçılığında Işık ve Renk Üzerinden Göstergebilimsel Değerlendirmeler**
Semiotic Evaluations on Light and Color in Stage Photography

Şerife Ay

- 187–188** **Türk Resim Sanatında Geçmisten Günümüze Kadın Temsili**
Representation of Women in Turkish Painting from Past to Present

Dr. Murat Benan Yıldız

- 189–190** **Ekolojik Estetik: İleri Dönüşüm Sanatı Bağlamında Plastik Atık Kullanımı**
Ecological Aesthetics: The Use of Plastic Waste in the Context of Upcycling Art

Kübra Tektaş

- 191–192** **Bugün Politik Tiyatro?**
Political Theatre Today?

Öğr. Gör. Dr. (Lect. Dr.) Esra Nurten Gül, Doç. (Assoc. Prof.) Serpil Yayman, Yasem Gergin

- 193–194** **Gürpınar Bölgesinden Temin Edilen Yerel Hammaddenin Linol Baskı Tekniğinde Kullanılabilirliğinin Araştırılması**
Investigating the Usability of Local Raw Material Obtained from the Gurpınar Region in Linoleum Printing Technique

Semra Akkan, Dr. İmran Uzun

- 195–196** **Robert Wilson Rejisi ile Üç Kuruşluk Opera’da Postmodern Sahneleme: Gerçeklik ve Anlamın Çoğulluğu**
Postmodern Staging in the Threepenny Opera Through Robert Wilson’s Direction: The Plurality of Reality and Meaning

Ecrin Hatipoğlu, Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Ümit Kubilay Can, Öğr. Gör. (Lect.) Umut Volkan

- 197–198** **Müzik Öğretmenlerinin Öz Şefkat Düzeylerinin Çeşitli Değişkenlerle İlişkisinin İncelenmesi**
An Examination of Music Teachers’ Self-Compassion Levels in Relation to Various Variables

Rabianur Ocak

- 199–200** **Görünmeyen İzler: Malzeme Bilinci ve Tehlikeler**
Invisible Traces: Material Consciousness and Hazards

Seda Gülşen Kınış, Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Ümit Kubilay Can

- 201–202** **Türkiye’de Gerçekleştirilen Klasik Müzik Festivallerinin İncelenmesi**
Analysi of Classical Music Festivals Held in Türkiye

Öğr. Gör. (Lect.) İsmail Birlik, Dr. İmran Uzun

- 203–204** **Yok Olmuş Bir Şeyin İzi: Trans-Estetik Öğe Olarak Kirlian Elektrofotografileri**
The Trace of Something Vanished: Kirlian Electrophotographs as Trans-Aesthetic Elements

Arş. Gör. (Assist.) Meltem İşleyen, Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Nihat Dursun

- 205–206 Robotların Dokunuşundan Yeni Bir Estetik Anlayışa: Algoritmaların Dönüştürdüğü Sanat**
From the Touch of Robots to a New Aesthetic Understanding: Art Transformed By Algorithms

Arş. Gör. Dr. (Assist. Dr.) Mehmet Cihan Gezen

- 207–208 Sanatsal Üretim Sürecinde Desen**
Drawing in the Artistic Production Process

Prof. Dr. Sema Göktaş

- 209–210 Milo Rau’nun Yeni Gerçekçi Tiyatrosu**
Milo Rau’s New Realist Theatre

Arş. Gör. Dr. (Assist. Dr.) Pembe Aktürk

- 211–212 İmge Estetiğinde Analog Bozulma: “Lola Dupre Kolajları Üzerine Bir İnceleme”**
Analog Distortion in Image Aesthetics: “A Study on the Collages of Lola Dupre”

Meryem Cineviz

- 213–214 Protesto Sanatı ve İklim Aktivistlerinin Sanat Yapıtlarına Karşı Eylemlerinin İncelenmesi**
Protest Art and the Actions of Climate Activists Againsts Artwork

Halil İbrahim Kaya, Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Osman Odabaş

- 215–216 Yapay Zekadan Sonra Sanatçının Yeni Konumu**
The Artist’s Repositioning in the Age of Artificial Intelligence

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Tamer Temel

- 217–218 Geleneksel’den Çağdaş Türk Tiyatrosu’na “Öteki”nin Temsili**
Representation of the “Other” from Traditional to Contemporary Turkish Theatre

Öğr. Gör. Dr. (Lect. Dr.) Erdoğan Gögebakan

- 219–220 Kahkahanın İsyanı: Dario Fo Tiyatrosuna Karnavalesk Bir Yaklaşım**
The Rebellion of Laughter: A Carnavalesque Approach to Dario Fo’s Theatre

Öğr. Gör. Dr. (Lect. Dr.) Selim Cinisli, Zehra Mete

- 221–222 Yaşamın Görünmez Sahnesi: Kişisel Mekânlarda Dramatik Estetik ve Senografik Mekan**
The Invisible Stage of Life: Dramatic Aesthetics and Scenographic Space in Personal Environments

Arş. Gör. Dr. (Assist. Dr.) Cem İçyar

- 223–224 Tiyatroda Kitle Yönetimi ve İktidar**
Mass Management and Power in Theatre

Dr. İhsan Tahir Erdal

- 225–226 İsviçre Stiline Başkaldırı: Niklaus Troxler’in Tipografik Tasarımında Yenilikçi Yaklaşım**
Rebel Against Swiss Style: Innovative Approach to Niklaus Troxler’s Typographic Design

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Hatice Nilüfer Süzen

227–228 Sanat Eğitiminin Bireysel ve Toplumsal Gelişime Katkısı

The Contribution of Art Education to Individual and Societal Development

Dr. Pınar Üner Yılmaz

229–230 Documenta Onbeş: İş Birliği ve Sanatsal Sürdürülebilirliğin Bir Örneği

Documenta Fifteen: An Example of Collaboration and Artistic Sustainability

Dr. Ece Çelikçapa Özınan

231–232 Temel Oyunculuk Eğitime Yönelik Bir Öneri: Performatif Pedagoji

A Proposal For Basic Acting Education: Performative Pedagogy

Rahile Mahmudova, Prof. Dr. İsmail Keskin

233–234 Avatar ve Avatar Su Yolunda Filmlerinde Görsel Efektlerin Karşılaştırılması

A Comparison of Visual Effects in the Films Avatar and Avatar: The Way of Water

Bilim Kurulu | Science Board

Prof. Dr. Ahmet Selim Doğan

Prof. Dr. Ahmet Serkan Ece

Prof. Dr. Ali Uçan

Prof. Dr. Ayşe Çakır İlhan

Prof. Aygün Dinçer Kırca

Prof. Dr. Belir Tecimer

Prof. Dr. Bünyamin Aydemir

Prof. Dr. Ceyhun Konak

Prof. Dr. C. Victor Fung

Prof. Dr. Çiğdem Kılıç

Prof. Dr. Dilek Akbulut

Prof. Duygu Kahraman

Prof. Dr. Duygu Piji Küçük

Prof. Düriye Kozlu İsmailoğlu

Prof. Dr. Ece Emine Karşal

Prof. Elif Sanem Güleç

Prof. Enver Mete Aslan

Prof. Erol İpekli

Prof. Evren Karayel Gökkaya

Prof. Dr. Eylem Güzel

Prof. Fatma Öztürk

Prof. Fatma Deniz Korkmaz

Prof. Fehim Huskovic

Prof. Dr. Fikri Salman

Prof. Dr. Gülbin Özdamar Akarçay

Prof. Halil Yoleri

Prof. Hatice Selen Tekin

Prof. Dr. Işıl Altun

Prof. İsmail Keskin

Prof. Kadriye Didem Atış

Prof. Dr. Levent Mercin

Prof. Lisa Lehmberg

Prof. Dr. Lilian Maria Tonella Tüzün

Prof. Liviu Dospinescu

Prof. Dr. Masafumi Ogawa

Prof. Dr. Malcolm Hague

Prof. Mehmet Kavukçu

Prof. Melihat Tüzün

Prof. Dr. Melike Taşçıoğlu Vaughan

Prof. Dr. Mustafa Bulat

Prof. Dr. Mustafa Küçüköner

Prof. Dr. Mustafa Uslu

Atatürk Üniversitesi

Ankara Müzik ve Güzel Sanatlar Üniversitesi

Türk Dünyası Müzik Eğitimcileri Birliği Bşk.

Kapadokya Üniversitesi

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi

Gazi Üniversitesi

Atatürk Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Güney Florida Üniversitesi, ABD

Haliç Üniversitesi

Gazi Üniversitesi, Türkiye

Anadolu Üniversitesi

Marmara Üniversitesi

Osmangazi Üniversitesi

Marmara Üniversitesi

Malatya Turgut Özal Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Anadolu Üniversitesi

Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi

Bandırma Onyedil Eylül Üniversitesi

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi

Osmangazi Üniversitesi, Türkiye

Üsküp Cyril Methodius Üniversitesi, Makedonya

Katip Çelebi Üniversitesi

Osmangazi Üniversitesi, Türkiye

Dokuz Eylül Üniversitesi

Sakarya Üniversitesi

Almanya Regensburg Üniversitesi, Almanya

Kocaeli Üniversitesi

Sakarya Üniversitesi

Dumlupınar Üniversitesi

Massachusetts Amherst Üniversitesi, ABD

Anadolu Üniversitesi, Türkiye

Laval Üniversitesi, Kanada

Yokohama Ulusal Üniversitesi, Japonya

Staffordshire Üniversitesi, İngiltere

Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi

Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi

Anadolu Üniversitesi

Atatürk Üniversitesi

Necmettin Erbakan Üniversitesi

Marmara Üniversitesi

Prof. Necla Coşkun	Anadolu Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Neslihan Kıyar	Kocaeli Üniversitesi
Prof. Nesrin Türkmen	Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi
Prof. Dr. Nigar Pösteke	Kocaeli Üniversitesi
Prof. Dr. Nilgün Sazak	Sakarya Üniversitesi
Prof. Nilüfer Ergin Doğruer	Marmara Üniversitesi
Prof. Olcay Ataseven	Süleyman Demirel Üniversitesi
Prof. Rafael Romero Pineda	Barselona Üniversitesi, İstanya
Prof. Rahmi Atalay	Anadolu Üniversitesi
Prof. Dr. Rasim Erol Demirbatır	Uludağ Üniversitesi
Prof. Dr. Reşat Başar	Okan Üniversitesi
Prof. Dr. S. Duygu Bedir Erişti	Anadolu Üniversitesi
Prof. Dr. Safa Yeprem	Marmara Üniversitesi
Prof. Safiye Başar	Kocaeli Üniversitesi
Prof. Dr. Sedat Özel	Kocaeli Üniversitesi
Prof. Dr. Selda Kulluk Yerdelen	Dokuz Eylül Üniversitesi
Prof. Dr. Selvihan Kılıç Ateş	Balıkesir Üniversitesi
Prof. Dr. Sema Göktaş	Kocaeli Üniversitesi
Prof. Dr. Sena Gürşen Otacıoğlu	Marmara Üniversitesi
Prof. Dr. Serdar Yılmaz	Balıkesir Üniversitesi
Prof. Dr. Serkan İldem	Kastamonu Üniversitesi
Prof. Dr. Sezen Özeke	Uludağ Üniversitesi
Prof. Dr. Sezin Türk Kaya	Uludağ Üniversitesi
Prof. Suna Çevik	Müzik Eğitimcileri Derneği
Prof. Süreyya Temel	Kocaeli Üniversitesi
Prof. Dr. Şengül Aydıngün	Kocaeli Üniversitesi
Prof. Dr. Şirin Şengel	Osmangazi Üniversitesi
Prof. Şirin Akbulut Demirci	Uludağ Üniversitesi
Prof. Tevfik Fikret Uçar	Anadolu Üniversitesi
Prof. Dr. Tülin Malkoç	Marmara Üniversitesi
Prof. Dr. Uğur Alpagut	Müzik Eğitimcileri Derneği
Prof. Dr. Ülkü Özgür	Gazi Üniversitesi
Prof. Valeri Chakalov	Shumen Konstantin Preslavsky Üniversitesi
Prof. Dr. Yanna Pavlova Ruskova	Konstantin Preslavsky University of Shumen
Prof. Dr. Yıldız Öztürk	Yıldız Teknik Üniversitesi
Prof. Dr. Yunus Berkli	Atatürk Üniversitesi
Prof. Dr. Yusuf Bilen	Süleyman Demirel Üniversitesi
Prof. Dr. Zafer Kurtaslan	Müzik ve Güzel Sanatlar Üniversitesi
Doç. (Assoc. Prof.) A. Sultan Karaoğlu	Kocaeli Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Alper Akgül	Kocaeli Üniversitesi
Doç. (Assoc. Prof.) Arzu Evecen	Çankırı Karatekin Üniversitesi
Doç. (Assoc. Prof.) Arzu Guliyeva Karaman	Azerbaycan Milli Konservatuarı
Doç. (Assoc. Prof.) Arzu Parten Altuncu	Kocaeli Üniversitesi

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) A. Aylin Can	Marmara Üniversitesi
Doç. (Assoc. Prof.) Ayşe Balyemez	Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Başak Özdoğan	Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Bora Erdağı	Kocaeli Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Boris Zhelev Georgiev	Veliko Tarnovo Aziz Cyril ve Aziz Methodius Üniversitesi
Doç. (Assoc. Prof.) Burcu Günay	Düzce Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Burim Ukiçi	Tetova Üniversitesi, Makedonya
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Bülent Sezgin	Bahçeşehir Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Canan Bayer	Kocaeli Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Deniz Özdemir Tuncer	İstanbul Medeniyet Üniversitesi
Doç. (Assoc. Prof.) Devabil Kara	Marmara Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Didem Erten Bilgiç	Kocaeli Üniversitesi
Doç. (Assoc. Prof.) Didem Didem Özişik	Atatürk Üniversitesi
Doç. (Assoc. Prof.) Ekin Deveci	Kocaeli Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Elif Avcı Koşu	Osmangazi Üniversitesi, Türkiye
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Emel Güray	Kocaeli Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Emel Yurtkulu	Osmangazi Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Emrah Gökaltun	Eskişehir Teknik Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Emrah Lehimler	Atatürk Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Mehmet Ferruh Haşiloğlu	Atatürk Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Gamze Mert	Gebze Teknik Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Gülnihal Küpeli	Marmara Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Gülnur Duran	Marmara Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Gülşen Erdal	Kocaeli Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Gürsoy Değirmencioğlu	Kocaeli Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Hakan Bağcı	Kocaeli Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Harun Töle	Kocaeli Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Hasan Hakan Okay	Balıkesir Üniversitesi
Doç. (Assoc. Prof.) Hazal Aksoy	Kocaeli Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Hünkar Yılmaz İaniello	Kocaeli Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) H. Yarkın Biçer	Kocaeli Üniversitesi
Doç. (Assoc. Prof.) Kamuran Özlem Sarnıç	Akdeniz Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Kadir Şahin	Karabük Üniversitesi
Doç. (Assoc. Prof.) M. Çağatay Gökten	Kocaeli Üniversitesi
Doç. (Assoc. Prof.) M. Ertuğrul Tuna	Kocaeli Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Manuela Boncheva	Prof. Pancho Vladigerov Ulusal Müzik Akademisi
Doç. (Assoc. Prof.) Metin Kar	Kocaeli Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Mine Can	Kocaeli Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Mine Mutlugün	Uludağ Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Moutushi Chakraborty	Amity Üniversitesi, Hindistan.
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Murat Kadiroğlu	Kocaeli Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Nazik Çelik	Kütahya Dumlupınar Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Nermin Demirkol	Kocaeli Üniversitesi

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Neslihan Türkmenoğlu Bayraktar

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Nevin Ayduşlu

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Nevzat Atalay

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Nilgün Şener

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Nuray Er

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Osman Nejat Akfırat

Doç. (Assoc. Prof.) Osman Odabaş

Doç. (Assoc. Prof.) Refik Yalur

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Seda Yavuz

Doç. (Assoc. Prof.) Serenay Şahin

Doç. (Assoc. Prof.) Suna Özgür Karaalan

Doç. (Assoc. Prof.) Şeniz Kabadayı

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Tamer Temel

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Üftade Muşkara

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Ümit Kubilay Can

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Vladimir Avramov

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Yavuz Durak

Doç. (Assoc. Prof.) Zafer Lehimler

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Zekeriya Erdiñ

Dr. Ayda Taştekin

Dr. Aydın Ketenağ

Dr. A. Emre Keskin

Dr. Carina Joly

Dr. Deniz Ekmekçioğlu

Dr. Duysal Demirbaş

Dr. Ebru Zübeyde Aklar

Dr. Ege Kaya Köse

Dr. Erhan Mutlugün

Dr. Gina J. Yi

Dr. Hatice Server Kesdi

Dr. İ. Tahir Erdal

Dr. İlknur Erbaş

Dr. İmran Uzun

Dr. Jennie Henley

Dr. Julio Cesar Ortega Solano

Dr. Mine Küçük

Dr. Mehtap Uygungöz

Dr. Neşe Grançer Okay

Dr. Oylum Tunçelli

Dr. Özlem Ayvaz Tunç

Dr. Pelin Karadeniz

Dr. Sandra Oberoi

Dr. Selim Cinisli

Kocaeli Üniversitesi

Atatürk Üniversitesi

İzmir Demokrasi Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Bandırma Onyedil Eylül Üniversitesi

İstanbul Üniversitesi

Osmangazi Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Atatürk Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Veliko Tarnovo Aziz Cyril ve Aziz Methodius Üniversitesi

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi

Atatürk Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Aksaray Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi

Cariri Federal Üniversitesi, Brezilya

Ondokuz Mayıs Üniversitesi

Eskişehir Teknik Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi

Uludağ Üniversitesi

Üniversitesi, ABD

Osmangazi Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Kraliyet Kuzey Müzik Koleji, İngiltere

Barselona Üniversitesi, İstanya

Osmangazi Üniversitesi

Anadolu Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Ondokuz Mayıs Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Harmony Müzik Okulu, Hindistan

Atatürk Üniversitesi

Dr. Serpil Şahin	Kocaeli Üniversitesi
Dr. Sibel Çelik	Dicle Üniversitesi
Dr. Sümeyra Merve İlbak Tahmaz	Kocaeli Üniversitesi
Dr. Tezcan Bahar	Osmangazi Üniversitesi
Dr. Timur Davletov	Uluslararası Türk Kültürü Teşkilatı
Dr. Yalım Keser	Kocaeli Üniversitesi
Dr. Yasemin Sarı Bayer	Kocaeli Üniversitesi
Dr. Yasemin Tanrıverdi	Kocaeli Üniversitesi
Dr. Yıldırım Karadeniz	Kocaeli Üniversitesi
Dr. Yusuf Budak	Kocaeli Üniversitesi
Dr. Zehra Pala Yavuziğit	Kocaeli Üniversitesi
Dr. Fatih Yarşı	Atatürk Üniversitesi
Dr. Erdoğan Göğebakan	Atatürk Üniversitesi
Dr. Fatoş Su Özkarataş	Selçuk Üniversitesi
Dr. Cem İçyar	Atatürk Üniversitesi
Dr. Gürkan Korkmaz	Van Yüzüncüyıl Üniversitesi

Sergi Jürisi | Exhibition Board

Prof. Süreyya Temel	Kocaeli Üniversitesi
Prof. Dr. Neslihan Kıyar	Kocaeli Üniversitesi
Prof. Rafael Romero	Barselona Üniversitesi
Doç. (Assoc. Prof.) Ekin Deveci	Kocaeli Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Emel Güray	Kocaeli Üniversitesi
Doç. (Assoc. Prof.) Safiye Başar	Kocaeli Üniversitesi
Doç. (Assoc. Prof.) Suna Özgür Karaalan	Kocaeli Üniversitesi
Doç. (Assoc. Prof.) Şeniz Kabadayı	Kocaeli Üniversitesi
Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Zekeriya Erdiñ	Kocaeli Üniversitesi
Dr. Ebru Zübeyde Aklar	Kocaeli Üniversitesi
Dr. İmran Uzun	Kocaeli Üniversitesi
Dr. Yasemin Sarı Bayer	Kocaeli Üniversitesi
Dr. Yıldırım Karadeniz	Kocaeli Üniversitesi

Düzenleme Kurulu | Organizing Board

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Hakan Bağcı (Bşk.)

Prof. Rick Kemp

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Emel Güray

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Bülent Sezgin

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Hasan Hakan Okay

Doç. (Assoc. Prof.) Özgür Suna Karaalan

Dr. Şefkat Sağlam

Dr. Yıldız Öztürk

Öğr. Gör. Umut Abdül Sürler

Hasan Giraycan Aytaç

Kocaeli Üniversitesi

Indiana Üniversitesi, Pennsylvania

Kocaeli Üniversitesi

Bahçeşehir Üniversitesi

Balıkesir Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Kıbrıs Milli Eğitim Bakanlığı

Yıldız Teknik Üniversitesi

İstanbul Topkapı Üniversitesi

Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Konservatuvarı

Yürütme Kurulu | Executive Board

Arş. Gör. (Assist.) Ali Yıldırım

Arş. Gör. (Assist.) Büşra Göksu

Arş. Gör. (Assist.) Büşra Özdemir

Arş. Gör. (Assist.) Ceyhan Topçu

Arş. Gör. (Assist.) Ecem Hatipoğlu Kiriş

Arş. Gör. (Assist.) Elif Nur Elmas

Arş. Gör. (Assist.) Hamza Serdar Turan

Arş. Gör. (Assist.) Ş. Aykut Hızlıok

Arş. Gör. (Assist.) Şeref Arda Erbaş

Arş. Gör. (Assist.) Dr. Yalım Keser

Pınar Yılmaz

Kocaeli Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Kocaeli Üniversitesi

Paydaşlar | Stakeholders

Rektör Mesajı | Rector's Message

Sanat; estetik bir ifade biçimi olmanın ötesinde, toplumların hafızasını taşıyan, insanlığın ortak duygularını ve düşüncelerini dile getiren evrensel bir dildir. Kùltürleri bir araya getiren, geçmişle geleceği buluşturan bu güçlü dil, çağın ihtiyaçlarına göre dönüşmekte, günümüzün sosyal, çevresel ve teknolojik sorunlarına da sanatsal duyarlılıkla yanıt aramaktadır.

Bu anlayışla, Kocaeli Üniversitesi olarak ev sahipliğini üstlendiğimiz 4. Uluslararası Sanat Sempozyumu (Sanatın Ritmi; IARTYMP), sanatın güncel meselelerle nasıl kesiştiğini, disiplinlerarası üretimlerin sanat ve akademik alanlara nasıl katkı sunduğunu ortaya koymayı amaçlamaktadır. İstanbul Topkapı Üniversitesi, MÜZED (Müzik Eğitmcileri Derneği), TÜRKSOY (Uluslararası Türk Kùltürü Teşkilatı), GÖRSED (Görsel Sanatlar Eğitimi Derneği), TÜRKMEB (Türk Dünyası Müzik Eğitimi Birliği) ve OISTAT (International Organisation of Scenographers) iş birliğiyle düzenlenen bu önemli sempozyum, uluslararası iş birliğinin sanat alanında ne denli değerli ve üretken sonuçlar doğurduğunu da bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Sempozyumun bu yıl dördüncüsünün düzenleniyor olması, sanat ve akademi dünyasında süreklilik arz eden bu buluşmanın, her geçen yıl daha fazla sanatçıyı, akademisyeni ve araştırmacıyı bir araya getirmesi bakımından son derece kıymetlidir. Bu süreklilik, yalnızca akademik birikimin derinleşmesini değil, aynı zamanda farklı kùltürlerin ve yaklaşımların birbirinden beslenerek daha kapsayıcı bir sanat anlayışının gelişmesini de sağlamaktadır.

Bu yıl sempozyumda “Sürdürülebilirlik ve Sanat” ana teması etrafında şekillenen sunumlar; çevre ve sanat ilişkisi, kamusal alanda sanatın rolü, kentleşme süreçlerinin sanata etkisi, yeni medya teknolojileriyle sanat üretimi, sanatın sağlık ve psikolojiyle ilişkisi gibi çok katmanlı başlıkları kapsamaktadır. Bunun yanında çocuk ve sanat, sanat etiği, eser hakları, bağımsız sanat üretiminin karşılaştığı sorunlar, ekonomi ve sanat ilişkisi, disiplinlerarası çalışmalar, sanat eğitimi politikaları ve dünyadaki güncel sanatsal yaklaşımlar da sempozyumda tartışılan önemli konular arasında yer almıştır.

Resim, heykel, seramik, cam, grafik, fotoğraf, sinema, sahne sanatları, müzik, mimarlık, tekstil ve moda tasarımı gibi pek çok farklı disiplinden gelen kuramsal ve uygulamalı çalışmalar, bu sempozyumda sözlü ve poster bildirilerle, ayrıca jüri değerlendirmeli kişisel ve karma sergilerle paylaşılmıştır. Etkinliğin çevrimiçi platformda gerçekleştirilmesi sayesinde dünyanın farklı coğrafyalarından katılım sağlanmış; böylelikle sanatsal ve akademik etkileşim daha da genişlemiştir.

Cumhuriyetimizin kurucusu Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün “Sanatsız kalan bir milletin hayat damarlarından biri kopmuş demektir.” sözü, bizlere sanatı yalnızca estetik bir uğraş olarak değil, toplumsal varoluşun vazgeçilmez bir parçası olarak görmeyi öğretmiştir. Bu anlayışla hareket eden üniversitemiz, bilim ve teknoloji kadar sanat alanında da gelişmeyi, üretmeyi ve paylaşmayı temel sorumlulukları arasında görmektedir.

Türkiye'den ve dünyadan çok sayıda sanatçı ve akademisyenin bilgi, birikim ve emeğinin ürünü olan eserleri içeren bu sempozyumun, Kocaeli Üniversitesi'nin adının yalnız bilim ve teknoloji ile değil, bundan böyle sanatla da anılmasına hizmet edecektir.

Bu vesileyle, sempozyuma katkıda bulunan tüm katılımcılara, organizasyon komitesine, katkı sunan tüm kurumlara ve emeği geçen herkese içten teşekkürlerimi sunuyor, Kocaeli Üniversitesi Rektörü olarak bu değerli çalışmayı sanat ve akademi camiasının ilgi ve dikkatine sunmaktan onur duyuyorum.

Saygılarımla.

Prof. Dr. Nuh Zafer CANTÜRK

Kocaeli Üniversitesi Rektörü

Rektör Mesajı | Rector's Message

Beyond being a form of aesthetic expression, art is a universal language that carries the memory of societies and expresses the common feelings and thoughts of humanity. This powerful language, which unites cultures and connects the past with the future, transforms according to the needs of the age, and seeks to respond to today's social, environmental, and technological challenges with artistic sensitivity.

Based on this understanding, the 4th International Art Symposium (Rhythm of Art; IARTYMP), hosted by Kocaeli University, seeks to explore the intersection of art and current issues, as well as the contribution of interdisciplinary productions to art and academia. Organised in collaboration with Istanbul Topkapı University, the Music Educators Association (MÜZED), the International Organisation of Turkic Culture (TURKSOY), the Visual Arts Education Association (GÖRSED), the Turkic World Music Education Union (TÜRKMEB) and the International Organisation of Scenographers (OISTAT), this important symposium once again demonstrates the value and productivity of international cooperation in the field of art.

The fact that this symposium is being held for the fourth time is extremely valuable, as this continuous gathering brings together more artists, academics, and researchers each year. This continuity ensures the deepening of academic knowledge and the development of a more inclusive understanding of art by encouraging the exchange of ideas between different cultures and approaches.

The presentations shaped around the main theme of “Sustainability and Art” at this year's symposium cover multi-layered topics such as the relationship between the environment and art, the role of art in public space, the impact of urbanization processes on art, art production with new media technologies, the relationship between art and health and psychology. Among the other important topics discussed at the symposium were children and art, art ethics, copyright, the challenges of independent art production, the relationship between the economy and art, interdisciplinary studies, art education policies, and current artistic approaches around the world.

Theoretical and applied works from many different disciplines such as painting, sculpture, ceramics, glass, graphics, photography, cinema, performing arts, music, architecture, textile and fashion design were shared with oral and poster presentations, as well as juried solo and group exhibitions. Thanks to the online platform of the event, participation from different geographies of the world was ensured; thus, artistic and academic interaction was further expanded.

The words of Gazi Mustafa Kemal Atatürk, the founder of our Republic, “A nation without art means that one of its lifelines has been severed” has taught us to view art as both an aesthetic endeavour and an indispensable part of social existence. Inspired by this understanding, our university considers it among its fundamental responsibilities to develop, produce and share in the field of art as well as science and technology.

This symposium, which showcases the work of many artists and academics from Turkey and around the world, will raise the profile of Kocaeli University, showcasing not only its scientific and technological achievements, but also its artistic endeavours.

On this occasion, I would like to extend my sincere thanks to all participants, the organizing committee, all contributing institutions and everyone who contributed to the symposium. As the Rector of Kocaeli University, I am honored to present this valuable work to the attention of the art and academic community.

Yours sincerely,

Prof. Dr. Nuh Zafer CANTÜRK

Rector of Kocaeli University

Dekan Mesajı | Dean's Message

Sanat, insanlığın sürdürülebilir bir gelecek inşa etme çabasında kritik bir köprü vazifesi görür. Geleneksel bilgeliği çağdaş ifade biçimleriyle buluşturan bu köprü, Ülkemizin ve Kocaeli'nin kültürel mirası ile dijital çağın olanaklarını bir araya getiren “**Uluslararası Aritmi Sanat Sempozyumu ve Sergisi**”nde hayat buldu. “Sanat ve Sürdürülebilirlik” teması etrafında şekillenen bu buluşma, yalnızca estetik bir tartışma platformu değil, aynı zamanda sanat eğitiminin geleceğine dair sorumluluk alan bir düşünce platformu oldu.

Bu kitap, sempozyum boyunca sanatın farklı disiplinlerinden gelen seslerin yankılarını taşıyor. Geleneksel sanatların doğayla kurduğu organik bağdan çağdaş dijital pratiklere, yapay zekânın sanattaki rolünün ekolojik etkilerinden sürdürülebilir malzeme kullanımına kadar uzanan geniş bir yelpazede, sanatın dönüştürücü gücünü ele aldık. Yerelin evrensel kurduğu diyalogun ne denli verimli olabileceğini vurgulamaya çalıştık.

Özellikle sürdürülebilirlik ve sanat ilişkisi, sempozyumun odak noktalarından biriydi. Sanat üretiminde ekolojik ayak izinin yolları, dijitalleşmenin sürdürülebilir sanat pratiklerine katkıları ve geleneksel tekniklerin günümüzde yeniden yorumlanması gibi konular, yalnızca teknik birer mesele olmanın ötesinde, insanın doğayla kurduğu etik ilişkinin de birer yansımasıydı. Çevrimiçi olarak gerçekleştirilmiş olması ise, etkinliğin kendi sürdürülebilirlik ilkeleriyle uyumlu bir seçim oldu. Seneye yüz yüze ve konaklamalı planlanmaktadır.

Yapay zekâ ve sanat ekseninde gelişen tartışmalar ise, teknolojinin yalnızca bir araç değil, aynı zamanda yeni bir yaratıcı ortak olduğu gerçeğini bizlere bir kez daha hatırlattı. Bu kitabın, sanatın gücüne inanan ve sürdürülebilir bir gelecek için çaba gösteren herkes için değerli bir kaynak olacağına inanıyoruz. Kocaeli'nin sanat ve kültür hayatına katkı sunmak, aynı zamanda küresel ölçekte anlamlı bir diyaloga kapı aralamak amacıyla yola çıktığımız bu sempozyumun, okuyuculara ilham vermesini diliyoruz. Çünkü sanat, tıpkı doğa gibi, ancak çeşitliliği korunduğunda ve nesiller arasında aktarıldığında gerçek anlamını kazanır.

Sempozyumun gerçekleşmesinde emeği geçen tüm katılımcılara, paydaşlarımıza, Kocaeli'nin sanat dostu kurumlarına ve teknolojik altyapıyı başarıyla yöneten ekibimize ve Kocaeli Üniversitesi Rektörlüğüne, Güzel sanatlar Fakültesi akademik ve idari personeline en içten teşekkürlerimizi sunarız.

Prof. Süreyya TEMEL

Güzel Sanatlar Fakültesi Dekanı

Dekan Mesajı | Dean's Message

Art plays a vital role in humanity's efforts to build a sustainable future. Uniting traditional wisdom with contemporary forms of expression, this bridge was brought to life at the "International Art's Rhythm Art Symposium and Exhibition", where the cultural heritage of our country and Kocaeli was brought together with the possibilities of the digital age. With the theme of "Art and Sustainability" at its core, this meeting was an aesthetic discussion platform that also took responsibility for the future of art education.

This book captures the diverse voices from various art disciplines throughout the symposium. We explored the transformative power of art across a broad spectrum, from the organic connection that traditional arts establish with nature, to contemporary digital practices, from the ecological impact of artificial intelligence in art, to the use of sustainable materials. We sought to highlight how fruitful the dialogue between the local and the universal can be.

The relationship between sustainability and art was one of the focal points of the symposium. Topics such as the ecological footprint of art production, the contribution of digitalisation to sustainable art practices and the reinterpretation of traditional techniques were not only technical issues, but also reflections on the ethical relationship between humans and nature. The symposium's online format was a choice that aligned perfectly with its own sustainability principles. Next year's event is planned to be held in-person and will include accommodation.

Discussions around artificial intelligence and art have once again reminded us that technology is not just a tool; it is also a new creative partner. We believe this book will be a valuable resource for anyone who believes in the power of art and is striving for a sustainable future. We hope that this symposium, which aims to contribute to the artistic and cultural life of Kocaeli and pave the way for meaningful global dialogue, will inspire readers. After all, art, like nature, only gains its true meaning when its diversity is preserved and passed down through the generations.

We would like to extend our sincere thanks to all the symposium participants and stakeholders, the art-friendly institutions of Kocaeli, our team who successfully managed the technological infrastructure, and the academic and administrative staff of the Faculty of Fine Arts at Kocaeli University who contributed to the symposium's realisation.

Prof. Süreyya TEMEL

Dean of Faculty of Fine Arts

JEAN BAUDRILLARD'IN ÖZGÜN DÜŞÜNCE EVRENİNDE SANATIN YERİ

Prof. Dr. Oğuz ADANIR

“İllüzyon/yanılsama gerçeğin tersi olarak nitelendirilemez. Çünkü illüzyon görünen gerçeğin üstünü ikinci ve çok daha zekice sayılabilecek başka bir gerçeklik katmanıyla kaplayarak o ilk gerçeklik göstergesinin ortadan kaybolmasını sağlar.”

Jean BAUDRILLARD

Kendine özgü bir düşünce evrenine sahip olan Fransız düşünür ve sosyolog Jean Baudrillard, bu özgün düşünce evrenini oluşturmak için yine oluşturduğu kendine özgü bir terminolojiden yararlanmaktadır. Baudrillard yaşamın tüm alanlarıyla ilgili düşüncelerini ağırlıklı olarak bu terminoloji üzerinden ifade etmiştir. Bu terminolojinin sanat alanı için de geçerli olduğunu kabul etmek gerekir. Çünkü bu terminolojide bütün sözcükler, deyimler birbirleriyle bağlantılıdır. Bunun nedeni toplumsal yaşamın dört ana kategorisini oluşturan toplum, politika, ekonomi ve kültür alanlarının birbirleriyle bağlantılı olmasıdır. Buna göre bir alanda ileri sürülen düşüncelerin diğer alanlarda da geçerli olabilmesi için belirli bir tutarlılık gerekmektedir. Dolayısıyla Baudrillard'ın bu terminolojisini iyi bir şekilde kavramak ve ne dediğini anlamak okuyanı çok zorlayabilir. Bu noktada doğrudan sanat alanıyla ilişkili görünmeyen ama aslında ne kadar derin bir bağlantısı olduğunu anlayabileceğimiz bir **gerçeklik ilkesinden** yola çıkmak oldukça yararlı olacaktır.

Öncelikle bilinmesi gereken bir nokta varsa o da Jean Baudrillard'ın sanatla kişisel bir meselesi olmadığıdır; ne var ki, sanata yönelik eleştirileri, çağdaş sanatın doğasına ve işlevine dair radikal sorular içerir. Baudrillard, Rönesans'tan 20. yüzyıla kadar uzanan süreçte –özellikle plastik sanatlar, daha da özelde ise resim sanatı bağlamında– ortaya konan eserleri sanatsal anlamda kabul etmekle birlikte, bu eserlerin ortaya çıktıkları dönemlerde genellikle birer zanaat ürünü gibi algılandığından söz eder. Oysa bugün üretilen ve sıklıkla “sanat eseri” olarak sunulan birçok işin, geçmişteki sanatsal derinlik ve estetikle herhangi bir gerçek bağının bulunmamasına rağmen sanat eseri muamelesi gördüğünü belirtir.

Baudrillard, fotoğraf ve sinema gibi alanlara görece daha olumlu yaklaşır. Bunun nedeni, bu medyumların illüzyon yaratma kapasitelerini henüz tamıyla yitirmediklerini düşünmesidir. Düşünürümüze göre, sanatın temelinde illüzyon yaratma yetisi vardır. Günümüzün dijitalleşmiş simülasyon dünyasında bile bir bakıma illüzyon üretebilmek mümkündür.¹ Hatta artık sona erdiği

düşünülen plastik sanatlar anlayışının, bugün yeniden eski illüzyon gücünü kazanabileceğini savunur. Bu yönüyle Baudrillard, sanatı tamamen reddetmekten ziyade, uzmandan çok bir aydın olarak onun geçirdiği dönüşümleri sorgular.

Baudrillard'ın düşünsel evrenine yaklaşırken, her şeyden önce onun gerçeklik ilkesiyle yola çıktığını ancak bu ilkeyi zamanla sorgulayıp dönüştürdüğünü görmek gerekir. Bu dönüşüm sürecinde illüzyon, yani yanılsama olgusu, merkezi bir kavram hâline gelir. Baudrillard'a göre illüzyon, yalnızca bir algı sorunu değil, aynı zamanda gerçekliğin doğasıyla ilgili köklü bir meseledir. Düşünceleri genel olarak bir belirsizlik taşıyor gibi görünse de, bu belirsizlik rastlantısal değil, bilinçli bir tercihtir. Ona göre dünya zaten ontolojik olarak bir belirsizlik içindedir; dolayısıyla bu dünyayı temsil etmenin ya da anlamının tek yolu yine belirsizliği belirsizlikle ifade etmekten geçer. Gerçeklik, artık (koşullara bağlı olarak) görece değişmeyen ve nesnel bir kategori olmaktan çıkmış, yerini sürekli hareket halinde,

1 Burada yapılan genellemeler çoğunlukla Baudrillard'ın gerçeklik ilkesi çöktüğünde gerçeklik evrenini de yitirdiklerini söylediği (özellikle ilk ya da erken dönem Modern toplumlar olarak anılan) toplumlar için geçerlidir.

çoğul, simüle edilen bir şeye bırakmıştır. Bu düşünceler doğrultusunda gerçeklik ilkesi de sorgulama altına alınır.

Baudrillard'ın, bu ilkeye yönelttiği eleştirileri ve söz konusu belirsizlik çerçevesini ben de 2007 yılında *International Journal of Baudrillard Studies*'te yayımlanan bir makalede ele almıştım. Aynı yıl bu makalenin Türkçe versiyonu Birikim dergisinde de yayınlanmıştı. Bu çalışmada, özellikle gerçeklik ilkesinin sanatsal temsil ile ilişkisi ve bu temsilin simülasyon evreninde nasıl dönüştüğü üzerine yoğunlaşmıştır.

“Simülakrlar Nerede Gerçeğin Yerini Alamadı” başlığını taşıyan makalede, Jean Baudrillard'ın düşüncesine yön veren temel kavramlardan biri olan gerçeklik ilkesinden yola çıktım. Baudrillard'a göre bu ilke, modern bireyin yaşadığı dünyayı anlamlandırma çabasının temel taşıdır. Ancak bu ilke, özellikle 20. yüzyılın ortalarından itibaren ciddi anlamda belirsizleşmeye başlar. Bu belirsizlik rastlantısal değildir; çünkü Baudrillard'a göre, zaten içinde yaşadığımız dünya da belirsizlikle kuşatılmıştır. Bu nedenle az önce söylendiği gibi bu belirsizlik ancak belirsiz bir şekilde ifade edilebilir. Onun düşüncesindeki bu “bulanıklık” ya da “muğlaklık” postmodern durumun doğasına oldukça uygun görünmekle birlikte özünde farklıdır. Örneğin, psotmodern düşünce Baudrillard'ın “gerçeklik ilkesiyle” pek (ideolojik nedenlerden dolayı mı?) ilgilenmez.

Gerçeklik ilkesinin sorgulanmaya başladığı yer, insanın hem içsel dünyasıyla hem de dış dünyayla olan ilişkisi-

ni fark etmesiyle ortaya çıkar. İnsan, bir yandan gündelik yaşamda karşılaştığı olaylar ve olgularla şekillenen bir “gerçeklik dünyası” içinde yaşarken, diğer yandan kendi içinde umutlar, arzular, korkular ve beklentilerle örülü ikinci bir “içsel dünya” taşır. Bu iki dünya –yani nesnel gerçeklik ile öznel deneyim– çoğu zaman örtüşmez. İşte bu farkındalık, gerçeklik ilkesinin temelini oluşturur: İnsan, hissettikleriyle karşılaştıklarının her zaman aynı şey olmadığını kabul etmek zorundadır. Baudrillard'a göre, 1960'lara kadar bu gerçeklik ilkesi geçerliliğini korumaktadır. Bu dönemde birey, kendini sosyal, politik, ekonomik ve kültürel düzende içinde belli referanslarla konumlandırabilmektedir. Gerçeklik ilkesi, bireyin yaşam pratiğini düzenleyen bir normdur; çünkü toplumsal sistemin genelde kabul gören değerleri, bu ilke etrafında şekillenmektedir. Düşünceler, davranışlar ve kolektif umutlar bu ilke çerçevesinde inşa edilmektedir. Ancak burada yapılması gereken önemli vurgu şudur: Gerçeklik ilkesi bireysel değil, kolektif bir kavramdır. Gerçeklik, bireyin kişisel algısından çok, toplumun geneli tarafından oluşturulan bir uzlaşıya (konsensüs) dayanır. Toplumun ortak kabulüyle şekillenen bu gerçeklik, hem anlam üretiminde hem de geleceğe dair umutları kurmada işlevsel bir rol oynar. İnsan, kendi arzuları ve düşünceleriyle toplumsal gerçeklik arasında bir denge kurmaya çalışmakta; bu denge, davranışlarının ve yaşamla ilgili seçimlerinin de temelini oluşturmaktadır. Bu nedenle gerçeklik ilkesi ile “gerçeklik” arasında doğrudan bir bağ

kurmak gerekir. İlke, bireyin kendini ve çevresini algılama biçimini belirlerken, gerçeklik de bu ilkenin sınırları içinde tanımlanır. Ancak Baudrillard'a göre bu bağ çözülünce gerçekliğin yerini kusursuz göstergeleri yani, simülakrlar ve nihayetinde hipergerçeklik almaktadır. İşte tam da bu noktada sorulması gereken kritik soru şudur: “Simülakrlar nerede gerçeğin yerini alamadı?”

Düşünürümüze göre gerçeklik ilkesi, 1960'lı yıllarda köklü bir dönüşüme uğramış ve çökmüştür. Bu çöküşle birlikte artık gerçeklik ile gerçeklik ilkesi arasında doğrudan, güvenilir bir bağ kalmamıştır. Bir başka deyişle, gerçeklik artık kendini doğrudan deneyim yoluyla göstermez; temsiller, görüntüler ve iletişim araçları aracılığıyla dolaylı bir biçimde gösterir. Baudrillard bu durumu şöyle açıklar: Günümüzde gerçekliği doğrudan deneyimlemek yerine, onun imgeleri, yansımaları ve yansıtılmış simülasyonları üzerinden anlamlandırmaya çalışıyoruz. Gerçeklik ilkesi çökünce içinde yaşadığımız gerçeklik evreni bir bakıma buharlaşıyor ve yerini simülasyon evrine bırakıyor. Başka bir deyişle gerçeğin/gerçekliğin içi boş ve anlamsız haline bırakıyor. Varlığı hissedilemeyen gerçeklik simülasyonunun görüntülerini izlemekle yetiniyoruz. Bu bağlamda, özellikle televizyon başta olmak üzere basın, sinema, daha sonra ise internet ve dijital medya, gerçekliğin yerini alacak biçimde bir “aracılık” işlevi görmeye başlar. 20. yüzyılın ortasından itibaren, gerçekliğin temsili ile gerçekliğin kendisi arasındaki ayrım ortadan kalkar. İşte bu noktada

Baudrillard'ın meşhur kavramı devreye girer: simülakr. Ancak burada önemli bir ayrımı vurgulamak gerekir. Baudrillard'ın "gerçeklik"ten kastı, yalnızca nesnel dünyanın maddi varlığı değildir. Örneğin "bir sandalyede oturmak", "önünde bir masa ya da bilgisayar görmek" gibi somut deneyimler gerçekliğin bir düzeyini temsil eder. Fakat Baudrillard'a göre bu düzey, gerçekliğin en yalın ve indirgenmiş biçimidir. Onun ilgilendiği esas mesele, bu tür somut nesnelerin ötesinde, anlam, değer, kültürel bağlam ve toplumsal işlev taşıyan daha geniş bir gerçeklik anlayışıdır.² Gerçekliğin yerine geçen imgeler zamanla çığ gibi büyüyerek öylesine çoğalır ki, artık onların yeniden canlandığı bir gerçeklik olup olmadığını bile anlamak olanaksızdır. Bu durum, yalnızca gerçekliğe değil, ancak onunla birlikte var olabilen illüzyonu da bir son verir. Çünkü Baudrillard'a göre, gerçeklik ilkesinin geçerli olduğu bir evrende illüzyon üretmek de mümkündür. Gerçekliğin varlığı kabul edildiğinde bir yanılsamadan, yani sanat alanından da söz edilebilir. Sanat, bu bağlamda gerçeklik ile illüzyon arasında oynayan, bu ikisini karşı karşıya getiren bir güçtür. Illüzyon, sanatın yarattığı temel etkidir; tıpkı bir tablonun gerçekliğe benzemesi ama ona tamamen karşı bir dünya sunması gibi. Ancak simülasyon evrenine geçildiğinde durum değişir. Bu evrende ne gerçeklik kalır, ne de onun yanılsaması. Çünkü simülasyon, zaten bir

gerçekliğe gönderme yapmaz; yalnızca kendi içsel döngüsünde, kendini yeniden üreten imgelerle var olur. Bu bağlamda Baudrillard şöyle der: "Simülasyon, illüzyonun yerini almaz; illüzyonu ortadan kaldırmaz."

Bu noktada sanatın tarihsel konumu da radikal bir biçimde değişir. Gerçeklik ve illüzyon arasında gidip gelen sanatın, simülasyon çağında sahip olduğu görünümünden başka bir şeyi ifade etmediği, mevcut gerçekliğe dair hiçbir şey yansıtmadığı görülür. Başka bir deyişle sanat illüzyon üretme kapasitesini (tamamen değilse bile) büyük ölçüde yitirir. Mevcut duruma rağmen Baudrillard'a göre, sanat hâlâ çok büyük bir illüzyon gücüne sahip olabilir. Ne var ki, bu potansiyel, çoğu zaman sanatın güncel formlarında açığa çıkmaz. Çünkü sanat tarih boyunca hiçbir zaman yalnızca gerçekliği yansıtmayı amaçlamamış; bunun yanı sıra her zaman bir yanılsama (illüzyon) yaratma çabası içinde olmuştur. Sanatın gücü, tam da bu illüzyon yaratma kapasitesinden gelir çünkü amaç, gerçeği/gerçekliği yeniden üretip sunmak değil, onun etrafında dolanmak, onu çarpıtmak, bozmak ya da ironik biçimde sahnelemektir. Yaptığı sıra dışı tanımla Baudrillard illüzyon/yanılsamanın nasıl bir şeye benzediğini çok güzel bir şekilde ifade eder:

"İllüzyon/yanılsama gerçekliğin tersi olarak nitelendirilemez. Çünkükü illüzyon görünen gerçekliğin üstünü ikinci ve çok daha zekice sayılabilecek başka bir gerçeklik katmanıyla kaplayarak o ilk gerçeklik göstergesinin ortadan kaybolmasını sağlar."

Buna göre illüzyonun gerçekliği yok etme, onunla olan bağlantısını tamamen kopartma gibi bir amacı yokken, simülasyon evrenine özgü simülakrların gerçekliğin yerini almak yani, kendilerini gerçeğin kendisi olarak dayatmak gibi bir dertleri vardır. Böylesine içi boşalmış, anlamsızlaşmış illüzyon üretim koşullarının büyük ölçüde yıprandığı bir evrende çağdaş sanatçılar dünyanın anlamsızlığını sözüm ona sanattan yararlanarak en az onun kadar anlamsız ve sıkıcı bir şekilde ifade etmektedirler. Baudrillard bu durumu oldukça çarpıcı bir ifadeyle özetler: "Sanatçılar anlamsız bir dünyada yaşıyor olabilirler, ancak asıl sorun, bu anlamsızlığı çok daha sıkıcı biçimlerde yansıtmalarıdır." Bu noktada Baudrillard, sanatın simülasyon evreninde sadece içeriğini değil, bir bakıma işlevini de yitirdiğini ima eder. Sanat, artık bir illüzyon oyunu değil, sadece anlamsızlığın, boşluğun ya da gösterilenden yoksun boş gösterenler tekrarına dönüşmüştür. İşte bu, sanatın illüzyon üretme kapasitesinin saf dışı bırakılması anlamına gelir. Sanatın gerçek-

2 François L'Yvonnet'nin de söylediği gibi simülasyon kuramı bir varsayımdan ibarettir yoksa mevcut gerçekliğin kusursuz bir yansıması olmaya çalışmaz. Baudrillard, mevcut dünya ya da gerçekliğin kuramında ileri sürdüğü düşüncelerle örtüştüğünü iddia etmekten çok içinde yaşadığı evrenin hissettirdiklerini kendince tutarlı bir şekilde ifade etmeye çalışır.

likle olan alışveriş ilişkisi sona ermiş, yerini, kendi içine kapanarak simülakrlarla oyalanan bir dolaşım düzenine bırakmıştır.

Yukarıdaki tanım, sanat ile illüzyon arasındaki ilişkiyi kurmak açısından belirleyicidir. Illüzyonun etkileyici olabilmesi için, dayandığı gerçekliğin doğru ve katı bir biçimde yeniden üretilip, sunulmaması gerekir. Tam tersine, imge ile gönderme yaptığı gerçeklik arasındaki bağ ne kadar gevşek ne kadar dolaylı olursa, illüzyonun gücü o denli artar. Çünkü illüzyon, gerçekliği birebir kopyalamaz; onu dönüştürür, yeniden biçimlendirir ve estetik bir düzleme taşır. Bu noktada özellikle figüratif plastik sanatların tarihsel işlevi dikkat çekicidir. Perspektifin keşfiyle birlikte Batı resminde ortaya çıkan üç boyutlu anlatım, gerçeğe benzerlikle bağlantılı bir illüzyon üretmiştir. Sanatçılar doğayı, insanı, mekânı resmederken gerçeği birebir kopyalamak yerine onu güzelleştirerek, biçim ve renk uyumlarıyla yeniden kurgulayarak sunmuşlardır. Yani, sanat gerçek dünyayı model alır, fakat onu salt (yeniden üretmek) yansıtmak yerine yeniden inşa eder. Illüzyon bu yeniden (kompozisyon) inşa sürecinde ortaya çıkar: izleyici, tanıdığı bir mekânı ya da nesneyi resimde gördüğünde, onun tanıdık ama aynı zamanda daha güzel, daha düzenli, daha estetik ama başka bir versiyonuyla karşılaşır. Dolayısıyla Baudrillard'a göre illüzyon ile gerçeklik arasındaki ilişki koparılmamalıdır. Çünkü sanat gücünü illüzyondan alır. Gerçekliği tamamen silmeden, onun izlerini taşıyan ama onu aşan bir gösterim düzlemi kurar. Simülasyon çağında

çöken gerçeklik ilkesiyle birlikte sanat bu illüzyon yaratma özelliğini kaybetmeye başlar.

Baudrillard'a göre sanat, özellikle 20. yüzyılın başlarına kadar illüzyon üretme gücünü korumuştur. Bu dönemde ortaya çıkan bazı non-figüratif ve soyut girişimler, ilk başta belli bir estetik ve düşünsel niteliğe sahip görünseler de zamanla kendi kendilerini tekrar eden boş biçimsel oyunlara dönüşmüşlerdir. Baudrillard bu dönüşümü “sanatın kendi kendisiyle oyalanması” olarak ifade eder. Sanat artık dünyayla, gerçeklikle, izleyiciyle kurduğu o özgün ilişkiyi büyük ölçüde yitirmiştir. Bu bağlamda, sanatın artık illüzyon üretmekten çok uzak, kendine kapalı bir alana dönüştüğünü belirtir. Figüratif sanatın klasik örneklerinde — örneğin bir manzara resminde, bir portrede — hem sanat dünyası hem de izleyici, bu eserin bir sanat nesnesi olduğunu kolayca kabul eder. Çünkü burada hem biçimsel hem de tematik düzeyde, gerçeklikten beslenen ama onu aşan bir estetik dönüşüm söz konusudur. Baudrillard'a göre sanatın asal görevi budur. Bu sanat mesafe bilinci (sanat eserini değerlendirip/ yorumlama süreci), aura, biriciklik, özgünlük, vs özelliklere sahipken çağdaş sanat söz konusu olduğunda durum değişir. Baudrillard, “Bu bir sanat eseri midir?” sorusuna artık kolektif bir yanıt verilemediğini vurgular. Çünkü çağdaş sanat nesnesi, dünyayla olan tüm bağlantılarını koparmış, adeta antropolojik bir nesneye, yani yalnızca zihinsel ve teorik düzlemde işlev gören bir simgeye dönüşmüştür. Bunun somut

bir örneği, sıradan nesneleri ben dedim oldu yaklaşımıyla sanat nesnesine çeviren Duchamp'dır. Başka bir deyişle sanat kavramıyla uzak yakın hiçbir ilişkisi olmayan bir nesnenin sihirli bir dokunuşla sanat eserine dönüştürülmesi türünden akıldışı bir yaklaşım. İnsanın ürettiği her nesne antropolojik bir özelliğe sahip olduğundan burada herhangi bir nesnenin/şeyin sanat eseri olarak adlandırılması zihinsel bir kabulle ilişkilidir, zira bu nesneye sahip çıkan konuya hakim insanlar, sanatsal süreç, tarih, estetik, kurumsallık, işleyiş, yaratıcılık, öznellik, özgünlük, vs 'yi bilinçli bir şekilde dışlamışlardır. Bu kopuşun sonucunda sanat artık ne bir illüzyon yaratabilir ne de gerçeklikle anlamlı bir ilişki kurabilir (Bkz, “Sanat dünyasının kurduğu komplot”).

Baudrillard, çağdaş sanatın geldiği bu noktayı oldukça sert bir dille eleştirir: “Sanat, artık kendi varlığını, kendi yokluğu üzerinden sürdürmeye çalışıyor”. Gerçeklikten kopmuş, izleyiciyle bağ kuramayan ve sadece sanat kurumları tarafından anlam yüklenen bir “şey” artık sanat olarak adlandırılıyor der.

Jean Baudrillard, sanatın simülasyon evreninde geçirdiği dönüşümleri anlamak için en çok başvurduğu alanlardan birinin sinema olduğunu belirtir. Onun için sinema, tıpkı plastik sanatlar gibi, geçmişte illüzyon yaratma gücüne sahip olan çok önemli bir araçtır. Hatta belki de bu gücü en yoğun biçimde taşıyan sanatsal araçtır. Çünkü sinema, doğrudan göze hitap eden, hareketin ve zamanın yeniden üretildiği görsel bir dil-

yetisidir. Baudrillard, sinemanın illüzyon yaratma kapasitesini öncelikle teknolojik işleyişinden hareketle tanımlar. Saniyede 24 kare/imgenin ardı ardına gösterilmesiyle, durağan kareler bir “hareket” yanılsaması yaratır. Bu teknik illüzyon, izleyicinin karşısındaki bembeyaz perdeyi bir anda canlı kanlı bir dünyaya dönüştürür. Bu perde üstünde insanlar yürür, konuşur, birbirini sever, ölür... Yani bir gerçeklik duygusu oluşturulur ama bu gerçeklik, doğrudan bir yanılsamadır. Uçsuz bucaksız gerçeklik evreninin içinden çekilip alınan olaylar gerçeğe benzer bir şekilde yeniden üretilip, kurgulanıp, bir öyküye dönüştürülerek sunulur. Öykülü film adlı mikrokozmos, gerçeklik evreni adlı makrokozmosun inandırıcı bir yanılsaması=yanılsama olmaya çalışır.

Baudrillard için asıl mesele zaman içinde illüzyon aşamasından simülakr üretim aşamasına geçen sinemadır. Özellikle 1980'lerden itibaren, sinema, (modern toplumlar bağlamında) — Hollywood başta olmak üzere — illüzyonla bağlantılı olan gerçekliği yeniden üretmeyi bırakarak hiper-gerçekçi öyküler üretmeye başlamıştır. Filmler, gerçeklikten daha gerçek görünmeye başladıkça, seyircinin düşünsel ya da duygusal katılımı ortadan kalkmakta; bu da sinemayı illüzyon aracı olmaktan çıkarıp, salt bir gösteri nesnesine dönüştürmektedir.

Baudrillard burada bazı yönetmenlere özel eleştiriler yöneltir. Örneğin, Martin Scorsese gibi yönetmenlerin, her detayın kusursuz olduğu filmler yaparak seyirciyi yalnızca “izleme” görevi verdiklerini söyler. Böyle bir sinema anlayışı,

görüntü, ses, kurgu, geçiş ve estetik alanında mükemmellik uğruna seyircinin hayal gücünü tamamen dışarıda bırakır. Bu durum Baudrillard'a göre sinemanın ruhunun yitirilmesi. Oysaki asıl değerli olan, seyircinin hayal gücünü harekete geçiren sinemadır. Alman dışavurumcu sineması buna güzel bir örnektir: dekorların ahşap ya da kartondan oluşması, gölge-ışık oyunları, başka anlamlar kazanması, gerçeği olduğu gibi değil, dönüştürerek yansıtması... Bunların hepsi, illüzyon yaratmayla ilgilidir. Baudrillard'a göre bir sinema filmi, “gerçekliğe” dair ne kadar az ipucu verirse, seyirciyi o kadar çok “düşünmeye ve katılmaya” zorlar. Çünkü illüzyon, yalnızca bir “göz aldanması” değildir; gerçekliğin zekice ve estetik biçimde dönüştürülmesi ile oluşur. Bu nedenle, Matrix gibi filmleri de eleştirir. Örneğin, “Matrix Reloaded” gibi bir filmde kullanılan binlerce görsel efektin (trik), filmin bir görsel bombardımana dönüşmesine neden olduğunu ve bunun artık bir filmde çok bir bilgisayar oyununa benzediğini belirtir.

Baudrillard'ın fotoğraf konusundaki görüşleri ise daha ikirciklidir. Öncelikle (dijital olmayan) fotoğrafı, sinema gibi, teknolojik bir yeniden üretim aracı olarak görür. Bu yönüyle onu klasik sanat biçimleriyle aynı düzleme yerleştirmez. Fotoğraf, bir makine yardımıyla üretilir; dolayısıyla insani müdahalenin, yorumun, dönüşümün çok daha sınırlı olduğu bir alandır. Bu noktada Roland Barthes'ın ünlü Punctum kavramına da mesafelidir. Barthes, bir fotoğrafın izleyicide duygusal ya da ruhsal bir “çarpma”

etkisi yarattığını söylerken, Baudrillard buna karşı çıkar. Ona göre fotoğrafın değeri, izleyiciyi anlamdan arındıran bir düzlemle ilintilidir. Gerçekliği estetize etmeyen, “olduğu gibi” gösteren, seyirciden anlam çıkarmasını beklemeyen fotoğraflar, bazen bir illüzyon gücü taşıyabilir. Ama bu, sanatsal değil, paradoksal bir sadelikten doğar.

Baudrillard için sanatın, sinemanın ve fotoğrafın değeri onların illüzyon yaratma kapasitelerinde yatar. Ancak bu illüzyon, gerçeği daha gerçek gibi göstermek değil, gerçeklikle ilgili ipuçlarını zayıflatarak seyircinin katılımını gerektiren yeni anlamlar yaratmak anlamına gelir. Bu da ancak, gösterilen ile gerçeklik arasındaki bağı zayıf, esnek ve yorumlanabilir olmasıyla mümkündür. Aksi halde, simülasyon evreninin kusursuz görüntüleri içinde artık sanat olmayan sanat, sadece boş bir imgeler tekrarıdır ibaret bir şeye dönüşür. Buna göre fotoğraf sadece bir fotoğraftır diyerek onu bildik anlamda bir sanat olarak görmediğini belirtir.

Baudrillard'a, Japonya'ya yaptığı seyahat sırasında bir fotoğraf makinesi hediye edilir. O günden sonra elinden düşürmediği makinesiyle fotoğraflar çeker. Baudrillard'ın çektiği fotoğraflarda insan figürüne nadiren rastlanır. Kendi bedeninin aynadan yansıyan görüntüsü dışında, çoğunlukla insanın yer almadığı, sessiz, neredeyse terk edilmiş mekân görüntüleri sunar. Bu tercih tesadüfi değildir.

Baudrillard'a göre, fotoğraf bir estetik nesne ya da sanat eseri üretmekten çok, dünyanın temel illüzyon gücüne

tanıklık etmemizi sağlayan bir araçtır. Ona göre dünya, insan öncesinde “radikal bir illüzyon gücüne” sahiptir. Bu güç, doğanın saf varoluş haliyle insan için büyüleyici ve açıklanamaz bir evren oluşturduğu fikrine dayanır. İnsan, dünyaya ilk adım attığında, onu tümüyle doğaüstü güçlerin etkisinde şekillenen bir alan olarak algılamıştır. İşte bu “antropolojik illüzyon”, yani insanın dünyayı büyülü bir gerçeklik olarak algılama alışkanlığı, modern çağda tüm gerçeklik-üretim teknolojilerine (fotoğraf, medya, dijital görüntüler) karşın tam olarak kaybolmamıştır. Baudrillard bu durumu şu şekilde ifade etmeye çalışır: “Dünya hâlâ insanı baştan çıkaran bir güzellik taşıyor – onu yok saymamıza rağmen.” Fotoğrafla yapmaya çalıştığı şey de tam olarak budur: Dünyanın bu baştan çıkarıcı, büyüleyici parçasının kendiliğinden ortaya çıkmasına aracılık etmek. Ancak burada çok önemli bir vurgu vardır: Bu parçayı özne olarak ben bulmuyorum, der Baudrillard. Fotoğrafı oluşturan, kadrajı belirleyen şey, benim estetik seçimim değil; nesnenin kendisinin ortaya çıkma arzusudur. Bu yüzden Baudrillard’ın fotoğraflarında dramatik bir sahne kurmak ya da anlatı yaratmak yerine, dünyanın kendi sessizliği içinde “görüntünün kendini sunması” beklenir. Örneğin, su içinde yüzen bir arabanın kapısının fotoğrafı, onun gözünde sadece terk edilmişlik değil, dünyanın anlamdan boşalmış haliyle bile hâlâ bir illüzyon yayabildiğini gösterir (Görsel 1). Bu bir gerçeklik tasviri değildir.

Görsel 1: Jean Baudrillard, Saint Clement, 1987

Ona göre fotoğraf bir öznenin estetik seçimiyle, sanatsal iradesiyle ya da anlatı yaratma çabasıyla ilgili bir şey değildir. Tam tersine, fotoğrafı çeken kişi o anda öznelliğini kaybeder. “Bu görüntü bana gel ve fotoğrafımı çek dedi.” ifadesi Baudrillard’ın fotoğrafa yüklediği felsefi anlamın merkezindedir. Burada nesne, edilgen değil, etkin bir varlıktır. Görüntülenmek ve kaydedilmek isteyen nesne dikkat çekmeye çalışır. Özne/fotoğrafı çeken kişi iradesiyle değil, bu çağrının etkisiyle harekete geçer. Bu noktada, Baudrillard için fotoğraf çekmek bir tür baştan çıkarılma deneyimidir: “Nesne beni baştan çıkarıyor ve ben ona teslim oluyorum.”. Bu bağlamda fotoğraf çeken kişi, bir sanatçı ya da yorumlayıcı değil, nesnenin iradesine boyun eğen bir araçtır/aracıdır. Bu anlayış doğrultusunda fotoğraf demek, neredeyse kendi kendinin görüntüsünü (özneyi kullanarak) kaydeden nesne demektir.

Baudrillard’ın fotoğraf anlayışında bakılan nesnenin imgesi pasif bir görüntü değildir. Fotoğraf çekiminin koşulu, görüntünün fotoğrafçıyı baştan çıkarmasıdır. “Fotoğrafı ben çekmedim;

o nesne bana fotoğrafını çekti.” anlayışı fotoğrafçının özne olarak mutlak konumunu yıkar. Görüntüsünü çekirmek isteyen nesne çağırır, davet eder, baştan çıkarır. Fotoğraf ise cazibesine karşı konulamayan nesneye boyun eğmenin somut karşılığıdır.

Görsel 2: Jean Baudrillard, Luxembourg, 2003

Parkta iki boş sandalye örneği tam da bu anlayışın görsel bir karşılığıdır (Görsel 2). Baudrillard’ın amacı gerçekliğe ait bir parçanın imgesini yeniden üretmek ve bu imgenin sahip olduğu içerik ya da anlam değildir. Onun ilgisini çeken şey bu iki boş sandalyenin ima edip açıklamadığı sırdır: “Birileri az önce buradaydı. Bunlar kimdi? Ne konuştular? Nereye gittiler?” Bu açıdan fotografik imge işte bu açıklaması yapılamayan sırrı yansıtmaktadır. Baştan çıkartıcı olan düşünce ya da duygu ise bu sırrın fotoğrafını çekme fırsatını yakalamış olmaktır.

Görsel 3: Jean Baudrillard, Venice, 1989

Duvara düşen gölge örneği (Görsel 3) Baudrillard'ın kuramsal düşünce evrenine ait temel kavramlardan biri olan simülakrın bir tür görselleştirilmiş yansıması gibidir. Duvara gölgesi düşen kişi (bilenler için) Jean Baudrillard'dır. Daha önce insan fotoğrafı çekmediğini belirten düşünür-fotoğrafçımız burada gerçekten de bir insan fotoğrafı değil, duvara yansıyan kendi gölgesinin fotoğrafını çekmekte olan J. Baudrillard'ın deklanşöre bastığı anı tespit etmektedir. Burada gerçeğin yerini alan gölge/yansım/görüntü/simülakr bize onun J. Baudrillard olduğunu söylemektedir. Bir bakıma simülakr gerçeğinin yerini almış gibidir. Deyim yerindeyse Baudrillard kendi simülakrının fotoğrafını çekmiştir.

Örneğin, Chicago'da çekilmiş bir başka fotoğrafta bir duvar resmi vardır (Görsel 4). O duvarın önünde ise özellikle biri ön plana çıkan park etmiş araçlar

Görsel 4: Jean Baudrillard, Venice, 1987

vardır. Fotoğrafın çekildiği yerden uzakta görülen binalar vardır. Ancak, bu fotoğraf herhangi bir şehirdeki binaları yansıtmaktan fazlasını yapar. Baudrillard burada gerçekliğin (nesne-mekânın ürettiği göz yansıması yani illüzyonu) ya kalamıştır. Bu düşsel bir imgeye benzer. Duvar resmi ve gerçek nesneler (örneğin, otomobiller) birbirlerine karışmıştır. Gerçek nesneler ve uzaktaki gerçek binalar duvar resminin bir parçası, uzantısı gibi algılanmaktadır. Ortanın sağında kalan çizgiye dikkat ettiğinizde, sol tarafın resim, sağ tarafın ise gerçek olduğunu görürsünüz. Ancak gözler bu farkı hemen kapatır; beynimiz eksik bilgiyi tamamlar ve iki farklı gerçekliği tek bir bütün olarak algılar. Gerçekle imge birbirine karıştığından, neyin imge neyin gerçek olduğunu anlamak zorlaşır. Gerçekliği yeniden üreten bir araç olarak bilinen fotoğraf burada gerçeklikten yararlanarak bir illüzyon

üretir. Baudrillard'ın deyişiyle burada gerçeklik kendisine değil gösterdiğinden başka bir şeye benzer. İmge olduğu yerde değişmeden duran Dünyayı, değişik ve baştan çıkartıcı bir şekilde sunar. Bu fotoğraf yukarıda tanımını yaptığı illüzyonun birebir yansıması gibidir.

Baudrillard bu illüzyonun başka bir biçimini Pekin Operası'ndan bir örnekle de anlatır. Sahnede iki erkek dövüşmektedir. İzleyici sadece bu iki kişinin hareketlerine bakar, ancak zihninde hızla akan bir nehir üzerindeki salı, dalgaları ve hatta silahları hayal eder. Oysa sahnede ne sal vardır, ne nehir, ne de gerçek bir silah. Bunu "saf illüzyon" olarak tanımlar. Gerçek fiziksel nesneler yoktur ama hareketler sayesinde bu nesneleri yaratan zihin sanki orada bir dövüş izlediğini hissederek.

Özetle fotoğrafın amacı anlam üretmek ya da anlamlı olanla ilgilenmek değil, baştan çıkartıcı bir yere benzeyen dünyanın küçük bir parçasını yansıtabilmektir. Bu yüzden Baudrillard'ın fotoğrafla kurduğu ilişki, klasik anlamda bir sanatçının ya da estetik öznenin görüntüyle kurduğu ilişkiye benzemez. Fotoğraf çekerken başkalarının aksine bir "yaratıcı özne" gibi davranmaz. Deklanşöre bastığı anda özne olarak ortadan kaybolduğundan ve tam da o anda nesnenin ön plana çıktığından söz eder. Sanki nesne kendi kendinin imgesini çekiyor der.

Yaptığı bu ve başka açıklamalar doğrultusunda Baudrillard, fotoğrafın sanat olmadığını düşündüğünü açıkça dile getirir. Ancak buna rağmen ona fotoğraf sergileri açtırılmış, adeta bir sanatçı gibi sahneye çıkarılmak istenmiştir. Bu durum, onun modern sanata yönelik eleştirel tavrını görmezden gelen (bilinçli) bir yanlış anlamayla ilgilidir. “Benim düşüncelerim birer deneme. Kabul edersiniz ya da etmezsiniz. O sizin bileceğiniz bir şey” der.

THE PLACE OF ART IN JEAN BAUDRILLARD'S ORIGINAL THOUGHT UNIVERSE

Prof. Dr. Oğuz ADANIR

"Illusion/delusion cannot be characterized as the opposite of reality. Because illusion covers the visible reality with another layer of reality that can be considered second and much more clever, causing the first reality indicator to disappear."

Jean BAUDRILLARD

French philosopher and sociologist Jean Baudrillard, who possesses a unique intellectual universe, utilizes his own distinctive terminology to construct this original intellectual universe. Baudrillard has expressed his thoughts on all areas of life primarily through this terminology. This terminology is also valid for the field of art because of all the words and expressions in are interconnected. The reason for this is that the four main categories of social life -society, politics, economy, and culture- are interconnected. Accordingly, a certain consistency is required for ideas put forward in one area to be valid in other areas as well. Therefore, it can be very challenging for the reader to grasp Baudrillard's terminology well and understand what he is saying. At this point, it would be quite useful to start from a principle of reality that does not seem directly related to the field of art but whose deep connection we can understand.

First and foremost, it is important to note that Jean Baudrillard did not have a personal issue with art; however,

his critiques of art raise radical questions about the nature and function of contemporary art. Baudrillard acknowledges the artistic merit of works produced from the Renaissance to the 20th century -particularly in the context of plastic arts, and more specifically painting- but notes that these works were generally perceived as craft products during the periods in which they were created. However, he points out that many works produced today and often presented as "works of art" are treated as such despite having no real connection to the artistic depth and aesthetics of the past. Baudrillard takes a relatively more positive approach to fields such as photography and cinema. The reason for this is that he believes these media have not yet completely lost their capacity to create illusions. According to Baudrillard, the ability to create illusions is fundamental to art. Even in today's digitalized world of simulation, it is still possible to produce illusions to a certain extent. He even argues that the understanding of plastic arts, which was thought to have come to an end, can regain its former power of il-

lusion today. In this respect, Baudrillard questions the transformations that art has undergone, not so much as an expert but rather as an intellectual, rather than completely rejecting it.

When approaching Baudrillard's intellectual universe, it is important to note that he began with the principle of reality but gradually questioned and transformed this principle over time. In this process of transformation, illusion, or the phenomenon of deception, becomes a central concept. According to Baudrillard, illusion is not merely a problem of perception but also a fundamental issue concerning the nature of reality. Although his ideas seem to carry a general sense of uncertainty, this uncertainty is not random but a conscious choice. In his view, the world is already ontologically uncertain; therefore, the only way to represent or understand this world is to express uncertainty with uncertainty. Reality is no longer a relatively unchanging and objective category (depending on the circumstances), but has been replaced by something that is constantly in mo-

- 1 The generalizations made here mostly apply to societies (especially those referred to as early or early modern societies) that, according to Baudrillard, lost their universe of reality when the principle of reality collapsed.

tion, plural, and simulated. In line with these thoughts, the principle of reality is also questioned.

I also addressed Baudrillard's criticisms of this principle and the aforementioned framework of uncertainty in an article I published in the *International Journal of Baudrillard Studies* in 2007. The same year, the Turkish version of this article was also published in *Birikim* magazine. This study focuses particularly on the relationship between the principle of reality and artistic representation, and how this representation is transformed in the simulated universe.

In my article titled "Where Simulacra Could Not Replace Reality," I started from the principle of reality, one of the fundamental concepts that guide Jean Baudrillard's thinking. According to Baudrillard, this principle is the cornerstone of the modern individual's effort to make sense of the world they inhabit. However, this principle begins to become seriously ambiguous, particularly from the mid-20th century onwards. This ambiguity is not random; for Baudrillard, the world we live in is already shrouded in ambiguity. Therefore, as mentioned earlier, this uncertainty can only be expressed in an uncertain manner. This "blurring" or 'ambiguity' in his thought appears to be quite appropriate to the nature of the postmodern condition, yet it is fundamentally different. For example, postmodern thought does not seem to be particularly interested in Baudrillard's "principle of reality" (perhaps for ideological reasons?).

The principle of reality begins to be questioned when humans become aware of their relationship with both their inner world and the outside world. On the one hand, humans live in a "world of reality" shaped by the events and phenomena they encounter in their daily lives, while on the other hand, they carry within themselves a second "inner world" woven with hopes, desires, fears, and expectations. These two worlds—objective reality and subjective experience—often do not overlap. It is this awareness that forms the basis of the principle of reality: humans must accept that what they feel is not always the same as what they encounter. According to Baudrillard, this principle of reality remained valid until the 1960s. During this period, individuals could position themselves within the social, political, economic, and cultural order using certain references. The principle of reality is a norm that regulates individuals' practices of living, because the values generally accepted by the social system are shaped around this principle. Thoughts, behaviors, and collective hopes are constructed within the framework of this principle. However, it is important to emphasize that the principle of reality is not an individual but a collective concept. Reality is based on a consensus formed by society as a whole rather than on the individual's personal perception. This reality, shaped by the common acceptance of society, plays a functional role both in the production of meaning and in building hopes for the future. Humans strive to establish a ba-

lance between their desires and thoughts and social reality; this balance forms the basis of their behavior and life choices. Therefore, it is necessary to establish a direct link between the principle of reality and "reality." The principle determines how individuals perceive themselves and their environment, while reality is defined within the boundaries of this principle. However, according to Baudrillard, when this connection is severed, reality is replaced by perfect signs, namely simulacra, and ultimately hyperreality. It is precisely at this point that the critical question must be asked: "Where have simulacra failed to replace reality?"

According to our thinker, the principle of reality underwent a radical transformation in the 1960s and collapsed. With this collapse, there is no longer a direct, reliable link between reality and the principle of reality. In other words, reality no longer reveals itself directly through experience; it reveals itself indirectly through representations, images, and communication tools. Baudrillard explains this situation as follows: Today, instead of directly experiencing reality, we try to make sense of it through its images, reflections, and simulated representations. When the principle of reality collapses, the reality we live in, in a sense, evaporates and is replaced by a simulated reality. In other words, it leaves reality/truth hollow and meaningless. We content ourselves with watching the images of a simulation of reality that cannot be felt. In this context, the media, cinema, and later the internet and digital

media begin to function as an “intermediary” that replaces reality, particularly television. From the mid-20th century onwards, the distinction between the representation of reality and reality itself disappears. This is where Baudrillard’s famous concept comes into play: the simulacrum. However, it is important to emphasize a crucial distinction here. Baudrillard’s notion of “reality” does not refer solely to the material existence of the objective world. For example, concrete experiences such as “sitting on a chair” or “seeing a table or computer in front of you” represent one level of reality. However, according to Baudrillard, this level is the simplest and most reduced form of reality. The main issue he is concerned with is a broader understanding of reality that goes beyond such concrete objects and encompasses meaning, value, cultural context, and social function. Images that replace reality grow exponentially over time, multiplying to such an extent that it becomes impossible to discern whether they are recreating reality or not. This situation puts an end not only to reality but also to the illusion that can only exist alongside it. Because, according to Baudrillard, it is possible to produce illusion in a universe where the principle of reality is valid. When the existence of reality is accepted, one can also speak of an illusion, that is, the field of art. In this context, art is a force that

plays between reality and illusion, bringing the two into confrontation. Illusion is the fundamental effect created by art; just as a painting resembles reality but presents a world completely opposed to it. However, when we enter the simulation universe, the situation changes. In this universe, neither reality nor its illusion remains. Because simulation does not refer to any reality; it exists solely within its own internal cycle, reproducing itself through images. In this context, Baudrillard states: “Simulation does not replace illusion; it eliminates it.”

At this point, the historical position of art also changes radically. It becomes apparent that art, which oscillates between reality and illusion, does not express anything other than its appearance in the age of simulation and does not reflect anything about the current reality. In other words, art loses (if not entirely, then to a large extent) its capacity to produce illusion. Despite the current situation, according to Baudrillard, art can still have a great power of illusion. However, this potential is not often revealed in the current forms of art. This is because art has never aimed solely to reflect reality throughout history; it has always been an effort to create an illusion. The power of art comes precisely from this capacity to create illusion, because the aim is not to reproduce and present reality, but to circle around it,

distort it, disrupt it, or stage it ironically. With his extraordinary definition, Baudrillard beautifully expresses what illusion is like:

“Illusion/delusion cannot be described as the opposite of reality. This is because illusion covers the visible reality with another layer of reality that can be considered secondary and much more sophisticated, causing the first sign of reality to disappear.”

Accordingly, while illusion has no aim of eliminating reality or completely severing its connection with it, simulacra specific to the simulation universe have the concern of replacing reality, that is, imposing themselves as reality itself. In such a universe where the conditions for producing illusions have been largely eroded, contemporary artists express the meaninglessness of the world in a manner that is at least as meaningless and tedious as the world itself, supposedly through art. Baudrillard summarizes this situation quite strikingly: “Artists may live in a meaningless world, but the real problem is that they reflect this meaninglessness in even more boring ways.” At this point, Baudrillard implies that art has lost not only its content but also, in a sense, its function in the simulated universe. Art is no longer a game of illusion but has become a repetition of meaninglessness, emptiness, or empty signifiers devoid of what

- 2 François L’Yvonnet’nin de söylediği gibi simülasyon kuramı bir varsayımdan ibarettir yoksa mevcut gerçekliğin kusursuz bir yansıması olmaya çalışmaz. Baudrillard, mevcut dünya ya da gerçekliğin kuramında ileri sürdüğü düşüncelerle örtüştüğünü iddia etmekten çok içinde yaşadığı evrenin hissettirdiklerini kendince tutarlı bir şekilde ifade etmeye çalışır.

is signified. This signifies the exclusion of art's capacity to produce illusion. The exchange relationship between art and reality has come to an end, replaced by a circulation system that closes in on itself and plays with simulacra.

The above definition is decisive in establishing the relationship between art and illusion. For illusion to be effective, the reality on which it is based must not be reproduced and presented in a direct and rigid manner. On the contrary, the looser and more indirect the connection between the image and the reality it refers to, the greater the power of the illusion. This is because illusion does not copy reality one-to-one; it transforms it, reshapes it, and transfers it to an aesthetic plane. At this point, the historical function of figurative plastic arts is particularly noteworthy. The three-dimensional representation that emerged in Western painting with the discovery of perspective produced an illusion connected to similarity to reality. Artists, when depicting nature, humans, and space, did not copy reality one-to-one, but rather presented it by beautifying it and reconstructing it with harmony of form and color. In other words, art takes the real world as its model, but rather than simply reflecting it (reproducing it), it reconstructs it. Illusion emerges in this process of (compositional) reconstruction: when the viewer sees a familiar place or object in a painting, they encounter a version of it that is familiar but also more beautiful, more orderly, more aesthetic, yet different. Therefore, according to

Baudrillard, the relationship between illusion and reality should not be severed. Because art derives its power from illusion. It establishes a plane of representation that carries traces of reality without completely erasing it, but transcends it. With the collapse of the principle of reality in the age of simulation, art begins to lose its ability to create illusion.

According to Baudrillard, art retained its power to produce illusions, especially until the early 20th century. Some non-figurative and abstract initiatives that emerged during this period initially appeared to have a certain aesthetic and intellectual quality, but over time they turned into empty formal games that repeated themselves. Baudrillard describes this transformation as "art playing with itself." Art has largely lost its unique relationship with the world, with reality, and with the viewer. In this context, he points out that art has become a closed field, far removed from the production of illusion. In classic examples of figurative art—such as a landscape painting or a portrait—both the art world and the viewer readily accept that the work is an object of art. This is because, on both a formal and thematic level, there is an aesthetic transformation that draws on reality but transcends it. According to Baudrillard, this is the primary function of art. While art possesses characteristics such as distance consciousness (the process of evaluating/interpreting a work of art), aura, uniqueness, originality, etc., the situation changes when it comes to contemporary art. Baudrillard

emphasizes that it is no longer possible to give a collective answer to the question, "Is this a work of art?" Because the contemporary art object has severed all its connections with the world, it has become an anthropological object, that is, a symbol that functions solely on the mental and theoretical plane. A concrete example of this is Duchamp, who turned ordinary objects into art objects with his "I said it was art" approach. In other words, it is an absurd approach in which an object that has no connection whatsoever with the concept of art is transformed into a work of art with a magical touch. Since every object produced by humans has an anthropological characteristic, the designation of any object/thing as a work of art is related to a mental acceptance, as the people who claim ownership of this object have consciously excluded the artistic process, history, aesthetics, institutionalism, functioning, creativity, subjectivity, originality, etc. As a result of this disconnect, art can no longer create an illusion or establish a meaningful relationship with reality (see "The Conspiracy of the Art World").

Baudrillard criticizes contemporary art's current state in harsh terms: "Art now attempts to sustain its own existence through its own absence." He argues that something that has become detached from reality, unable to connect with its audience, and only given meaning by art institutions is now called art.

Jean Baudrillard notes that cinema is one of the areas he draws on most to understand the transformations

art has undergone in the world of simulation. For him, cinema, like the plastic arts, is a very important tool that once had the power to create illusion. Perhaps it is even the artistic tool that carries this power most intensely. Because cinema is a visual language that directly appeals to the eye, where movement and time are reproduced. Baudrillard defines cinema's capacity to create illusion primarily through its technological functioning. By displaying 24 frames/images per second in succession, static frames create an illusion of "movement." This technical illusion instantly transforms the white screen in front of the viewer into a living, breathing world. People walk, talk, love each other, and die on this screen... In other words, a sense of reality is created, but this reality is a direct illusion. Events extracted from the boundless universe of reality are reproduced in a manner resembling reality, constructed, and presented as a narrative. The microcosm known as the narrative film strives to be a convincing reflection—an illusion—of the macrocosm known as the universe of reality.

For Baudrillard, the main issue is cinema, which has transitioned from the stage of illusion to the stage of simulacrum production over time. Especially since the 1980s, cinema (in the context of modern societies) — Hollywood in particular — has begun to produce hyper-realistic stories, abandoning the reproduction of reality associated with illusion. As films began to appear more real than reality itself, the audience's intellectual or

emotional engagement diminished; this transformed cinema from an instrument of illusion into a mere object of spectacle.

Baudrillard directs specific criticism at certain directors here. For example, he says that directors such as Martin Scorsese make films in which every detail is flawless, giving the audience only the task of "watching." Such an understanding of cinema completely excludes the audience's imagination in the pursuit of perfection in terms of image, sound, editing, transitions, and aesthetics. According to Baudrillard, this is a loss of the spirit of cinema. However, what is truly valuable is cinema that stimulates the viewer's imagination. German expressionist cinema is a fine example of this: sets made of wood or cardboard, shadow-light plays that take on other meanings, reflecting reality not as it is but as it is transformed... All of these are about creating illusion. According to Baudrillard, the fewer clues a film provides about "reality," the more it forces the audience to "think and participate." Because illusion is not merely an "optical illusion"; it is the clever and aesthetic transformation of reality. For this reason, he also criticizes films like *The Matrix*. For example, he notes that the thousands of visual effects (tricks) used in a film like "The Matrix Reloaded" turn the film into a visual bombardment, making it resemble a computer game more than a film.

Baudrillard's views on photography are more ambivalent. First of all, he sees (non-digital) photography, like cinema, as a technological means of reprodu-

ction. In this respect, he does not place it on the same level as classical art forms. Photography is produced with the help of a machine; therefore, it is a field where human intervention, interpretation, and transformation are much more limited. At this point, he also distances himself from Roland Barthes' famous concept of Punctum. While Barthes says that a photograph creates an emotional or spiritual "impact" on the viewer, Baudrillard disagrees. According to him, the value of photography is linked to a plane that strips the viewer of meaning. Photographs that do not aestheticize reality, that show it "as it is," that do not expect the viewer to derive meaning from them, can sometimes carry an illusory power. But this arises not from artistic, but from paradoxical simplicity.

For Baudrillard, the value of art, cinema, and photography lies in their capacity to create illusions. However, this illusion does not mean making reality appear more real, but rather creating new meanings that require the viewer's participation by weakening clues related to reality. This is only possible when the connection between what is shown and reality is weak, flexible, and open to interpretation. Otherwise, art that is no longer art within the flawless images of the simulation universe becomes nothing more than an empty repetition of images. Accordingly, he states that he does not view photography as art in the conventional sense by saying that a photograph is merely a photograph.

During his trip to Japan, Baudrillard is gi-

ven a camera as a gift. From that day on, he never lets go of his camera and takes photographs. Human figures are rarely seen in Baudrillard's photographs. Apart from the reflection of his own body in the mirror, he mostly presents images of silent, almost abandoned spaces where humans are absent. This choice is not accidental.

According to Baudrillard, photography is not so much a means of producing an aesthetic object or work of art as it is a tool that allows us to witness the fundamental illusory power of the world. In his view, the world possesses a "radical illusory power" that predates humanity. This power is based on the idea that nature, in its pure state of existence, creates a universe that is fascinating and inexplicable to humans. When humans first set foot in the world, they perceived it as a realm entirely shaped by supernatural forces. This "anthropological illusion," or the human tendency to perceive the world as a magical reality, has not completely disappeared in the modern age, despite all the reality-producing technologies (photography, media, digital images). Baudrillard attempts to express this situation as follows: "The world still possesses a beauty that seduces humans—despite our attempts to ignore it." What he seeks to achieve through photography is precisely this: to facilitate the spontaneous emergence of this seductive, enchanting aspect of the world. However, there is a very important emphasis here: I do not find this part as

the subject, says Baudrillard. What creates the photograph, what determines the frame, is not my aesthetic choice; it is the object's own desire to emerge. That is why, rather than creating a dramatic scene or narrative in Baudrillard's photographs, one expects "the image to present itself" in the silence of the world. For example, a photograph of the door of a car floating in water shows that, in his eyes, it is not just abandonment, but even in its state of emptiness of meaning, it can still spread an illusion (Image 1). This is not a depiction of reality.

Image 1: Jean Baudrillard, Saint Clement, 1987

According to him, photography is not about the aesthetic choices, artistic will, or narrative creation efforts of the subject. On the contrary, the person taking the photograph loses their subjectivity at that moment. The phrase "This image came to me and told me to take its photograph" is at the heart of Baudrillard's philosophical interpretation of photography. Here, the object is not passive but active. The object that wants to be seen and recorded tries to attract attention. The subject/photographer acts not out of their own will but under the influence of this call. At this point, for Baudrillard, taking a photograph is a kind of seducti-

on experience: "The object seduces me, and I surrender to it." In this context, the person taking the photograph is not an artist or interpreter, but a tool/instrument that submits to the will of the object. In this understanding, photography means an object that records its own image (using the subject).

In Baudrillard's understanding of photography, the image of the object being viewed is not a passive image. The condition of photography is that the image seduces the photographer. The understanding that "I did not take the photograph; the object made me take its photograph" destroys the photographer's absolute position as the subject. The object that wants its image to be captured calls, invites, and seduces. The photograph is the concrete manifestation of submitting to the irresistible charm of the object.

Image 2: Jean Baudrillard, Luxembourg, 2003

The two empty chairs in the park are a visual representation of this concept (Image 2). Baudrillard's aim is not to reproduce the image of a part of reality or the content or meaning of that image. What interests him is the mystery that these two empty chairs imply but do not explain: "Someone was here just

a moment ago. Who were they? What did they talk about? Where did they go?" From this perspective, the photographic image reflects this unexplained mystery. The seductive thought or feeling is the opportunity to capture a photograph of this mystery.

Image 3: Jean Baudrillard, Venice, 1989

The example of the shadow falling on the wall (Image 3) is like a visual representation of the simulacrum, one of the fundamental concepts in Baudrillard's theoretical universe. The person whose shadow falls on the wall (for those in the know) is Jean Baudrillard. Our thinker-photographer, who previously stated that he had never taken a photograph of a human being, here captures the moment when J. Baudrillard presses the shutter button, not to take a photograph of a human being, but of his own shadow reflected on the wall. Here, the sha-

Image 4: Jean Baudrillard, Venice, 1987

dow/reflection/image/simulacrum that replaces reality tells us that it is J. Baudrillard. In a sense, the simulacrum seems to have replaced reality. In a manner of speaking, Baudrillard has photographed his own simulacrum.

For example, another photograph taken in Chicago shows a mural (Image 4). In front of that wall, there are parked cars, one of which stands out in particular. Buildings can be seen in the distance from where the photograph was taken. However, this photograph does more than simply reflect the buildings in any city. Baudrillard has captured the illusion of reality (the optical illusion produced by the object-space). This resembles a dreamlike image. The mural and real objects (e.g., cars) are intertwined. Real objects and distant real buildings are perceived as part of the mural, as an extension of it. If you pay attention

to the line on the right side of the center, you will see that the left side is a painting and the right side is real. However, the eyes immediately close this gap; our brain fills in the missing information and perceives the two different realities as a single whole. Since reality and image are mixed together, it becomes difficult to understand what is image and what is real. Photography, known as a tool that reproduces reality, here uses reality to create an illusion. As Baudrillard puts it, reality here resembles something other than itself. The image presents the world, which remains unchanged in its place, in a different and seductive way. This photograph is a direct reflection of the illusion described above.

Baudrillard illustrates another form of this illusion with an example from the Beijing Opera. Two men are fighting on stage. The audience only sees the movements of these two people, but in their minds they imagine a raft on a fast-flowing river, waves, and even weapons. Yet there is no raft, no river, and no real weapon on stage. He defines this as "pure illusion." There are no real physical objects, but through movement, the mind creates these objects and feels as if it is watching a fight.

In short, the purpose of photography is not to produce meaning or to deal with what is meaningful, but to ref-

lect a tiny part of the world that resembles a seductive place. Therefore, Baudrillard's relationship with photography does not resemble the relationship that a classical artist or aesthetic subject has with the image. When taking a photograph, he does not act like a "creative subject" as others do. He speaks of how, at the moment he presses the shutter, the subject disappears and the object comes to the forefront. It is as if the object is taking its own image.

Based on this and other statements, Baudrillard clearly expresses his belief that photography is not art. However, despite this, photography exhibitions have been organized for him, and he has been presented as if he were an artist. This situation is related to a (conscious) misunderstanding that ignores his critical stance toward modern art. "My thoughts are experiments. You can accept them or not. That is up to you," he says.

MODELİ DEĞİŞTİRMEK: BİANELLER ve SÜRDÜRÜLEBİLİRLİK

Isobel WHITELEGG

Leicester Üniversitesi, Müze Çalışmaları

Geleneksel olarak, bienal modeli ile ilgili her türlü tartışma Venedik ile başlar. 1895 yılında İtalya'nın birleşmesi bağlamında sanat odaklı bir Ulusal Fuar olarak tanıtılan Venedik Bienali'nin ulusal temsil sistemi ve ana kentini dünya sanatının merkezi haline getirme hedefi, 1951 yılında kurulan Brezilya'daki ikinci bienal olan São Paulo Bienali'nin yaklaşımını şekillendirdi.

O zamandan beri Venedik, bienal modelinin dünya çapında yayılması ve çoğalması için merkezi bir model ve referans noktası olarak kabul edilmektedir. Ancak, şu anda var olan 200'den fazla bienal arasında, orijinal Venedik modelinden önemli ölçüde sapma gösterenler de bulunmaktadır. Bunların birçoğunun, bienalin ne olduğu ve ne olabileceğine dair kendi modellerini yarattığı da söylenebilir. Ancak Venedik, görünüşte birleşik bir uluslararası sanat dünyasının merkezinde, kaçırılmayacak bir etkinlik olarak tutarlı bir referans noktası olma ününü korumaya devam etmektedir.

Venedik modelinin vurgulu enternasyonalist yaklaşımı, kaçınılmaz olarak olumsuz bir çevresel etkiye yol açmaktadır ve şehrin deniz seviyesinin yükselmesine karşı kendi kırılganlığı, bu etkiyi görmezden gelmeyi zorlaştırmaktadır. 2021'den bu yana, Venedik Bienali etkinliklerinin karbon ayak izini kamuya açıklamış ve bunu azaltmak ve telafi etmek için önlemler almıştır. Ancak, sürdürülebilir ol-

manın veya sürdürülebilir hale gelmenin ne anlama geldiği sorusu, karbon nötrlüğü veya net sıfırla sınırlı değildir. Bu, iki yılda bir düzenlenen geçici etkinliklerin, bulunduğu yerin sosyal ve kültürel ekosistemine kalıcı ve olumlu bir şekilde ne ölçüde katkıda bulunduğu ile de ölçülebilir.

Venedik modeli, geçici ziyaretçilere yönelik olarak güçlü bir mesaj veriyor, ancak yerel ve kalıcı halkına açıkça hitap etmiyor. Bu model, hava yolculuğunun daha ucuz ve hızlı bir seçenek olmasına devam ettiği uluslararası gezginlere çevreye olan etkiler konusunda gerçekçi olmayan bir sorumluluk yüklerken, aynı zamanda şehir sakinleriyle düşmanca bir ilişki kurmaya da davetiye çıkarıyor. Bu anlamda, bienallere gerçekten sürdürülebilir bir yaklaşım getirmek için Venedik modelinin algılanan merkeziliğini yerinden etmek ve bir bienalin ne olabileceği veya olması gerektiği konusunda alternatif modeller aramak gerekir. Bu, bienallerin hem belirli yerlerde hem de dünyada genelinde oynadığı rolün daha geniş algılanışında da bir değişiklik gerektirir.

Bu algının artık değişmeye başladığına dair kanıtlar olsa da, bienaller hala bu milenyumun ilk on yıllarında ortaya çıkan baskın eleştirilerin gölgesinde kalmaktadır. Bienallere yönelik olumsuz algının bir nedeni, bienallerin büyümesinin küreselleşmenin ortaya çıkmasıyla

la aynı zamana denk gelmesiydi. 1989 yılında dünya çapında 28 sanat bienali vardı ve 1990'lar ve 2000'lerde bu sayı hızla artarak bugün 200'ün üzerine çıktı. Bienaller bu nedenle yeni ekonomik ve siyasi güçlerin kültürel kolu olarak yaygın bir şekilde kabul edildi ve küreselleşmenin kapitalist mantığını ifade eden bir sanat kurumu biçimi olarak görüldü. Bienallerin “şaşırtıcı büyümesi” veya “çoğalması” olarak tanımlanan bu durum, kapitalist küreselleşmenin durdurulamaz yayılmasının kötü bir belirtisi olarak görüldü.

Bu büyüme, basit bir kopyalama değil, çeşitlilik meselesi olmasına rağmen, her bienalin Venedik gibi tanım gereği enternasyonalist olduğu ve sanat dünyasının geneli tarafından görülmek üzere tasarlandığı varsayımı da devam etti. Bu nedenle, bienallerin genel amacı, başlangıçta benzersizliğine dayanan bir modele göre geniş ölçüde değerlendirildi. 1895'ten 1951'de São Paulo bienalinin kurulmasına kadar geçen elli yılı aşkın süre boyunca Venedik, dünyadaki tüm sanatın görülebileceği tek yermiş gibi davranabildi ve öyle de davrandı.

Eleştirmen Rene Block'un 2014 yılında hayıflanarak söylediği gibi, “artık o kadar çok bienal, trienal ve dört yıllık sergiyle karşı karşıyayız ki, bunlara genel bir bakış açısı kazanmak neredeyse imkansız hale geldi”. Ancak bienal modelinin gelişiminde bu noktada, her bienal

küresel ilgiyi çekmek için rekabetçi bir görevde ya da çağdaş sanatın panoramik bir dünya resmini oluşturmak için küratöryel bir hırsta değildir. Bu nedenle bienallerin çokluğu, mutlaka sayılarının fazla olduğu anlamına gelmez.

Block'un yakındığı gibi, yorgun düşen bienal değil, "onlara genel bir bakış açısı" korumak zorunda olduğumuz fikridir. Mevcut tüm müzeleri ziyaret etme zorunluluğundan muzdarip tek bir kişi olmadığı gibi, mevcut bienallerin sayısının çokluğundan "rahatsız" olan tek bir "biz" olmadığı da artık daha yaygın olarak kabul edilmektedir.

Sürdürülebilir bienallerin gerekliliği, bienalin ne olduğu ve kime yönelik olduğu konusundaki anlayışta bir değişime yol açarsa, dünya çapında var olan bienal sayısı bir sorun olmaktan çok bir çözüm haline gelebilir. 2007 yılında İstanbul Bienali'ni ele alan bir incelemede, Amerikalı sanat eleştirmeni Peter Schjeldahl, küratör Vasıf Kortun'un bir sözünü aktarmıştır. Kortun'un "Bienaller rolünü tüketti" "görevlerini tamamladı" "Dünyada neler olup bittiğini bilmemek neredeyse imkânsız hale geldi. Merak dönemini geride bıraktık" dediği aktarılmıştır. Ancak üç yıl sonra Art Asia Pacific dergisine verdiği röportajda Kortun'un bakış açısı değişmişti. Bienali, küresel yenilikleri sergileme görevini üstlenen bir sergi biçimi olarak görmek yerine, "kurumsal yapıları olmayan ülkelere fırsatlar sunan" bir "kamu modeli" olarak görüyordu. Kortun, "geçici ve yalın olması"nı sevdiğini belirtti.

Kortun, bienali sergi açısından değil, altyapı açısından yeniden düşünmek konusunda yalnız değildi. Çağdaş sanat tarihçisi Terry Smith de, bienallerin turizm ekonomisi için potansiyel faydaları anlamında değil, bir anlamda "altyapı oluşturma" ajansı olabileceğini doğruladı. Litvanya'da düzenlenen 10. Kaunas Bienali'ne odaklanan 2015 tarihli bir yayının önsözünde, Bienal Vakfı'nın kurucusu Marieke Van Hal da bienallerin amaçlarının heterojenliğini ve "çağdaş sanatın gelişmesi için gerekli temel altyapının bulunmadığı" yerlerdeki özel değerlerini savunmuştur. Bu bağlamda bienaller, örneğin "gayri resmi eğitim alanları" yaratma kapasitesine sahip olabilirler.

Aynı yayında, Liverpool Bienali'nin kurucusu Lewis Biggs, bienallerin "geleceğin müzeleri" haline gelebileceğini öne sürerek daha da ileri gitti. Gerçekten de, bienalleri geçici etkinlikler olarak değil, kalıcı kurumlar olarak düşünürsek, mevcut bienallerin sayısı dünya çapındaki müze sayısına kıyasla oldukça azdır.

Van Hal ve Biggs için, bienalin amacının yeniden düşünülmesi, bu kurumsal form ile daha geniş ekonomik faktörler arasındaki ilişkiyi yeniden konumlandırıyor. Onlar, bienali yabancı yatırım ve turizmi artırmak için spekülasyon bir araç olarak değil, sergi veya eğitim amaçlı olarak kalıcı olarak sahip olmadığı mekanları kullanabilen, gayrimenkul yatırımını küçük bir ofis ölçeğiyle sınırlayarak iddialı etkiler elde edebilen, nispeten ucuz ve sürdürülebilir bir kurumsal tür olarak savunuyorlar.

Smith, Van Hal ve Biggs'in orta-

ya koyduğu altyapı perspektifinden bakıldığında, bienaller sermayenin dünya çapındaki yayılımına ortak olarak görülüyor, bunun yerine sanat müzelerine kıyasla hem daha çevik hem de daha gösterişsiz olan ucuz ve yalın kamu kurumları olarak yeniden tanımlanıyor. Bienal formunun esnekliği daha önce küratöryel deneysellik için sınırsız bir platform olarak özgürlüğüyle bağlantılıyken, aynı özellik aynı zamanda ekonomik kısıtlamaların olduğu bağlam ve koşullara uygunluklarını da ima etmek için kullanılmıştır.

1998 yılında Liverpool Bienali'ni kurmak için Tate Liverpool'un direktörlüğünden istifa eden Biggs, iddiasını desteklemek için istatistikler bile sunabildi. Eski müzesinin aksine, bienali gelirinin %10'undan fazlasını sanat ve eğitim gibi temel faaliyetlerine harcayabilecek bir konumdaydı. Yeni bir müze kurmak, sanatı kamusal alana taşımak için çok maliyetli bir yol olabilir, ancak onun argümanına göre, bir bienal kurmak, sürdürülebilir kültürel ve eğitim faaliyetleri için daha uygun bir yol olabilir.

Liverpool Bienali aslında başlangıçta yerel yönetimin herhangi bir desteği olmadan kuruldu, ancak şehri "sanatçılar için daha iyi bir yer" haline getirme gibi basit ama iddialı bir hedefle kuruldu ve yerel sanatçı-izleyici kitlesi - nesiller ve sınıflar arasında çeşitlilik gösteren bir kesim - bienalin samimi ve duyarlı bir ilişki sürdürdüğü bir kitle olmayı devam etti.

1990'ların sonlarında kurulduğundan bu yana Liverpool, Venedik mo-

deline alternatif bir seçenek olarak ortaya çıkmıştır. Son yıllarda eğitim amaçlı faaliyetlerine ağırlık vermiş ve bu alana yatırım yapmış, kadrolu personel sayısını artırmış, kendi şehrine sürdürülebilir ve olumlu bir etki yaratmaya odaklanmış ve dünyanın diğer yerlerinde düzenlenen benzer bienallerle işbirliği kurmuştur. Bu yaklaşım, Londra'daki Serpentine Gallery'de sanat ve eğitim programlarına entegre bir yaklaşım geliştiren Sally Tallant'ın bienal direktörü olarak göreve gelmesiyle özellikle belirgin hale gelmiştir. Bu yaklaşım, hem uzun vadeli projeler hem de düzenli sergi ritminin sürdürülmesini kapsamaktadır. Liverpool modelinin potansiyelini en iyi şekilde gösteren projelerden biri, sanatçı Jeanne van Heeswijk ile uzun vadeli işbirliğidir.

2009 yılında van Heeswijk, Anfield-Everton mahallesi ile bir ilişki kurdu. Bu mahallede, evler ve yerel işletmeler, dönemin hükümetinin Konut Piyasası Yenileme Girişimi (HMRI) kapsamında zorunlu satın alma emirlerine ve yıkım tehditlerine maruz kalmıştı. Van Heeswijk'in desteğiyle, mahalle sakinleri, kapanma tehdidi altındaki uzun süredir faaliyet gösteren yerel bir fırının mülkiyetini Topluluk Arazisi Vakfı'na devredebildi ve bu fırın bugün hala açık ve faaliyettir. Toplum Arazisi Vakfı mülkiyet sistemine ilişkin farkındalığın artırılması, şehrin diğer yerleşim bölgelerinde de benzer yaklaşımların benimsenmesine yol açtı.

2018 ile 2022 yılları arasında Liverpool, benzer yaklaşımlara sahip diğer dört bienal (Bergen, Berlin, Ljubljana,

Riga) ile bir araya gelerek Uluslararası Bienal Derneği ile ortaklaşa Perennial Biennial adlı bir işbirliği ağı kurdu. Avrupa'daki bölücü siyasi ve kültürel değişimlerin ortasında, bu ağ sürdürülebilir bienal uygulamaları geliştirmek ve keşfetmek için yola çıktı. Sürdürülebilirlik konusundaki ortak anlayışları, yerel ve köklü olmaya olan ilginin yeniden canlanmasını ve insan dışı çevreyle, kültür çalışanları ve halk arasında olumlu ilişkilerin geliştirilmesini vurguladı. Bu grup, bir ittifak kurarak, sanki her biri kalabalık bir küresel takvimde en üst sırayı almak için rekabet ediyormuş gibi, tüm bienallerin birbirleriyle rekabetçi olması gerektiği fikrine karşı çıktı.

Türkiye'de de, geçmişte Liverpool ile yakın işbirliği içinde olan İstanbul Bienali örneğinde olduğu gibi, alternatif bir modelin kök salmaya başladığına dair işaretler var. Yaklaşan bienalin tartışmalı gecikmelerinin ardından, atanan küratör Christine Tohmé, üç yıl boyunca üç aşamada gerçekleşecek bir bienal taslağı hazırladı. İkinci aşama, özellikle kalıcı bir eğitim altyapısı oluşturmaya ve şehirdeki sanat girişimleriyle işbirliği yapmaya odaklanacak.

Bu veya gelecekteki diğer bienaller, günümüzün giderek belirsizleşen ve bölünmüş gerçekliğinde nasıl gelişecek olursa olsun, bienal modelinin yeniden tanımlandığına ve sürdürülebilirliğin karbon nötrlüğünden daha fazlası olarak anlaşıldığına dair kanıtlar artıyor. Bunun merkezinde, bienallerin kimler için olduğu yeniden düşünülmesi ve sürdürülebilir bir izleyici kitlesinin sadece

geçici ziyaretçilerden oluşmadığı kabulü yer alıyor.

“Bienal Talebi” başlıklı makalesinde küratör ve sanat eleştirmeni Lee Weng Choy, Singapur Bienali'nin sanat yönetmeni Fumio Nanjo'nun, etkinliklerinin “öncelikle yerel izleyiciler için olduğunu, açılış için şehre gelen uluslararası izleyiciler için değil” şeklindeki görüşünü aktarmıştır. Choy'un sorduğu soru, “bu yerel talepler nasıl ifade ediliyor?” ve “yerel ihtiyaçlar ve ilgi alanları nasıl temsil ediliyor?” idi.

Onun vardığı sonuç, genellikle duyduğumuz şeyin genel halkın doğrudan görüşlerini dile getirmesi değil, daha çok: “yerel topluluklar adına konuşan çeşitli kişiler” Bu nedenle, Choy'un yerel talebi temsil ettiği düşünülen şey, “çeşitli halkların kendi çevrelerinde gerçekleşen bienal hakkında gerçekten ne düşündükleri ve hissettikleri” değil, daha çok “hükümet yetkilileri ve halkla ilişkiler sözcülerinden gazetecilere, editörlere, eleştirmenlere ve küratörlere kadar belirli aktörlerin yerel algıyı aracılık etme rollerini nasıl üstlendikleri”dir. Bu nedenle Choy'un argümanı, sürdürülebilirlik hedefleyen tüm bienaller için önemli hususları vurgulamaktadır. Yeni bienal modeli, sürdürülebilir bir kamu tesisi veya hizmeti olarak işlev gören bir model ise, acil olarak çözülmesi gereken sorun, bu modelin çeşitli ve karmaşık kamuoyunun kimlerden oluştuğunu, bu kamuoyunun onlardan ne istediğini veya neye ihtiyacı olduğunu öğrenmektir.

CHANGING the MODEL: BIENNIALS and SUSTAINABILITY

Isobel WHITELEGG

University of Leicester, Museum Studies

Traditionally, any discussion of the biennial model begins with Venice. Introduced as an art-specific National Fair in the context of Italy's unification in 1895, the Biennale di Venezia's system of national representation, alongside its ambition to make its home city a world art destination, informed the approach of the second biennial to be founded, the Bienal de São Paulo in Brazil, established in 1951.

Since then, Venice has since come to be regarded as a central model and reference point for the expansion and multiplication of the biennial model worldwide. Amongst the more than 200 biennials now in existence, however, there are many that diverge significantly from the original Venetian blueprint. Several of these can also be said to have created their own models of what a biennial is and can be. Venice, however, continues to retain a reputation as a consistent reference point, a seemingly unmissable event at the centre of an apparently unified international art world. The emphatically internationalist approach of the Venice model inevitability invites a negative environmental impact, and the city's own vulnerability to rising sea levels makes this effect hard to ignore. Since 2021, the Biennale di Venezia has publicly disclosed the carbon footprint of its events and taken actions to reduce and off-set this. The question

of what it means to be or become sustainable, however, is not restricted to carbon neutrality or net zero. It could also be measured by the extent to which an every-other-year cycle of temporary events contributes permanently, and positively, to the social and cultural ecosystem of its locale.

The Venice model speaks loudly to a world of temporary visitors, but does not explicitly address its local, permanent publics. Such a model places an unrealistic responsibility for environmental impact on international travellers, for whom air travel continues to be a cheaper and quicker option, while also inviting an antagonistic relationship with the city's residents. In this sense, establishing a truly sustainable approach to biennials demands displacing the perceived centrality of the Venice model, and looking for alternative models for what a biennial can or must be. This also demands a change in wider perceptions of the role that biennials play in both specific localities and the world at large.

Although there is now evidence that this perception is now beginning to shift, biennials are still haunted by the dominant critiques that emerged in the early decades of the present millennium. One root of the negative perception of biennials was the coincidence between their growth and the advent of global-

ization. In 1989, there were 28 art biennials in existence world-wide and the rapid increase towards the more than 200 existing today occurred over the 1990s and 2000s. Biennials were thus widely regarded as a cultural arm of new economic and political powers and seen as an art-institutional form expressive of the capitalistic logic of globalization. What has been described as a "startling growth", or "proliferation" of biennials was therefore seen to be a malign symptom of the unstoppable spread of capitalist globalisation.

Despite this growth being a matter of diversification rather than mere replication, the assumption also remained that each biennial was – like Venice – internationalist by definition and designed to be seen by the art world at large. As such, the purpose of biennials in general were broadly measured against a model whose efficacy was initially predicated on uniqueness. For more than fifty years, from 1895 up until the founding of São Paulo biennial in 1951, Venice could and did act as if it were the one place in the world where all the art of the world could be seen.

As the critic Rene Block lamented in 2014 "we are now confronted with so many so-called biennials, triennials, and quadrennials that it's almost impossible to get an overall perspective on them". At this point in the develop-

ment of the biennial model, however, not every biennial is engaged in the competitive task of commanding global attention or the curatorial ambition of assembling a panoramic world picture of contemporary art. The numerosity of biennials therefore does not necessarily mean there are too many of them.

Despite Block's lament, it is not the biennial itself that is exhausted by rather the very notion that we are obliged to maintain "an overall perspective on them". Just as there is no one individual who suffers from a demand to visit every existing museum, it is now more widely acknowledged there is no singular "we" who feels "confronted" by the sheer number of biennials in existence.

If the need for sustainable biennials does lead to a shift in understanding what a biennial is and who it is for, the number in existence worldwide may become more of a solution than a problem. In a review of the Istanbul Biennial in 2007, American art critic Peter Schjeldahl quoted a statement by curator Vasif Kortun. "Biennials", Kortun had reportedly asserted, "have consumed their role." "their job is done" "It has become almost impossible to not know what's going on in the world. We're post-curiosity." Presented with this quote in an interview with Art Asia Pacific three years later, however, Kortun's perspective had shifted. Instead of regarding the biennial as an exhibitionary form tasked with showcasing global novelties, he viewed it as a "public model" that "presents opportunities for countries without estab-

lished institutional structures" "I like the fact", Kortun commented, that "it is temporary and lean."

Kortun was not alone in rethinking the biennial in infrastructural rather than exhibitionary terms. Historian of contemporary art Terry Smith too has affirmed that biennials can have an "infrastructure-building" agency, in a sense that does not merely imply their potential benefits for the tourist economy. In the foreword to a 2015 publication focusing on the 10th Kaunas Biennial in Lithuania, Biennial Foundation founder Marieke Van Hal also argued both for biennials heterogeneity in purpose, and for their specific value in locations where the "basic infrastructure necessary for the advancement of contemporary art does not exist", contexts where they might be capable, for instance, of creating "sites for informal education".

In the same publication, Lewis Biggs, founder of the Liverpool Biennial, went further by speculating that biennials might become "the museums of the future". Indeed, if we think of biennials as permanent institutions and not merely temporary events, the number of existing biennials is modest in comparison if compared to the number of museums worldwide.

For Van Hal and Biggs alike this rethinking of the purpose of the biennial repositions the relationship between this institutional form and wider economic factors. They seem to be arguing for the biennial not as a speculative vehicle to boost foreign investment and

tourism, but rather as a relatively cheap and sustainable institutional type, able to adopt sites it does not permanently own for the purposes of exhibition or education; able to achieve ambitious effects while restricting its investment in real estate to the scale of a small office. From the infrastructural perspective put forward by Smith, Van Hal, and Biggs, biennials are not viewed as complicit with the worldwide reach of capital but are instead recast as cheap and lean public institutions that, in comparison to art museums, are both more agile and less ostentatious. Whereas the flexibility of the biennial form was previously linked to its freedom as an unfettered platform for curatorial experimentation, this same quality has also been used to suggest their compatibility with economically constrained contexts and circumstances.

Biggs, who had resigned his post as Director of Tate Liverpool in order to found the Liverpool Biennial in 1998, was even able to present statistics to support his case. Unlike his former museum, his biennial was in a position to spend more than 10% of its income in the core business of art and education. If founding a new museum may be a prohibitive means of placing art into the public realm, his argument suggests, establishing a biennial may be a more feasible route towards sustained cultural and educational activity.

The Liverpool Biennial was in fact initially set up in the absence of any instrumentalising local government sup-

port, but with the simple but ambitious aim of making the city “a better place for artists to live” and a local artist-audience - a diverse segment that crosses generations and classes - has continued to be one with whom that biennial retains an intimate and responsive relationship.

Since its founding in the late 1990s, Liverpool has emerged as one viable alternative to the Venice model. In recent decades, it has emphasised and invested in its educational purpose, increased its number of permanent staff, focused on making a sustainable and positive impact on its home city and formed alliances with comparable biennials elsewhere in the world. This approach was particularly explicit under the tenure of Sally Tallant, who joined the Biennial as director after having established an integrated approach to art and educational programming at the Serpentine Gallery in London. Such an approach has encompassed both sustained multi-year projects and the continuation of a periodic exhibition rhythm, and one project that aptly demonstrated the potential of the Liverpool model was its long-term engagement with artist Jeanne van Heeswijk.

In 2009, van Heeswijk initiated a relationship with the Anfield-Everton neighborhood, where houses and local businesses had been subject to compulsory purchase orders and threats of demolition as a part of the then-government's Housing Market Renewal

Initiative (HMRI). With van Heeswijk's support, residents were able to take Community Land Trust ownership of a long-standing local bakery, then threatened with closure, which remains open and operative today. Raising awareness of Community Land Trust system of ownership, meanwhile, led to the establishment of similar approaches in other residential areas of the city.

Between 2018 and 2022, Liverpool also joined four other biennials with similar approaches (Bergen, Berlin, Ljubljana, Riga) to form a collaborative network named Perennial Biennial, in partnership with the International Biennial Association. In navigating divisive political and cultural changes within Europe, this network set out to develop and explore sustainable biennial practices. Their shared understanding of sustainability emphasised a renewed interest in locality and rootedness as well as the cultivation of positive relationships - with the non-human environment and amongst both cultural workers and members of the public. By forming an alliance meanwhile, this group helped to challenge the notion that all biennials relationship with each other must be competitive, as if each one is vying for aiming for a pole position within a crowded global calendar.

There are certainly signs of an alternative model taking root, not least here in Türkiye, with the example of the Istanbul Biennial, an organisation that

has itself enjoyed close collaboration with Liverpool in the past. Following controversial delays to its forthcoming edition, the appointed curator Christine Tohmé has outlined a biennial that will unfold in three phases over three years, with the second phase notably promising a focus on establishing a permanent educational infrastructure and collaborations with art initiatives based in the city.

However this or any other future biennial will unfold in the increasingly uncertain and divisive reality of our times, there is increasing evidence that the biennial model is being redefined, and that sustainability is being understood as more than a question of carbon neutrality. Central to this is a reconsideration of who biennials are for, and an acknowledgment that a sustainable public is not one made up solely of temporary visitors.

In a paper entitled “Biennial Demand,” curator and art critic Lee Weng Choy cited the opinion of Fumio Nanjo, artistic director of the Singapore Biennale, who had stated that its events “are primarily meant for local audiences — less the international set that jets into town for the opening.” The question posed by Choy was “how are these local demands articulated?” and “How are local needs and interests represented?”

His conclusion is that what we often do not hear is the general public voicing its opinions directly, but rather:

“various persons speaking on behalf of local communities” What is too often taken to represent local demand for Choy therefore is not “what the various publics really think and feel about the biennale happening in their midst” but rather how “certain players, from government officials and public relations spokespersons to journalists, editors, critics and curators, assume their roles in mediating local reception”. As such Choy’s argument emphasizes key considerations for all biennials that seek to achieve sustainability. If the new biennial model is one that acts as a sustainable public facility or service, its pressing challenge will be to learn who exactly its diverse and complex publics are, what these publics want or need from them.

BİLDİRİ ÖZETLERİ ABSTRACTS

Sanat ve Politika İlişkisinde Temsilin Ötesinde Olanaklar: Anlam, Mekân ve Zamanın Yeniden Yapılandırılması

Dr. Nurtaç Ulutürk

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü

ORCID: 0000-0002-5549-5341 **E-Posta:** nurtaculuturk@hotmail.com

Özet

Sanat ve politika arasındaki ilişki, estetik ve siyaset felsefesi bağlamında köklü bir tartışma alanı oluşturmaktadır. Bu çalışma, “sanat ve politika kavramları arasında nasıl bir ilişki kurulursa sanatın politik etki üretmesi mümkün olabilir?” sorusunu Rancière felsefesi temelinde araştırmayı amaçlamaktadır.

Sanat ve politikanın ilişkisini ele alan geleneksel yaklaşımlar, genellikle “politik sanat” kavramı etrafında şekillenmektedir. Literatürde sıkça karşılaşılan politik sanat ifadesinin, büyük oranda, “politik/eleştirel bir içeriğe sahip” yapıtları nitelediği görülmektedir. Bu bağlamda sanat ya politik bir mesajın taşıyıcısı olarak konumlandırılmakta ya da politik bir araç olarak ele alınmaktadır. Rancière’e göre ise sanat ile politika arasındaki ilişki, sanatın doğrudan politik bir söylem üretmesi veya toplumsal temsiller yaratmasıyla değil, algı, zaman ve mekânın düzenlenişine müdahale eden bir etkinlik olmasıyla belirlenir. Sanat, belirli bir ideolojik içeriğe sahip olmasından ziyade, mevcut anlam ve algı yapılarını sarsma ve yeniden şekillendirme kapasitesi üzerinden politikleşir. Bu bağlamda Rancière, sanatın politik gücünü, yerleşik duyuşal ve düşünsel rejimlere karşı uzlaşmazlık (dissensus) yaratabilme potansiyelinde görmektedir.

Çalışmada; sanatın politik etkisi; Rancière’in “estetik sanat rejimi” kavramı çerçevesinde ele alınarak, sanatın dünyayı yalnızca temsil eden değil, aynı zamanda dünyayı algılama ve deneyimleme biçimlerini dönüştüren bir pratik olarak nasıl konumlanabileceği tartışılacak; sanatın toplumsal yapılarla kurduğu ilişki ve duyuşal deneyimi yeniden örgütleme kapasitesi, politik sanat kavramının ötesinde, sanatı bizzat politik bir edim olarak düşünmenin imkânlarını araştırılacaktır.

Anahtar Kelimeler

Sanat, Politika, Estetik Rejim

Possibilities Beyond Representation in the Relationship Between Art and Politics: Reconstruction of Meaning, Space and Time

Dr. Nurtaç Ulutürk

Bolu Abant İzzet Baysal University Faculty of Fine Arts Department of Painting

ORCID: 0000-0002-5549-5341 **E-Posta:** nurtaculuturk@hotmail.com

Abstract

The relationship between art and politics constitutes a deeply rooted field of debate within the context of aesthetics and political philosophy. This study aims to investigate the question: “Under what kind of relationship between art and politics can art generate political impact?” based on Rancière’s philosophy.

Traditional approaches to the relationship between art and politics are often shaped around the concept of “political art.” In the literature, the term “political art” frequently refers to works that possess a political or critical content. Within this framework, art is typically positioned either as a vehicle for political messages or as a tool for political purposes. However, according to Rancière, the relationship between art and politics is not determined by art’s direct production of political discourse or its creation of social representations, but rather by its ability to intervene in the organization of perception, time, and space. Art becomes political not through the ideological content it carries but through its capacity to disrupt and reshape existing structures of meaning and perception. In this sense, Rancière locates the political power of art in its potential to generate dissensus against established sensory and cognitive regimes.

This study will examine the political impact of art through the lens of Rancière’s concept of the “aesthetic regime of art.” It will explore how art can be positioned not merely as a means of representation but as a practice that transforms ways of perceiving and experiencing the world. Furthermore, it will investigate the capacity of art to reorganize sensory experience and its relationship with social structures, moving beyond the concept of political art to consider art itself as a political act.

Keywords

Art, Politics, Aesthetic Regime

Çağdaş Tekstil Baskı Tasarımında Kültürel Mirasın Sürdürülebilir Yorumu: Bir Baskı Desen Koleksiyon Tasarımı

Dr. Pinar Kalkavan

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Tekstil ve Moda Tasarımı Bölümü

ORCID: 0000-0002-3599-0214 **E-Posta:** pinar.kalkavan@msgsu.edu.tr

Özet

Bu çalışma, kendi coğrafyamızdaki kültürel değerlerin çağdaş tekstil baskı tasarımına sürdürülebilir bir yaklaşımla nasıl aktarılabilceğini araştırmakta ve bu bağlamda somut bir desen koleksiyon tasarımı sunmaktadır. Çalışmanın amacı kültürel bir değer olan ahşap kalıp baskı ve kalem işi tekniklerini ve bu tekniklerle basılmış bir deseni günümüz tasarım anlayışıyla yeniden yorumlayarak hem kültürel değerleri korumak hem de küresel tekstil endüstrisinde rekabet edebilecek yeni, özgün, estetik ve sürdürülebilir bir baskı desen koleksiyonu tasarlamaktır.

Bildiride, İstanbul Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Tekstil ve Moda Tasarımı Bölümü'nden, ahşap kalıp ve kalem teknikleri kullanılarak basılmış, desenin üzerinde bulunan motifler, renkler ve mühürden 19-20 yy. Osmanlı Dönemi'ne tarihlendiği düşünülerek arşivlenmiş bir kumaş örneği seçilmiş ve incelenmiştir. Çalışma yöntemi olarak öncelikle desen, döneminin baskı teknikleri ve motifin görsel özellikleri açısından analiz edilmiş, taranmış, kopya kağıdı ile üzerinden tüm motifleri ayrıştırılarak elde çizilmiş, boyanmış, ardından taranarak dijital ortama aktarılmıştır. Dijitalleştirme sürecinde, elde çizilen ve boyanan desen Adobe Photoshop programı aracılığıyla işlenmiş; temizlenmiş, renkleri ve ölçeklendirilmesi kaynak desene bağlı kalarak çalışılmıştır. Dijital ortamda yapılan tasarım süreci boyunca deseni oluşturan motiflerin kompozisyon düzeni, renk ve desen kurgu çeşitlemelerinde kaynak desenin biçim ve anlam bütünlüğünün korunmasına öncelik verilmiş, ancak çağdaş bir tasarım diliyle yeniden yorumlanarak günümüz tüketici profiline hitap etmesi amaçlanmıştır.

Bu bağlamda çalışma, geleneksel motifler ile çağdaş baskı desen tasarımlarının günümüze taşınmasında kültürel ve estetik açılardan sürdürülebilir bir köprü kurmaktadır. Çalışmada sunulan baskı desen koleksiyon tasarlama yöntemi ve sonuçları, kültürel mirasın çağdaş tekstil tasarımında yeniden üretimi adına nitelikli ve uygulanabilir bir örnek teşkil etmektedir.

Anahtar Kelimeler

Baskı Tasarımı, Kültürel Değer, Sürdürülebilir Tasarım, Ahşap Kalıp, Motif, Desen

A Sustainable Interpretation of Cultural Heritage in Contemporary Textile Print Design: A Print Pattern Collection Design

Dr. Pinar Kalkavan

Mimar Sinan Fine Arts University Faculty of Fine Arts Department of Textile and Fashion Design

ORCID: 0000-0002-3599-0214 **E-Posta:** pinar.kalkavan@msgsu.edu.tr

Abstract

This study explores how cultural values from our geography can be transferred to contemporary textile print design through a sustainable approach, and in this context, presents a concrete design of a pattern collection. The aim of the study is to reinterpret woodblock printing and kalem işi (pen work) techniques—both considered cultural values—along with a pattern printed using these methods, within the framework of contemporary design understanding. The goal is to both preserve cultural values and design a new, original, aesthetic, and sustainable print pattern collection that can compete in the global textile industry.

In the paper, a fabric sample archived by the Department of Textile and Fashion Design at Mimar Sinan Fine Arts University in Istanbul—printed using woodblock and pen techniques and estimated to date back to the 19th–20th century Ottoman period based on the motifs, colors, and stamp on the pattern—was selected and analyzed. As a research method, the pattern was first analyzed in terms of printing techniques and visual features of the motifs of its era. It was scanned, and all motifs were traced and redrawn by hand using tracing paper, then painted and scanned again to be transferred into a digital format. During the digitization process, the hand-drawn and painted pattern was edited using Adobe Photoshop; it was cleaned, and its colors and scaling were preserved in accordance with the original design. Throughout the digital design process, emphasis was placed on preserving the formal and semantic integrity of the original pattern while reinterpreting it with a contemporary design language to appeal to today's consumer profile.

In this context, the study establishes a sustainable cultural and aesthetic bridge between traditional motifs and contemporary print pattern designs. The presented design method and outcomes serve as a qualified and applicable example of the reproduction of cultural heritage in contemporary textile design.

Keywords

Print Design, Cultural Value, Sustainable Design, Woodblock, Motif, Pattern

Sözlü Kültürden Performans Sanatına Tragedyanın Kökenine Dair Yeni Bir Ontoloji: Memoratlar

Öğr. Gör. Dr. (Lect. Dr.) Gürkan Korkmaz

Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sahne Sanatları Bölümü

ORCID: 0000-0002-7614-5148 E-Posta: gurkan korkmaz@yyu.edu.tr

Özet

Tragedya, akademik açıdan çoğunlukla “kolektif ritüeller” zemininde ele alınmış; dahası, ritüelistik olanın en temel yapı taşı biçiminde Mitos olgusu “anlatının” ontolojik zemini biçiminde işaretlenmiştir. Ritüel’in genellikle kolektif olan yönü düşünülürken, münferit/bireysel olabilirliği ise ontolojik açıdan dikkate değer görülmemiştir. Ritüel anlatı açısından “Mitos”un başlangıç olduğu yönündeki kabul ise mitos öncesi “söylencenin” varlığı hususunu görmezden gelmiştir.

Aristoteles’in, Dionisoscu ontolojisine (Poetika) karşılık yaklaşık yirmi iki asır sonra Friedrich Nietzsche’nin reddiyesi olarak da değerlendirebileceğimiz tragedyaya dönük ontolojik mütalaası (Tragedyanın Doğuşu) ise güdük kalmıştır. Ancak, 1950’lerden sonra post-modern yaklaşımla birlikte Tiyatro bağlamında performans sanatı, beden biricikliğini diğer bir ifadeyle bireysel varoluşu özellikle işaretlemiş ve kendine ontolojik bir zemin arayışına girmiştir. Nihayetinde Modern Çağ’ın “Bakhalar’ı ve Mainadlar’ı” ontolojik zeminsizliğin getirisi olarak uzamsal olanı bir türlü mekâna dönüştürememiş, “biricik” olmaklıkları yine kitlesel/kolektif olanın altında kalmıştır.

Halkbilim çalışmalarının tespit ettiği “Memorat” olgusu, bir kişinin münferit tabiatüstü deneyimlerine ve bu deneyimleri dile getiren anlatıya işaret etmektedir. Öyleyken Memorat, varoluşsal bakımdan bir yabancılaşma hali olarak tespit edilmiş ve bu yabancılaşmanın da yapısal açıdan oyunsallık/ritüelistik biçimde tasarlanan pratiklerle aşılabildiği gözlemlenmiştir. Dahası Memorat olgunun, mitik (Mitos) anlatıyı da öncelediği bulgulanmıştır. Buradan hareketle; Memorat olgusunun Tragedyanın kökenine dair yeni bir ontolojik zemin yaratacağını düşünmekteyiz. Bu çalışmada, Antropolojik ve Halkbilimsel verilerin en son bulguları ışığında Memorat’ın anlatı aygıtı olarak mitosu öncelediği, bununla birlikte ritüelistik olanın da ilkin kolektif olmaklıktan ziyade münferit olmaklığı tespit edilecektir. Nihayetinde “Anlatı” ve “Ritüel” olanın ontolojisine dair bu yönlü bulguların ise Tragedyanın kökenine dair yeni bir ontolojik düşüncü zorunlu kıldığı görüşü savunulacaktır.

Anahtar Kelimeler

Tragedya, Memorat, Ritüel, Tiyatro, Performans

Dipnot

“Ontikoontolojik” terimi, “ontik” ve “ontolojik” kelimelerinin birleşiminden oluşur ve genellikle felsefi bağlamda kullanılır.

Ontik: Varlığın ne olduğuyla, yani fiziksel ve gözlemlenebilir yönleriyle ilgilidir. Kategorik olanı işaretler. (Gerçeklikte var olan şeyler, olgular)

Ontolojik: Varlığın nasıl var olduğu (tarzı), varlık yapısı ve anlamı üzerine sorgulamalarla ilgilidir. (Varlık felsefesi)

Bu iki kavramı bir araya getiren “ontikoontolojik”, hem var olan şeylerin doğasıyla (ontik) hem de varlıklarının anlamı ve temel yapısıyla (ontolojik) ilgilenen bir yaklaşımı ifade eder. Özellikle Martin Heidegger’in felsefesinde, varlığın sadece nesnel olarak değil, aynı zamanda anlam (Hermeneutik) düzeyinde de ele alınmasını vurgulayan bir kavram olarak geçer.

A New Ontology of the Origin of Tragedy From Oral Culture to Performance Art: Memorates

Öğr. Gör. Dr. (Lect. Dr.) Gürkan Korkmaz

Van Yüzüncü Yıl University Faculty of Fine Arts Department of Performing Arts

ORCID: 0000-0002-7614-5148 E-Posta: gurkan korkmaz@yyu.edu.tr

Abstract

The phenomenon of ‘Memorate’ identified by folklore studies points to the individual supernatural experiences of a person and the narrative that expresses these experiences. As such, Memorate has been identified as a state of existential alienation, and it has been observed that this alienation can be overcome through practices designed in a playful/ritualistic manner. Moreover, it has been found that the phenomenon of Memorate precedes mythical (Mythos) narrative. Considering the findings on the memorate phenomenon; the fact that Tragedy is mostly handled on the basis of ‘collective rituals’ and the placement of Mythos as the ontological ground of the ‘narrative’ device on the basis of the ritualistic one requires questioning the assumptions about the Origin of Tragedy. So much so that; while the collective aspect of the ritual is generally taken into account, it is seen that individuality and singularity are ontologically neglected. The acceptance of mythos as the beginning ignores the existence of pre-mythos ‘narrative genres’. However, it has now been established that Memorate precedes Mythos as a ‘ritualistic narrative device’. In this study, it will be determined that Memorate, as a narrative apparatus, precedes myth, and that the ritualistic, rather than initially being collective, is in fact initially individual. Ultimately, it will be argued that these findings regarding the ontology of “Narrative” and “Ritual” necessitate a new ontological perspective on the origins of Tragedy.

Keywords

Tragedy, Memorate, Ritual, Theatre, Performance

Footnote

The term ‘onticoontological’ is a combination of the words ‘ontic’ and ‘ontological’ and is often used in a philosophical context.

Ontic: It is concerned with what existence is, i.e. its physical and observable aspects. It marks the categorical. (things existing in reality, phenomena)

Ontological: It deals with the questioning of how existence exists (mode), the structure and meaning of existence (philosophy of being).

Bringing these two concepts together, ‘onticoontological’ refers to an approach that deals with both the nature of existing things (ontic) and the meaning and basic structure of their existence (ontological). Especially in Martin Heidegger’s philosophy, it is a concept that emphasises the consideration of existence not only objectively but also at the level of meaning (hermeneutics).

13. ve 14. Yüzyıla Ait Bazı Yazma Eserlerdeki Geometrik Desenlerin Analizi

Sevilay Kocabaş

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Geleneksel Türk Sanatları Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0003-6600-4098 **E-Posta:** sevilayazici@gmail.com

Dr. Yıldırım Karadeniz

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Geleneksel Türk Sanatları Bölümü

ORCID: 0000-0001-5214-5242 **E-Posta:** yildirim.karadeniz@kocaeli.edu.tr

Özet

Tezhip sanatı, İslam sanatının en önemli kitap sanatlarından biri olarak yüzyıllar boyunca yazma eserlerin estetik değerini artıran bir bezeme unsuru olmuştur. Tezhip sanatında kullanılan motifler oldukça çeşitli olup, bu motifler kendi arasında bitkisel, hayvansal ve geometrik motifler olmak üzere üç gruba ayrılmaktadır. Bu çalışmada söz konusu motiflerden geometrik motifler ele alınacaktır. Geometrik motiflerin tezhip sanatında yoğun olarak kullanıldığı 13. ve 14. yüzyıla ait bazı yazma eserlerdeki geometrik desenler, dönemin sanatsal anlayışını, estetik algısını ve süsleme tekniklerini yansıtmaları bakımından oldukça önemli örneklerdir. Çalışmada, söz konusu döneme ait bazı yazma eserlerde görülen geometrik motifler tezhip sanatı açısından ele alınacak olup, kullanılan kompozisyon düzenleri, motiflerin oranları ve süsleme teknikleri detaylı bir şekilde incelenerek çizimleri yapılacaktır. Ayrıca, söz konusu geometrik desenlerin İslam sanatındaki yerini ve zaman içindeki gelişimini anlamak adına, dönemin tezhip sanatına etkileri değerlendirilecektir. Çalışma, sanatsal analiz ve karşılaştırmalı inceleme yöntemiyle gerçekleştirilecek olup, elde edilen bulguların tezhip sanatı açısından yorumlanması amaçlanmaktadır.

Anahtar Kelimeler

Yazma Eser, Tezhip, Geometrik

Analysis of Geometric Patterns in Some Manuscripts of the 13th and 14th Century

Sevilay Kocabaş

Kocaeli University Institute of Social Sciences Traditional Turkish Arts Master's Program

ORCID: 0009-0003-6600-4098 **E-Posta:** sevilayazici@gmail.com

Dr. Yıldırım Karadeniz

Kocaeli University, Faculty of Fine Arts, Department of Traditional Turkish Arts

ORCID: 0000-0001-5214-5242 **E-Posta:** yildirim.karadeniz@kocaeli.edu.tr

Abstract

Illumination art has been a decorative element that has increased the aesthetic value of manuscripts for centuries as one of the most important book arts of Islamic art. The motifs used in illumination art are quite diverse, and these motifs are divided into three groups: plant, animal and geometric motifs. In this study, geometric motifs will be discussed among the motifs in question. Geometric patterns in some manuscripts from the 13th and 14th centuries, where geometric motifs were used extensively in illumination art, are very important examples in terms of reflecting the artistic understanding, aesthetic perception and decoration techniques of the period. In the study, the geometric motifs seen in some manuscripts from the period in question will be discussed in terms of illumination art, and the composition layouts, proportions of the motifs and decoration techniques will be examined in detail and drawings will be made. Also, understand the place of these geometric patterns in Islamic art and their development over time.

Keywords

Writing Work, Illumination, Geometric

Bir İfade Biçimi Olarak Çağdaş Seramik Sanatında Ayakkabı

Dr. Ali Uslu

Milli Eğitim Bakanlığı

ORCID: 0000-0002-2227-3574 **E-Posta:** uslual@gmail.com

Özet

Gözlem, literatür taraması ve doküman analizi gibi nitel veri toplama yöntemleri kullanılan bu araştırma, ayakkabının tarihsel süreç içerisinde insanlığın kullandığı bir nesne olmanın ötesinde, bir ifade biçimi olarak çağdaş seramik sanatındaki yansımalarını incelemektedir. Ayakkabı, fiziksel bir giyim unsuru olmanın yanı sıra sosyal statü ve kimlik oluşturma açısından da önemli bir rol üstlenmektedir. Tarih boyunca çeşitli malzeme ve biçimlerde evrim geçiren ayakkabı, farklı kültürlerde farklı anlamlar kazanmıştır. Seramik sanatı da insanlığın varlığından bu yana içinde bulunduğu toplumun sosyal, kültürel ve ekonomik gelişimlerden etkilenerek günümüze kadar ulaşmıştır. Özellikle 20. yüzyılda ortaya çıkan sanat akımları ve kurulan akademilerin etkisi ile gelişen seramik sanatı, sanatçıların düşüncelerini ifade etme aracına dönüşmüştür. Araştırma kapsamında ele alınan Zehra Çobanlı'nın, Ergün Arda'nın, Ali Uslu'nun, Jenny Stolzenberg'in, Coille Hooven'in ve Marilyn Levine'nin sanat eserleri, sanatçıların yaşadıkları topluma ait sorgulamaları ya da bireysel trajedileri derin bir duygusal etki ile izleyiciye sunmaktadır. Bu da ayakkabının fiziksel işlevinin ötesine geçtiğini ve sanatçıların bir ifade biçimi olarak toplumsal olayların temsilcisi haline geldiğini göstermiştir. Sonuç olarak, yapılan araştırma doğrultusunda ayakkabının çağdaş seramik sanatçıları tarafından bir ifade biçimi olarak kullanıldığı tespit edilmiştir. Bu bağlamda, araştırma ayakkabının ifade biçimi olarak nasıl işlev kazandığına dair farklı bakış açıları sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler

Çağdaş, Seramik, Ayakkabı, İfade, Biçim

Shoes as a Form of Expression in Contemporary Ceramic Art

Dr. Ali Uslu

Ministry of National Education

ORCID: 0000-0002-2227-3574 **E-Posta:** uslual@gmail.com

Abstract

This study, which employs qualitative data collection methods such as observation, literature review, and document analysis, examines the reflections of the shoe as a form of expression in contemporary ceramic art, beyond its role as an object used by humanity throughout history. In addition to being a physical element of clothing, the shoe also plays a significant role in the construction of social status and identity. Having evolved through various materials and forms over time, shoes have acquired different meanings across different cultures. Similarly, ceramic art, which has existed since the dawn of humanity, has been shaped by the social, cultural, and economic developments of the societies in which it emerged, continuing its evolution to the present day. Particularly influenced by the art movements and academic institutions that emerged in the 20th century, ceramic art has become a means for artists to express their thoughts. The artworks of Zehra Çobanlı, Ergün Arda, Ali Uslu, Jenny Stolzenberg, Coille Hooven, and Marilyn Levine, which are discussed within the scope of this research, present the artists' social inquiries or personal tragedies to the viewer with a profound emotional impact. This demonstrates that the shoe has transcended its physical function and has become a symbolic representation of societal issues through artistic expression. As a result, this research concludes that shoes are utilized by contemporary ceramic artists as a form of expression. In this context, the study offers different perspectives on how shoes function as expressive mediums in contemporary ceramic art.

Keywords

Contemporary, Ceramics, Shoes, Expression, Form

Oyunculuk Eğitiminde Viewpoints Yöntemi ve “Marti” Örneği

Arş. Gör. (Assist.) Pelin Sarıkaya

Hacettepe Üniversitesi Ankara Devlet Konservatuvarı Sahne Sanatları Bölümü Tiyatro Ana Sanat Dalı

ORCID: 0009-0006-2367-9118 **E-Posta:** pelinsrky@gmail.com

Özet

Oyunculuk eğitiminde birçok dönemde farklı yaklaşımlar öne sürülmüştür. Her yeni yaklaşımın geliştirildiği dönemin tiyatro algısından etkilendiği söylenebilir. Bununla birlikte her dönemin sosyo-kültürel ve siyasi yapısı, hayatın birçok alanında olduğu gibi sanat alanında da dönüştürücü etkiye sahiptir. Teknolojik gelişmeler ve dünyanın küreselleşmesiyle her yeni dönem daha fazla tiyatro insanı oyunculuk eğitime kafa yormakta ve yeni yaklaşımlar ortaya çıkmaktadır. Bu yaklaşımlardan biri olan Viewpoints Yönteminin tiyatro yansımaları 1970’lerin sonunda Anne Bogart’ın yolunun koreograf Mary Overlie ile kesişmesine dayanmaktadır. Overlie, geliştirdiği “Altı Bakış Açısı”nı uygulamaktayken onunla çalışan Bogart, daha sonraki yıllarda Tina Landau ile bu yaklaşımın tiyatroya uygulanabilirliği üzerine çalışmaya başlamıştır. Bogart ve Landau, bakış açılarını genişleterek sayısını dokuza çıkarmışlar ve çeşitli topluluklarda uygulamışlardır. Viewpoints Yöntemi yeni topluluklarla denendikçe birçok tiyatro yönetmeni ve oyuncusunun ilgisini çekmiş ve daha fazla yerde uygulanır olmuştur. Bu çalışmada Viewpoints Yönteminde yer alan dokuz Fiziksel Bakış Açısı (Uzamsal İlişki, Kinestetik Tepki, Şekil, Jest, Tekrar, Mimari, Tempo, Süre ve Topografya) Hacettepe Üniversitesi Ankara Devlet Konservatuvarı Tiyatro Ana Sanat Dalı lisans öğrencileriyle Çehov’un Martı adlı oyundaki altı karakterin (Nina, Treplev, Maşa, Medvedenko, Arkadina ve Trigorin) ve bu karakterler arasındaki ilişkilerin inşasında kullanılmıştır. Çalışmanın ilk aşamalarında Viewpoints Yöntemi bir “ensemble” oluşturulmasında kullanılmıştır. Öğrenciler bakış açılarını öğrendikten ve uygulayabilir yetkinliğe geldikten sonra yöntem karakterleri tanıma, anlama ve ifade etme konusunda bir araç olarak kullanılmıştır. Sonuç olarak bu çalışmayla birinci sınıfta olan lisans öğrencilerinin fiziksel ve mekânsal farkındalığa erişimleri ve karakter yaratım sürecinde psikolojik ve duygusal derinlikten çok zamanla, mekanla ve birbirleriyle kurdukları fiziksel ilişkiden beslenmelerinin yolları araştırılmıştır.

Anahtar Kelimeler

Oyunculuk Eğitimi, Viewpoints Yöntemi, Martı, Çehov

Viewpoints Method in Acting Training: “The Seagull” Example

Arş. Gör. (Assist.) Pelin Sarıkaya

Hacettepe University Ankara State Conservatory Department of Performing Arts Department of Theatre

ORCID: 0009-0006-2367-9118 **E-Posta:** pelinsrky@gmail.com

Abstract

Throughout different periods, various approaches have been put forward in acting training each shaped by the theatrical perception of its time. In addition, socio-cultural and political structures influence all aspects of life, including the arts. With technological advancements and globalization, more theater practitioners explore new methodologies, bringing fresh perspectives to acting training. One such approach, the Viewpoints Method, finds its theatrical roots in the late 1970s when Anne Bogart crossed paths with choreographer Mary Overlie. While Overlie was implementing her “Six Viewpoints” at New York University, Bogart, who was working with her at the time, later collaborated with Tina Landau to explore the applicability of this approach to theatre. Bogart and Landau increased the number of viewpoints to nine and applied them within various ensembles. In this study, the nine Physical Viewpoints within the Viewpoints Method were utilized in the construction of six characters from Chekhov’s *The Seagull* and the relationships among those by undergraduate students of the Theatre Department at H.U. Ankara State Conservatory. In the initial stages of the study, the method was used to create an “ensemble.” Once the students had become more proficient, it was employed as a tool for recognizing, understanding, and expressing the characters. As a result, this study explored ways in which first-year undergraduate students could develop physical and spatial awareness and, rather than relying merely on psychological and emotional depth, could draw from their temporal, spatial, and physical relationships with one another in the process of character creation.

Keywords

Acting Training, Viewpoints Method, *The Seagull*, Chekhov

Oyunculuk Sanatında Karakter Yaratımının Ontiko-Ontolojik Dramaturjisi

Öğr. Gör. Dr. (Lect. Dr.) Gürkan Korkmaz

Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sahne Sanatları Bölümü

ORCID: 0000-0002-7614-5148 **E-Posta:** gurkan korkmaz@yyu.edu.tr

Özet

Bu çalışma, Martin Heidegger'in varlık felsefesi dâhilinde “ontiko-ontolojik” yöntemin Oyunculuk Sanatı'nda karakter tasarımı süreçlerine uygulanabilirliğini önermektedir. Geleneksel dramaturjik yaklaşım, karakterin varoluşunu çoğunlukla ontolojik bir bakış açısıyla ele alır; bu da karakterin soyut, psikolojik ya da yoruma dayalı boyutlarına odaklanmak anlamına gelir. Ancak felsefede “ontik” ve “ontolojik” ayrımı varoluşun daha bütüncül bir şekilde anlaşılmasını mümkün kılmaktadır. Ontik kavramı, varoluşun gözlemlenebilir, fiziksel ve kategorik yönlerini ifade ederken; ontolojik yaklaşım ise anlam, yorum ve varoluşsal derinlik gibi boyutları içerir. Heidegger'in ortaya koyduğu “ontiko-ontolojik” yaklaşım bu iki düzlemi bütünleştirir ve varlığı gerçekten kavrayabilmek için hem nesnel hem de yorumsal katmanların birlikte ele alınması gerektiğini vurgular. Bu çalışma, söz konusu çift yönlü yaklaşımın oyunculukta karakter inşasını zenginleştirebileceğini ileri sürmektedir. Karakterin yalnızca psikolojik analizlere indirgenmesi yerine ontiko-ontolojik yöntem; fiziksel, toplumsal (antropolojik) ve biyolojik gerçeklikten başlayarak psikolojik ve felsefi sorgulamaya uzanan sistematik bir analiz önerir. Amaç, insan varoluşunun çok boyutlu doğasına saygı duyan ve oyuncunun karakteri daha derinlemesine içselleştirmesini sağlayan bir dramaturjik model geliştirmektir. Heidegger'in varlık felsefesi doğrultusunda yapılandırılan bu yaklaşım, psikolojik indirgemeciliğe eleştirel bir alternatif sunar ve karakter analizine felsefi bir derinlik kazandırmayı hedefler. Sonuç olarak, karakter yaratım sürecini daha kapsayıcı ve anlam yüklü bir çerçevede ele alma gerekliliğini savunur.

Anahtar Kelimeler

Oyunculuk, Dramaturji, Ontik, Ontolojik, Ontiko-Ontolojik

Ontico-Ontological Dramaturgy of Character Creation in Acting Art

Öğr. Gör. Dr. (Lect. Dr.) Gürkan Korkmaz

Van Yüzüncü Yıl University Faculty of Fine Arts Department of Performing Arts

ORCID: 0000-0002-7614-5148 **E-Posta:** gurkankorkmaz@yyu.edu.tr

Abstract

This paper proposes the applicability of the “ontico-ontological” method within Martin Heidegger’s philosophy of being to character design in the Art of Acting. Traditionally, dramaturgical approaches in acting tend to treat a character’s existence primarily through an ontological reflection, focusing on abstract, psychological or interpretive dimensions. However, the philosophical distinction between “ontic” and “ontological” offers a more comprehensive understanding of existence. While ontic refers to the observable, categorical and physical aspects of existence, ontological explores the meaning, interpretation and existential depth of being. Heidegger’s concept of the “ontic-ontological” integrates both dimensions, emphasizing that true understanding of existence requires considering both the objective and interpretive layers. This study proposes that such a dual-layered approach can enrich character construction in acting by moving beyond a purely psychological framework. Instead of reducing a character solely to internal or psychoanalytical interpretations, the ontic-ontological method encourages a systematic analysis that begins with the character’s physical, social, and biological reality, and proceeds into psychological and philosophical inquiry. The goal is to develop a dramaturgical model that respects the multi-dimensionality of human existence and enhances the actor’s ability to embody characters more fully. By operationalizing Heidegger’s ontic-ontological perspective, the study challenges the dominance of psychological reductionism in character analysis and offers a more holistic methodology rooted in the philosophy of being. Ultimately, this approach seeks to elevate the dramaturgical process by aligning it with a philosophical framework that captures the complexity of existence itself.

Keywords

Acting, Dramaturgy, Ontic, Ontological, Ontico-Ontological

Hasan Ferit Alnar'ın 10 Yunus Emre İlahisi (Yunus Emre Süiti) İncelemesi

Öğr. Gör. Dr. (Lect. Dr.) Gökçe Ağ

Maltepe Üniversitesi Konservatuvar

ORCID: 0009-0003-7911-5651 **E-Posta:** gokcheag@gmail.com

Özet

Bu makalede, Hasan Ferit Alnar'ın "10 Yunus Emre İlahisi (Yunus Emre Süiti)" adlı eseri prozodi, armoni, kontrpuan, form, ton/makam, tempo, ölçü birimi ve kanon açısından detaylı incelenmektedir. Alnar'ın, 13. ve 14. Yüzyılda yaşamış olan şair ve büyük mutasavvıf Yunus Emre'nin şiirlerinden ilham alarak bestelemiş olduğu eşliksiz koro müziği eserleri ele alınmıştır. Yunus Emre, insan sevgisi ve tasavvufi öğretileri temalı dizeleriyle Türk edebiyatının en önemli isimlerinden biri olarak kabul edilir.

"Türk Beşleri" olarak bilinen bestecilerden biri olan Hasan Ferit Alnar, Batı müziği teknikleri ile geleneksel Türk müziğini birleştiren eserleriyle tanınır. "10 Yunus Emre İlahisi (Yunus Emre Süiti)" bestecinin tasavvufi düşünceye olan ilgisini ve müzikal sentez yeteneğini ortaya koymaktadır. Bu eser, 10 bölümden oluşup, eşliksiz koro için yazılmıştır. Her bölümde Yunus Emre'nin farklı bir şiiri veya teması müzikle ifade edilmektedir.

Süitin bölümlerinde aşk, insanlık, hiçlik, varlık, hüzn ve umudu işleyen, melodik ve armonik yapı ön plana çıkmaktadır. Hasan Ferit Alnar, bu eserde makamsal melodileri Batı müziği armonisiyle birleştirmiş, polifonik yapı ile halk müziği unsurlarını harmanlamış ve geleneksel Türk müziğinin tınılarını modern müzik teknikleriyle yorumlamıştır.

Sonuç olarak, "Yunus Emre Süiti", Yunus Emre'nin evrensel mesajını müzikal bir anlatımla sunan önemli bir eserdir. Alnar'ın bu eseri, Türk müziği ve batı müziği arasındaki köprüyü başarıyla kurarak, tasavvufi düşünceyi estetik bir müzik diliyle ifade etmektedir.

Anahtar Kelimeler

Hasan Ferit Alnar, Yunus Emre Süiti, Yunus Emre, Koro, Türk Beşleri, Tasavvuf.

Hasan Ferit Alnar’s Review of 10 Yunus Emre Hymns (Yunus Emre Suite)

Öğr. Gör. Dr. (Lect. Dr.) Gökçe Ağ

Maltepe University Conservatory

ORCID: 0009-0003-7911-5651 **E-Posta:** gokcheag@gmail.com

Abstract

This article provides a detailed analysis of Hasan Ferit Alnar’s “10 Yunus Emre Hymns (Yunus Emre Suite)” in terms of prosody, harmony, counterpoint, form, tonality/mode, tempo, time signature, and canon. The study examines Alnar’s a cappella choral compositions, which were inspired by the poetry of Yunus Emre, a great poet and Sufi mystic who lived in the 13th and 14th centuries. Yunus Emre is considered one of the most significant figures in Turkish literature, known for his verses centered on human love and Sufi teachings.

Hasan Ferit Alnar, one of the composers known as the “Turkish Five,” is recognized for his works that merge Western musical techniques with traditional Turkish music. “10 Yunus Emre Hymns (Yunus Emre Suite)” demonstrates the composer’s interest in Sufi philosophy and his ability to create a musical synthesis. This work consists of 10 movements and is written for an a cappella choir. Each movement musically expresses a different poem or theme by Yunus Emre.

The suite’s sections highlight melodic and harmonic structures that explore themes of love, humanity, nothingness, existence, sorrow, and hope. In this work, Hasan Ferit Alnar combines modal melodies with Western harmony, integrates polyphonic structures with folk music elements, and interprets the tones of traditional Turkish music through modern musical techniques.

In conclusion, “Yunus Emre Suite” is a significant work that conveys Yunus Emre’s universal message through a musical narrative. Alnar successfully bridges Turkish and Western music, expressing Sufi philosophy with an aesthetic and profound musical language.

Keywords

Hasan Ferit Alnar, Yunus Emre Süiti, Yunus Emre, Koro, Türk Beşleri, Tasavvuf.

Feminist Perspektiften Çağdaş Fotoğrafta Kimlik ve Temsil

Dr. Eda Çekil Konrat

İstanbul Okan Üniversitesi Sanat Tasarım ve Mimarlık Fakültesi Görsel İletişim Tasarımı Bölümü

ORCID: 0000-0002-1082-130X **E-Posta:** eda.cekil@okan.edu.tr

Özet

1980'li yılların sonunda sosyal teorisyen Kimberlé Crenshaw tarafından geliştirilen kesişimsellik kavramı, bireylerin toplumsal kimliklerinin birbirleriyle kesişerek, özgün ve iç içe geçmiş ayrımcılık biçimlerine yol açtığını ifade eden teorik bir yaklaşımdır. Ataerkilliğin ırkçılık, sınıf, heteronormativite, sömürgecilik gibi diğer baskı biçimlerinden ayrı tutulamayacağını ifade eden bu yaklaşım, 1960 sonrası çağdaş sanat pratiklerinde de etkisini göstermiş ve farklı etnik kökenlerden ve yetilerden gelen feminist sanatçılar tarafından benimsenmiştir. Fotoğraf da bu süreçte sanatçı kadınlar için kimlik politikalarını ve farklı tahakküm biçimlerini eleştirmek için güçlü bir ifade aracı haline gelmiştir. Feminist sanatçılar, fotoğraf aracılığıyla kişisel ve kolektif deneyimleri görünür kılarken, aynı zamanda ataerkil ve sömürgeci bakışın temsillerini sorgulamışlardır. Bu çalışma, feminist bir perspektifle, sanatçı kadınların patriyarkal yapılarla mücadelede fotoğrafı nasıl bir eleştiri ve direniş aracı olarak kullandıklarını analiz etmeyi amaçlamaktadır. Türkiye, Amerika ve Meksika gibi farklı coğrafyalardan sanatçı kadınların çalışmaları analiz edildiğinde, çeşitli etnik köken ve kültürel arka planlara sahip sanatçıların, içinde bulundukları toplumsal ve kültürel yapı içerisindeki ötekileştirme dinamiklerini farklı odak noktaları üzerinden yorumladıkları görülmektedir. Fotoğraflarında saç, ten rengi, giyim, yeti gibi unsurları yeniden kurgulamakta; gündelik dildeki tahakküm mekanizmalarını, medyadaki kadın temsillerini görünür kılarak mevcut normları altüst etmektedirler. Böylece, fotoğraf bir direniş pratiği olarak işlev görmektedir, sanatçı kadınlar tarafından kimlik ve temsil politikalarına dair eleştirel bir alan açmaktadır.

Anahtar Kelimeler

Fotoğraf, Feminizm, Kimlik, Kesişimsellik

Identity and Representation in Contemporary Photography From a Feminist Perspective

Dr. Eda Çekil Konrat

İstanbul Okan University Faculty of Art, Design and Architecture Department of Visual Communication Design

ORCID: 0000-0002-1082-130X **E-Posta:** eda.cekil@okan.edu.tr

Abstract

The concept of intersectionality, developed by social theorist Kimberlé Crenshaw in the late 1980s, is a theoretical approach that states that individuals' social identities intersect with each other, leading to unique and intertwined forms of discrimination. This approach, which states that patriarchy cannot be separated from other forms of oppression such as racism, class, heteronormativity, colonialism, etc., was also influential in contemporary art practices after 1960 and was adopted by feminist artists from different ethnic origins and abilities. During this process photography became a powerful means of expression for women artists to criticize identity politics and different forms of domination. They made personal and collective experiences visible through photography, while at the same time questioning the representations of the patriarchal and colonial gaze. This study aims to analyze, from a feminist perspective, how women artists use photography as a means of criticism and resistance in their struggle against patriarchy. When the works of women artists from different geographies such as Turkey, America and Mexico are analyzed, it is seen that artists from various ethnic and cultural backgrounds interpret the dynamics of marginalization within the social structure they are in through different points. They reconstruct elements such as hair, skin color, clothing and ability; they subvert existing norms by making visible the mechanisms of domination in everyday language and representations of women in the media. Thus, photography functions as a practice of resistance and opens up a critical space for women artists to critique the politics of identity and representation.

Keywords

Photography, Feminism, Identity, Intersectionality

Turquerie'nin Batı Avrupa Sanatındaki Yeri ve Etkileri

Gözde Yilmazer

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Geleneksel Türk Sanatları Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0002-8981-028X **E-Posta:** yilmazergozde92@gmail.com

Dr. Sümeyra Merve İlbak Tahmaz

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Geleneksel Türk Sanatları Bölümü

ORCID: 0000-0002-3101-0039 **E-Posta:** merveilbak@gmail.com

Özet

Turquerie, 16. ve 18. yüzyıllar arasında Batı Avrupa'da, özellikle Fransa, İngiltere ve Avusturya'da, Osmanlı İmparatorluğu'na duyulan hayranlığın ve bu hayranlığın sanata, moda ve dekorasyona yansımalarının adıdır. Bu akım, Osmanlı kültürünün egzotik, mistik ve görkemli unsurlarını Batılı bir perspektifle yorumlayan bir tarz olarak ortaya çıkmıştır. Turquerie, resim, müzik, mimari, tekstil ve sahne sanatlarında kendini göstermiştir. Avrupa'daki aristokratlar ve sanatçılar Osmanlı kıyafetleri giymiş, saraylarını ve malikânelerini Osmanlı süslemeleriyle donatmış, Osmanlı müziği ve danslarından esinlenmişlerdir. Ayrıca, operalar ve tiyatro oyunlarında Osmanlı figürleri romantize edilerek işlenmiştir. Bu akım, özellikle diplomatik ilişkilerin ve Osmanlı elçilerinin Avrupa'yı ziyaret ettiği dönemlerde daha da güçlenmiştir. Fransa'da XIV. ve XV. Louis dönemlerinde popüler olan Turquerie, Doğu'nun egzotikliği ile Batı'nın sanatsal anlayışını birleştiren bir kültürel sentez olarak kabul edilir.

Bu çalışma, Turquerie akımının doğuşunu, temel estetik prensiplerini ve sanattaki yansımalarını incelemektedir. Akımın ortaya çıkışı tarihsel ve sosyolojik bağlamda ele alınarak, kültürel kimlik ile modern sanat anlayışı arasındaki etkileşim değerlendirilmektedir. Turquerie'nin görsel sanatlar ve edebiyat gibi farklı disiplinlerde kendine özgü bir ifade biçimi oluşturma süreci analiz edilmekte, temel temsilcileri ve eserleri üzerinden sanatsal dönüşümü ortaya konulmaktadır. Çalışmada, Turquerie'nin geleneksel ve modern unsurlar arasında köprü kurarak sanatta yeni bir yorum biçimi sunduğu ve kültürel mirasın çağdaş sanata entegrasyonunda önemli bir rol oynadığı savunulmaktadır. Son olarak, akımın sanat dünyasındaki konumu ve etkileri tartışmaya açılmaktadır.

Anahtar Kelimeler

Turquerie, Sanat, Tekstil, Batı Sanatı, Moda Tarihi

Influence of Turquerie in Western European Art

Gözde Yilmazer

Kocaeli University Institute of Social Sciences Traditional Turkish Arts Master's Program

ORCID: 0009-0002-8981-028X **E-Posta:** yilmazergozde92@gmail.com

Dr. Sümeýra Merve İlbaý Tahmaz

Kocaeli University, Faculty of Fine Arts, Department of Traditional Turkish Arts

ORCID: 0000-0002-3101-0039 **E-Posta:** merveilbak@gmail.com

Abstract

Turquerie refers to the admiration for the Ottoman Empire and the reflection of this fascination in art, fashion, and decoration in Western Europe, particularly in France, England, and Austria, between the 16th and 18th centuries. This movement emerged as a style that interpreted the exotic, mystical, and magnificent elements of Ottoman culture from a Western perspective. Turquerie manifested itself in painting, music, architecture, textiles, and performing arts. European aristocrats and artists wore Ottoman-style clothing, adorned their palaces and mansions with Ottoman decorations, and drew inspiration from Ottoman music and dance. Moreover, Ottoman figures were romanticized in operas and theatrical plays. This movement became especially prominent during periods of diplomatic relations and the visits of Ottoman envoys to Europe. In France, during the reigns of Louis XIV and Louis XV, Turquerie gained popularity and was regarded as a cultural synthesis that merged the exoticism of the East with the artistic sensibilities of the West.

This study examines the emergence of the Turquerie movement, its fundamental aesthetic principles, and its reflections in art. The origins of the movement are addressed within historical and sociological contexts, evaluating the interaction between cultural identity and modern artistic understanding. The process through which Turquerie created a unique form of expression in different disciplines such as visual arts and literature is analyzed, revealing the artistic transformation through key representatives and their works. The study argues that Turquerie played a significant role in offering a new form of artistic interpretation by bridging traditional and modern elements, and in integrating cultural heritage into contemporary art. Finally, the position and impact of the movement within the art world are discussed.

Keywords

Turquerie, Art, Textile, Western Arts, Fashion History

Godot'yu Yas Tutarken Beklemek: Absürd Tiyatroda Ölüm ve Kayıp Algısı

Mizgin Ayhan

Haliç Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Tiyatro Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0001-3258-7059 **E-Posta:** mizginayhan70@gmail.com

Özet

Absürd tiyatro, bireyin varoluşsal yalnızlığını, belirsizlikle kuşatılmış gerçekliğini ve zaman algısını sorgulayan bir dramatik anlayışa sahiptir. Samuel Beckett'in Godot'yu Beklerken adlı eseri, insanın anlam arayışındaki çıkmazlarını, varoluşsal kaygılarını ve bekleyişin yarattığı boşluğu merkezine alarak ölüm ve kayıp temalarını işler. Bu çalışmada, eserde ölüm ve kayıp temalarının nasıl yapılandırıldığı, metnin dramatik yapısıyla ilişkisi ve karakterlerin bu kavramlarla kurduğu bağın incelenmesi hedeflenmektedir.

Godot'yu Beklerken, Vladimir ve Estragon'un bilinmeyen bir figürü (Godot) beklerken zamanın döngüsel biçimde askıya alındığı, varoluşun ise sürekli ertelendiği bir atmosfer yaratmaktadır. Bu bekleyişin yalnızca fiziksel bir özneye duyulan gereksinim değil, anlam yitimi ve varoluşsal boşluk bağlamında değerlendirilmesi gerektiği düşünülmektedir. Eserde ölüm, yalnızca fiziksel bir son değil, aynı zamanda varoluşsal tükeniş ve anlamsızlıkla özdeşleşen bir kayıp olarak ele alınmaktadır. Karakterlerin ölümle ilişkisi, somut bir yok oluş korkusundan ziyade, sürekli ertelenen ve belirsizlikle şekillenen bir tükeniş hâli olarak kurgulanmaktadır.

Bu çalışmada, Godot'yu Beklerken'in absürd tiyatro ekseninde ölüm ve kayıp kavramlarını nasıl dönüştürdüğü, bu temaların modern bireyin varoluşsal sorgulamalarıyla nasıl örtüştüğü ve belirsizliğin tiyatral bir araç olarak nasıl kullanıldığı analiz edilmesi amaçlanmaktadır. Bununla beraber, Beckett'in metninin absürd tiyatro içindeki konumu ve ölüm ile kayıp temalarının sahnede nasıl yeniden üretildiği incelenmesi hedeflenmektedir.

Anahtar Kelimeler

Samuel Beckett, Ölüm, Yas, Tiyatro, Godot'u Beklerken

Mourning While Waiting For Godot: The Perception of Death and Loss in Absurd Theatre

Mizgin Ayhan

Haliç University Institute of Graduate Education Department of Theatre

ORCID: 0009-0001-3258-7059 **E-Posta:** mizginayhan70@gmail.com

Abstract

Theatre of the Absurd adopts a dramatic approach that questions the individual's existential solitude, reality shrouded in uncertainty, and perception of time. Samuel Beckett's *Waiting for Godot* explores the dilemmas of meaning-seeking, existential anxieties, and the void created by waiting, centering on the themes of death and loss. This study aims to examine how these themes are structured in the play and how the characters interact with the notions of death and loss.

Waiting for Godot creates an atmosphere in which time is cyclically suspended, and existence is perpetually deferred as Vladimir and Estragon wait for an unknown figure (Godot). This waiting is not merely a longing for a tangible entity but should be interpreted within the framework of meaninglessness and existential emptiness. In the play, death is not only a physical ending but also a form of existential exhaustion and a loss associated with meaninglessness. The characters' relationship with death is defined by a state of depletion, in which the end is perpetually postponed, and existence is marked by indefinite anticipation.

This study seeks to analyze how *Waiting for Godot* transforms the concepts of death and loss within the framework of the Theatre of the Absurd and how uncertainty functions as a theatrical device. Additionally, the positioning of Beckett's text within the broader context of absurd theatre and the ways in which these themes are theatrically re-constructed will also be examined.

Keywords

Samuel Beckett, Death, Mourning, Theatre, *Waiting for Godot*

Toplum Müziği Uygulama Örneği: Bir Durum Çalışması

Canan Çeşit

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Müzik Eğitimi Doktora Programı

ORCID: 0009-0000-4899-1374 **E-Posta:** canancst@yahoo.com

Prof. Dr. Uğur Alpagut

Müzik Eğitimcileri Derneği-MÜZED Genel Başkanı

ORCID: 0000-0001-6503-0022 **E-Posta:** alpagutugur@yahoo.com

Özet

Toplum müziği alanının farklı amaçlarla müzik yapmak için bir araya gelen bireylerin gerçekleştirdikleri müzikal etkinlikleri kapsayan bir alan olduğu, her bölgede her kültürde her bireyi ve çeşitli aktif müzik etkinliklerini kapsadığı, müzikal gelişimin amaç veya araç olarak kullanılabileceği bir alan olduğu belirtilebilir. Bu sebeple bu alanda değerlendirilebilecek müzikal etkinliklerin çeşitlilik oluşturduğu düşünülebilir. Toplum müziği alanında bilimsel bir inceleme için sosyal sorumluluk projesi kapsamında gerçekleştirilen müzik etkinlikleri örnek olarak değerlendirilebilir. Bu araştırmada ülkemizde gerçekleştirilen bir toplum müziği uygulama örneğini özellikleri (katılımcılar, müzikal etkinlikler, çalışma ortamı) ve katılımcılara etkileri açısından incelemek amaçlanmıştır. Nitel araştırma yöntemlerinden durum çalışması deseni benimsenen araştırmanın çalışma grubunu Adalar Çocuk ve Gençlik Orkestrası'nın 2 eğitimci oluşturmuştur. Araştırmanın verileri görüşme tekniğine dayalı olarak toplanmıştır. Elde edilen verilerin analizinde betimsel analiz tercih edilmiştir. Araştırmada sosyal sorumluluk projesi kapsamında gerçekleştirilen orkestra çalışmalarının örgün eğitime devam eden çocuklara ve gençlere yaşamlarını sürdürdükleri bölgede okul sonrasında birlikte müzik yapma ve sahneye çıkma imkanı sağlamış olduğu ve çalışmaların katılımcılar üzerinde olumlu yönde etkilere sebep olduğu sonucuna ulaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler

Toplum Müziği, Çocuk ve Gençlik Orkestrası, Sosyal Sorumluluk Projesi

An Example of Community Music Practice: A Case Study

Canan Çeşit

Bolu Abant İzzet Baysal University Graduate Education Institute Music Education PhD Program

ORCID: 0009-0000-4899-1374 **E-Posta:** canancst@yahoo.com

Prof. Dr. Uğur Alpagut

Chairman of the Music Educators Association-MÜZED

ORCID: 0000-0001-6503-0022 **E-Posta:** alpagutugur@yahoo.com

Abstract

Community music is a field that encompasses musical activities performed by individuals who come together to make music for various purposes. It includes every individual, every region, every culture, and various active music activities. It can be considered a domain where musical development may serve either as a goal or a means. Therefore, it can be assumed that musical activities that can be evaluated within this field show diversity. Music activities carried out within the scope of social responsibility projects can be considered examples for scientific research in the field of community music. This study aims to examine a community music practice conducted in our country in terms of its characteristics (participants, musical activities, working environment) and its effects on the participants. The research adopts a qualitative research method with a case study design. The study group consists of two instructors from the Adalar Children and Youth Orchestra. The data were collected through the interview technique, and descriptive analysis was used to analyze the data. The research concludes that orchestra activities carried out within the scope of the social responsibility project provided school-aged children and youth with opportunities to make music together and perform on stage after school in their residential area. These activities have had a positive impact on the participants.

Keywords

Community Music, Child and Youth Orchestra, Social Responsibility Project

Sinema Tiyatro İlişkileri Bağlamında Medea'nın Sinema Uyarlamaları

Nurhayat Yıldırım

Uludağ Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Sahne Sanatları Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0005-3127-8843 **E-Posta:** nurhayatburgaz88@gmail.com

Özet

Bu çalışmada ünlü yönetmenler Passolini ve Trier'in Medea uyarlaması olan filmleri karşılaştırmalı bir biçimde incelenecektir. Ayrıca, her sinema filminin Medea'nın karakter gelişimi, mekan kullanımı, estetik yaklaşımı ve tematik derinliği üzerindeki etkileri üzerinde durulur. Euripides'in tiyatro eseriyle Pasolini ve Trier'in sinema uyarlamaları, Medea'nın acıları, öfkesi ve intikam arayışını izleyicilere çarpıcı bir şekilde aktararak, hikayenin evrensel ve zaman ötesi boyutunu vurgular. Bu çalışmada da disiplinlerarası bir tiyatro metninin beyaz perdeye uyarlanması iki farklı eserin penceresinden incelenecektir. Böylelikle hem disiplinlerarası bakışla tiyatro ve sinema sanatlarının kesişimi ele alınacağı gibi hem de aynı eseri kendine malzeme olarak seçen iki yönetmenin çalışmaları incelenecektir. Giriş bölümünden sonra birinci bölümde; Euripides ve onun Medea adlı eserine değinilmiştir. İkinci bölümde ise; Medea metninin sinema uyarlamaları detaylı bir biçimde analiz edilmiştir. Üçüncü bölümde ise; söz konusu eserler karşılaştırılmalı bir biçimde incelenmiştir. Sonuç bölümünde ise bulgular ortaya konmuştur.

Anahtar Kelimeler

Medea, Euripides, Pasolini, Trier, Sinema, Tiyatro

Cinema Adaptations of Medea in the Context of Cinema-Theatre Relations

Nurhayat Yıldırım

Uludağ University Institute of Social Sciences Performing Arts Master's Program

ORCID: 0009-0005-3127-8843 **E-Posta:** nurhayatburgaz88@gmail.com

Abstract

This study will examine the films of famous directors Pasolini and Trier, which are adaptations of Medea, in a comparative manner. In addition, the effects of each film on Medea's character development, use of space, aesthetic approach and thematic depth will be emphasized. Euripides' play and the film adaptations of Pasolini and Trier convey Medea's pain, anger and quest for revenge to the audience in a striking way, emphasizing the universal and timeless dimension of the story. In this study, the adaptation of an interdisciplinary theatre text to the silver screen will be examined from the perspective of two different works. In this way, both the intersection of theatre and cinema arts will be addressed with an interdisciplinary perspective and the works of two directors who chose the same work as material will be examined. After the introduction, in the first section; Euripides and his work Medea are mentioned. In the second section; the film adaptations of the Medea text are analyzed in detail. In the third section; the works in question are examined comparatively. The findings are presented in the conclusion section.

Keywords

Medea, Euripides, Pasolini, Trier, Cinema, Theatre

Çocuk ve Okul Şarkılarının Bestelenme Aşamaları

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Mehmet Şahin Akıncı

Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi Devlet Konservatuvarı Sahne Sanatları Bölümü

ORCID: 0000-0002-2404-330X **E-Posta:** mehmentsahinakinci@hotmail.com

Özet

Lisanı, müzik türü, duyguları, formu, hedef kitlesi, sözleri ve sözlerle bağlantılı mesajı ve müzik teorik nitelikleri ile tüm şarkıların farklı özellikleri vardır. Bu özelliklerle ilişkili olarak şarkıların bestelenmesinden önce bazı ön hazırlıkları, bestelenmesi sırasında uyulması gereken kuralları ve bestelenmesinin bitmesinden sonra bestelenme amacına göre tanıtılması ve yayınlanmasına ilişkin tamamlanması gereken aşamaları mevcuttur. Çocuk-okul şarkılarının bestelenmesi için de aynı aşamalar takip edilmektedir. Çocukların çocukluk çağında ve okul yaşantılarında seslendirebilmeleri için çocuk-okul şarkısı besteleme çalışmalarında: bestenin hitap edeceği yaş aralığı; çocukların akademik açıdan gelişim-birikimleri, duygusal-psikolojik yeterlikleri, müzikal olarak vokal-enstrümantal seslendirebilme becerileri ve dil gelişimi özellikleriyle birlikte birçok ögeye dikkat edilmektedir. Bu araştırmada müzik öğretmenlerinin ve adaylarının, çocuk-okul şarkısı bestesi yapmak isteyen besteci adaylarının, çocukluk çağındaki bireylerin vokal olarak seslendirme becerilerine uygun biçimde okul-çocuk şarkısı besteleme çalışmalarında hangi aşamaları nasıl tamamlaması gerektiğine ilişkin öneri niteliğinde bir çalışma modeli sunulması amaçlanmıştır. Bu model önerisi farklı basamaklardan oluşturulmuş ve ayrıntılarıyla açıklanmıştır.

Anahtar Kelimeler

Şarkı, Çocuk Şarkısı, Besteleme

Composition Stages of Children’s and School Songs

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Mehmet Şahin Akıncı

Zonguldak Bülent Ecevit University State Conservatory Performing Arts Department

ORCID: 0000-0002-2404-330X **E-Posta:** mehmetshinakinci@hotmail.com

Abstract

Songs differ in language, genre, emotion, form, target audience, lyrics, and musical-theoretical qualities. Accordingly, they require specific preparations before composition, adherence to certain rules during composition, and completion of post-composition stages to ensure proper promotion and publication. The same structured approach applies to composing children’s and school songs. These compositions consider various factors, including the target age group, children’s academic knowledge, emotional and psychological development, vocal and instrumental skills, and language proficiency. This study proposes a working model for music teachers, prospective music teachers, and aspiring composers. It guides them through the composition process of children’s and school songs in alignment with children’s vocal abilities. This model consists of multiple steps, each explained in detail. Additionally, current repertoire resources on children’s and school songs are reviewed.

Keywords

Song, Children’s Songs, Composition

Dönüşen Beden Olgusu Üzerinden Değişen Sanat

Sude Arslan

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Heykel Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0004-2173-2814 **E-Posta:** sudearslaan59@gmail.com

Doç. (Assoc. Prof.) Arzu Parten Altuncu

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Heykel Bölümü

ORCID: 0000-0002-7852-8003 **E-Posta:** partenonarzu@gmail.com

Özet

Bu çalışma en temel ifadesi ile tarihsel bağlamdan hareketle insan bedenine yüklenen anlamların geçtiğimiz yüzyıl boyunca sanat yoluyla nasıl temsil edildiğini ve dönüştüğünü incelemektedir. Beden imajı yalnızca fiziksel bir varlık olarak değil, aynı zamanda kültürel, toplumsal ve psikolojik bir temsil biçimi olarak varlık bulur. Tüm bu unsurların zaman içerisinde değişen olguları sanata yansır ya da sanat bu olguların değişiminde önemli bir unsur halini alır. İnsanlığın büyük serüveninde öncelikle doğaya uyumlanmak, yaşamda kalabilmek için uğradığı dönüşümler; doğanın ele geçirilebilir ve görece denetlenebilir durumlarının sonrasında insanı kendi üretimleriyle baş başa bırakmıştır. Özellikle Sanayi Devrimi insan bedeninde radikal bir kırılmaya neden olmuştur. Bireyler artık doğayla değil, kendi ürettiği makineyle uyum sağlamak zorunda kalmıştır. Bu dönüşüm zaman ve mekân paradigmalarını derinden sarsarak, bilimden sanata ve günlük yaşam pratiklerine yansıyan derin yarılmalar ile kendinden önceki dönemlerden radikal olarak ayrılır. Bu etkiler sanatta, özellikle heykel disiplini malzeme seçkisinden form diline kadar yansımış; sanatın alan ve sınırlarını genişletmiştir. 20. yüzyılda sanat “nasıl” sorusundan “neden” sorusuna yönelirken heykelde bedenin tasviri ve ele alınış amacı dönüşür. Heykel anın, hızın ve modern yaşamın içerisinde ki serüvenlerini daha göçebe daha kendine yönelen ve daha ortaklaşan duygu hallerini Rodin’in ortaya koyduğu eserleri ile görünür kılar. Rodin ile başlayan Modernliğin insan bedeni ve onun sanatsal ifadede yansımalarını fütürizm ve konstrüktivizm ekseninde bu çalışmada yer bulacaktır. Sanayi devrimi ve dijital devrimin insan bedeni üzerindeki etkileri önemli tarihsel arka planla birlikte ele alınan bu çalışmada makineyle birleşen, dijitalleşen ve yeniden tanımlanan bedenin günümüz sanatında nasıl yeni bir temsil düzeyi kazandığı araştırılmıştır.

Anahtar Kelimeler

Beden, Modern, Heykel, Fütürizm, Siberetik

Changing Art Through the Transforming Body Phenomena

Sude Arslan

Kocaeli University Institute of Social Sciences Sculpture Master's Program

ORCID: 0009-0004-2173-2814 **E-Posta:** sudearslaan59@gmail.com

Doç. (Assoc. Prof.) Arzu Parten Altuncu

Kocaeli University, Faculty of Fine Arts, Department of Sculpture

ORCID: 0000-0002-7852-8003 **E-Posta:** partenonarzu@gmail.com

Abstract

This study, in its most basic expression, examines how the meanings attributed to the human body through historical context have been represented and transformed through art over the past century. The body image exists not only as a physical entity but also as a cultural, social, and psychological form of representation. All of these changing phenomena are reflected in art over time, or art becomes a significant factor in the transformation of these phenomena. In humanity's grand journey, transformations primarily aimed at adapting to nature and ensuring survival later left humans alone with their own creations after nature's conquerable and relatively controllable conditions. Particularly, the Industrial Revolution caused a radical rupture in the human body. Individuals were no longer in harmony with nature but had to adapt to the machine they created. This transformation deeply shook the paradigms of time and space, creating profound rifts reflected in science, art, and daily life practices, thus marking a radical departure from previous periods. These effects were reflected in art, especially in sculpture, in aspects ranging from material selection to formal language; it broadened the scope and boundaries of art. In the 20th century, art shifted from asking the "how" question to the "why" question, and the representation and treatment of the body in sculpture underwent a transformation. The sculpture revealed the journey of the body in the moment, speed, and modern life through more nomadic, self-directed, and communal emotional states, as seen in the works of Rodin. The reflections of Modernity on the human body and its artistic representations, beginning with Rodin, will find their place in this study along the axis of Futurism and Constructivism. In this study, the effects of the Industrial Revolution and the Digital Revolution on the human body are explored in conjunction with significant historical context. The study investigates how the body, merged with machines, digitized, and redefined, gains a new level of representation in contemporary art.

Keywords

Body, Modern, Sculpture, Futurism, Cybernetics

Ebru Sanatı ve Estetik

Dilek Yıldırım

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Geleneksel Türk Sanatları Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0008-7685-9109 **E-Posta:** dilekyildirim7572@gmail.com

Dr. Yıldırım Karadeniz

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Geleneksel Türk Sanatları Bölümü

ORCID: 0000-0001-5214-5242 **E-Posta:** yildirim.karadeniz@kocaeli.edu.tr

Özet

This study, in its most basic expression, examines how the meanings attributed to the human body through historical context have been represented and transformed through art over the past century. The body image exists not only as a physical entity but also as a cultural, social, and psychological form of representation. All of these changing phenomena are reflected in art over time, or art becomes a significant factor in the transformation of these phenomena. In humanity's grand journey, transformations primarily aimed at adapting to nature and ensuring survival later left humans alone with their own creations after nature's conquerable and relatively controllable conditions. Particularly, the Industrial Revolution caused a radical rupture in the human body. Individuals were no longer in harmony with nature but had to adapt to the machine they created. This transformation deeply shook the paradigms of time and space, creating profound rifts reflected in science, art, and daily life practices, thus marking a radical departure from previous periods. These effects were reflected in art, especially in sculpture, in aspects ranging from material selection to formal language; it broadened the scope and boundaries of art. In the 20th century, art shifted from asking the "how" question to the "why" question, and the representation and treatment of the body in sculpture underwent a transformation. The sculpture revealed the journey of the body in the moment, speed, and modern life through more nomadic, self-directed, and communal emotional states, as seen in the works of Rodin. The reflections of Modernity on the human body and its artistic representations, beginning with Rodin, will find their place in this study along the axis of Futurism and Constructivism. In this study, the effects of the Industrial Revolution and the Digital Revolution on the human body are explored in conjunction with significant historical context. The study investigates how the body, merged with machines, digitized, and redefined, gains a new level of representation in contemporary art.

Anahtar Kelimeler

Gelenek, Ebru Sanatı, Estetik, Renk

Ebru Art and Aesthetics

Dilek Yıldırım

Kocaeli University Institute of Social Sciences Traditional Turkish Arts Master's Program

ORCID: 0009-0008-7685-9109 **E-Posta:** dilekyildirim7572@gmail.com

Dr. Yıldırım Karadeniz

Kocaeli University, Faculty of Fine Arts, Department of Traditional Turkish Arts

ORCID: 0000-0001-5214-5242 **E-Posta:** yildirim.karadeniz@kocaeli.edu.tr

Abstract

Ebru is an art obtained by transferring cloud-like shapes onto paper by sprinkling earth dyes obtained from nature with the help of weft brushes on water with increased density. Especially used as the inner covers and side paper of manuscripts during the Ottoman period, ebru art is exhibited in the form of plates and paintings with its aesthetic visuality today. The development of technology throughout history has undoubtedly shown itself in art. Both the quality and supply of materials and the effects of modernization have undoubtedly diversified today's ebru works by adhering to tradition. When looked at from an aesthetic perspective, this diversity has especially shown itself in the areas of color, pattern and technique. It has been observed that more vivid works, closer to the images in nature, have begun to be made in the ebru techniques, which are usually floral, which are frequently used. This shows that the technical knowledge of the artists performing ebru art has increased, and that they are performing aesthetic works that are close to the images in nature and reflect their imaginary worlds. The word "aesthetics" comes from the Greek word aisthanomai, meaning "perception through the senses."

Aesthetics, which is used especially in art in the sense of perceiving beauty through the senses, is a concept that is intertwined with art. The act of performing a work that is done within a certain method, knowledge and rules in a way that reflects a certain aesthetic feeling is called art. Although marbling seemed to be far from aesthetics when it was first made, it has been seen to have reached a very advanced level in terms of aesthetics, especially in the last century. In this study, while the aesthetic aspects of marblings made today are discussed, the importance of aesthetics in marbling art will be tried to be revealed by comparing them with marblings made in the past. The fact that there are not many studies on this subject makes the study in question important.

Keywords

Tradition, Marbling Art, Aesthetics, Color

Mimari Kültür Mirasının Hennesi Tezyinat Açısından Yorumlanması: Üsküp Mustafa Paşa Cami Örneği

Dr. Tuba Subaşı Adıbelli

Milli Eğitim Bakanlığı Türk İslam Tarihi ve Sanatları

ORCID: 0000-0002-8052-7114 **E-Posta:** tubasubelli@hotmail.com

Özet

Kültürel miras sadece aynı toplumdaki insanların ortak geçmişlerini anlatan, tarihi birikimlerini ortaya koyan, soyut ve somut olmak üzere bulunduğu toplum ve gelecek kuşaklar için değil tüm topluluklar adına anlam ifade eden ve korunması gereken bir zenginliktir. Aynı zamanda gelecekteki şekillenmelere yön veren değerler bütünüdür. Mimari, kültür mirasının sahip olduğu değerlerin farkına varılarak yapının tarih, sanat ve kentleşme bağlamında kullanılması, kültürel mirasın yaşam sürecini artıran bir yaklaşımdır. Taşınamaz kültürel miras değerlerinden mimari kültürel miras, bulunduğu toplumun köklerinin zenginliğini somut bir şekilde ortaya koyarken aynı zamanda farklı sanat alanlarının tümünü bünyesinde toplayan mekanlardır. Bu alanların tanıtılması, korunması ve sürdürülebilmesi için mimari alan üzerinden sanat okumalarının titizlikle yapılması gerekmektedir.

Mustafa Paşa, II. Bayezid (1481-1512) ve Yavuz Sultan Selim'in (1512-1520) veziri olmuştur. 1492 tarihinde, incelemeye almış olduğumuz, özgün yapısını kaybetmemiş olan yapının banisidir. Türk İslâm sanatı tezyinat ilkelerinde, üslûplaştırma prensibiyle çizilmiş ve günümüze kadar bu yolda ilerleyerek gelen yazı ve hendese ön plana çıkmaktadır. Bu yolla figürlü motiflere az rast geline, genellikle nebatî bezemelerden meydana gelen tezyinat anlayışı geliştirilmiştir. Geometrik tezyinat, ölçü ve simetrisinin esas alındığı soyut düzenlemelerdir. İslam sanatkarı birliği anlatmanın en yalın yolunu hendesi ile bulmuş ve anlam arayışını bu yolla ifade etmiştir. Kültürel mirasın sürdürülmesi ve İslam sanatları açısından büyük öneme sahip olan bir yapının hendesi tezyinatının incelenmesi kıymetlidir. Araştırmamız ile bu yapının ahşap kapı kanatları ve minberinin çizimler ile desteklenmiş analizi yapılacak, yapının süsleme elemanları detaylandırılacaktır. Bu minvalde çalışmanın, kültür-sanat bağlamında yeni çalışmalara katkı sağlayacağı düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler

Üsküp Mustafa Paşa Cami, Kültürel Miras, Hendesi Tezyinat

Interpretation of Architectural Cultural Heritage in Terms of Die Decoration: The Example of Üsküp Mustafa Paşa Mosque

Dr. Tuba Subaşı Adıbelli

Ministry of National Education Turkish Islamic History and Arts

ORCID: 0000-0002-8052-7114 **E-Posta:** tubasubelli@hotmail.com

Abstract

Cultural heritage is a wealth that not only tells the common past of people in the same society, reveals their historical accumulation, and is meaningful not only for the society and future generations in abstract and concrete terms, but also for all communities and should be protected. It is also a set of values that guide future formations. Architecture is an approach that increases the life process of cultural heritage by recognizing the values of cultural heritage and using the structure in the context of history, art and urbanization. Architectural cultural heritage, one of the immovable cultural heritage values, is a place that concretely reveals the richness of the roots of the society in which it is located, while at the same time, it is a place that brings together all different art fields. In addition to its own functions, it serves art fields as a kind of exhibition area. In order to promote, protect and sustain these areas, art readings should be meticulously carried out through the architectural field.

Mustafa Pasha was the vizier of Bayezid II (1481-1512) and Yavuz Sultan Selim (1512-1520). He is the benefactor of the structure we have examined in 1492, which has not lost its original structure.

In the principles of Turkish Islamic art, the writing and geometry that were drawn with the principle of stylization and that have continued on this path until today come to the fore. In this way, the understanding of the geometry, which is rarely encountered with figurative motifs and generally consists of plant ornaments, was developed. Geometrical ornaments are abstract arrangements based on measurement and symmetry. The Islamic artist found the simplest way to express unity with geometry and expressed his search for meaning in this way. It is valuable to examine the geometry of a structure that has great importance in terms of the continuation of cultural heritage and Islamic arts. With our research, the wooden door wings and pulpit of this structure will be analyzed with drawings, and the decorative elements of the structure will be detailed. It is thought that this study will contribute to new studies in the context of culture and arts.

Keywords

Mustafa Pasha Mosque In Skopje, Cultural Heritage, Hendesi Ornamentation

Soda Pişirimi ile Geleneksel Avanos Çömlekçiliğinin Sanatsal Dönüşümü

Dilek Kocakaplan

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Seramik Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0003-1739-8334 **E-Posta:** kaplandilek73@gmail.com

Doç. (Assoc. Prof.) Nermin Demirkol

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Seramik Bölümü

ORCID: 0000-0001-9088-023X **E-Posta:** nermin.demirkol@kocaeli.edu.tr

Özet

Bu çalışma, Avanos'a özgü geleneksel çömlek formlarının soda pişirimi tekniğiyle yeniden yorumlanmasını konu almaktadır. Yüksek sıcaklığa dayanıklı Avanos killeriyle üretilen geleneksel kaplar üzerine 10 farklı soda sır reçetesi uygulanmış ve 1225 °C'de pişirilmiştir. Pişirim sonunda elde edilen yüzeylerde, rastlantısal dokular, mat-parlak geçişler ve sır-bünye uyumu gözlemlenmiştir. Elde edilen sonuçlar, soda pişiriminin yalnızca teknik değil, aynı zamanda sanatsal bir dönüşüm aracı olduğunu ortaya koymaktadır. Bu bağlamda, çalışma, geleneksel formun çağdaş seramikle buluştuğu bir dönüşüm ifade alanı sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler

Soda pişirimi, Avanos Geleneksel Form, Seramik, Sanatsal Dönüşüm

Dipnot

Bu çalışma, Kocaeli Üniversitesi BAP Müdürlüğü tarafından desteklenen "Soda Pişiriminde Sır Araştırmaları ve Geleneksel Avanos Çömlekleri Üzerinde Uygulamalar" Proje No: SYL-2024-3652 sayılı projeden elde edilen verilerden oluşturulmuş bir makaledir. Destekleri için KOÜ BAP Müdürlüğüne teşekkür ederiz.

Artistic Transformation of Traditional Avanos Pottery With Soda Firing

Dilek Kocakaplan

Kocaeli University Institute of Social Sciences Ceramics Master's Program

ORCID: 0009-0003-1739-8334 **E-Posta:** kaplandilek73@gmail.com

Doç. (Assoc. Prof.) Nermin Demirkol

Kocaeli University Faculty of Fine Arts Ceramics Department

ORCID: 0000-0001-9088-023X **E-Posta:** nermin.demirkol@kocaeli.edu.tr

Abstract

This study focuses on the reinterpretation of traditional Avanos pottery forms through the soda firing technique. Ten different soda glaze recipes were applied to traditional vessels produced with high-temperature resistant Avanos clay and fired at 1225 °C. The resulting surfaces revealed spontaneous textures, matte-gloss transitions, and a strong glaze-body compatibility. The findings demonstrate that soda firing serves not only as a technical method but also as a means of artistic transformation. In this context, the work offers a space of transformation expression where traditional form meets contemporary ceramics.

Keywords

Soda Firing, Avanos Traditional Form, Ceramics, Artistic Transformation

Footnote

This study is an article based on the data obtained from the project 'Glaze Research in Soda Firing and Applications on Traditional Avanos Pottery' Project No: SYL-2024-3652 supported by Kocaeli University BAP Directorate. We would like to thank KOU Scientific Research Project Directorate for their support.

Sanat Nesnesine Dönüşen Saat

Elmas Gündoğdu Duman

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Seramik Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0009-8440-9324 **E-Posta:** elmas.gundogdu@gmail.com

Doç. (Assoc. Prof.) Arzu Parten Altuncu

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Heykel Bölümü

ORCID: 0000-0002-7852-8003 **E-Posta:** partenonarzu@gmail.com

Özet

İnsan kısıtlı zaman ve mekânlar arasında yaşan bir varlıktır. Sonsuz zaman içerisinde kendi zamanını yaşayan insan için bu olgu onun tüm anlam sistemini etkiler. İnsanlığın bu güne değin mekân ve zamanı aşabilme becerilerinin arasında “sanat” özel bir konuma sahiptir. Zamansız olabilme gücünü içinde barındıran sanat eserleri hem kendi zamanının bilgilerini açığa çıkarabildikleri gibi hem de başkaca zamanlara kendi varlıklarını taşıyabilmeleri açısından farklı zamanları bir araya getirebilirler. Bu özellikleri ile sanat eserleri biricik, tılsımlı ya da deneyime dayalı bir duygulanım ve bilginim ortaya koyarlar.

İnsanlığın zaman algısı tarihsel dönemlere göre farklılık gösterdiği gibi, zamanın nasıl tecrübe edildiği coğrafyalar, toplumlara ve kişilere göre değişkenlik gösterir. Orta Çağ içerisinde yaşanan zaman akışı, Yüksek Rönesans Dönemi içerisindeki zamanın algılanışı farklı olduğu gibi, Sanayi Dönemi ve sonrasında insanlığın zamanla ilgili tecrübelerinin hızlı ve radikal bir biçimde değişmesi dünyayı kökten değiştirmiştir. Bu durum sanatı; teknikten malzemeye, nedensellikten sonuca derinden etkiler. Sanatın zaman içinde değişen yapısı gibi bir de zaman kavramı üzerinden ilerleyen sanat üretimleri geçtiğimiz yüzyılın sanatı içerisinde farklı eğilim ve üslupların doğmasına sebep olmuştur. Empresyonizm, Kübizm ya da Süreç Sanatı gibi akımlar içerisinde eserlerin kurucu ögesi olarak “zaman” örtülü bir biçimde varlığını hissettirir. Günümüz Dünyasında ise zaman, mekânın yitimi ile yeni bir boyut kazanır. Artık her yer ve her zaman içinde olmak durumunda kalan insanlığın doğal sonucu olarak tecrübeleri ve deneyim alanları değişmektedir. Bu çalışma; zaman kavramı içerisinde tarihsel bir okumadan yola çıkarak, zamanın en somut objesi halini almış saatlerin, bir sanat eserinin imgesine dönüştüğünü farklı dönem sanatçıları üzerinden açıklayarak Çağdaş Sanat Üzerinden bir okuma sunmayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler

Saat, Joseph Kousuth, Gülçin Aksoy, Cengiz Çekil, Felix Gozalez-Torres

Clock Turned into Art Object

Elmas Gündoğdu Duman

Kocaeli University Institute of Social Sciences Ceramics Master's Program

ORCID: 0009-0009-8440-9324 **E-Posta:** elmas.gundogdu@gmail.com

Doç. (Assoc. Prof.) Arzu Parten Altuncu

Kocaeli University Faculty of Fine Arts Sculpture Department

ORCID: 0000-0002-7852-8003 **E-Posta:** partenonarzu@gmail.com

Abstract

Humans are beings living between limited time and space. For humans living their own time within infinite time, this phenomenon affects their entire system of meaning. Among humanity's abilities to transcend space and time to this day, "art" has a special position. Artworks that contain the power to be timeless can both reveal the knowledge of their own time and bring together different times in terms of carrying their own existence to other times. With these features, works of art reveal a unique, magical or experience-based emotion and knowledge. Just as humanity's perception of time varies according to historical periods, how time is experienced varies according to geographies, societies and individuals. Just as the flow of time experienced in the Middle Ages and the perception of time during the High Renaissance were different, the rapid and radical change in humanity's experiences of time during and after the Industrial Period radically changed the world. This situation makes art; from technique to material, from causality to result. Art productions that progress through the concept of time, just like the changing structure of art over time, have caused the emergence of different trends and styles in the art of the past century. In movements such as Impressionism, Cubism or Process Art, "time" makes its presence felt implicitly as the founding element of the works. In today's World, time gains a new dimension with the loss of space. As a natural result of humanity, which has to be in every place and every time, its experiences and fields of experience change. This study; Based on a historical reading within the concept of time, it aims to present a reading on Contemporary Art by explaining how clocks, which have become the most concrete objects of time, have become the image of a work of art through artists of different periods.

Keywords

Clock, Joseph Kousuth, Gulcin Aksoy, Cengiz Cekil, Felix Gozalez-Torres

Özel Eğitim Öğrencileriyle Seramik Çamuru Kullanılarak Yapılan Uygulamalar Üzerine Bir Değerlendirme

Arş. Gör. Dr. (Assist. Dr.) Onurcan Erdal

Selçuk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Seramik Bölümü

ORCID: 0000-0003-0027-8080 **E-Posta:** onurcanerdal@selcuk.edu.tr

Özet

Sanat, bireylerin kendilerini ifade etmelerine, yaratıcılıklarını geliştirmelerine ve duygusal dünyalarını keşfetmelerine yardımcı olan önemli bir araçtır. Seramik sanatı, dokunma duyusuna dayalı bir deneyim sunarak zihinsel ve duygusal gelişime katkıda bulunur. Seramik çamuru ile çalışmak, farklı dokuları hissetme imkânı sağlarken, aynı zamanda el-göz koordinasyonunu ve küçük kas hareketlerini geliştirmeye destek olur. Özel gereksinimli bireyler, motor becerilerden sosyal iletişime kadar çeşitli zorluklarla karşılaşabilmektedir. Seramik çamuru ile yapılan uygulamalar bu bireylerin kendilerini ifade etmelerini kolaylaştırırken, grup içindeki iletişim ve iş birliği becerilerini destekleyerek sosyal uyumlarını güçlendirmeye katkı sağlamaktadır.

Bu çalışma, özel eğitim gereksinimi olan öğrencilerle gerçekleştirilen seramik uygulamalarında şekillendirme ve form yapım süreçlerini incelemeyi amaçlamaktadır. Nitel araştırma yöntemlerinden biri olan durum çalışması deseniyle yürütülen araştırmada, eğitim sürecindeki uygulamalar gözlemlenmiş ve bu gözlemler doğrultusunda değerlendirmeler yapılmıştır. Araştırma bulguları, seramik çalışmalarıyla öğrencilerin üç boyutlu form oluşturma süreçlerine olan ilgilerinin arttığını, el becerilerinin geliştiğini ve grup içi etkileşimlerinin olumlu yönde geliştiğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler

Sanat, Seramik Sanatı, Seramik Eğitimi, Özel Eğitim

An Evaluation of Applications Using Ceramic Clay With Special Education Students

Arş. Gör. Dr. (Assist. Dr.) Onurcan Erdal

Selçuk University Faculty of Fine Arts Department of Ceramics

ORCID: 0000-0003-0027-8080 **E-Posta:** onurcanerdal@selcuk.edu.tr

Abstract

Art is an important tool that helps individuals express themselves, develop their creativity and explore their emotional world. Ceramic art contributes to mental and emotional development by providing an experience based on the sense of touch. Working with ceramic clay provides the opportunity to feel different textures, while also supporting the development of hand-eye coordination and small muscle movements. Individuals with special needs may encounter various difficulties ranging from motor skills to social communication. Applications made with ceramic clay make it easier for these individuals to express themselves, while supporting communication and cooperation skills within the group and contributing to strengthening their social harmony.

This study aims to examine the shaping and form-making processes in ceramic applications carried out with students with special education needs. In the research conducted with the case study design, which is one of the qualitative research methods, the applications during the education process were observed and evaluations were made in line with these observations. The research findings reveal that students' interest in three-dimensional form-making processes increased with ceramic studies, their manual skills improved and their interactions within the group developed positively.

Keywords

Art, Ceramic Art, Ceramic Education, Special Education

2000 Sonrası Türkiye’deki Oyun Yazarlığı Serüvenini Çağdaş ve Yeni Kavramları Işığında Okumak

Dr. Oktay Emre

Kocaeli Üniversitesi Sahne Sanatları Bölümü

ORCID: 0009-0006-1388-9445 **E-Posta:** ktyemre@gmail.com

Özet

Bu çalışma oyun yazarlığımızın serüvenini çağdaş ve yeni kavramları ışığında okumayı amaçlamaktadır. Sıklıkla birbirlerinin yerine kullanılan ve çoğunlukla bir anlam karmaşası yaratan bu iki kavram ışığında oyun yazarlığımızı okumak, çağdaş olan ile yeni olan arasındaki sınırların belirginleştirilmesiyle okuyucuya farklı bir bakış açısı sunacaktır. Peki nedir bu fark? İlk olarak oyun yazarlığımızın tarihsel serüveninden de beslenecek olan bu çalışma okuyucuya oyun yazma serüvenimize yönelik panoramik bakmanın olanağını sağlayacaktır. İkinci olarak bu parçalılığa yeni ve çağdaş kavramları eşlik edeceği için neyin çağdaş, neyin yeni olduğu üzerine yeni bir düşünme pratiği sunacaktır. Son olarak tiyatromuzun çağdaşlaşma serüveni ve yeni ile olan ilişkisi tartışmaya açılacaktır. Çalışmada her ne kadar bütün oyun yazar ve eserlerine yer verilemeyecek olsa da tiyatromuz üzerinden gerçekleştirilecek olan okuma ve tartışma izleğinin sağlanacağı düşünülmektedir. Öte yandan ele alınan oyun yazar ve eserleri özgün ağırlıkları, çağdaş ve yeni kavramları bağlamında tiyatromuza katkıları göz önünde bulundurularak seçilmiştir.

Anahtar Kelimeler

Yeni, Çağdaş, 2000 Sonrası Türk Oyun Yazarlığı, Avangard

Reading the Adventure of Playwriting in Türkiye After 2000 in the Light of Contemporary and New Concepts

Dr. Oktay Emre

Kocaeli University Faculty Of Fine Arts Performing Arts

ORCID: 0009-0006-1388-9445 **E-Posta:** ktyemre@gmail.com

Özet

This study aims to read the adventure of our playwriting in the light of the concepts of contemporary and new. Reading our playwriting in the light of these two concepts, which are often used interchangeably and often create a confusion of meaning, will offer the reader a different perspective by clarifying the boundaries between the contemporary and the new. So what is this difference? Firstly, this study, which will also be fed by the historical adventure of our playwriting, will provide the reader with the opportunity to look at our playwriting adventure in panoramic. Secondly, since this fragmentation will be accompanied by the concepts of new and contemporary, it will offer a new thinking practice on what is contemporary and what is new. Finally, the modernisation adventure of our theatre and its relationship with the new will be opened to discussion. Although not all playwrights and their works can be included in the study, it is thought that the reading and discussion course to be carried out through our theatre will be provided. On the other hand, the playwrights and their works have been selected by taking into consideration their original weight and their contributions to our theatre in the context of contemporary and new concepts.

Keywords

New, Contemporary, Turkish Playwriting After 2000, Avant-garde

Post-gerçek Estetik: Görsel Tasarımda Algının Dönüşümü

Dr. Mukaddes Çetin Büyüktunca

Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Sanat ve Tasarım Fakültesi Görsel İletişim Tasarımı Bölümü

ORCID: 0000-0002-8437-0476 **E-Posta:** mukacetin@gmail.com

Özet

Bu çalışma, post-truth çağın görsel kültür üzerindeki etkilerini analiz ederek, görsel iletişim tasarımının gerçeklik, temsil ve algı ilişkilerinde yaşadığı dönüşümü kuramsal ve eleştirel bir çerçevede tartışmaktadır. Jean Baudrillard'ın simülakrlar kuramı, Walter Benjamin'in aura kavramı, Hito Steyerl'in poor image teorisi, Lev Manovich'in algoritmik estetik yorumu ve Byung-Chul Han'ın şeffaflık eleştirisi üzerinden; post-gerçek estetikte görsellerin hakikatle olan bağının nasıl zayıfladığı ve yeniden nasıl kurulabileceği sorgulanmaktadır. Dijital medya ortamlarında üretim, dolaşım ve algı süreçlerinin veri ve performans temelli hale gelmesiyle birlikte, tasarımcının rolü yalnızca biçim üreticisi olmaktan çıkarak bir tür algı mühendisine dönüşmektedir. Ancak bu dönüşüm aynı zamanda yeni bir duyuşal direniş alanı da yaratmakta; boşluk, sessizlik, yavaşlık ve dijital sadelik gibi estetik stratejiler, post-gerçekliğin görsel gürültüsüne karşı alternatif bir duruş olarak değerlendirilmektedir. Bu bağlamda çalışma, görsel iletişim tasarımında etik sorumluluk ve estetik seçimin post-gerçek çağda nasıl yeniden tanımlandığını ortaya koymayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler

Post-truth Estetik, Görsel İletişim Tasarımı, Simülasyon, Dijital Medya, Etik Tasarım

Post-real Aesthetics: Transformation of Perception in Visual Design

Dr. Mukaddes Çetin Büyüktunca

Burdur Mehmet Akif Ersoy University Faculty of Art and Design Department of Visual Communication Design

ORCID: 0000-0002-8437-0476 **E-Posta:** mukacetin@gmail.com

Abstract

This study analyzes the effects of the post-truth era on visual culture and discusses the transformation of visual communication design in the relations of reality, representation and perception in a theoretical and critical framework. Through Jean Baudrillard's theory of simulacra, Walter Benjamin's concept of aura, Hito Steyerl's theory of poor image, Lev Manovich's interpretation of algorithmic aesthetics and Byung-Chul Han's critique of transparency; it is questioned how the connection of visuals with truth is weakened in post-truth aesthetics and how it can be re-established. As the processes of production, circulation and perception in digital media environments become data and performance based, the role of the designer is transformed from a mere form producer to a kind of perception engineer. However, this transformation also creates a new field of sensory resistance; aesthetic strategies such as emptiness, silence, slowness and digital simplicity are considered as an alternative stance against the visual noise of post-reality. In this context, the study aims to reveal how ethical responsibility and aesthetic choice in visual communication design are redefined in the post-real age.

Keywords

Post-truth Aesthetics, Visual Communication Design, Simulation, Digital Media, Ethical Design

Müziğin Duygular Üzerindeki Etkisi

Burcu Özbay

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Müzikoloji Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0003-8081-6973 **E-Posta:** ozbayburcu@gmail.com

Özet

Bu çalışma, müziğin insan duyguları üzerindeki etkisini bilişsel müzikoloji perspektifiyle ele almakta ve müzikal öğelerin (tempo, mod, tını, ses yüksekliği, armoni vb.) duygusal algı üzerindeki etkilerini incelemektedir. Vokal ifadeyle müzikal performanslar arasında dikkat çeken benzerlikler üzerinden, müziğin duygusal iletişimdeki rolü açıklanmaktadır. Akustik özelliklerin duygularla ilişkisi; hız, perde, ses yoğunluğu gibi değişkenler üzerinden ele alınmış, vokal ifadede görülen örüntülerle müzikal ifadeler arasındaki yapısal benzerlikler gösterilmiştir. Ayrıca müziğin duyguları nasıl tetiklediğine dair altı temel psikolojik mekanizma (beyin sapı refleksi, müzikal beklenti, değerlendirici koşullandırma, epizodik bellek, duygusal bulaşma ve görsel imgeleme) açıklanarak, duygusal tepkinin sadece estetik değil bilişsel bir süreç olduğu vurgulanmıştır. Müziksel yapıların duygu oluşturmadaki etkisi yalnızca kültürel öğrenmelere değil, evrimsel reflekslere ve kişisel belleğe de dayanmaktadır. Bu bağlamda çalışma, müzik aracılığıyla duygu iletiminin hem doğrudan hem de dolaylı yollarla gerçekleştiğini ortaya koymakta ve müziğin yalnızca bir duygu yansıtıcısı değil, aynı zamanda bir duygu kaynağı olabileceğini savunmaktadır. Araştırma, müzik performansı, duygusal ifade ve müzik psikolojisi arasındaki ilişkiyi daha derinlemesine anlamaya yönelik bir katkı sunmayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler

Müzik, Duygu, Müzik Psikolojisi, Bilişsel Müzikoloji, Müzikal İfade

The Effect of Music on Emotions

Burcu Özbay

Kocaeli University Institute of Social Sciences Musicology Master's Program

ORCID: 0009-0003-8081-6973 **E-Posta:** ozbayburcu@gmail.com

Abstract

This study explores the impact of music on human emotions from a cognitive musicology perspective, focusing on how musical elements (tempo, mode, timbre, pitch, harmony, etc.) influence emotional perception. It highlights notable parallels between vocal and musical expressions, emphasizing music's role in emotional communication. The relationship between acoustic features and emotions is examined through variables such as speed, pitch, and intensity, revealing structural similarities between vocal and musical patterns. Furthermore, six core psychological mechanisms that explain how music triggers emotions—brainstem reflex, musical expectancy, evaluative conditioning, episodic memory, emotional contagion, and visual imagery—are discussed. These mechanisms demonstrate that emotional responses to music are not solely aesthetic but also cognitive in nature. The effect of musical structures on emotion is shown to rely not only on cultural learning but also on evolutionary reflexes and personal memory. In this context, the study argues that music functions not merely as a mirror of emotion, but also as a source of it. Ultimately, this research aims to contribute to a deeper understanding of the relationship between music performance, emotional expression, and music psychology.

Keywords

Music, Emotion, Music Psychology, Cognitive Musicology, Musical Expression

Video Oyunlarında Sprite Tabanlı Animasyonlar: Karakter İfadesi ve Duygusal İletişimin Görsel Anlatımı

Dr. Bayram Armutcı

Bilecik Şeyh Edebali Üniversitesi Söğüt Meslek Yüksekokulu Basım ve Yayım Teknolojileri Programı

ORCID: 0000-0001-8112-3560 **E-Posta:** bayram.armutci@bilecik.edu.tr

Özet

Sprite tabanlı animasyonlar, video oyunlarında karakterlerin görsel olarak ifade edilmesinde ve oyuncuyla duygusal bağ kurulmasında temel bir rol üstlenmektedir. Özellikle 2D oyunlarda sınırlı piksel sayısı ile ifade yaratma süreci hem teknik hem de sanatsal açıdan özel bir uzmanlık gerektirir. Bu çalışma, sprite animasyonlarının karakter duygularını, jest ve mimiklerini nasıl yansıttığını; oyuncu ile karakter arasında nasıl bir empati köprüsü kurduğunu analiz etmeyi amaçlamaktadır.

Tarihsel gelişimden başlayarak günümüz bağımsız oyunlarında artan nostaljik tercihlere kadar sprite kullanımı çok katmanlı biçimde ele alınmaktadır. Çalışma kapsamında çeşitli oyunlardan örnekler üzerinden mimik, jest, beden dili gibi ifade biçimleri incelenmiş; sınırlı kare ve piksel verisiyle inşa edilen duygu aktarımı teknikleri analiz edilmiştir.

Ayrıca bu görsel anlatım biçiminin oyuncu deneyimine etkisi örnek oyunlardan üzerinden incelenerek, farklı ifade tekniklerinin etkileşim gücü değerlendirilmektedir. Elde edilen bulgular doğrultusunda sprite animasyonlarında duygu aktarımını güçlendiren tasarım yöntemleri incelenmiştir.

Bu yönüyle araştırma, görsel iletişim, dijital sanat ve oyun tasarımı disiplinleri arasında köprü kurarken, sprite temelli ifadenin hâlâ güncel ve etkili bir anlatım aracı olduğunu ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler

Video Oyunları, Grafik, Animasyon, Karakter Tasarımı, Tasarım

Sprite-based Animations in Video Games: Visual Representation of Character Expression and Emotional Communication

Dr. Bayram Armutci

Bilecik Şeyh Edebali University Söğüt Vocational School Printing and Publishing Technologies Program

ORCID: 0000-0001-8112-3560 **E-Posta:** bayram.armutci@bilecik.edu.tr

Abstract

Sprite-based animations play a fundamental role in visually representing characters and establishing an emotional connection with players in video games. This process, especially in 2D games, requires specialized expertise both technically and artistically, as it involves creating expression with a limited number of pixels. This study aims to analyze how sprite animations convey character emotions, gestures, and facial expressions, and how they foster an empathetic connection between the player and the character.

The study examines the use of sprites from a historical perspective, tracing their evolution up to their contemporary use in indie games, where nostalgic preferences are increasingly prevalent. Through examples from various games, the study explores forms of expression such as facial expressions, gestures, and body language, and analyzes the techniques used to convey emotions within the constraints of limited frames and pixel data.

Additionally, the impact of this visual language on player experience is evaluated by looking at examples from games, assessing the interactive power of different expressive techniques. Based on the findings, design methods that enhance emotional conveyance in sprite animation are discussed.

In this regard, the research bridges the fields of visual communication, digital art, and game design, demonstrating that sprite-based expression remains a relevant and effective narrative tool.

Keywords

Video Games, Graphics, Animation, Character Design, Design

Beden, İz ve Doğa Arasında: Richard Long'un Land Art'ında Süreç ve Deneyimsel Yaklaşım

Doç. (Assoc. Prof.) Şeyma Müge İba

Selçuk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Heykel Bölümü

ORCID: 0000-0003-1612-2494 **E-Posta:** mugeiba@gmail.com

Özet

Richard Long'un Land Art anlayışı, doğaya doğrudan müdahaleden çok, onunla birlikte hareket etmeyi, onun yapısına uyum sağlamayı ve sanat üretimini süreç temelli bir deneyim olarak kurgulamayı merkeze alır. Bu bildiride Long'un sanat pratiği, beden, iz ve doğa etkileşimi üzerinden, doğayla kurulan sezgisel ve varoluşsal bir ilişki bağlamında incelenecektir.

Long'un doğada gerçekleştirdiği eylemler; yürümek, taş dizmek, çamurla bir yüzeyi işaretlemek gibi sade ama etkili müdahalelerdir. Bu eylemlerin merkezinde sanatçının bedeni vardır. Long'un bedeni, yalnızca üretimin taşıyıcısı değil, aynı zamanda doğayla temas eden, yüzeyin izini süren ve zamanla bütünleşen bir araç olarak konumlanır. Bu bağlamda beden, hem üretimin hem de anlamın taşıyıcısı hâline gelir.

Sanatçının bıraktığı izler, izleyiciye bir "sonuç"tan çok bir "süreç" sunar. Long'un işleri çoğu zaman kalıcı değildir; doğa, sanatçının izlerini zamanla siler ya da dönüştürür. Ancak bu geçicilik, Long'un estetik düşüncesinde bir eksiklik değil, doğanın döngüsellğine duyulan saygının bir parçasıdır. İz, burada hem fiziksel hem de zihinsel bir temas alanıdır.

Long'un doğa ile kurduğu ilişki, sahiplenmekten ya da şekillendirmekten uzak, uyum ve eşlik etme yönelimindedir. Onun üretimi, doğayla çatışan değil, doğayla aynı anda var olan bir sanat anlayışını temsil eder. Bu yönüyle Long'un pratiği, günümüz çevresel ve sanatsal duyarlılıklarını bir araya getiren özgün bir bakış açısı sunar.

Anahtar Kelimeler

Richard Long, Land Art, Beden, İz, Süreç Sanatı

Between Body, Trace, and Nature: Richard Long’s Experiential and Process-oriented Approach in Land Art

Doç. (Assoc. Prof.) Şeyma Müge İba

Selçuk University Fine Arts Faculty Sculpture Department

ORCID: 0000-0003-1612-2494 **E-Posta:** mugeiba@gmail.com

Abstract

Richard Long’s understanding of Land Art centers not on direct intervention in nature, but on moving with it, attuning to its structure, and framing artistic creation as a process-based, experiential act. This paper explores Long’s artistic practice through the interaction of body, trace, and nature, emphasizing an intuitive and existential relationship with the natural environment.

Long’s actions in nature—such as walking, arranging stones, or marking a surface with mud—are modest yet impactful gestures. At the core of these gestures is the artist’s body, which functions not only as the facilitator of creation but also as the medium that touches, traces, and ultimately integrates with the landscape. In this context, the body becomes both the bearer of production and of meaning.

The traces left behind by the artist offer the viewer not a “result,” but a “process.” Long’s works are often impermanent; nature erases or transforms them over time. Yet this ephemerality is not a shortcoming in Long’s aesthetic philosophy—it reflects a deep respect for nature’s cyclical rhythms. Here, the trace becomes a space of both physical and mental engagement.

Long’s relationship with nature is not one of ownership or manipulation, but of harmony and accompaniment. His practice represents a form of art that coexists with nature rather than conflicting with it. In this sense, Long’s work offers a unique perspective that unites ecological and artistic sensitivities in a contemporary context.

Keywords

Richard Long, Land Art, Body, Trace, Process Art

Tebaadan Yurttaşa Dönüşüm: Türkiye’de Erken Cumhuriyet Dönemi Yükselen Propaganda ve Grafik Tasarım

Akın Zayim

Dokuz Eylül Üniversitesi Üniversitesi Güzel Sanatlar Enstitüsü Grafik Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0009-1591-188X **E-Posta:** zayimakin16@gmail.com

Özet

Sanat tarih boyunca yalnızca estetik bir üretim alanı olarak değil, siyasal ve ideolojik mesajların taşıyıcısı olarak da işlev görmüştür. Özellikle toplumsal dönüşüm süreçlerinde sanat, iktidarların söylemini geniş kitlelere ulaştıran güçlü bir araç hâline gelmiştir. Bu çalışmada, Türkiye’de erken Cumhuriyet döneminde grafik tasarımın propaganda aracı olarak nasıl kullanıldığı incelenmektedir.

Bu konunun seçilmesindeki temel motivasyon, Cumhuriyet’in kurucu yıllarında grafik tasarımın yalnızca bir iletişim biçimi değil; aynı zamanda yeni yurttaşlık kimliğinin inşasında oynadığı rolü ortaya koyma isteğidir. Grafik tasarımın bu dönemde üstlendiği ideolojik işlev, görsel kültür çalışmalarının tarihsel-politik boyutlarıyla birlikte değerlendirilmesini gerekli kılmaktadır.

Araştırma, nitel bir yöntemle yürütülmüş; ağırlıklı olarak literatür taraması yoluyla sanat tarihi, modernleşme, propaganda ve grafik tasarım disiplinlerinden yararlanılmıştır. Ayrıca döneme ait afişler ve görsel malzemeler üzerinden içerik çözümlemesi yapılmıştır.

Bu bildiri, erken Cumhuriyet döneminde grafik tasarımın propaganda alanındaki etkisini akademik literatüre kazandırmak ve ileride yapılacak çalışmalara kaynak teşkil etmek amacıyla hazırlanmıştır.

Anahtar Kelimeler

Grafik Tasarım, Propaganda, Afiş, Cumhuriyet, Yurttaş

From Subject to Citizen: The Rise of Propaganda and Graphic Design in Early Republican Türkiye

Akın Zayim

Dokuz Eylül University Fine Arts Institute Graphics Master's Program

ORCID: 0009-0009-1591-188X **E-Posta:** zayimakin16@gmail.com

Abstract

Throughout history, art has functioned not only as a means of aesthetic expression but also as a carrier of political and ideological messages. Particularly during periods of social transformation, it has served as a powerful tool for conveying the discourse of authority to the masses. This study examines how graphic design functioned as a tool of propaganda in the early Republican period of Turkey.

The motivation behind choosing this topic stems from the desire to explore the role of graphic design not merely as a form of communication, but as an instrument for constructing a new civic identity during the foundational years of the Republic. The ideological function assumed by graphic design in this period necessitates a multidimensional analysis situated within visual culture and political history.

The research was conducted using a qualitative methodology, primarily through literature review across fields such as art history, modernization, propaganda, and graphic design. In addition, selected posters and visual materials from the period were analyzed through content analysis techniques.

This paper aims to contribute to the academic literature by documenting the ideological use of graphic design in the early Republican period and to serve as a reference for future studies on the subject.

Keywords

Graphic Design, Propaganda, Poster, Republic, Citizenship

Selçuklu Dönemi Çini Sanatında Figüratif Anlatım

Şeymanur Kabadayı

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Geleneksel Türk Sanatları Anasanat Dalı Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0005-4266-837X **E-Posta:** seyma.ok2468kbdy@gmail.com

Doç. (Assoc. Prof.) A. Sultan Karaoğlu

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Geleneksel Türk Sanatları Bölümü

ORCID: 0000-0001-6703-3980 **E-Posta:** sultan.karaoglu@kocaeli.edu.tr

Özet

Selçuklu dönemi, İslam sanatının klasik biçimlerinin Anadolu coğrafyasında köklendiği ve özgünleştiği bir dönemdir. Bu süreçte mimari süsleme unsurlarından biri olan çini sanatı, teknik ve estetik açıdan büyük gelişme göstermiştir. Genellikle geometrik ve bitkisel motiflerin hâkim olduğu çini süslemelerinde, özellikle 12. ve 13. yüzyıllarda figüratif betimlemelere de yer verildiği gözlemlenmektedir.

Bu çalışma; Selçuklu çini sanatında figüratif öğelerin varlığını, kullanım alanlarını ve sanatsal anlamını incelemeyi amaçlamaktadır. Konya, Kayseri ve Sivas gibi önemli Selçuklu merkezlerinde yapılan kazılar sonucunda gün yüzüne çıkarılan figürlü çini örnekleri, insan ve hayvan tasvirlerinin hem dekoratif hem de sembolik anlamlar taşıdığını ortaya koymaktadır. Özellikle Kubadabad Sarayı çinilerinde görülen tahtta oturan sultanlar, av sahneleri, mitolojik yaratıklar ve günlük yaşamdan kesitler; dönemin toplumsal yapısı, estetik anlayışı ve ikonografik tercihleri hakkında önemli ipuçları sunmaktadır.

Bu araştırmada ayrıca, figüratif çinilerin teknik özellikleri (lüster, sır altı, minai vb.), üretim merkezleri ve bu çinilerin mimarideki konumlandırılışı da ele alınmaktadır. Ayrıca bu sanatın İslam dünyasındaki figüratif geleneklerle olan ilişkisi ve Selçuklu sanatına özgü yönleri tartışılacaktır.

Sonuç olarak, Selçuklu dönemi çini sanatı figüratif öğelerle sadece estetik bir zenginlik değil, aynı zamanda dönemin kültürel ve düşünsel dünyasına dair değerli veriler sunmaktadır. Bu bildiri, figüratif betimlemelerin Selçuklu sanatındaki yerini daha kapsamlı şekilde anlamaya katkı sağlamayı hedeflemektedir.

Anahtar Kelimeler

Selçuklu Sanatı, Çini Sanatı, Figüratif Sanat

Figurative Expression in Seljuk Ceramic Art

Şeymanur Kabadayı

Kocaeli University Social Sciences Institute Traditional Turkish Arts Main Art Department Master's Program

ORCID: 0009-0005-4266-837X **E-Posta:** seyma.ok2468kbdy@gmail.com

Doç. (Assoc. Prof.) A. Sultan Karaoğlu

Kocaeli University, Faculty of Fine Arts, Department of Traditional Turkish Arts

ORCID: 0000-0001-6703-3980 **E-Posta:** sultan.karaoglu@kocaeli.edu.tr

Abstract

The Seljuk period marks an era in which the classical forms of Islamic art took root and evolved uniquely within the geography of Anatolia. During this time, one of the prominent architectural decorative elements tile art underwent significant technical and aesthetic development. While geometric and vegetal motifs largely dominated Seljuk tile decoration, it is observed that figurative depictions were also incorporated, especially during the 12th and 13th centuries.

This study aims to examine the presence, usage, and artistic significance of figurative elements in Seljuk tile art. Figurative tile examples unearthed through excavations in major Seljuk centers such as Konya, Kayseri, and Sivas reveal that human and animal representations carried both decorative and symbolic meanings. In particular, the tiles from the Kubadabad Palace depicting enthroned sultans, hunting scenes, mythological creatures, and snapshots of daily life offer important insights into the social structure, aesthetic sensibilities, and iconographic preferences of the period.

This research also addresses the technical features of figurative tiles (such as lusterware, underglaze, and minai techniques), their production centers, and their architectural placement. Furthermore, the relationship between this art form and the figurative traditions within the Islamic world, as well as the distinctive characteristics unique to Seljuk art, will be discussed.

In conclusion, the figurative elements in Seljuk tile art provide not only aesthetic richness but also valuable information about the cultural and intellectual landscape of the era. This paper seeks to contribute to a more comprehensive understanding of the role of figurative depictions in Seljuk art.

Keywords

Seljuk Art, Ceramic Art, Figurative Art

Dijital Çağda Tiyatro: Siber Mekanda Oyuncunun Performansı

Arş. Gör. (Assist.) Asena Yıldırım Konya

Doğuş Üniversitesi Sanat ve Tasarım Fakültesi Oyunculuk Bölümü

ORCID: 0000-0002-2278-8463 **E-Posta:** ayildirim@dogus.edu.tr

Özet

Dijital çağın yarattığı dünyada, üretilen birçok dijital teknolojik araç gündelik hayatın içerisinde kullanıldığı gibi birçok meslek kolu da bu araçları üretimlerine dahil etmektedir. 21. yüzyıl tiyatrosu için de dijital çağın olanaklarını kullanarak her dönem geliştirilen yeni teknolojik araçlarla bir arada anlam ürettiği ve günümüzde artık tiyatro sanatının dijital bir kültüre sahip olduğu söylenebilmektedir. Dijital teknolojik araçlar tiyatro sanatının anlatımını güçlendirmek ve yeni biçimler oluşturmak için sahne üzerinde yahut siber mekanlarda kullanılmaya başlanmıştır. İnternetin uzam formunu oluşturduğu siber mekanlar, sanal bir ortamda oluşturulan canlı tiyatro performansı gösterimi yapılmasını sağlamaktadır. Yirminci yüzyılın başlarında sahne üzerinde video ve film kullanımı barkovizyon ekranlarla sağlanırken yirmi birinci yüzyıla gelindiğinde internet aracılığıyla siber mekanlarda üretimi yapılan performanslar çoğalmıştır. Özellikle 2019 yılında ortaya çıkan Covid-19 pandemisi nedeniyle dünya üzerinde insanlar evlerine kapanmış ve tiyatro üreticileri de bu süreçte internet teknolojisinin yardımıyla üretimlerine devam etmeye çalışmışlardır. Bu nedenle birçok tiyatro oyunu online platformlara taşınmış ve pandemi sonrası da icracılar bu sınırsız imajların barındığı ortamda üretim yapmaya devam etmiştir. Teknolojinin performansçılarla etkileşim kurduğu ve onları yönlendirdiği bu tiyatro yapımlarında oyuncular, sahne üzerinden farklı olarak sanal olarak kurulan mekânlarda yansıtılan görüntülerle, dijital teknolojik araçlarla yahut kameralarla etkileşimli bir performans gerçekleştirmektedir. Bu çalışmada, dijital çağda tiyatrodaki siber mekân kullanımı incelenerek siber mekanlarda gösterim yapan oyuncunun hangi dijital teknolojik unsurlarla nasıl anlatım oluşturabileceği örnek sahnelemeler üzerinden ele alınmıştır. Sonuç olarak, tiyatronun dijital teknolojik araçlarla etkileşimli performans yapımlarının arttığı günümüzde siber mekânda performans gösteren oyuncuya rehber niteliğinde bir çalışma sunmak hedeflenmektedir.

Anahtar Kelimeler

Dijitalleşme, Tiyatro, Oyunculuk, Dijital çağ, Siber Mekân

Treatre in the Digital Age: Actor's Performance in Cyverspace

Arş. Gör. (Assist.) Asena Yıldırım Konya

Doğuş University Art and Design Faculty Acting Department

ORCID: 0000-0002-2278-8463 **E-Posta:** ayildirim@dogus.edu.tr

Abstract

In the world created by the digital age, many digital technological tools are used in daily life and many professions include these tools in their production. For the 21st century theatre, it can be said that it produces meaning with the new technological tools developed every period by using the possibilities of the digital age and that theatre now has a digital culture. Digital technological tools have started to be used on stage or in cyber spaces to strengthen the expression of theatre and to create new forms. The cyber spaces, where the Internet creates the form of space, enable live theatre performance created in a virtual environment. In the early twentieth century, the use of video and film on the stage was provided by barcovision screens, while in the twenty-first century, performances in cyber spaces through the internet have proliferated. Especially due to the Covid-19 pandemic in 2019, people around the world are closed to their homes and theatre producers continue their production with internet technology. Therefore, many theatre plays have moved to online platforms, and after the pandemic, performers continued to produce in this environment of unlimited images. In these theatre productions where technology interacts with and directs the performers, actors perform an interactive performance with images projected in virtual spaces, digital technological tools or cameras. This study, the use of cyber space in theatre in the digital age and how the actor performing in these can create a narrative with which digital technologicals is discussed through sample stagings. As a result, it is aimed to be a guide for actor performing in cyber space in today's where interactive performance productions of theatre with digital technological tools are increasing.

Keywords

Theatre in the Digital Age: Actor's Performance in Cyberspace

Türkiye’de Yayımlanan A/r/tografi Konulu Makaleler Üzerine Bir Derleme Çalışması

Nisanur Çağlıyan

Körfez Bilim ve Sanat Merkezi

Hamit Gış

Körfez Bilim ve Sanat Merkezi

ORCID: 0009-0006-8358-7987 **E-Posta:** hamitgis@gmail.com

Özet

Bu derleme çalışması, sanat temelli araştırma yöntemlerinden biri olan a/r/tografinin Türkiye’de akademik yazında nasıl ele alındığını ortaya koymayı amaçlamaktadır. A/r/tografi; sanat (art), araştırma (research) ve öğretim (teaching) kavramlarını bütüncül bir yapıda birleştiren, bireysel ve pedagojik deneyimlerin sanatsal yollarla ifade edilmesine imkân tanıyan disiplinler arası bir yaklaşımdır.

Bu bağlamda, YÖK Akademik veri tabanı temel alınarak gerçekleştirilen tarama sonucunda belirlenen ve a/r/tografi konusunu ele alan dokuz Türkçe akademik makale, nitel araştırma desenlerinden doküman incelemesi yöntemiyle betimleyici olarak değerlendirilmiştir. Çalışmalar; amaç, yöntem ve bağlam açısından özetlenmiş, herhangi bir içerik analizi veya tematik sınıflandırmaya gidilmemiştir.

Derleme sonucunda, Türkiye’de a/r/tografi yaklaşımıyla yapılmış akademik yayınların sayıca sınırlı olduğu görülmektedir. Bu durum, sanat eğitimi alanında yöntemsel çeşitliliği teşvik etmek adına yeni çalışmalara ihtiyaç olduğunu ifade edilmektedir. Bu çalışma, a/r/tografi yöntemine dair mevcut akademik birikimi görünür kılmayı ve sanat temelli araştırmalara yönelmek isteyen araştırmacılar, sanatçılar ve eğitimciler için yol gösterici bir kaynak sunmayı hedeflemektedir.

Anahtar Kelimeler

A/R/Tografi, Sanat Temelli Araştırma, Sanat Eğitimi, Yaratıcı Düşünme, Doküman Analizi

A Review of Academic Articles on A/r/tography Published in Türkiye

Nisanur Çağlıyan

Körfez Science and Art Center

Hamit Gış

Gulf Science and Art Center

ORCID: 0009-0006-8358-7987 **E-Posta:** hamitgis@gmail.com

Abstract

This review study aims to examine how the arts-based research method known as a/r/tography is represented in academic literature in Türkiye. A/r/tography is an interdisciplinary approach that brings together art, research, and teaching, allowing individuals to express their personal and pedagogical experiences through artistic means.

Within this scope, nine Turkish-language academic articles focusing on a/r/tography—identified through a search in the YÖK Academic database—were evaluated using document analysis, one of the qualitative research methods. The selected studies were descriptively reviewed in terms of their aims, methodologies, and contexts, without applying any thematic categorization or content analysis.

The findings of the review indicate that academic publications related to a/r/tography in Türkiye remain limited in number. This highlights the need for further research to promote methodological diversity in the field of art education. The present study aims to make the existing academic knowledge on a/r/tography more visible and to serve as a guiding resource for researchers, educators, and artists interested in arts-based research practices.

Keywords

A/r/tography, Arts-Based Research, Art Education, Creative Thinking, Document Analysis

Öğrenci Gözünden Bilssem’de Eğitim: Bir Otoetnografi Örneği

Cemre Arslan

Körfez Bilim ve Sanat Merkezi

Hamit Gış

Körfez Bilim ve Sanat Merkezi

ORCID: 0009-0006-8358-7987 **E-Posta:** hamitgis@gmail.com

Özet

Bu araştırma, Türkiye’deki Bilim ve Sanat Merkezi’nde (BİLSEM) eğitim alan bir öğrencinin öğrenme deneyimlerini, nitel araştırma desenlerinden otoetnografi yöntemiyle incelemeyi amaçlamaktadır. Çalışmada katılımcı aynı zamanda araştırmacı konumundadır. Veri kaynağını, öğrencinin bir hafta boyunca farklı derslerde (İngilizce, Türkçe, biyoloji, resim ve bilgisayar) tuttuğu günlük notlar oluşturmaktadır. Bu günlükler içerik analizi yöntemiyle değerlendirilmiş; analiz sonucunda dört ana tema belirlenmiştir: öğrenme süreci ve öğretim yöntemleri, duygusal deneyimler, akran etkileşimi ve derslerin verimliliği. Bulgular, BİLSEM’de yürütülen eğitim faaliyetlerinin öğrencinin yalnızca akademik değil, aynı zamanda sosyal, duygusal ve sanatsal gelişimini de desteklediğini göstermektedir. Öğrencinin aktif katılımına olanak tanıyan etkileşimli öğretim yöntemleri, oyunlaştırılmış etkinlikler ve yaratıcı öğrenme ortamları öğrencinin öğrenme motivasyonunu ve derse olan bağlılığını artırmıştır. Ayrıca, öğrencinin yaşadığı duygusal tepkiler, öğretmen-öğrenci ilişkilerinin ve öğrenme ortamlarının duyuşsal boyutunun önemini ortaya koymaktadır. Bu çalışma, öğrenci merkezli eğitim anlayışının önemini vurgulamakta ve otoetnografi yönteminin, öğrencilerin bireysel öğrenme yolculuklarını anlamada güçlü bir araç olabileceğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler

Otoetnografi, Öğrenme Deneyimi, BİLSEM, Öğrenci Yansımaları, Nitel Araştırma

Education At Bilsem Through the Eyes of a Student: An Autoethnographic Example

Cemre Arslan

Körfez Science and Art Center

Hamit Gış

Gulf Science and Art Center

ORCID: 0009-0006-8358-7987 **E-Posta:** hamitgis@gmail.com

Abstract

This study aims to explore the learning experiences of a student attending a Science and Art Center (BİLSEM) in Turkey through an autoethnographic approach, which is one of the qualitative research designs. In this study, the participant also takes the role of the researcher. The data source consists of the student's reflective journal entries recorded over the course of one week in various classes including English, Turkish, biology, visual arts, and computer science. These entries were analyzed using content analysis, and four main themes were identified: learning process and instructional methods, emotional experiences, peer interaction, and lesson effectiveness. The findings reveal that educational activities at BİLSEM support not only academic but also social, emotional, and artistic development. Interactive teaching methods, gamified activities, and creative learning environments that allow for active student participation were found to increase the student's motivation and engagement with learning. Moreover, the emotional responses observed in the journals highlight the importance of the affective dimension of teacher-student relationships and learning environments. This study emphasizes the significance of student-centered education and demonstrates that autoethnography can serve as a powerful tool to understand students' individual learning journeys.

Keywords

Autoethnography, Learning Experience, BİLSEM, Student Reflections, Qualitative Research, Thematic Analysis

Hat Sanatının Estetik Değerler Açısından İncelenmesi

Abdullah Aydemir

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Geleneksel Türk Sanatları Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0006-7375-6521 **E-Posta:** hattat.aydemir@gmail.com

Dr. Yıldırım Karadeniz

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Geleneksel Türk Sanatları Bölümü

ORCID: 0000-0001-5214-5242 **E-Posta:** yildirim.karadeniz@kocaeli.edu.tr

Özet

Asr-ı Saadet'ten günümüze kadar tekâmül ederek gelen Hüsn-i Hat (güzel yazı sanatı), geleneksel Türk-İslâm sanatlarının merkezinde yer almakta; diğer kitap sanatları da Hat Sanatı etrafında şekillenerek gelişim göstermiştir. Hat sanatının temelinde, Kur'ân-ı Kerîm'in ayetlerini daha güzel ve estetik bir şekilde yazma arzusu yatmaktadır. Estetik açıdan değerlendirildiğinde Kur'ân-ı Kerîm, hattı, lafzı, kıraati, tezhibi ve cildiyle bütüncül bir sanat eseri niteliği taşımaktadır. İslâm alfabesindeki harflerin yapısal özellikleri, sanat icrasına uygunluk göstermekte; bu da harflerin tek başına dahi estetik bir değer taşımasına imkân sağlamaktadır. Hat sanatında yaygın olarak kullanılan yazı türlerinden biri olan sülüs, "üçte bir" anlamına gelir. Bu yazı türünün orantıları, sanat ve mimaride ideal oran olarak bilinen altın orana tekabül etmektedir. Bir hat eserinde harflerin uyumlu dağılımı ve dizilimi kadar, harflerin kalınlık-incelik geçişleri de önemlidir. Bu geçişler, musikideki ses iniş çıkışlarını veya tezhip sanatında halkâr üslubundaki ince-kalın çizgi ve açık-koyu renk uygulamalarını çağırıştırır. Bu tür nüanslar, izleyicide estetik duyguları harekete geçirerek ruh üzerinde olumlu etkiler bırakır. Estetik kriterleri karşılayan bir sanat eserinin inceliklerini ve insan ruhuna olan etkilerini uzun uzun açıklamak mümkündür. Her bir hat eseri, ruhumuzda beliren güzel duyguların bir izdüşümü ve farklı biçimlerde dışavurumudur. Bu çalışmada Hat Sanatı, estetik değerler bağlamında ele alınacak ve bu yönüyle yorumlanmaya çalışılacaktır.

Anahtar Kelimeler

Hüsn-i Hat, Estetik, Altın oran, Sülüs yazı, Kitap sanatları

Examination of Calligraphy in Terms of Aesthetic Values

Abdullah Aydemir

Kocaeli University Social Sciences Institute Traditional Turkish Arts Master's Program

ORCID: 0009-0006-7375-6521 **E-Posta:** hattat.aydemir@gmail.com

Dr. Yıldırım Karadeniz

Kocaeli University, Faculty of Fine Arts, Department of Traditional Turkish Arts

ORCID: 0000-0001-5214-5242 **E-Posta:** yildirim.karadeniz@kocaeli.edu.tr

Abstract

The art of hüsn-i hat (Islamic calligraphy), which has evolved from the Age of Bliss (Asr al-Saada) to the present day, lies at the heart of traditional Turkish-Islamic arts. Other book arts have developed and taken shape around this central art form. At the foundation of calligraphy as a refined art lies the desire to write the verses of the Qur'an in a more beautiful and aesthetic manner. From an aesthetic perspective, the Qur'an, with its script, recitation, pronunciation, illumination (tezhip), and binding (cilt), is a complete work of art in itself. The structural features of letters in the Arabic alphabet are particularly suitable for artistic expression, giving individual letters inherent aesthetic value. Among the various styles used in Islamic calligraphy, sülüs—meaning “one-third”—is one of the most prevalent. The proportions of sülüs script correspond to the golden ratio, a principle of harmony widely recognized in art and architecture. In a calligraphic work, the harmonious distribution and arrangement of letters, as well as the varying thickness of strokes, mirror the rhythmic fluctuations found in music or the nuanced contrasts of fine lines and shading in halkâr-style tezhip ornamentation. These subtle transitions stimulate aesthetic appreciation and evoke positive emotional responses in the viewer. The refined qualities and emotional resonance of a work of art that meets aesthetic standards can be elaborated upon at great length. Each calligraphic piece is an outward reflection and unique expression of the beautiful emotions formed in the soul. This study aims to examine and interpret the art of Islamic calligraphy in terms of its aesthetic values.

Keywords

Hüsn-i Hat, Aesthetics, Golden Ratio, Sülüs Script, Book Arts

Bir Doğal Afet Sonucunun Fumiaki Aono'nun Eserlerine Yansıması: “Enkaz ve Anamnez”

Dr. Müsebbih Fındık Tütün

Bitlis Eren Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü

ORCID: 0000-0002-3901-8473 **E-Posta:** msbh.fndk@gmail.com

Özet

Bu çalışma, Japon sanatçı Fumiaki Aono'nun 2011 yılında ülkesini etkileyen deprem ve tsunami felaketinin sonucunda ürettiği çalışmaların hayatın içinde yaşanan acı bir gerçeğin nasıl 'sanatsal eylem ve olgu' düzeyine taşındığına odaklanmaktadır. Felaketin ardından işlevini kaybederek kullanılamaz hale gelen eşyalar sanatçının usunda canlanan / eyleminde gerçekleşen 'geçmişin izini taşıyan bellek' konumunda ve sanatsal amaçla işlevsellemektedir. Sıradan bir insan olarak sanatçının deneyimi insanlık adına ussal gerçekliğe hitap eden bir duyarlılık taşımaktadır. Eserler de sanatsal estetik form oluş'a dair örnek olmalarıyla acı, keder, yalnızlık, hüznün, kayıp, özlem, kavuşma vb. gibi insana ait duyguların felaketle özdeş fiziksel tahribatını ve bireye dair psikolojik travmaları duyumsatmaktadır. Nihayetinde varılan sonuç; yaşamın tüm canlılar için ortak olmasına karşılık sürecin ve sonucun kişiden kişiye farklılık gösterdiği gerçeğiyle enkaza dönen bir ruhsal yapıda dahi sanatçı 'teşhis koyucu' ve sanatı aracılığıyla kendisini ve toplumu 'terapi edici' bir rol üstlenmektedir.

Anahtar Kelimeler

Fumiaki Aono, Enkaz, Anamnez

Dipnot

Bu bildiri yazarın 2021 yılında Prof. Fevziye EYİGÖR PELİKOĞLU danışmanlığında yazdığı 'Mahrem Mekân Olarak Bellek ve Çekmece İmgesi' adlı Sanatta Yeterlik tezinden türetilmiştir.

The Reflection of a Natural Disaster Result in Fumiaki Aono's Works: "Debris and Anamnesis"

Dr. Müsebbih Fındık Tütün

Bitlis Eren University Fine Arts Faculty Painting Department

ORCID: 0000-0002-3901-8473 **E-Posta:** msbh.fndk@gmail.com

Abstract

This study focuses on how the works produced by Japanese artist Fumiaki Aono as a result of the earthquake and tsunami disaster that affected her country in 2011, brought a painful reality experienced in life to the level of 'artistic action and fact.' After the disaster the objects that lost their function and became unusable become functional for artistic purposes as 'memory carrying the trace of the past' that comes to life in the artist's mind/action. The artist's experience as an ordinary person carries a sensitivity that appeals to rational reality on behalf of humanity. The Works are examples of artistic aesthetic form formation and they evoke the physical destruction of human emotions such as pain, grief, loneliness, sadness, loss, longing, reunion, etc., which are identical to disasters, and the psychological traumas of the individual. The final conclusion is that even in a spiritual structure that has been devastated by the fact that life is common to all living things, but the process and outcome differ from person to person, the artist assumes a role of 'diagnosing' and 'therapeutic' for herself and society through his art.

Keywords

Fumiaki Aono, Debris, Anamnesis

Footnote

This paper is derived from the author's Proficiency in Art Thesis titled 'Memory as a Confidential Space and Drawer Image' written under the supervision of Prof. Fevziye Eyigör Pelikoğlu in 2021.

Türkiye Tiyatrosunda Katılımcı Performanslar Bağlamında Seyirci-Performansçı İlişkisi

Arş. Gör. (Assist.) İdil Özaydın

Doğuş Üniversitesi Sanat ve Tasarım Fakültesi Oyunculuk Bölümü

ORCID: 0009-0006-8030-4750 **E-Posta:** iozaydin@dogus.edu.tr

Özet

Batı tiyatrosunda yirminci yüzyıldan itibaren seyircinin edilgen konumunun sorgulanmasıyla gelişen ve özellikle 1960'lı yıllardaki sahneleme pratikleriyle yaygınlaşan katılımcı performanslar, seyircinin yalnızca izleyen değil, performansın aktif bir parçası olmasını amaçlamıştır. Bu anlayıştan yola çıkarak hazırlanan bu çalışmada, Richard Schechner'in "Çevresel Tiyatro" kuramı ve pratiğinde yer alan katılımcılık unsuru temel alınarak, Türkiye tiyatrosunda seyirci-performansçı ilişkisi incelenmiştir. Katılımcı performanslar seyircinin performansa dahil olduğu, kimi zaman performansın akışını etkileyebildiği, kolektif bir anlayışın geliştirilebileceği, oyun alanı ile seyir alanı ve seyirci-performansçı arasındaki sınırların belirsizleştiği bir deneyim alanı sunmaktadır. Bu bağlamda çalışmada, Türkiye tiyatrosunda seyircinin yalnızca seyreden olarak değil, aktif bir katılımcı olarak performansa dahil olduğu örnekler üzerinden, katılımcı performansların Türkiye tiyatrosundaki biçimleri ve performans içerisindeki ilişkileri nasıl dönüştürdüğü tartışılmıştır. Türkiye tiyatrosunda katılımcı performansların tarihsel gelişimi ve günümüzde hangi biçimlerde karşımıza çıktığı sorgulanmış; katılımcılığın çağdaş Türkiye tiyatrosundaki uygulamaları ile seyirciyle kurulan ilişki, farklı tiyatro gruplarına ait performans örnekleri üzerinden irdelenmiştir. Bu çerçevede şu sorulara odaklanılmıştır: Türkiye tiyatrosunda katılımcılık Batı'daki biçimleriyle uygulanabilir mi? Seyirci-performansçı ilişkisi katılımcılık unsuruyla birlikte nasıl şekillenir? Türkiye'de katılımcı performans pratiklerinin sınırlı sayıda olmasının nedenleri nelerdir? Bu sorular doğrultusunda, katılımcılık unsurunun Türkiye tiyatrosunda neden önemli görüldüğünün ortaya konması hedeflenmektedir.

Anahtar Kelimeler

Katılımcılık, Seyirci-Performansçı İlişkisi, Türkiye Tiyatrosu

Dipnot

Bu çalışma yazarın yüksek lisans tez çalışmasının bir uzantısıdır.

The Performer-Audience Relationship in the Context of Participatory Performances in Turkish Theatre

Arş. Gör. (Assist.) İdil Özaydın

Doğuş University Art and Design Faculty Acting Department

ORCID: 0009-0006-8030-4750 **E-Posta:** iozaydin@dogus.edu.tr

Abstract

Participatory performances, which emerged in Western theatre through the questioning of the audience's passive position in the 20th century, became more prominent in the 1960s, aiming to transform the spectator into an active participant rather than a mere observer. This study explores the performer-spectator relationship in Turkish theatre, using Richard Schechner's "Environmental Theatre" theory as a framework. Participatory performances offer an experiential space in which the audience actively engages, influencing the performance, and blurring boundaries between the stage, the spectator, and the performance itself. The study discusses how participatory performances reshape the forms and relationships within performances in Turkish theatre, focusing on examples where the audience is integrated as an active participant. It examines the historical development and current forms of participatory performance in Turkey, analyzing the performer-spectator relationship in contemporary practices. The study focuses on three main questions: Can participatory performance be applied in Turkish theatre in the same way as in the West? How does the relationship between performer and spectator change through participation? Why are participatory practices limited in Turkey? This research aims to reveal the importance of including participation in contemporary Turkish theatre.

Keywords

Participation, Performer-Audience Relationship, Turkish Theatre

Footnote

This study is an extension of the author's master's thesis.

Ebru Sanatında Kaplan Gözü Ebru

Sevgi Bozkurt

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Geleneksel Türk Sanatları Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0007-4462-0323 **E-Posta:** sevgicanbozkurt@gmail.com

Dr. İlknur Erbaş

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Geleneksel Türk Sanatları Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0000-0003-2354-3692 **E-Posta:** ilknur.eras@kocaeli.edu.tr

Özet

İnsanlık, geçmişten günümüze kadar yaşadığı dönemin duygu dünyasını, inançlarını ve hayal gücünü çeşitli yöntemlerle farklı materyaller üzerine aktarmıştır. Bu ifade biçimlerinden biri de ebru sanatıdır. İlk ebru örneklerinin Türkiye'de ortaya çıktığı ve Türklerin göçleri aracılığıyla Osmanlı coğrafyasına ulaştığı yönünde görüşler bulunmaktadır. İlk yapılan ebrular üzerinde sanatkârın imzası olmadığından, ebru kullanılarak yapılan eserlerin tarihi dikkate alınarak varsayımda bulunulabilmektedir. Ebru, kelime anlamı olarak bulutumsu anlamına gelen “Ebri” kelimesinden türediği görüşü yaygındır. Toprak boyalar sığır ödüyle olgunlaştırılmaktadır. Gül dalına bağlanmış at kılı fırçalarla kıvamlı suyun üzerine serpme yapılmaktadır. Günümüzde ebru sanatına olan ilginin artmasıyla birlikte yeni formlar denenmektedir. Kaplan gözü ebru, içerdiği kimyasallar, sıcaklık, nem, boyanın viskozitesi ve malzemelerin alkalinitesi veya asitliği gibi çok sayıda faktörü dikkate alarak elde edilmesi gereken hassas bir dengeyle oluşturulmaktadır. Bu nedenle en zor tasarımlardan biri olarak kabul edilir.

Bu çalışmada, ebru tekniklerinden biri olan “Kaplan gözü ebru” tekniği ele alınmıştır. Kaplan gözü ebrunun seçilme nedeni, bu tekniğin hem kimyasal maddeler içermesi hem de sanatsal açıdan dikkat çekici bir yenilik sunmasıdır. Denizkadayı ile hazırlanan yoğun kıvamlı su üzerine, öd ayarı yapılmış boyanın içine alüminyum sülfat, sodyum bikarbonat ve potasyum karbonat eklenerek oluşturulan özel bir sıvı damlatılmaktadır. Bu kimyasal tepkime sonucunda, zemin üzerine bırakılan damlalar, dış çepere doğru yayılırken merkezde tahminen $Al(OH)_3$ etkisiyle çökeltme oluşturmakta, çıkan CO_2 gazı da misellerin oluşmasına sebep olmaktadır. Oluşan şekil benzersiz bir görsel efekt sağlamaktadır. Kaplan gözü ebru, sanatkârların yaratıcılıklarını ön plana çıkarabilecekleri yeni bir ifade alanı sunmakta ve geleneksel sanat ile modern tekniklerin birleşimini temsil etmektedir. Bu yönüyle hem geleneksel sanatı yaşatmakta hem de yenilikçi formlar aracılığıyla günümüze taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler

Ebru Sanatı, Kaplan Gözü Ebru, Alüminyum sülfat, Sodyum bikarbonat, Potasyum karbonat, Alüminyum hidroksit

Tiger's Eye in Ebru Art

Sevgi Bozkurt

Kocaeli University Social Sciences Institute Traditional Turkish Arts Master's Program

ORCID: 0009-0007-4462-0323 **E-Posta:** sevgicanbozkurt@gmail.com

Dr. İlknur Erbaş

Kocaeli University Institute of Social Sciences Traditional Turkish Arts Master's Program

ORCID: 0000-0003-2354-3692 **E-Posta:** ilknur.eras@kocaeli.edu.tr

Abstract

Throughout history, humankind has sought to express the emotions, beliefs, and imaginations of their era through various materials. In this context, the art of ebru stands out as one of the traditional art forms with a rich history and unique techniques. It is believed that the first examples of ebru were created in Turkestan and carried to the Ottoman lands through Turkish migrations. However, since early ebru works did not bear the signature of the artist, their dates can only be estimated based on the techniques and materials used. The term ebru is thought to have derived from the Persian word ebri, meaning "cloud-like." Traditionally, natural earth pigments are mixed with ox gall, and the prepared paints are sprinkled onto the surface of viscous water using brushes made of horsehair tied to a rose stem.

In recent years, the growing interest in ebru art has encouraged the development of new techniques. This study focuses on one such modern application: the Kaplangözü ebru technique. The reason for selecting this technique lies in its combination of chemical interactions and its distinctive artistic appeal. In this method, a specially prepared liquid mixture, containing potassium alum, sodium bicarbonate, and potassium carbonate added to ox gall-treated paint, is dropped onto a dense water surface made with denizkadayıfı (carrageenan). The resulting chemical reaction releases CO₂ gas, forming micelles, while Al(OH)₃ precipitates at the center of the droplets. The patterns produced create a visually striking effect, offering artists an opportunity to unite traditional aesthetics with innovative forms, thus preserving cultural heritage while introducing contemporary interpretations.

Keywords

Marbling Art, Tiger's Eye Marbling, Aluminum Sulphate, Sodium bicarbonate, Potassium Carbonate, Aluminum Hydroxide

Kreatif Motivasyonun Paradoksal Doğası: Dadaizmde Eylemsizliğin Estetik İnşası

Necla Kılıç

Dicle Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü Güzel Sanatlar Eğitimi

ORCID: 0009-0003-0545-0262 **E-Posta:** neclaklc.21@gmail.com

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Barış Aydın

Dicle Üniversitesi Sanat ve Tasarım Fakültesi Görsel Sanatlar Bölümü

ORCID: 0000-0002-4311-7458 **E-Posta:** barissaaydin@gmail.com

Zeynep Kılıç

Dicle Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Güzel Sanatlar Eğitimi

ORCID: - **E-Posta:** zzeynepkilkic@gmail.com

Özet

Sanat tarihi, estetik eğilimlerin yanı sıra sanatçının iç dünyasının, toplumsal yapıların ve psikolojik durumların izlerini de taşımaktadır. Bu paralelde, yirminci yüzyıl başlarında toplumsal hareketler ile birlikte savaşın oluşturduğu travmalara, toplumsal düzenin çöküşüne ve akılcı düşüncenin sorgulanmasına karşı ortaya çıkan Dadaizm, sanatın anlamını, işlevini ve üretim sürecini temelden dönüştürmeyi amaçlayan bir karşı duruş hareketi olarak tanımlanmaktadır. Ayrıca, Dadaist düşüncenin öncülerinden Tristan Tzara ve Marcel Duchamp gibi önde gelen sanatçıları, geleneksel sanat tekniklerini ve değerlerini reddetmekte ve bilinçli anlamsızlık, rastlantısallık ve ironiyi sanatsal üretimin merkezine yerleştirmektedirler. Ancak bu üretim biçimi ve süreci, bazı çevrelerde Dadaist sanatçıların “üşengeç”, “disiplinsiz” ya da “gayret göstermeyen” bireyler oldukları yönünde yüzeysel yorumlara neden olmaktadır. Bu bağlamda, Dadaist sanatçılara atfedilen üşengeçlik yargısının, gerçekten bir eylemsizlik ya da motivasyon eksikliğinden mi kaynaklandığı, yoksa bu durumun bilinçli bir yaratım stratejisi mi soruları çalışmanın temel problemlerini oluşturmaktadır.

Psikoloji literatüründe üşengeçlik, çoğunlukla kişinin motivasyon düşüklüğü, irade eksikliği, karar verme süreçlerindeki kararsızlık ya da erteleme davranışı ile ilişkilendirilirken; sanat psikolojisi perspektifinden bakıldığında, kreatif süreçteki “eylemsizlik” zaman zaman bir içsel odaklanma ve bilinçli duraksama biçimi olarak da değerlendirilebilmektedir. Bununla beraber Dadaist sanatçının üretim sürecinde görülen kaotik yapı, biçimsel sadelik, tekrar ve rastlantıya dayalı düzen, yüzeydeki bir ilgisizlik görüntüsünün ötesinde, protest bir bilinç ve kreatif bir eleştiri mekanizması barındırmaktadır. Dadaist sanatçıların sanatsal üretim pratiklerini psikolojik bir bakış açısıyla değerlendirerek, üşengeçlik ile bilinçli kreatif direnç arasındaki farkı ortaya koyan bu araştırma, Dadaizm’in sanatçı kimliği üzerindeki etkisini çok boyutlu bir yaklaşımla analiz etmeyi amaçlamaktadır. Ayrıca, sanat psikolojisiyle sanatsal hareketler arasındaki ilişkiye ışık tutarak, özellikle yaratıcı bireylerin üretim süreçlerine yönelik önyargıların bilimsel temelde sorgulanmasına katkı sunması çalışmanın önemini ortaya koymaktadır. Bu doğrultuda araştırma, Dadaist akımın Marcel Duchamp, Hugo Ball, Tristan Tzara gibi temsilcileri ile sınırlı tutulmakta olup bu sanatçıların yazılı manifestoları, eserleri ve dönemin eleştirel metinleri temel veri kaynakları olarak kullanılması hedeflenmektedir. Nitel araştırma desenine dayalı betimsel bir yaklaşım benimseyen bu çalışma, doküman analizi ile birlikte yorumlayıcı içerik çözümleme teknikleriyle verileri incelemeyi yöntem edinmektedir. Sonuç olarak, Dadaist sanatçının üretim sürecindeki duraksamaları, mizahi yaklaşımları ve gelenek dışı tutumları, bireysel tembellik olarak ifade edilmemekle beraber toplumsal yapıya, sanatın kutsallığına ve otoriter estetik kodlara karşı bir ironi olarak değerlendirilmesi, “üşengeçlik” olgusu dışında; sistem karşıtı, kreatif ve dirençli bir özne olarak görülmektedir.

Anahtar Kelimeler

Dadaizm, Sanatçı, Sanat Psikolojisi, Sanat Pratiği

The Paradoxical Nature of Creative Motivation: The Aesthetic Construction of Inaction in Dadaism

Necia Kılıç

Dicle University Educational Sciences Institute Fine Arts Education

ORCID: 0009-0003-0545-0262 E-Posta: neclaklc.21@gmail.com

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Barış Aydın

Dicle University Faculty of Art and Design Visual Arts Department

ORCID: 0000-0002-4311-7458 E-Posta: barissaaydin@gmail.com

Zeynep Kılıç

Dicle University Educational Sciences Institute Fine Arts Education

ORCID: - E-Posta: zzeynepkkilic@gmail.com

Abstract

Art history bears the traces of the artist's inner world, social structures and psychological states, as well as aesthetic tendencies. In this parallel, Dadaism, which emerged in the early twentieth century together with social movements against the traumas caused by war, the collapse of the social order and the questioning of rational thought, is defined as a resistance movement that aims to fundamentally transform the meaning, function and production process of art. In addition, prominent artists such as Tristan Tzara and Marcel Duchamp, pioneers of Dadaist thought, reject traditional art techniques and values and place conscious meaninglessness, randomness and irony at the center of artistic production. However, this production style and process cause superficial comments in some circles that Dadaist artists are "lazy", "undisciplined" or "uneffortful" individuals. In this context, the fundamental problems of the study are whether the laziness judgment attributed to Dadaist artists really stems from inertia or lack of motivation, or whether this situation is a conscious creative strategy. In the psychology literature, laziness is mostly associated with a person's low motivation, lack of willpower, indecisiveness in decision-making processes or procrastination; from the perspective of art psychology, "inaction" in the creative process can sometimes be evaluated as a form of internal focus and conscious hesitation. However, the chaotic structure, formal simplicity, repetition and coincidence-based order seen in the production process of the Dadaist artist, beyond the superficial appearance of indifference, contains a protest consciousness and a creative criticism mechanism. By evaluating the artistic production practices of Dadaist artists from a psychological perspective and revealing the difference between laziness and conscious creative resistance, this research aims to analyze the impact of Dadaism on the identity of the artist with a multidimensional approach. In addition, by shedding light on the relationship between art psychology and artistic movements, it contributes to the scientific questioning of prejudices, especially towards the production processes of creative individuals, revealing the importance of the study. In this context, the research is limited to representatives of the Dadaist movement such as Marcel Duchamp, Hugo Ball, Tristan Tzara, and it is aimed to use the written manifestos, works and critical texts of the period of these artists as the main data sources. Adopting a descriptive approach based on a qualitative research design, this study uses document analysis together with interpretative content analysis techniques as a method to examine the data. As a result, the pauses in the production process of the Dadaist artist, his humorous approaches and unconventional attitudes are not expressed as individual laziness, but are evaluated as an irony against the social structure, the sanctity of art and authoritarian aesthetic codes, and apart from the phenomenon of "laziness"; he is seen as an anti-system, creative and resistant subject.

Keywords

Dadaism, Artist, Art Psychology, Art Practice

Keskin Meslek Yüksek Okulu Öğrencilerinin Fotosesleri

İrem Açıkgöz

Kırıkkale Üniversitesi Keskin Meslek Yüksekokulu Halkla İlişkiler Ve Tanıtım Ön Lisans Programı

ORCID: 0009-0007-1967-8435 E-Posta: iremacikgoz0614@gmail.com

Dr. Asuman Daşdemir

Kırıkkale Üniversitesi Keskin Meslek Ve Yüksekokulu Eğitim Bölümü

ORCID: 0000-0003-3578-8232 E-Posta: dasdemirasuman@gmail.com

Özet

Niteliklerini önemseyen ve bu yönde gelişim göstermeyi hedefleyen kurumlar, güçlü ve zayıf yönleriyle yüzleşebilmek amacıyla ihtiyaç analizlerinden faydalanmaktadır. Özellikle son yıllarda, Avrupa ülkelerinde hastane ve okul gibi kurumların daha nitelikli hizmet sunabilmesi amacıyla yenilikçi analiz yöntemlerine başvurulduğu bilinmektedir. Bu bağlamda, bir eğitim kurumunda öğrenim gören öğrencilerin görüşleri; kurumun kendini geliştirmesi, güçlü yönlerini pekiştirmesi ve zayıf yönlerini iyileştirmeye yönelik çalışmalar gerçekleştirmesi açısından büyük önem taşımaktadır. Bu araştırmanın amacı, Kırıkkale Üniversitesi Keskin Meslek Yüksekokulu'nda öğrenim gören 100 öğrencinin, kurumun güçlü ve zayıf yönlerine ilişkin görüşlerini fotoses yöntemiyle belirlemektir. Katılımcıların belirli bir mekânda, belirli bir konu, algı ya da deneyim çerçevesinde fotoğraflar çekerek bu görseller üzerinden öyküleme yapmalarını içeren fotoses, sanat temelli bir araştırma yöntemi olup, ülkemizde henüz yaygın şekilde kullanılmamaktadır. Bu çalışmada, katılımcılardan okulun çeşitli yaşam alanlarında fotoğraflar çekmeleri istenmiş, ardından bu fotoğraflar üzerinden gerçekleştirdikleri hikâyeleştirmeler aracılığıyla betimsel analiz yapılmıştır. Araştırma sonucunda elde edilen veriler dört ana tema altında toplanmıştır: 1. Güçlü İç Mekân Fotoğrafları 2. Güçlü Dış Mekân Fotoğrafları 3. Zayıf İç Mekân Fotoğrafları 4. Zayıf Dış Mekân Fotoğrafları. Elde edilen bulguların, okul yönetimine kurumun mevcut durumunu değerlendirme ve iyileştirme süreçlerinde rehberlik edeceği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler

Fotoses, Sanat Temelli Araştırma Yöntemi, Fotoğraf

Dipnot

Bu araştırma, TÜBİTAK Bilim İnsanı Destek Programları Başkanlığı (BİDEB) tarafından yürütülen, 2209-A Üniversite Öğrencileri Araştırma Projeleri Destekleme Programı 2023 yılı 2. dönem kapsamında 1919B012324526 numaralı başvuru ile destek almaya hak kazanmıştır.

Photovoice of Keskin Vocational School Students

İrem Açıkgöz

Kırıkkale University Keskin Vocational School Public Relations and Promotion Associate Degree Program

ORCID: 0009-0007-1967-8435 **E-Posta:** iremacikgoz0614@gmail.com

Dr. Asuman Daşdemir

Kırıkkale University Keskin Vocational and College Education Department

ORCID: 0000-0003-3578-8232 **E-Posta:** dasdemirasuman@gmail.com

Abstract

Institutions that care about their qualifications and aim to develop in this direction benefit from needs analyses in order to face their strengths and weaknesses. Especially in recent years, it is known that innovative analysis methods have been used in European countries in order to provide more qualified services to institutions such as hospitals and schools. In this context, the opinions of students studying in an educational institution are of great importance for the institution to improve itself, to reinforce its strengths and to carry out studies to improve its weaknesses. The aim of this study is to determine the views of 100 students studying at Kırıkkale University Keskin Vocational School on the strengths and weaknesses of the institution by using the photovoice method. Photovoice, which involves the participants taking photographs in a certain place, within the framework of a certain subject, perception or experience, and narrating through these visuals, is an art-based research method that has not yet been widely used in our country. In this study, the participants were asked to take photographs in various living spaces of the school, and then descriptive analyses were made through the narratives they made over these photographs. The data obtained as a result of the research were categorised under four main themes: 1. Strong Indoor Photographs 2. Strong Outdoor Photographs 3. Weak Indoor Photographs 4. Weak Outdoor Photographs. It is thought that the findings obtained will guide the school management in the processes of evaluating and improving the current situation of the institution.

Keywords

Photovoice, Art Based Research Method, Photography

Footnote

This paper has been prepared by the responsible author as an output of the research project supported by TUBITAK 2209-A University Students Research Projects Support Programme application within the scope of 2023/2.

Optik Yanılsama ve Sanat: Çağdaş Seramik Sanatı Üzerinden Bir Değerlendirme

Elmas Gündoğdu Duman

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Seramik Bölümü

ORCID: 0009-0009-8440-9324 **E-Posta:** elmas.gundogdu@gmail.com

Prof. Dr. Safiye Başar

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Seramik Bölümü

ORCID: 0000-0003-1958-714X **E-Posta:** sbasar@kocaeli.edu.tr

Özet

Algı ve bilinç üzerine yapılan çalışmalar gerçekte görünen arasındaki ince çizgiyi anlaşılır kılmaya çalışır. Zihnimiz dünyayı anlamlandırırken bazı yanılsamalarla karşılaşır. Bu yanılsamalar fiziksel dünyanın doğrudan görüntüsünden ziyade, bilişsel süreçler ve çevresel uyaranların etkileşimi sonucunda ortaya çıkar. Ayrıca algının sınırlarını ortaya koyarak, gerçeklik algımızın ne kadar sübjektif olduğunu gözler önüne serer.

Sanat tarihi algının sınırlarını zorlayan çok sayıda yanılsama örneği içerir. Rönesans döneminde perspektif tekniklerinin gelişmesiyle, üç boyutlu algının iki boyutlu bir yüzeye yansıtmaya çalışıldığı görülmektedir. Perspektifle başlayan yanılsama, optik yanılsamalara temel oluşturmuştur. Josef Albers 1920'li yıllarda renk kuramları geliştirmiş ve 1965'te New York Modern Sanatlar Müzesi'nde Op Art (optik sanat) adıyla ilk sergi düzenlenmiştir. Optik sanatçılar, soyut geometrik sanattan, Bauhaus'un araştırma yöntemlerinden, konstrüktivizm' den ve De Stijl yaklaşımından yararlanmışlardır.

Optik sanat yapıtlarında göz görüntüyü kavrar, izleyici yer değiştirdiğinde eser hareketlenir. Aslında gözün algıladığı titreşen bir ritim yoktur. Gözün retina tabakasında bir araya gelerek varlık kazanırlar. Bu yanılsama eser ve izleyici arasındaki etkileşimi artırır.

Bu çalışmada, optik yanılsama olgusunu farklı dönem sanatçılarından yola çıkarak çağdaş seramik sanatı üzerinden bir okuma amaçlanmaktadır. Seramik sanatında optik yanılsamanın ilk örnekleri Yunan amforalarında geometrik desenlerle üç boyutlu algının iki boyutlu yüzeyde kendini göstermiştir. Bu çalışmalar, hem geleneksel perspektif kavramlarını hem de modern teknolojik yaklaşımları harmanlayarak yeni formlar ortaya koyar.

Yenilikçi ifadeler yaratan seramik sanatçıları optik yanılsamanın derinlik hissi uyandırma, ışık-gölge oyunları ile izleyicinin mekânsal algısını genişletme, uzamsal oyunlarla geometrik ritimler ve kütle- boşluk kavramları üzerinde yoğunlaşırlar.

Anahtar Kelimeler

Yanılsama, Optik Sanat, Görsel algı , Perspektif

Optical Illusion and Art: An Evaluation Through Contemporary Ceramic Art

Elmas Gündoğdu Duman

Kocaeli University Fine Arts Faculty Ceramics Department

ORCID: 0009-0009-8440-9324 **E-Posta:** elmas.gundogdu@gmail.com

Prof. Dr. Safiye Başar

Kocaeli University Faculty of Fine Arts Ceramics Department

ORCID: 0000-0003-1958-714X **E-Posta:** sbasar@kocaeli.edu.tr

Abstract

Studies on perception and consciousness attempt to make the fine line between reality and the visible understandable. Our minds encounter some illusions while making sense of the world. These illusions emerge as a result of the interaction of cognitive processes and environmental stimuli rather than the direct image of the physical world. In addition, by revealing the limits of perception, they reveal how subjective our perception of reality is.

Art history contains numerous examples of illusions that push the boundaries of perception. With the development of perspective techniques during the Renaissance, it is seen that three-dimensional perception was attempted to be reflected on a two-dimensional surface. The illusion that began with perspective formed the basis of optical illusions. Josef Albers developed color theories in the 1920s and the first exhibition under the name Op Art (Optical Art) was organized in 1965 at the New York Museum of Modern Art. Optical artists benefited from abstract geometric art, Bauhaus research methods, constructivism and the De Stijl approach.

In optical artworks, the eye grasps the image, and when the viewer changes place, the work moves. In fact, there is no pulsating rhythm that the eye perceives. They come together in the retina of the eye and come into being. This illusion increases the interaction between the work and the viewer.

This study aims to read the phenomenon of optical illusion through contemporary ceramic art, based on artists from different periods. The first examples of optical illusion in ceramic art were seen on Greek amphoras, where geometric patterns on a three-dimensional perception were reflected on a two-dimensional surface. These works blend both traditional perspective concepts and modern technological approaches, creating new forms.

Ceramic artists who create innovative expressions focus on the optical illusion's ability to create a sense of depth, to expand the viewer's spatial perception with light-shadow games, and to use spatial games to create geometric rhythms and mass-void concepts.

Keywords

Illusion, Optical Art, Visual Perception, Perspective

İnsansonrası Ontolojiler: Okoyomon'un Distopik Ekosistemi

Ecem Yerman

Bağımsız Araştırmacı

ORCID: 0009-0007-4630-2820 E-Posta: ecemyerman@gmail.com

Özet

Bu çalışma, Precious Okoyomon'un 59. Venedik Bienali'nde sergilenen Dünyanın Sonundan Önce Dünyayı Görmek (2022) adlı enstalasyonunu ekofeminist ve postkolonyal teoriler çerçevesinde incelemeyi amaçlamaktadır. Okoyomon'un sanat pratiği üzerinden, "istilacı tür" kavramı ile doğa, öteki ve şiddet arasındaki ilişkiler tartışmaya açılmaktadır. Bu çözümleme, disiplinlerarası bir okuma yöntemiyle; queer kuram, ekofeminizm ve postkolonyal perspektiflerden yararlanılarak yapılmaktadır.

Sanatçının bu enstalasyonunda, erkek-insan'ın kendi hırsları ve arzuları neticesinde uyguladığı şiddetle sömürgeleştirdiği, yersizyurtsuzlaştırdığı, talan ettiği, mülksüzleştirdiği, tahakküm altında tuttuğu ve hatta yok etmek istediği oluş biçimleri bedenleşerek kendi habitatını oluşturur.

Farklı ontolojilerin bir araya gelerek alternatif bir ekosistem kurduğu bu yapıt, minör ve majör varoluş biçimlerinin iç içe geçtiği bir diyalog ortamı sunar. Kir, kan, toprak, solucanlar, kelebekler, su, şeker kamışı, fermente maddelerle etkileşim halindeki mikroorganizmalar ve kudzu gibi istilacı türlerin kullanımıyla enstalasyon; tıpkı kimliklerimiz gibi sürekli dönüşen, değişen ve sabitlenemeyen süreçlerden geçer.

Kadın-oluş, siyah-oluş, canavar-oluş, bitki-oluş ve hayvan-oluş gibi "öteki"likler üzerinden kolonyalist ve erkek ege-men sistemin hiyerarşik yapısı parçalanır. Hem politik hem de poetik bir dünya tahayyülüyle karşı karşıya kalırız. Beyaz-Batılı bakış açısının şekillendirdiği, anlamlandırdığı kavramların değişken yapısını ortaya koyarken, tarihi "öteki"lerin gözünden yeniden biçimlendirir.

Şiir, mitoloji ve distopik romanlardan etkilenecek oluşturduğu alternatif evrende "istilacı tür"ün ve "tehlikeli" olanın kim olduğunu sorgular. Bununla beraber sömürgeci anlayışın ıslah etmek istediği ve hem sömürge hem de kadın bedeni ile ilişkilendirdiği doğa Okoyomon'un evreninde geleceği doğuran aktif ver üretken bir roldedir. Şiir, performans ve heykelin birlikte var olduğu bu enstalasyon, canlı ve cansız varlıkların temsiliyetini maddesel bir düzlemde yeniden kurarak, sınırları aşan ontolojik ve duyuşal söylem-direnış alanı açar.

Anahtar Kelimeler

Kudzu, Canavar, Öteki, İstilacı, Ekosistem, Sömürgecilik

Posthuman Ontologies: The Dystopian Ecosystem of Okoyomon

Ecem Yerman

Independent Researcher

ORCID: 0009-0007-4630-2820 **E-Posta:** ecemyerman@gmail.com

Abstract

This study aims to analyze Precious Okoyomon's installation *To See the Earth Before the End of the World* (2022), exhibited at the 59th Venice Biennale, through the lenses of ecofeminist and postcolonial theories. Through Okoyomon's artistic practice, the work opens a discussion on the relationship between nature, alterity, and violence within the framework of the notion of "invasive species." This analysis adopts an interdisciplinary approach, drawing from queer theory, ecofeminism, and postcolonial perspectives.

In this installation, the forms of becoming that have been colonized, displaced, plundered, dispossessed, dominated, and even targeted for eradication by man through his desires and ambitions, are embodied and establish their own habitat.

By bringing together different ontologies, the work constructs an alternative ecosystem, creating a space for dialogue where minor and major modes of existence intersect. Using elements such as dirt, blood, soil, worms, butterflies, water, sugarcane, microorganisms interacting with fermented substances, and invasive species like kudzu, the installation undergoes continuous transformation—much like our identities—resisting fixity and stability.

Through forms of becoming such as becoming-woman-, becoming-monster, becoming-plant and becoming-animal, the hierarchical structure of colonial and patriarchal systems is dismantled. The viewer is confronted with both a political and poetic vision of the world. While revealing the unstable structure of concepts shaped and defined by the white Western gaze, the work reimagines history from the perspective of the "other."

Drawing on poetry, mythology, and dystopian literature, Okoyomon constructs an alternative universe that questions who or what is deemed an "invasive" or "dangerous" entity. Furthermore, the nature that colonial thinking sought to domesticate—and which has historically been linked to both the colonized and the female body—assumes an active and generative role in Okoyomon's cosmology. Blending poetry, performance, and sculpture, the installation reconfigures the representation of animate and inanimate beings on a material level, opening an ontological and sensorial space of resistance that transcends boundaries.

Keywords

Kudzu, Monster, Other, Invasive, Ecosystem, Colonialism

Çağdaş Sanatta İnsan Sonrası Yeryüzü-oluşlar: Pierre Huyghe'in Untilled Enstalasyonu

Dr. Mustafa Kemal Yurttaş

Haliç Üniversitesi Mimarlık Fakültesi İç Mimarlık Bölümü

ORCID: 0000-0003-1958-3309 **E-Posta:** mustafayurttas@halic.edu.tr

Özet

Bu çalışma, Pierre Huyghe'in Untilled başlıklı enstalasyonunu, eleştirel insan sonrası teori çerçevesinde Rosi Braidotti'nin yeryüzü-oluş (becoming-earth) kavramı üzerinden incelemeyi amaçlamaktadır. Araştırmanın temel sorusu, Huyghe'in Untilled işinin insan-merkezli estetik anlayışlarını nasıl dönüştürdüğü ve yeryüzü-oluş kavramı çerçevesinde nasıl bir insan sonrası ekosistem olarak işlediğidir. Yeryüzü-oluş, insanı merkez dışına yerleştiren bir düşünme biçimi olarak, sadece antropomerkezci öznellik anlayışlarını değil, aynı zamanda doğa/kültür, organik/inorganik, özne/nesne gibi ikilikleri de eleştirir. Bu kavram, çok-özneli, türler-arası ve biyolojik ile biyolojik olmayan varlıkların simbiyotik ilişkiler içinde ortaklaştığı bir ekolojik etik önerisi sunar. Çalışmanın kuramsal çerçevesi, bu kavramsal sınırlar doğrultusunda eleştirel insan sonrası literatüre dayalı bir teorik incelemeye dayanmaktadır. Literatür taraması ve doküman analizi yöntemiyle elde edilen veriler ışığında, İnsan-olmayan faillik (Non-human Agency), Ekolojik Bağlantılılık (Ecological Connectivity) ve Çapraz İttifak (Transversal Alliance) bulguları ortaya konulmuştur. İnsan-olmayan faillik, doğal ve yapay varlıkların çevreyi şekillendirmedeki etkinliğine odaklanırken; ekolojik bağlantılılık, bu çevredeki varlıkların biyotik ve abiyotik düzeydeki ilişkiler aracılığıyla birbirine bağlı ve karşılıklı etkileşim içinde var olmasını ifade eder. Çapraz ittifak ise farklı düzeylerdeki varlıklar arasındaki, türler arası ve ontolojik sınırları aşan eşitlikçi işbirliklerini tanımlar. Bu bulgular aracılığıyla, Huyghe'in Untilled enstalasyonu betimsel analizlerle değerlendirilmiş ve enstalasyonun, kendi iç ritimleriyle işleyen, kontrolsüz ve/veya oto-kontrollü çokluklardan oluşan doğasının insan sonrası bir ekosistem olduğu tespit edilmiştir. Sonuç olarak, Huyghe'in Untilled işinde sergilenen estetik stratejiler, yeryüzü-oluş kavramının önerdiği çok-türlü (multi-species) dayanışma, öznellik-dışı karşılaşmalar ve ekolojik çokluklar düşüncesiyle örtüşmekte ve enstalasyon, yalnızca bir sanat yapıtı olarak değil, post-antropo-sentrik bir düşünme biçimini somutlaştıran spekülatif bir ekolojik oluş alanını açığa çıkarmaktadır.

Anahtar Kelimeler

Enstalasyon, İnsan Sonrası, Pierre Huyghe, Rosi Braidotti, Yeryüzü-oluş

Posthuman Becoming-earths in Contemporary Art: Pierre Huyghe's Untilled Installation

Dr. Mustafa Kemal Yurttaş

Haliç University Architecture Faculty Department of Interior Architecture

ORCID: 0000-0003-1958-3309 **E-Posta:** mustafayurttas@halic.edu.tr

Abstract

This study aims to analyze Pierre Huyghe's installation Untilled through the lens of critical posthuman theory, focusing on Rosi Braidotti's concept of becoming-earth. The central research question is how Untilled transforms anthropocentric aesthetic paradigms and operates as a posthuman ecosystem within this conceptual framework. Becoming-earth displaces the human from the center, challenging not only anthropocentric subjectivity but also dualisms such as nature/culture, organic/inorganic, and subject/object. It proposes an ecological ethics where multi-subject, inter-relational, and both biological and non-biological entities coexist through symbiotic relationships. The theoretical framework of the study is grounded in a literature review based on critical posthumanism and Braidotti's conceptualization of becoming-earth. Document analysis was conducted to interpret Untilled within this framework, resulting in three main findings: Non-human Agency, Ecological Connectivity, and Transversal Alliance. Non-human agency highlights the role of natural and artificial entities as active agents in shaping environments. Ecological connectivity refers to interdependent interactions between biotic and abiotic entities. Transversal alliance points to egalitarian collaborations that transcend species and ontological boundaries. Descriptive analysis of Untilled revealed that its auto-regulating, uncontrolled multiplicities function as a posthuman ecosystem. In conclusion, the aesthetic strategies displayed in Untilled resonate with the idea of multi-species solidarity, non-subjective encounters, and ecological pluralism proposed by becoming-earth; not only stands as a work of art but also reveals a speculative ecological realm that materializes a post-anthropocentric mode of thought.

Keywords

Becoming-Earth, Installation, Pierre Huyghe, Posthuman, Rosi Braidotti

Bireylerin Müzik Tercihleri Üzerine Nitel Bir Araştırma

Elif Umay Akay

Körfez Bilim ve Sanat Merkezi

ORCID: -

E-Posta: nurhayato@gmail.com

Zehra Akay

Körfez Bilim ve Sanat Merkezi

ORCID: -

E-Posta: zeynep.arakay@gmail.com

Sümeyye İrem Yeter

Körfez Bilim ve Sanat Merkezi

ORCID: -

E-Posta: sumeyyeiremtr@gmail.com

Özet

Bu araştırmanın temel amacı, bireylerin müzik tercihlerini etkileyen faktörleri derinlemesine incelemek ve müziğin bireylerin duygu durumu, anıları ve sosyal çevreyle olan ilişkisini ortaya koymaktır. Araştırmada nitel yöntem benimsenmiş ve veri toplama aracı olarak yarı yapılandırılmış görüşme formu kullanılmıştır. Kocaeli ili Körfez ilçesinde yaşayan, yaşları 10 ile 68 arasında değişen, 23'ü erkek ve 33'ü kadın olmak üzere toplam 56 katılımcı, kolayda örnekleme yöntemiyle belirlenmiştir. Veri toplama sürecinde gerekli izinler alınmış, katılımcıların mahremiyetine ve gönüllülük esasına titizlikle özen gösterilmiştir. Elde edilen veriler içerik analizi yöntemiyle değerlendirilmiş ve müzik tercihlerini etkileyen faktörler, müziğin duygu durumu ve anılar üzerindeki etkisi, müzik türleri ve bireysel farklılıklar ile sosyal ve kültürel etki olmak üzere dört ana tema belirlenmiştir. Araştırma sonuçları müzik zevkinin oluşumunda aile, çevre, kişisel deneyimler, duygusal durumlar ve sosyal faktörlerin önemli rol oynadığını göstermektedir. Özellikle çocukluk ve gençlik dönemlerinde aile ve çevrenin etkisi belirgin bir şekilde görülmekte; ilerleyen yaşlarda ise bireysel tercihler ön plana çıkmaktadır. Katılımcıların büyük bir kısmı, müziğin ruh halleri üzerinde doğrudan etkili olduğunu ve bazı müziklerin geçmişteki anıları canlandırdığını belirtmiştir. En çok tercih edilen müzik türleri arasında pop, Türk sanat müziği, slow ve halk müziği öne çıkarken, bazı katılımcıların enstrüman çalabiliyor olması, müzikle kurdukları bağı güçlendirmiştir. Şarkı sözleri ve melodi tercihi bireysel farklılık göstermekle birlikte, sosyal çevre ve kültürel mirasın da müzik seçimlerinde etkili olduğu görülmüştür. Sonuç olarak, müzik tercihleri çok boyutlu bir yapı sergilemekte ve hem bireysel hem de toplumsal dinamiklerin etkileşimiyle şekillenmektedir.

Anahtar Kelimeler

Müzik, Müzik Tercihi, Müzik ve Sosyal Yaşam

A Qualitative Study on Individuals' Music Preferences

Elif Umay Akay

Gulf Science and Art Center

ORCID: -

E-Posta: nurhayato@gmail.com

Zehra Akay

Gulf Science and Art Center

ORCID: -

E-Posta: zeynep.arakay@gmail.com

Sümeyye İrem Yeter

Körfez Science and Art Center

ORCID: -

E-Posta: sumeyyeiremtr@gmail.com

Abstract

The primary aim of this study is to investigate the factors that influence individuals' music preferences in depth and to elucidate the relationship between music, emotional states, memories, and the social environment. A qualitative research design was adopted, with data collected through a semi-structured interview form. The study sample comprised 56 participants (23 males, 33 females) aged between 10 and 68 years, all residing in the Körfez district of Kocaeli province, selected via convenience sampling. All required legal and ethical approvals were obtained during data collection, with special attention given to privacy and voluntary participation. Data were analyzed using content analysis, resulting in the identification of four main themes: factors influencing music preferences, the effects of music on emotional states and memories, individual differences in music genres, and social and cultural influences. The findings demonstrate that family, environment, personal experiences, emotional states, and social factors significantly shape musical taste. The influence of family and environment is more prominent in childhood and adolescence, while individual preferences gain importance with age. Most participants reported that music has a direct impact on their mood and that certain songs evoke specific memories. The most frequently preferred genres are pop, Turkish classical, slow, and folk music, and playing an instrument strengthens participants' connection to music. Differences were also noted in the prioritization of lyrics versus melody, while social environment and cultural heritage continue to play a key role in music selection. Overall, music preferences are multidimensional, shaped by the interplay of individual and societal dynamics.

Keywords

Music, Music Preference, Music and Social Life

Müzik ve Sağlık Arasındaki İlişkiye Dair Tezlerin İncelenmesi: Nitel Bir Doküman Analizi

Yaren Sena Uçar

Körfez Bilim ve Sanat Merkezi

ORCID: -

E-Posta: sumeyyeiremtr@gmail.com

Eda Güven

Körfez Bilim ve Sanat Merkezi

ORCID: -

E-Posta: edaguvven@gmail.com

Sümeyye İrem Yeter

Körfez Bilim ve Sanat Merkezi

ORCID: -

E-Posta: sumeyyeiremtr@gmail.com

Özet

Araştırmanın temel amacı, müzik ve sağlık ilişkisini inceleyen akademik tezlerin bulgularını derleyip değerlendirmek, elde edilen veriler ışığında alanda bilimsel farkındalık yaratmak ve ileride yapılacak çalışmalara katkı sağlamaktır. Çalışma kapsamında, Yükseköğretim Kurulu Ulusal Tez Merkezi'nde yer alan ve müzik ile sağlık temasını içeren toplam 14 tez incelenmiştir. Araştırma nitel desende tasarlanmıştır; veri toplama yöntemi olarak doküman inceleme-si, örnekleme yöntemi olarak ise amaçlı örnekleme kullanılmıştır. Bu doğrultuda amaca uygun 9 yüksek lisans ve 5 doktora tezi sistematik biçimde analiz edilmiştir. İlgili Tezler belirlenirken müzik ve sağlıkla ilişkili olabilecek anahtar kelimeler belirlenmiş ; 2016-223 yılları arasında yayımlanan tezler incelenerek belirlenmiştir. Etik kurallara titizlikle riayet edilerek yürütülen çalışmada, tezlerin amacı, kapsamı, kullanılan yöntemler, veri toplama teknikleri, katılımcı grupları ve ulaşılan sonuçlar ayrıntılı biçimde değerlendirilmiştir.

Elde edilen bulgular, müziğin hem bireylerin ruh sağlığı üzerinde hem de çeşitli klinik süreçlerde tamamlayıcı ve destekleyici bir araç olarak işlev gördüğünü göstermektedir. İncelenen tezlerde müzik; stres ve kaygının azaltılması, duygusal rahatlama, motivasyonun artırılması, psikolojik iyilik hali ve sosyal uyum gibi pek çok başlıkta ele alınmıştır. Araştırmalarda genellikle anket, görüşme ve nitel analiz yöntemleri kullanılmış; farklı yaş gruplarından bireyler ve sağlık çalışanlarıyla çalışılmıştır. Bulgular, müzik terapinin anksiyete, ağrı, yaşam kalitesi ve uyku gibi sağlık göster-gelerinde anlamlı iyileşmeler sağladığını ortaya koymaktadır. Ayrıca, çocuklarda müzik ve dans eğitiminin gelişimsel katkısı, hastalarda ise kaygı ve ağrı düzeyinin azalması vurgulanmıştır. Tarihsel analizler ise, müziğin geleneksel tedavi süreçlerinde köklü bir geçmişe sahip olduğunu göstermektedir. Sonuç olarak, müzik çok boyutlu ve evrensel bir iyileştirici unsur olarak öne çıkmaktadır. Genel olarak, müzik ve sağlık alanındaki çalışmalar, müziğin çok boyutlu ve evrensel bir iyileştirici unsur olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler

Müzik, Sağlık, Nitel Araştırma, Doküman Analizi, Tez İnceleme

Analysis of Theses on the Relationship Between Music and Health: A Qualitative Documentary Review

Yaren Sena Uçar

Gulf Science and Art Center

ORCID: -

E-Posta: sumeyyeiremtr@gmail.com

Eda Güven

Gulf Science and Art Center

ORCID: -

E-Posta: edaguvven@gmail.com

Sümeyye İrem Yeter

Körfez Science and Art Center

ORCID: -

E-Posta: sumeyyeiremtr@gmail.com

Abstract

The primary aim of this research is to compile and evaluate the findings of academic theses. The primary aim of this research is to synthesize and evaluate the findings of academic theses investigating the relationship between music and health, to foster scientific awareness, and to inform future research. Within this context, 14 theses addressing music and health, accessed from the National Thesis Center of the Council of Higher Education, were examined. The study was designed as qualitative research, utilizing document analysis as the data collection method and purposive sampling for thesis selection. Accordingly, 9 master's and 5 doctoral theses were systematically analyzed. The research process was conducted with strict adherence to ethical standards, and each thesis was evaluated in terms of its aims, scope, methodology, data collection techniques, participant groups, and findings.

The results indicate that music serves as both a complementary and supportive tool for mental health and in various clinical contexts. The examined theses addressed diverse themes such as stress and anxiety reduction, emotional relaxation, increased motivation, psychological well-being, and social adaptation. Frequently used research methods included surveys, interviews, and qualitative content analysis, with participants ranging from healthcare professionals to individuals of various age groups. The findings demonstrate that music therapy provides significant improvements in health indicators such as anxiety, pain, quality of life, and sleep. Additionally, music and dance education were shown to support developmental outcomes in children and reduce anxiety and pain among patients. Historical analyses confirm that music has a long-standing tradition in traditional therapeutic practices. In summary, the research supports the view that music is a multidimensional and universal therapeutic agent with significant contributions to health and well-being.

Keywords

Music, Health, Qualitative Research, Document Analysis, Thesis Review

90'lar Türkiye'sinde Sanat İnisiyatifleri: Beyaz Küp'ün Dışında

Betül Gölcü

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Resim Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0001-7280-5567 **E-Posta:** betulgolcu5@gmail.com

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Hazal Aksoy Kökkaya

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü

ORCID: 0000-0003-4320-0486 **E-Posta:** hazal.aksoy@kocaeli.edu.tr

Özet

Sanat inisiyatifleri, sanatçıların yalnızca üretici değil, aynı zamanda sergileyici, küratör ve organizatör rollerini de üstlendiği bağımsız sanat alanlarıdır. Geleneksel galeri ve müze sistemlerine karşı, katılımcı ve kamusal sanat deneyimleri sunan bu yapılar, “beyaz küp” galeri ortamına tepki olarak ortaya çıkmıştır.

1980 sonrası Türkiye’de devlet destekli sanat ortamı devam ederken, sanatçılar bağımsız üretim alanlarına yönelmiştir. 1978’de kurulan “Sanatın Tanımı Topluluğu” kavramsal sanatın tanıtılmasında etkili olmuş ve galeri dışı üretim fikrini tetiklemiştir. 1990’larda ise sanatçılar, hiyerarşik yapılardan uzak, özgür ve bağımsız alanlar yaratmaya başlamıştır. 1986’da ilk kez oluşturulan İstanbul Bienali, yerli ve yabancı sanatçıları bir araya getirerek Türkiye’de çağdaş sanatın görünürlüğünü artırmış ve inisiyatiflerin doğuşuna zemin hazırlamıştır.

Sanat inisiyatifleri, kar amacı gütmeyen, politik ve ekonomik bağımsız yapılardır. Bu yapılar sadece sanat nesnesine değil, üretim sürecine de odaklanır ve izleyiciyi sürece dahil eder. Bu şekilde sanat, izlenen değil, birlikte yaşanan bir deneyime dönüşür. Bu yaklaşım, sanatın gündelik hayatla bütünleşmesini ve toplumsal etkisini artırmayı hedefler. Çalışma kapsamında Türkiye’de 2000 sonrası dönemde faaliyet gösteren Hangar Sanat Oluşumu, Hafriyat Sanat Oluşumu, Apartman Projesi ve K2 Sanat Merkezi gibi örnekler üzerinden, sanatçıların kolektif hareket etme biçimleri, alternatif sergileme pratikleri ve izleyiciyle kurdukları ilişki incelenecektir. Bu örnekler, 90’lardan itibaren Türkiye’de sanatın sadece içerik değil, aynı zamanda biçim ve yöntem açısından da nasıl dönüştüğünü gösterir. Galeri duvarlarını aşan, şehirle, insanla, gündelik hayatla temas kuran bu yapılar, sanatın daha demokratik ve katılımcı hâle gelmesinde önemli rol oynamıştır ve sanatçıya farklı yollar açmıştır.

Anahtar Kelimeler

İnisiyatif, Kamusal Sanat, Bağımsızlık, Gruplaşma

Art Initiatives in Türkiye in the 90's: Outside the White Cube

Betül Gölcü

Kocaeli University Institute of Social Sciences Painting Graduate Program

ORCID: 0009-0001-7280-5567 **E-Posta:** betulgolcu5@gmail.com

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Hazal Aksoy Kökkaya

Kocaeli University Faculty of Fine Arts Painting Department

ORCID: 0000-0003-4320-0486 **E-Posta:** hazal.aksoy@kocaeli.edu.tr

Abstract

Art initiatives are independent art spaces where artists take on roles not only as producers but also as exhibitors, curators, and organizers. These structures emerged as a reaction to traditional gallery and museum systems, offering participatory and public art experiences, in contrast to the “white cube” gallery environment.

While the state-supported art environment continued in Turkey after 1980, artists turned to independent production areas. The “Definition of Art Society” founded in 1978 was effective in the promotion of conceptual art and triggered the idea of production outside the gallery. In the 1990s, artists began to create free and independent spaces away from hierarchical structures. The Istanbul Biennial, first established in 1986, brought together local and foreign artists, increased the visibility of contemporary art in Turkey and paved the way for the emergence of initiatives.

Art initiatives are non-profit, politically and economically independent structures. These initiatives focus not only on the art object but also on the production process, involving the audience in this process. In this way, art becomes not just something to be observed but a shared experience. This approach aims to integrate art with everyday life and increase its societal impact.

This study will examine examples of art initiatives that have been active in Turkey since the 2000s, such as Hangar Art Formation, Hafriyat Art Formation, Apartman Project, and K2 Art Center. It will explore how artists engage in collective action, create alternative exhibition practices, and build relationships with their audience. These examples show how art in Turkey has transformed since the 1990s, not only in terms of content but also form and method. These structures, which transcend gallery walls and establish contact with the city, people and daily life, have played an important role in making art more democratic and participatory, and have opened up different paths for artists.

Keywords

Initiative, Public Art, Independence, Grouping

Şiddet Olgusunun Tiyatro Sanatına Yansımaları: Bir Uygulama İncelemesi “Taj Mahal Muhafızları”

Yiğit Gümüşada

Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Rejistrasyon Bölümü

ORCID: 0009-0005-5064-8758 **E-Posta:** ygumusada@gmail.com

Dr. Fatma Kandemir Şahin

Selçuk Üniversitesi Dilek Sabancı Devlet Konservatuvarı Sahne Sanatları Bölümü

ORCID: 0000-0003-1930-8278 **E-Posta:** fundakandemir@gmail.com

Özet

Şiddet, tarih boyunca insanın ayrılmaz bir parçası olarak var olmuştur. Bir arada huzur içinde yaşamaya çalışan insanın tarih boyunca şiddeti ortadan kaldırmak için çeşitli önlemler aldığı, kurallar koyduğu caydırıcı cezalara başvurduğu bilinmektedir. İnsanın şiddet ile olan organik bağını düzeltmek ya da güdülerinde bulunan şiddet ihtiyacını karşılamak için başvurduğu yollardan bir tanesi de sanattır. Şiddetin sanatta ele alınış biçimi her dönemde insanın şiddet ile olan ilişkisine ve sanatın çeşidine göre farklılık göstermektedir. Birebir insan ve yaşamını ele alan tiyatro sanatının da varoluşundan itibaren şiddet olgusu ile bir bağı olmuştur. Bu bağ kimi zaman Antik Yunan döneminde şiddetin olduğu sahnelerin yasaklanması gibi durumlarda zayıflamış kimi zaman şiddet gösteriminin ön plana çıkarıldığı çağdaş tiyatro uygulamalarında olduğu gibi güçlenmiştir. Ancak toplumda yaşanan şiddet olaylarının arttığı günümüz 21.yüzylında şiddetin tiyatro sanatına nasıl yansıdığını tarif etmek oldukça zordur. Bu noktada literatürde genellikle şiddetin oyun metinleri temelinde ve kuramsal düzlemde yapılan analizlerle sınırlı olduğu ve uygulama düzleminde yapılan analizlerin de ise şiddetin sahneye nasıl yansıtıldığı hususunda eksik kaldığı ya da yeterli sayıda olmadığı düşünülmektedir. Bu amaçla bu çalışmada tiyatro sanatına yansıyan şiddet öğelerinin; Rajiv Joseph’in yazdığı, yönetmenliğini Kuvvet Yurdakul’un yaptığı, 2024-2025 sezonunda Konya Devlet Tiyatrosu tarafından sahnelenen “Taj Mahal Muhafızları” isimli oyun incelenmiştir. Nitel araştırma modelinin kullanıldığı ve şiddet öğelerinin bir uygulama üzerinden incelendiği çalışmada, evreni şiddeti konu alan ve sahnelenen tüm tiyatro oyunları oluşturmaktadır. Çalışmanın örneklemini “Taj Mahal Muhafızları” isimli oyun meydana getirmektedir. Nitel araştırma verilerinin toplanmasında görüşme, gözlem ve belge incelemesi yapılmış ve veriler betimsel analiz yolu ile çözümlenmiştir.

Anahtar Kelimeler

Şiddet, Şiddet ve İnsan, Sanatta Şiddet, Tiyatroda Şiddet, Taj Mahal Muhafızları

Reflections of the Phenomenon of Violence on Theatre Art: A Practical Study “Guardians of the Taj Mahal”

Yiğit Gümüşada

Selcuk University Institute of Social Sciences Directorship Department

ORCID: 0009-0005-5064-8758 **E-Posta:** ygumusada@gmail.com

Dr. Fatma Kandemir şahin

Selcuk University Dilek Sabanci State Conservatory Performing Arts Department

ORCID: 0000-0003-1930-8278 **E-Posta:** fundakandemir@gmail.com

Abstract

Violence has existed as an integral part of humanity throughout history. It is known that people who tried to live together in peace have taken various measures, set rules and resorted to deterrent punishments throughout history to eliminate violence. One of the ways that humans use to correct their organic connection with violence or to meet the need for violence in their instincts is art. The way violence is addressed in art varies in each period according to the relationship between humans and violence and the type of art. The art of theater, which deals with humans and their lives, has also had a connection with the phenomenon of violence since its existence. This connection has sometimes weakened in situations such as the prohibition of scenes with violence in the Ancient Greek period, and sometimes it has strengthened, as in contemporary theater practices where the display of violence is highlighted. However, in today's 21st century, when violent incidents experienced in society have increased, it is quite difficult to describe how violence is reflected in the art of theater. At this point, it is generally thought that in the literature, violence is limited to analyses conducted on the basis of play texts and on a theoretical level, and that analyses conducted on a practical level are insufficient or insufficient in terms of how violence is reflected on the stage. For this purpose, in this study, the elements of violence reflected in the art of theater were examined in the play “Guardians of the Taj Mahal” written by Rajiv Joseph, directed by Kuvvet Yurdakul and staged by Konya State Theater in the 2024-2025 season. In the study where the qualitative research model was used and the elements of violence were examined through an application, the universe of the play consists of all theater plays that are about violence and staged. The sample of the study consists of the play “Guardians of the Taj Mahal”. Interviews, observations and document reviews were conducted in the collection of qualitative research data and the data were analyzed through descriptive analysis.

Keywords

Violence, Violence and Human, Violence in Art, Violence in Theatre, Guardians of the Taj Mahal

Seramik Sanatında Sıvı Çamura Daldırma Yöntemi ve Kullanım Olanakları Üzerine Bir Deneme

Arş. Gör. Dr. (Assist. Dr.) İmre Deniz Işıktas

Ondokuz Mayıs Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Seramik ve Cam Bölümü

ORCID: 0000-0001-7689-8353 E-Posta: imredeniz.isiktas@omu.edu.tr

Özet

Seramik üretimi, geçmişten günümüze, geleneksel yöntemlerin yanı sıra modern tekniklerin de kullanıldığı bir disiplindir. Bu çalışma, son yıllarda sanatsal seramiklerde sıklıkla kullanılan Sıvı Çamura Daldırma (Slip Dipping) yöntemi ni incelemekte ve çeşitli denemelerle detaylandırmaktadır.

Günümüzde seramik sanatında form inşa etmek için; elle şekillendirme, çömlekçi tornası, döküm yöntemi, şablon yöntemi ve 3D baskı gibi yaygın teknikler kullanılmaktadır. Çamura daldırma yöntemi ise bunlardan farklı olarak, organik esaslı nesnelerin sıvı döküm çamuruna batırılarak, gözenekli yapılarının çamuru emmesi ve kuruduktan sonra bisküvi pişirimiyle organik malzemenin yanıp yok olması, geride kırılğan bir seramik kabuk bırakması prensibine dayanır.

Çalışmada sıvı çamura daldırma yöntemi üç farklı başlık altında deneyimlenmiştir: bunlar kalıpla şekillendirme, serbest şekillendirme, formu kaplayarak şekillendirme olarak tanımlanabilir. Denemelerde kağıt mendil, dantel, cam teli, mutfak bezi, sünger ve pamuk gibi farklı materyaller kullanılmış, her birinin doku ve çamur tutma özellikleri gözlemlenmiştir.

Sonuç olarak, bu yöntemde materyalin yapısının şekillendirme tekniğini belirlediği, yüksek pişirim derecesinin (1100°C) formu sağlamlaştırdığı tespit edilmiştir. Çalışma, seramik sanatında sıvı çamura daldırma yöntemini kullanacak sanatçılara yol göstermeyi ve literatüre katkı sağlamayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler

Seramik, Sanat, Materyal, Şekillendirme

An Essay on Slip Dipping Method and Usage Possibilities in Ceramic Art

Arş. Gör. Dr. (Assist. Dr.) İmre Deniz Işıktas

Ondokuz Mayıs University Faculty of Fine Arts Ceramics and Glass Department

ORCID: 0000-0001-7689-8353 **E-Posta:** imredeniz.isiktas@omu.edu.tr

Abstract

Ceramic production is a discipline that uses both traditional methods and modern techniques from past to present. This study examines the Slip Dipping method, which has been frequently used in artistic ceramics in recent years, and details it through various experiments.

Today, common techniques used to build forms in ceramic art include hand shaping, pottery wheel, casting method, template method, and 3D printing. The slip dipping method, unlike these, is based on the principle of immersing organic-based objects in liquid slip clay, allowing their porous structures to absorb the clay, and after drying, the organic material burns away during bisque firing, leaving behind a fragile ceramic shell.

In the study, the Slip Dipping method was experienced under three different headings: these can be defined as shaping with molds, free shaping, and shaping by covering the form. In the experiments, different materials such as paper tissues, lace, glass wire, kitchen cloth, sponge and cotton were used, and the texture and clay retention properties of each were observed.

As a result, it was determined that the structure of the material determines the shaping technique in this method, high firing temperature (1100°C) strengthens the form. The study aims to guide artists who will use the slip dipping method in ceramic art and contribute to the literature.

Keywords

Ceramics, Art, Material, Shaping

Çocuk Gözünden Sanat: Bilsem Öğrencilerinin Sanat Algısına İlişkin Bir Fenomenolojik Analiz

Beyza Erol

Körfez Bilim ve Sanat Merkezi

ORCID: 0009-0001-9565-4984 E-Posta: beyzaerol4106@gmail.com

Yusuf Gözüdeli

Körfez Bilim ve Sanat Merkezi

ORCID: 0009-0009-8561-7141 E-Posta: yusuyus@gmail.com

Özet

Sanat kavramının özcü, anti-özcü ve kümecik yaklaşımlar çerçevesinde hâlâ tartışmalı olması, çocukların bu çok-boyutlu kavramı nasıl anlamlandırdıklarının incelenmesini güncel ve önemli kılar. Bu çalışma, Körfez Bilim ve Sanat Merkezi'nde öğrenim gören 20 öğrencinin sanat algılarını tematik ve demografik açıdan analiz ederek literatürdeki kuramsal tartışmalarla ilişkilendirmeyi amaçlamaktadır.

Araştırma, nitel araştırma yöntemlerinden betimleyici fenomenoloji deseniyle tasarlanmış nitel bir çalışmadır. Basit tesadüfi örnekleme seçilen 8-16 yaş arası 9 kız 11 erkek öğrenci ile yarı yapılandırılmış görüşmeler yürütülmüş; dört açık uçlu soru aracılığıyla elde edilen veriler içerik çözümlemesiyle tematik olarak analiz edilmiştir. Yaş, cinsiyet ve BİLSEM alanı (genel yetenek, müzik, resim) demografik karşılaştırmalarda kullanılmıştır.

Araştırma sonucunda sanatın tanımı “kendini ifade etme”, “soyut duygu-hayal”, “somut örnek” ve “tanımlamakta güçlük” temalarına ayrılmıştır. Sanat eseri örnekleri resim (%70), müzik (%20), mimari ve edebiyat (%10) şeklinde dağılmıştır. Sanat eseri değerlendirme ölçütleri toplumsal onay ile bireysel/estetik ölçütler arasında iki kutup göstermiştir. Sanatın amacı kendini ifade, estetik haz, toplumsal mesaj ve boş zaman değerlendirme eksenlerinde toplanmıştır. Demografik karşılaştırmalar, kız öğrencilerin duygu vurgusuna, erkek öğrencilerin ise “ün” kriterine odaklandığını; yaş ilerledikçe kavramsal soyutlamanın arttığını ortaya koymuştur. Çocukların sanat algısı çoğulcu ve bağlamsaldır; tekil tanımlardan ziyade kümecik yaklaşıma yakındır. Sanatla ilgili uygulamalarda öğrencilerin demografik özelliklerine ve bireysel farklılıklarına duyarlı olunmalıdır. Örneğin, sanat kavramı bazı öğrenciler için hâlâ soyut ve anlaşılması güç olduğundan, küçük yaştaki öğrencilerin ders içeriklerine sanatın ne olduğuna dair bölümler eklenebilir. Gelecek araştırmalar, daha geniş örneklemler ve karma yöntem tasarımlarıyla gelişimsel değişimleri izleyerek sanat pedagojisine derinlik katabilir.

Anahtar Kelimeler

Sanat Algısı, Betimleyici Fenomenoloji, BİLSEM, Tematik Analiz, Çocuk ve Sanat, Demografik Farklılıklar

Art Through the Eyes of Children: A Phenomenological Analysis of Bilsem Students' Perceptions of Art

Beyza Erol

Gulf Science and Art Center

ORCID: 0009-0001-9565-4984 **E-Posta:** beyzaerol4106@gmail.com

Yusuf Gözüdeli

Gulf Science and Art Center

ORCID: 0009-0009-8561-7141 **E-Posta:** yusuyus@gmail.com

Abstract

The fact that the concept of art remains contested within essentialist, anti-essentialist, and cluster approaches makes it both timely and important to examine how children make sense of this multidimensional notion. This study seeks to connect the theoretical debates in the literature to the perceptions of art held by twenty students at the Körfez Science and Art Center by analyzing those perceptions thematically and demographically. The research is a qualitative study designed according to the descriptive phenomenology pattern; semi-structured interviews were conducted with nine female and eleven male students aged eight to sixteen selected through simple random sampling, and the data obtained through four open-ended questions were analyzed thematically via content analysis. Age, gender, and BİLSEM field (general ability, music, visual arts) were used in demographic comparisons. The findings show that students' definitions of art fall into the themes of "self-expression," "abstract feeling-imagination," "concrete example," and "difficulty in definition." Artwork examples were distributed as painting (70 percent), music (20 percent), and architecture and literature (10 percent). Evaluation criteria revealed two poles between social approval and individual/aesthetic measures. The purposes of art clustered around self-expression, aesthetic enjoyment, social messaging, and leisure activity. Demographic comparisons indicate that female students emphasize emotion, whereas male students focus on "renown," and that conceptual abstraction increases with age. Children's perceptions of art are pluralistic and contextual, closer to a cluster approach than to singular definitions. Art-related practices should be sensitive to students' demographic characteristics and individual differences; for instance, because the notion of art remains abstract and challenging for some students, lessons for younger pupils could include explicit sections on what art is. Future research employing larger samples and mixed-method designs may track developmental changes and add depth to art pedagogy.

Keywords

Perception of Art, Descriptive Phenomenology, BİLSEM, Thematic Analysis, Children and Art, Demographic Differences

Geçici Formlar, Kalıcı Mesajlar: Kar ve Buz Heykellerinin Çağdaş Sanattaki İşlevi ve Ekolojik Farkındalık

Dr. Naci Edi

Ağrı İbrahim Çeçen Üniversitesi Eğitim Faültesi Güzel Sanatlar Eğitimi Bölümü

ORCID: 0000-0002-2813-222X **E-Posta:** artedims@gmail.com

Özet

Günümüz “Küresel Erime” olgusu, yalnızca çevresel değil, aynı zamanda sosyo-kültürel ve estetik boyutlarıyla da giderek daha belirgin biçimde gündeme gelmektedir. Bu bağlamda, bilimsel disiplinlerin yanı sıra sanat alanında da söz konusu çevresel krize yönelik artan bir duyarlılık ve üretimsel yönelim gözlemlenmektedir. İlgili bilim dalları, iklim krizinin ciddiyetini uluslararası düzeyde yayımlanan acil durum bildirileri, istatistiksel verileri kamuoyuna sunarken, bu durumun gezegenin ekolojik dengesi ve sürdürülebilir yaşam koşulları açısından taşıdığı hayati öneme dikkat çekmektedir. Sanat alanı da özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren etkisini yoğun biçimde hissettiren Postmodern paradigma doğrultusunda, bu küresel soruna karşı duyarlılığını estetik, kavramsal ve politik yönelimlerle somutlaştırma çabasına girmiştir. Land Art (Arazi Sanatı), Fluxus ve Ekolojik Sanat gibi öncü akımlar, çevresel farkındalık ile sanatsal üretim arasındaki ilişkiyi yeniden tanımlamaktadır. Bu akımlar, doğaya müdahale etmekten ziyade onunla diyalog kurmayı hedefleyen bir anlayışla, çevresel meseleleri hem tema hem de malzeme düzeyinde sanatsal pratiğe entegre etmiştir. Bu çerçevede, özellikle 20. yüzyılın sonlarında ve 21. yüzyılda küresel ölçekte daha görünür hale gelen kar ve buz heykel çalışmaları, geçicilik, dönüşüm ve doğal döngüler gibi kavramlar üzerinden, yenilenebilirlik ve sürdürülebilirlik ilkelerinin sanattaki özgün yansımaları olarak değerlendirilmektedir. Söz konusu heykeller, yalnızca estetik değer taşımakla kalmayıp, aynı zamanda doğrudan iklim değişikliğiyle ilişkili olan malzeme ve erime süreçleri sayesinde, izleyiciyle çevresel farkındalık üzerinden etkileşim kuran güçlü metaforik araçlar hâline gelmiştir. Bu araştırma, geçici sanat bağlamı içerisinde kar ve buz heykellerinin çağdaş sanattaki konumunu, işlevselliğini ve kavramsal derinliğini sorgularken; aynı zamanda iklim değişikliğine yönelik toplumsal duyarlılığı artırma, çevresel bilinç inşa etme ve gezegenin yaşanabilirliğine katkı sağlama potansiyelini irdelemeyi amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler

Kar, Buz, Heykel, Küresel, Ekoloji

Ephemeral Forms, Permanent Messages: The Function of Snow and Ice Sculptures in Contemporary Art and Ecological Awareness

Dr. Naci Edi

Agri Ibrahim Cecen University Faculty of Education Fine Arts Education Department

ORCID: 0000-0002-2813-222X **E-Posta:** artedims@gmail.com

Abstract

The contemporary phenomenon of “Global Warming” is increasingly coming to the forefront not only in environmental terms but also with its socio-cultural and aesthetic dimensions. In this context, alongside scientific disciplines, there has been a growing sensitivity and creative orientation within the field of art in response to the ongoing ecological crisis. While relevant scientific branches underscore the urgency of the climate crisis through internationally published emergency declarations and statistical data—drawing attention to its critical implications for the planet’s ecological balance and sustainable living conditions—the art world, particularly since the second half of the 20th century, has sought to materialize its awareness of this global issue through aesthetic, conceptual, and political approaches aligned with the postmodern paradigm. Pioneering movements such as Land Art, Fluxus, and Ecological Art have redefined the relationship between environmental awareness and artistic production. Rather than intervening in nature, these movements aim to establish a dialogue with it, integrating environmental concerns into artistic practice both thematically and materially. Within this framework, snow and ice sculptures, which have gained increased visibility globally especially in the late 20th and 21st centuries, are considered original artistic reflections of the principles of renewability and sustainability—embodied through concepts such as ephemerality, transformation, and natural cycles. These sculptures not only possess aesthetic value, but also function as powerful metaphorical tools that engage viewers through an environmental consciousness, made tangible by the materials’ intrinsic connection to climate change and their inherent processes of melting. This study aims to explore the position, functionality, and conceptual depth of snow and ice sculptures within the framework of ephemeral art, while also examining their potential to enhance public awareness of climate change, foster environmental consciousness, and contribute to the livability of the planet.

Keywords

Snow, Ice, Sculpture, Global, Ecology

Gotik Resim Sanatında İfade Aracı Olarak Giyim ve Renk

Burcu Özer

Kırıkkale Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Resim Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0008-3715-4886 **E-Posta:** burcu06kartal@gmail.com

Dr. Asuman Daşdemir

Kırıkkale Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Temel Eğitim Bölümü

ORCID: 0000-0003-3578-8232 **E-Posta:** asumandasdemir@kku.edu.tr

Özet

Gotik sanat, 12. yüzyılın ortalarından itibaren özellikle Batı Avrupa'da gelişen ve mimariyle özdeşleşmiş olsa da, resim sanatı açısından da oldukça zengin bir görsel dil sunan dönemdir. Bu dönem resimlerinde figürlerin taşıdığı giysiler ve kullanılan renkler yalnızca dekoratif unsurlar değil, aynı zamanda dönemin kültürel, sosyal ve dini kodlarını yansıtan anlam yüklü semboller olarak değerlendirilmelidir. Bu bildiri, Gotik dönem resim sanatında giyim ve rengin birer ifade aracı olarak nasıl işlev gördüğünü analiz etmeyi amaçlamaktadır. Gotik resimlerinde özellikle dini sahnelerde kullanılan giyim detayları; figürlerin sosyal sınıfını, dinsel rolünü ya da hikâyedeki konumunu izleyiciye aktaran güçlü araçlardır. Benzer şekilde, Gotik resim sanatında renk tercihleri rastlantısal olmayıp, belirli sembolik anlamlar çerçevesinde yapılandırılmıştır. Özellikle mavi renk, göksel saflık, sadakat ve kutsallıkla ilişkilendirilirken; kırmızı, ilahi aşk, ruhani tutku ve fedakârlık gibi kavramların görsel temsili olarak değerlendirilmiştir. Giyim ve renk tercihleri aynı zamanda Gotik dönemin toplumsal yapısı, sınıf ayrımları, zanaat üretimi ve estetik anlayışı hakkında da ipuçları verir. Bu çalışmada, özellikle altar panoları, elyazması minyatürleri ve fresklerde yer alan örnekler üzerinden giysi ve renklerin anlatıdaki işlevleri incelenecektir. Sanatçının bilinçli seçimlerle yarattığı bu görsel dilin, dönemin izleyicisi üzerindeki etkisi ve günümüz sanat tarihi açısından taşıdığı anlam tartışmaya açılacaktır. Böylelikle Gotik resim sanatında görünüşün ötesinde bir anlam evreni sunan giyim ve renk unsurlarının, anlatı gücünü nasıl pekiştirdiği ortaya konulacaktır.

Anahtar Kelimeler

Gotik Resim Sanatı, Giyim ve İfade, Renk Kullanımı, Anlam ve Biçim

Dipnot

Bu bildiri özeti sorumlu yazarın yüksek lisans tez konusundan esinlenerek hazırlanmıştır.

Clothing and Colour as a Means of Expression in Gothic Painting

Burcu Özer

Kirikkale University Institute of Social Sciences Painting Graduate Program

ORCID: 0009-0008-3715-4886 **E-Posta:** burcu06kartal@gmail.com

Dr. Asuman Daşdemir

Kirikkale University, Faculty of Fine Arts, Department of Basic Education

ORCID: 0000-0003-3578-8232 **E-Posta:** asumandasdemir@kku.edu.tr

Abstract

Gothic art is a period that developed especially in Western Europe from the mid-12th century onwards, and although it is identified with architecture, it also offers a very rich visual language in terms of the art of painting. The clothes worn by the figures and the colours used in the paintings of this period should be considered not only as decorative elements, but also as meaningful symbols reflecting the cultural, social and religious codes of the period. This paper aims to analyse how clothing and colour function as a means of expression in Gothic period painting. The details of clothing used in Gothic paintings, especially in religious scenes, are powerful tools that convey the social class, religious role or position of the figures in the story to the viewer. Similarly, colour preferences in Gothic painting are not random, but structured within the framework of certain symbolic meanings. In particular, the colour blue is associated with celestial purity, loyalty and holiness, while red is considered as the visual representation of concepts such as divine love, spiritual passion and sacrifice. Clothing and colour preferences also give clues about the social structure, class distinctions, craft production and aesthetic understanding of the Gothic period. In this study, the functions of clothing and colours in the narrative will be examined, especially through examples in altar panels, manuscript miniatures and frescoes. The impact of this visual language created by the artist with conscious choices on the audience of the period and its meaning in terms of contemporary art history will be analysed.

Keywords

Gothic Painting, Clothing and Expression, Use of Colour, Meaning and Form

Footnote

This abstract was inspired by the responsible author's master's thesis topic.

Tiyatroda Totaliter Figürlerin Biyopolitik Temsili: Dürrenmatt'ın “Yaşlı Kadının Ziyareti” Oyununda Egemenlik ve Rızanın İnşası

Sinan Mordag

Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Rejisörlük Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0005-5324-2542 **E-Posta:** sinanmordag@gmail.com

Özet

Bu çalışma, Friedrich Dürrenmatt'ın “Yaşlı Kadının Ziyareti” adlı oyununu Giorgio Agamben'in “Kutsal İnsan” eseri bağlamında biyopolitik bir bakış açısıyla incelemektedir. Oyunda temsil edilen totaliter figürler, klasik baskıcı rejimlerden farklı olarak, sermaye gücünün ve ekonomik bağımlılığın biçimlendirdiği modern egemenlik formları olarak ele alınmaktadır. Agamben'in “çıplak hayat”, “istisna hâli” ve “rızanın inşası” kavramları kullanılarak Claire Zachanassian karakteri üzerinden ekonomik güçle şekillenen egemenliğin toplum üzerindeki etik ve ahlaki etkileri sorgulanmaktadır.

Çalışma, Dürrenmatt'ın eserindeki trajikomik yabancılaştırma aracılığıyla bireylerin sermayeye bağımlı hale getirilmesini ve bu süreçte toplumun etik değerlerinin erozyona uğramasını incelemektedir. Alfred III karakterinin “çıplak hayat” durumuna indirgenmesi ve toplum tarafından dışlanması, biyopolitik düzenlemelerin modern toplumlarda nasıl işlendiğini örneklendirir.

Sonuç olarak, tiyatronun çağdaş siyasal eleştiri kapasitesini ortaya koyan bu analiz, totaliterliğin yalnızca otoriter rejimlerle sınırlı kalmadığını, liberal-demokratik yapılarda da sermaye, medya ve gönüllü rıza üzerinden yeniden üretilebildiğini göstermektedir. Dürrenmatt'ın oyunu, seyirciyi modern egemenlik biçimlerini sorgulamaya ve özneleşme süreçlerini eleştirel bir gözle değerlendirmeye davet eder.

Anahtar Kelimeler

Totalitarizm, Biyopolitika, Giorgio Agamben, Friedrich Dürrenmatt, Egemenlik, Homo Sacer

The Biopolitical Representation of Totalitarian Figures in Theatre: The Construction of Sovereignty and Consent in Durrenmatt's the Visit

Sinan Mordag

Selcuk University Institute of Social Sciences Directorship Graduate Program

ORCID: 0009-0005-5324-2542 **E-Posta:** sinanmordag@gmail.com

Abstract

This paper offers a biopolitical analysis of Friedrich Dürrenmatt's *The Visit* within the conceptual framework of Giorgio Agamben's *Homo Sacer*. The totalitarian figures portrayed in the play are reconsidered as modern configurations of sovereignty, shaped less by overt authoritarianism than by the forces of capital and systemic economic dependency. Drawing upon Agamben's notions of "bare life," "state of exception," and "the construction of consent," the study interrogates the ethical and moral repercussions of economically conditioned sovereignty, exemplified through the figure of Claire Zachanassian. Employing Durrenmatt's strategy of tragicomic alienation, the analysis examines the progressive commodification of individuals and the attendant erosion of communal ethical values. The reduction of Alfred III to a condition of "bare life" and his consequent marginalization by the community serve as emblematic instances of biopolitical governance within contemporary societal structures. Ultimately, this study highlights theatre's enduring capacity for political critique, illustrating how totalitarian mechanisms are not confined to explicit authoritarian regimes but are perpetuated within liberal-democratic frameworks through capital, media influence, and the voluntary construction of consent. Durrenmatt's play thus invites a critical reassessment of sovereignty and subjectivation processes in modernity.

Keywords

Totalitarianism, Biopolitics, Giorgio Agamben, Friedrich Durrenmatt, Sovereignty, Homo Sacer

David Lynch Sinemasında Gerçeklik ve İllüzyon: Lacan'ın Arzu, Eksiklik ve “Objet Petit A” Kavramları Üzerinden Analizi

Hakan Acar

İstanbul Nişantaşı Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Radyo Televizyon ve Sinema Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0007-3934-220X **E-Posta:** aacarhkn@gmail.com

Dr. Metin Yasan

İstanbul Nişantaşı Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Radyo Televizyon ve Sinema Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0008-9896-5420 **E-Posta:** metin.yasan@nisantasi.edu.tr

Özet

Bu çalışma, David Lynch'in sinemasında gerçeklik ve illüzyonun yapılandırılışını, Jacques Lacan'ın psikanalitik kuramındaki arzu, eksiklik ve objet petit a kavramları üzerinden incelemektedir. Nitel araştırma yöntemi benimsenen çalışmada, Lacancı psikanalize dayalı film çözümlemeleri yapılmıştır. Lynch'in anlatı dili, öznenin tatmin edilemeyen arzusu etrafında şekillenen, sürekli kırılan ve yeniden inşa edilen bir gerçeklik zemini sunar. Bu yapı, Mulholland Drive'da Diane'in oyunculuk arzusuyla yarattığı ideal benlik olan Betty üzerinden görünür hale gelir; karakter, gerçek hayattaki başarısızlığını kurgusal bir kimlikle telafi etmeye çalışır. Lost Highway'de Fred, suçluluk duygusuyla baş edebilmek için zihinsel bir kopuş yaşayarak Pete adlı alternatif bir kimliğe bürünür; böylece eksikliğini psikotik bir kaçışla örtbas eder. Inland Empire'da ise, objet petit a'yı Nikki'nin oynadığı karakter Sue ile kendi kimliği arasındaki sınırların silikleşmesinde açığa çıkarır; arzusunun peşinden sürüklenen Nikki, gerçeklik algısını giderek kaybeder. Bu filmlerde özne, anlamla arasında kapanmayan bir boşluk içinde yer alırken; izleyici, Lacancı anlamda sürekli bir bölünmüşlük ve belirsizlik deneyimi yaşar. Çalışma, Lynch'in estetik tercihlerinin psikanalitik bir temele dayandığını ve sinemasının klasik anlatı biçimlerinin ötesine geçen, gerçekliği sorgulayan özgün yapılar sunduğunu ortaya koymayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler

Sinema, Lynch, Lacan, Psikanaliz, Gerçeklik, İllüzyon

Reality and Illusion in David Lynch's Cinema: An Analysis of Lacan's Concepts of Desire, Lack and 'Objet Petit A'

Hakan Acar

Istanbul Nisantasi University Institute of Graduate Education Radio Television and Cinema Graduate Program

ORCID: 0009-0007-3934-220X **E-Posta:** aacarhkn@gmail.com

Dr. Metin Yasan

Istanbul Nişantaşı University Graduate Education Institute Radio, Television and Cinema Master's Program

ORCID: 0009-0008-9896-5420 **E-Posta:** metin.yasan@nisantasi.edu.tr

Abstract

This study examines the construction of reality and illusion in David Lynch's cinema through Jacques Lacan's psychoanalytic concepts of desire, lack, and objet petit a. Adopting a qualitative research method, the study conducts film analyses based on Lacanian psychoanalysis. Lynch's narrative language presents a reality that is constantly fractured and reconstructed, shaped around the subject's unfulfilled desire. This structure becomes visible in Mulholland Drive through Diane's creation of an ideal self Betty born out of her desire to become an actress; the character attempts to compensate for her real-life failure through a fictional identity. In Lost Highway, Fred undergoes a mental rupture to cope with guilt, assuming an alternative identity named Pete, thereby masking his lack through a psychotic escape. In Inland Empire, objet petit a emerges in the blurring of boundaries between Nikki and the character she plays, Sue; as Nikki follows her desire, she gradually loses her grasp on reality. In these films, the subject exists within an unbridgeable gap from meaning, while the viewer experiences a continuous sense of fragmentation and uncertainty in the Lacanian sense. The study aims to demonstrate that Lynch's aesthetic choices rest on a psychoanalytic foundation and that his cinema offers original structures that transcend classical narrative forms and question the nature of reality.

Keywords

Cinema, Lynch, Lacan, Psychoanalysis, Reality, Illusion

Akademik Bir Faaliyet Olarak Sanatsal Araştırma: Journal For Artistic Research (Jar) Örneği

Doç. (Assoc. Prof.) Kutlu Güreli

T.C. Mardin Artuklu Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü

ORCID: 0000-0002-1103-3057 **E-Posta:** kutlugureli@artuklu.edu.tr

Özet

Anlam ve bağlamların çoğaldığı, büyük anlatıların kapsayıcılığını hızla yitirdiği çağımızda, sanat ve eğitimi de yeniden düşünmek ve dönüştürmek önem taşımaktadır. Bu ihtiyaç, geniş bir açıdan sanat eğitimi genelini kapsadığı gibi, daha dar bir çerçevede yükseköğretim kurumları bünyesinde verilen güzel sanatlar eğitimi de doğrudan ilgilendirmektedir. Teknik araç ve yöntemlerin güdümünde hızla değişen ve ivmelenen dünyada sanatın amaçlarının, yöntemlerinin ve çerçevesinin de anlam çevirisi yoluyla dönüştürülmesi bir seçenek değil, bir zorunluluktur.

Bu bildiri, araştırma faaliyetlerini belirleyen üniversite yapısında hâkim olan “bilimsel bilgi” ile sanatsal pratiğin doğasında bulunan, çoğunlukla bilimsel kategorilere indirgenemeyen bilgi türleri arasındaki temel bir epistemolojik gerilimi merkezine almaktadır. Çalışma, bu gerilim doğrultusunda ortaya çıkan meseleler üzerine potansiyel çözümler sunan akademik ve sanatsal model ve yöntemleri araştırmaktadır.

Çalışmanın ilk bölümünde, bu temel gerilimin çerçevesi ve koşulları ortaya konduktan sonra, son elli yılda güzel sanatlar alanında uluslararası düzeyde giderek ağırlık kazanan sanatsal araştırma ve uygulama temelli araştırma örnekleri ele alınmaktadır. Bu çerçevede, sanatsal araştırmaya dair öne çıkan konular, tartışmalar, öneriler ve eleştiriler değerlendirildikten sonra, bu yaklaşımların, ulusal kamu yükseköğretim sistemimizde güzel sanatlar fakülteleri bünyesinde verilen sanat eğitimi içerisinde, öğrenci ve akademisyenlerin akademik araştırma faaliyetleri olarak nasıl imkânlar sunabileceği tartışılmaktadır.

İkinci bölümde ise, sanatsal araştırmanın üretim ve paylaşım süreçlerinde kendi özgün bilme ve bulma yöntemlerinden taviz vermeden, yani seyretilmiş bir sosyal ya da beşeri bilimler faaliyetine indirgenmeden var olabilmesini mümkün kılan bir mecraanın, hakemli bir sanatsal araştırma dergisi olan Journal for Artistic Research (JAR) örneği incelenmektedir. JAR’ın sunduğu yaklaşımın, çalışmanın ilk bölümünde tanımlanan temel sorunun çözümüne yönelik olarak içerdiği imkânlar ele alınmaktadır.

Anahtar Kelimeler

Sanatsal Araştırma, Güzel Sanatlar Eğitimi, Sanatsal Akademik Faaliyet, Uygulama Temelli Araştırma, JAR

Artistic Research as Academic Endeavor: The Case of the Journal For Artistic Research (Jar)

Doç. (Assoc. Prof.) Kutlu Güreli

T.C. Mardin Artuklu University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting

ORCID: 0000-0002-1103-3057 **E-Posta:** kutlugurelli@artuklu.edu.tr

Abstract

In an era where the proliferation of meanings and contexts rapidly erodes the authority of grand narratives, rethinking art and art education has become a necessity. This need concerns not only art education in a broad sense but also the education provided within higher education institutions, particularly in fine arts faculties. Redefining the aims, methods, and frameworks of art practice is inevitable in a world of accelerating change.

This paper focuses on the fundamental epistemological tension between the dominant notion of “scientific knowledge” shaping research activities within universities and the distinct types of knowledge embedded in artistic practice. The study seeks to explore alternative academic and artistic models and methodologies that could respond to this tension.

The first section outlines the key conditions and framework of this epistemological conflict. It then examines prominent examples of practice-based artistic research that have gained increasing visibility internationally over the past fifty years. Through this analysis, the potential for integrating artistic research approaches into the academic research activities of fine arts faculties is discussed.

The second section investigates the Journal for Artistic Research (JAR), a peer-reviewed platform that allows artistic research to emerge without surrendering its unique ways of knowing and making. By analyzing the model and methods adopted by JAR, the study evaluates its potential to address the challenges outlined in the first section and its relevance to the evolving landscape of higher arts education.

Keywords

Artistic Research, Fine Arts Education, Academic Activity in the Arts, Practice-Based Research, JAR

Stanislavski'nin Fiziksel Eylemler Yöntemi'nin Oyuncunun Bilinçaltı Yaratıcılığına Etkisi: Psiko-fiziksel Yaklaşım

Kübra Nayman

İstanbul Topkapı Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Sahne Sanatları Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0004-3300-5104 **E-Posta:** kubranayman@stu.topkapi.edu.tr

Arş. Gör. (Assist.) Gökem Ergin

İstanbul Topkapı Üniversitesi Güzel Sanatlar Tasarım ve Mimarlık Fakültesi Tiyatro Bölümü

ORCID: 0009-0000-3885-9089 **E-Posta:** gorkemergin@topkapi.edu.tr

Özet

Bu araştırmanın amacı, Stanislavski'nin Fiziksel Eylemler Yöntemi'nin, oyuncunun bilinçaltı yaratıcılığı üzerindeki etkilerini psiko-fiziksel yaklaşım doğrultusunda ele almaktır. Araştırma, oyunculuk sürecinde sahne üzerindeki hareketleri belirleyen etkenlerin sadece fiziksel eylemler olmadığını, bunun yanı sıra oyuncunun içsel yaşantılarını ve duygusal reaksiyonlarını biçimlendiren ana etkenler olduğunu vurgulamayı amaçlamaktadır. Stanislavski'nin kuramlarına dayanarak, oyuncunun fiziksel eylemleri vasıtasıyla bilinçaltındaki yaratıcı potansiyeli açığa çıkarabileceği görüşü, bu çalışmanın temelini oluşturur. Bu bağlamda, çalışmanın önemi, modern oyunculuk eğitiminde ve sahne performanslarında yaygın biçimde kullanılan psiko-fiziksel yöntemlerin temel ilkelerini daha ayrıntılı anlamayı sağlamasındadır. Özellikle oyuncuların, duygularını zorlamadan, fiziksel eylemler aracılığıyla doğal bir şekilde ortaya koymalarını mümkün kılan bu yöntem, gerçekçi ve güçlü bir performans yaratmanın önemini vurgular. Buna ek olarak, bilinçaltı yaratıcılık kavramı ile fiziksel eylemler arasındaki bağlantıyı açıklayarak fiziksel eylemler yönteminin kavranılmasına yeni bir bakış açısı getirmeyi amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler

Stanislavski, Fiziksel Eylemler Yöntemi, Psiko-fiziksel Yaklaşım

Stanislavski's Method of Physical Actions and Its Effect on the Actor's Subconscious Creativity: A Psycho-physical Approach

Kübra Nayman

Istanbul Topkapi University, Institute of Graduate Education, Performing Arts Master's Program

ORCID: 0009-0004-3300-5104 **E-Posta:** kubranayman@stu.topkapi.edu.tr

Arş. Gör. (Assist.) Gökem Ergin

Istanbul Topkapi University, Faculty of Fine Arts, Design and Architecture, Department of Theatre

ORCID: 0009-0000-3885-9089 **E-Posta:** gorkemergin@topkapi.edu.tr

Abstract

This study aims to explore the effects of Stanislavski's Method of Physical Actions on the actor's subconscious creativity within the context of a psycho-physical approach. The research emphasizes that the factors shaping movements on stage are not merely physical actions, but also key elements that influence the actor's inner experiences and emotional responses. Based on Stanislavski's theories, the idea that an actor can unlock their creative potential through physical actions forms the core of this study. In this regard, the significance of the research lies in offering a deeper understanding of the fundamental principles of psychophysical methods, which are widely applied in modern acting training and stage performance. In particular, this method, which allows actors to express their emotions naturally through physical actions rather than by force, highlights the importance of developing realistic and compelling performances. In addition, it aims to bring a new perspective to the understanding of the method of physical actions by explaining the connection between the concept of subconscious creativity and physical actions.

Keywords

Stanislavski, Method of Physical Actions, Psycho-physical Approach

Adana'da Gastronomi Sektöründe Mekanlarda Kullanılan Tipografik Yazı Stillerinin Grafik Tasarım Açısından İncelenmesi

Dr. Tuğba Gayret

Çukurova Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Bölümü

ORCID: 0000-0001-9341-3979 **E-Posta:** tubicim@gmail.com

Özet

Grafik Tasarımcılar açısından bir yazı stiline kararı ve uygulanması tahmin edilenden çok aşamalı bir husustur. Özellikle şehirler ve mekanlar göz önünde bulundurulduğunda bu gibi tasarım kararları çok daha uzun vadeli planlar üzerinden alınması gerekliliği görülmektedir. Mekânın bulunduğu konum, sunduğu hizmet, iç ve dış mimari tasarımları ve hedef kitlesi gibi birden fazla unsur değerlendirilerek grafik tasarım uygulamaları yapılmaktadır. Bu araştırma; grafik tasarım alanına ait bir araştırma alanı olan tipografik tasarımların Adana'daki gastronomi mekanlarına ait iç tasarımlar açısından incelenmesini içermektedir. Her bir harfin, formun, yazı karakteri seçiminin ve rengin insanlar ile kurduğu bağlantı kişilerin mekân ile kurduğu duygusal bağ etkilemektedir. Örnekleme, Adana'da hizmet veren farklı segmentlerde cafe, restoran, bar ve pastane mekanları arasından seçilmiştir. Seçilen örnekler, grafik tasarım çalışma alanı çerçevesinde yazı stilleri, tasarım kombinasyonları, renkler ve dizgi tarzları açısından literatür bilgisi ile değerlendirilmiştir.

Anahtar Kelimeler

Tipografi, Grafik Tasarım, Mekân, Gastronomi

Analysis of Typographic Writing Styles Used in Gastronomy Sector in Adana in Terms of Graphic Design

Dr. Tuğba Gayret

Çukurova University, Faculty of Fine Arts, Department of Graphics

ORCID: 0000-0001-9341-3979 **E-Posta:** tubicim@gmail.com

Abstract

For graphic designers, the decision and implementation of a writing style is a multi-stage issue than expected. Especially when cities and places are taken into consideration, it is seen that such design decisions should be made on much longer-term plans. Graphic design applications are made by evaluating multiple elements such as the location of the place, the service it offers, interior and exterior architectural designs and target audience. This research includes the examination of typographic designs, which are a research area belonging to the field of graphic design, in terms of interior designs of gastronomy venues in Adana. The connection established by each letter, form, font selection and color with people affects the emotional bond established by people with the place. The sample was selected from cafes, restaurants, bars and patisseries in different segments serving in Adana. The selected examples were evaluated with literature knowledge in terms of writing styles, design combinations, colors and typesetting styles within the framework of the field of graphic design.

Keywords

Typography, Graphic Design, Space, Gastronomy

Antik Mısır'da Düzen ve Kaos Arasında Seth'in Eşek Sembolizmi

Dr. Yakup Dursun

Milli Eğitim Bakanlığı

ORCID: 0000-0001-6460-4194 **E-Posta:** yakful22@hotmail.com

Özet

Antik Mısır'da eşek figürü, başlangıçta dayanıklılık, güç, sessizlik ve kararlılık gibi olumlu niteliklerin taşıyıcısı olarak kutsanmış ve Tanrı Seth'in doğa güçlerine ve kaosa karşı gösterdiği direncin bir yansıması olarak sembolleştirilmiştir. Seth'in, Ra'nın kutsal kayığını koruyarak kaosun yılanı Apep'e karşı verdiği mücadelede üstlendiği düzen savunuculuğu, eşek figürünün koruyucu ve asil bir simge olarak kabul edilmesini pekiştirmiştir. Ancak Seth'in Osiris'i öldürmesi ile Horus'la giriştiği taht mücadelesi, hem kendi kimliğinin hem de eşek figürünün kültürel algısında dönüşüme neden olmuştur. Böylece eşek; şehvet, ihanet, kabalık ve günah gibi olumsuz çağrışımlarla anılarak Antik Mısır kültüründe hem düzenin koruyucusu hem de kaosun potansiyel taşıyıcısı olarak ikircikli bir sembol haline gelmiştir. Bu çalışma, Seth ile ilişkilendirilen eşek figürünün dönüşümünü, Antik Mısır sanatsal temsillerinde yer alan örnekler üzerinden analiz ederek Seth'in ikircikli kimliğinin eşek imgesiyle olan sembolik alanını ortaya koymayı amaçlamaktadır. Bu doğrultuda, Antik Mısır mitolojisinde eşeğe yüklenen iyilik /kötülük, düzen / kaos gibi dikotomik kavramların iç içe geçtiği sembolik yapının görünür kılınması hedeflenmektedir.

Anahtar Kelimeler

Antik Mısır Sanatı, Tanrı Seth, Sembolizm, Eşek Sembolizmi

Seth's Donkey Symbolism Between Order and Chaos in Ancient Egypt

Dr. Yakup Dursun

Ministry of National Education

ORCID: 0000-0001-6460-4194 **E-Posta:** yakful22@hotmail.com

Abstract

In ancient Egypt, the donkey figure was initially sanctified as the bearer of positive qualities such as endurance, strength, silence and determination, and was symbolized as a reflection of the resistance shown by the God Seth against the forces of nature and chaos. Seth's defense of order in his fight against Apep, the serpent of chaos, by protecting the sacred boat of Ra, reinforced the acceptance of the donkey figure as a protective and noble symbol. However, Seth's struggle for the throne with Horus after killing Osiris caused a transformation in both his own identity and the cultural perception of the donkey figure. Thus, the donkey became an ambivalent symbol in ancient Egyptian culture, both as the protector of order and as the potential bearer of chaos, associated with negative connotations such as lust, betrayal, rudeness and sin. This study aims to reveal the symbolic field of Seth's ambivalent identity with the donkey image by analyzing the transformation of the donkey figure associated with Seth through examples in ancient Egyptian artistic representations. In this context, it is aimed to make visible the symbolic structure in which dichotomous concepts such as good/evil, order/chaos, which are attributed to the donkey in Ancient Egyptian mythology, are intertwined.

Keywords

Ancient Egyptian Art, God Seth, Symbolism, Donkey Symbolism

“Sanatın Başlangıcına Yolculuk” Adlı Etkinliğin Öğrenci Performans ve Başarısına Etkisi

Arş. Gör. Dr. (Assist. Dr.) Elifnur Elmas Koşarca

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Müzik Bölümü

ORCID: 0000-0002-6524-508X **E-Posta:** elifelmas33@gmail.com

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Ekin Deveci

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü

ORCID: 0000-0002-9545-4317 **E-Posta:** ekindeveci1980@gmail.com

Prof. Dr. Neslihan Kıyar

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü

ORCID: 0000-0002-0334-2319 **E-Posta:** neslihankiyar@yahoo.com

Özet

Araştırmanın amacı; doğada bulunan materyaller ile temel müzik ritimleri ve mağara yaşamının zihinsel işlevlerini algılayıp eş zamanlı çizim, boyama, baskı uygulaması yapılarak, öğrencilerin iş birliksel değer kazanımı sağlanırken, aynı zamanda bilişsel bir bakış açısına sahip olmalarını ve yapılan etkinlik sonrası öğrencilerin başarısına ve performansına yönelik etkisini ortaya koymaktır. Uygulama, MEB Özel Eğitim ve Rehberlik Hizmetleri Genel Müdürlüğü yürütücülüğünde, Avrupa Komisyonu tarafından yayımlanan Horizon Europe Programme Call: HORIZON-MSCA-2023-CITIZENS-01 Topic: HORIZON-MSCA-2023-CITIZENS-01-01: European Researchers' Night and Researchers at Schools 2024-2025 çağrısı kapsamında gerçekleştirilmiştir. Araştırmanın çalışma grubunu, İzmit BİLSEM' de müzik ve görsel sanatlar alanında eğitim gören 10 kişilik 10. Sınıf öğrencileri oluşturmaktadır. Araştırmada nicel ve nitel verilerin birlikte kullanılacağı karma yöntem, karma yöntem araştırma desenlerinden ise çeşitleme deseni kullanılmıştır. Araştırmanın nicel kısmında deneme öncesi modeli kullanılmış, deneme modellerinden ise tek grup ön test- son test model kullanılmıştır. Öğrencilerin başarılarının belirlenmesinde uzman görüşü alınarak oluşturulan teorik bilgileri ölçmeye yönelik 5 müzik alanından 5 resim alanından 10 adet soru hazırlanmıştır. Çalışma grubu öğrencilerinden başarı testi ile toplanan veriler SPSS istatistik programına aktarılmıştır. Çalışmanın belirlenen amaçlarına bağlı olarak uygulanacak istatistikî çözümlemelerin belirlenmesi öncesi Normallik Analizi ile veri gruplarının normallik dağılımları incelenmiştir. Çalışma grubundaki öğrencilere, işlenen konuya yönelik uygulanması sonrası başarı puanlarına göre farklılaşp farklılaşmadıklarını görmek üzere Paired Samples T-Testi yapılmıştır. Araştırmanın nitel kısmı ise temel nitel araştırma deseninde tasarlanmıştır. Öğrencilerin eğitim sonrası çizim performansları video kayıt alınmış ve araştırmacılar tarafından gözlem notları tutulmuştur. Tutulan gözlem notları, gözlem yöntemi ile değerlendirilmiştir. Çalışmanın sonuçlarına göre verilen eğitimin öğrencilerin başarı ve performanslarına olumlu düzeyde etki sağladığı görülmüş olup, alanyazında bu çalışma modeli esas alınarak yazılacak diğer araştırmalarda örnek teşkil etmesi beklenmektedir.

Anahtar Kelimeler

Temel Müzik Eğitimi, Doğal Materyal, Paleolitik Çağ, İlkel Sanat, Kollektif Yaşam

The Effect of the Event Called “Journey to the Beginning of Art” on Student Performance and Success

Arş. Gör. Dr. (Assist. Dr.) Elifnur Elmas Koşarca

Kocaeli University, Faculty of Fine Arts, Department of Music

ORCID: 0000-0002-6524-508X **E-Posta:** elifelmass33@gmail.com

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Ekin Deveci

Kocaeli University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting

ORCID: 0000-0002-9545-4317 **E-Posta:** ekindeveci1980@gmail.com

Prof. Dr. Neslihan Kıyar

Kocaeli University Faculty of Fine Arts Department of Painting

ORCID: 0000-0002-0334-2319 **E-Posta:** neslihankiyar@yahoo.com

Abstract

The aim of the research is to enable students to gain collaborative value by simultaneously drawing, painting and printing using materials found in nature to perceive basic musical rhythms and mental functions of a cave life, while also providing them with a cognitive perspective and to reveal the effect on students' success and performance after the activity. The application was carried out within the scope of the Horizon Europe Programme Call: HORIZON-MSCA-2023-CITIZENS-01 Topic: HORIZON-MSCA-2023-CITIZENS-01-01: European Researchers' Night and Researchers at Schools 2024-2025 call published by the European Commission, under the leadership of the MEB Special Education and Guidance Services General Directorate. The study group of the research consists of 10, 10th grade students studying in the field of music and visual arts at İzmit BİLSEM. In the research, a mixed method was used, in which quantitative and qualitative data would be used together, and a triangulation design was used among mixed method research designs. In the quantitative part of the study, the pre-test model was used, and from the trial models, a single group pre-test-post-test model was used. 10 questions were prepared from 5 music and 5 painting fields to measure the theoretical knowledge created by taking expert opinions in determining the success of the students. Data collected from the study group students via achievement test were transferred to SPSS statistics program. Before determining the statistical analyses to be applied depending on the determined objectives of the study, the normality distributions of the data groups were examined with Normality Analysis. Paired Samples T-Test was applied to the students in the study group to see whether they differed in terms of their success scores after the application of the subject to be covered. The qualitative part of the study was designed in the basic qualitative research design. The drawing performances of the students after the training were video-recorded and observation notes were taken by the researchers. The observation notes were evaluated using the observation method. According to the results of the study, it was seen that the education provided had a positive effect on the students' success and performance, and it is expected to serve as an example for other studies to be written in the literature based on this study model.

Keywords

Basic Music Education, Natural Material, Paleolithic and Neolithic Age, Primitive Art, Collective Life

Tiyatroda Yaşayan Sahne: Biyomalzemelerle Yeni Bir Estetik ve Ekolojik Tiyatro Tasarımı

Semra Akkan

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dramatik Sanatlar Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0006-3944-8218 **E-Posta:** semraakkan@gmail.com

Özet

Günümüz çağdaş tiyatrosunda doğa ile kurulan ilişki tematik bağlamın yanı sıra sahneleme pratikleri ve malzeme tercihleri üzerinden de yeniden şekillenmektedir. Biyolojik malzemelerin sahne tasarımında kullanımı hem sürdürülebilirlik açısından hem de tiyatronun estetik ve düşünsel sınırlarını yeniden tanımlaması bakımından önemlidir. Çünkü organik malzemeler doğa-insan ilişkisini yeniden kuran aktif göstergelerdir.

Bu çalışmada özellikle mantar miselyumu gibi biyomalzemelerin maddesel varlıklarıyla sahnede nasıl anlam ürettiği ekodramaturji ve posthümanist estetik bağlamlarında tartışılacaktır. Nora Schlocker yönetmenliğindeki “Der Entrepreneur” ve Emel Aydoğdu yönetmenliğindeki “Funken” adlı yapıtlar söz konusu yaklaşımın sahnede karşılık bulmuş örneklerindendir. Araştırma kapsamında; biyomalzeme kullanımının tiyatrodaki nasıl bir dönüşüm sağladığını göstermek için örnek gösterilecek bu oyunlar detaylı çözümlenmek yerine biyomalzeme kullanımının birer temsili olarak ele alınacaktır.

Bu çalışma; tiyatroyu biyotasarım, çevre estetiği ve çağdaş felsefi düşünceyle ilişkilendirerek disiplinlerarası bir yaklaşımı benimsemektedir. Nitel araştırma yöntemine dayanan analiz sürecinde biyotasarımlar ekodramaturji ve posthümanist estetik çerçevesi doğrultusunda değerlendirilecektir. Böylece biyolojik malzemelerin sahnede yalnızca estetik bir tercih olarak değil, anlam ve düşünce üreten aktif bir unsur olarak nasıl işlev gördüğü tartışılacaktır.

Gelinen noktada biyolojik tasarım tiyatrodaki görsel ve yapısal bir yenilik sunmakla birlikte çevresel farkındalık, ekolojik malzeme hassasiyeti ve insanmerkezli olmayan anlatılar yoluyla tiyatronun hem estetik hem de politik ufkunu genişleten bir düşünme alanı açar.

Anahtar Kelimeler

Mycelium, Sürdürülebilir Sahne Tasarımı, Ekodramaturji, Posthümanizm

The Living Stage in Theatre: A New Aesthetic and Ecological Theatre Design With Biomaterials

Semra Akkan

Kocaeli University, Institute of Social Sciences, Dramatic Arts Master's Program

ORCID: 0009-0006-3944-8218 **E-Posta:** semraaakkan@gmail.com

Abstract

In contemporary theater, the relationship with nature is being reshaped not only on a thematic level but also through staging practices and material choices. The use of biological materials in stage design is significant not only in terms of sustainability but also for redefining the aesthetic and intellectual boundaries of theater. Organic materials, in this sense, are active signifiers that re-establish the human-nature relationship.

This study will discuss how biological materials, particularly mycelium, produce meaning on stage through their material presence in the context of eco-dramaturgy and posthumanist aesthetics. The works “Der Entrepreneur” directed by Nora Schlocker and “Funken” directed by Emel Aydoğdu are examples where this approach finds its manifestation on stage. In the research, these plays will not be analyzed in detail but rather considered as representations of the use of biological materials.

This study adopts an interdisciplinary approach by associating theater with bio-design, environmental aesthetics, and contemporary philosophical thought. In the analysis, based on a qualitative research method, bio-designs will be evaluated through the framework of eco-dramaturgy and posthumanist aesthetics. Thus, the study will discuss how biological materials function not merely as aesthetic choices but as active components that generate meaning and thought on stage.

Ultimately, biological design not only offers a visual and structural innovation in theater but also opens a space for thinking that expands the aesthetic and political horizons of theater through environmental awareness, ecological material sensitivity, and non-anthropocentric narratives.

Keywords

Mycelium, Sustainable Set Design, Eco-Drama, Posthumanism

Anlatı Yoluyla Temas; Geleneksel Meddahlığın Performans Sanatları ve Terapötik Uygulamalar Bağlımlarında Yeniden Yorumu

Murat Anıl Soykök

Nişantaşı Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Müzik ve Sahne Sanatları Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0003-5166-3648 **E-Posta:** muratanils@gmail.com

Özet

In contemporary theater, the relationship with nature is being reshaped not only on a thematic level but also through staging practices and material choices. The use of biological materials in stage design is significant not only in terms of sustainability but also for redefining the aesthetic and intellectual boundaries of theater. Organic materials, in this sense, are active signifiers that re-establish the human-nature relationship.

This study will discuss how biological materials, particularly mycelium, produce meaning on stage through their material presence in the context of eco-dramaturgy and posthumanist aesthetics. The works “Der Entrepreneur” directed by Nora Schlocker and “Funken” directed by Emel Aydoğdu are examples where this approach finds its manifestation on stage. In the research, these plays will not be analyzed in detail but rather considered as representations of the use of biological materials.

This study adopts an interdisciplinary approach by associating theater with bio-design, environmental aesthetics, and contemporary philosophical thought. In the analysis, based on a qualitative research method, bio-designs will be evaluated through the framework of eco-dramaturgy and posthumanist aesthetics. Thus, the study will discuss how biological materials function not merely as aesthetic choices but as active components that generate meaning and thought on stage.

Ultimately, biological design not only offers a visual and structural innovation in theater but also opens a space for thinking that expands the aesthetic and political horizons of theater through environmental awareness, ecological material sensitivity, and non-anthropocentric narratives.

Anahtar Kelimeler

Meddah, Anlatı Sanatı, Terapötik Anlatı, Performans Sanatları, Doğaçlama, Empatik Temas

Narrative-based Contact: A Contemporary Interpretation of Traditional Meddah Art in the Context of Performing Arts and Therapeutic Practices

Murat Anıl Soykök

Niğantaşı University, Institute of Graduate Education, Music and Performing Arts Master's Program

ORCID: 0009-0003-5166-3648 **E-Posta:** muratanils@gmail.com

Abstract

Meddah, one of the fundamental components of the Ottoman–Turkish performance tradition, is a layered form of cultural expression that traces its roots back to shamanic narrative rituals. More than a bearer of oral culture, the meddah is a narrative master who combines improvisation, humor, mimicry, body language, and vocal techniques. The term “meddah” originates from the Arabic root medh (to praise) and was initially used to describe figures who conveyed sacred stories. Over time, it evolved into a form of performance where a solo storyteller narrates social themes with a humorous touch and direct audience interaction, blending music, character transformation, and theatrical storytelling.

This paper aims to explore the potential of revitalizing the meddah art form within the framework of contemporary performance arts and arts-based therapeutic practices. It evaluates how the capacity to establish empathic contact through art can merge with traditional narrative structures, based on field experiences.

The term “therapeutic” in this context does not refer to clinical treatment, but to creating empathetic and supportive interaction through artistic engagement. Practitioner observations suggest that meddah-style storytelling creates an authentic and dynamic space of contact with individuals. Ultimately, the meddah tradition is not merely a cultural relic but a multifaceted narrative system capable of forming direct connections in modern expressive practices.

Keywords

Meddah, Narrative Art, Therapeutic Storytelling, Performance Arts, Improvisation, Empathic Contact

Endüstriyel Ürünlerin Sanat Bağlamında Modüler Olarak Yeniden Kullanımı ve Uygulama Örnekleri

Arş. Gör. Dr. (Assist. Dr.) Erhan Gülen

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Endüstriyel Tasarım Bölümü

ORCID: 0009-0007-0747-382X E-Posta: erhan.gulen@msgsu.edu.tr

Özet

Endüstriyel şartlarda biçimlendirilen ve üretilen her ürün, gerekli tüm elektronik ve mekanik donanım ile beraber kabuk parçaları, birleştirici elemanlar gibi pek çok parçanın optimum şekilde bir araya gelmesi ile oluşan bir bütündür. Bu bütünün oluşumunda kullanım amacına yönelik olarak tasarlanan işlevselliğin yanında uygun estetik değerlerin de önemi büyüktür. Bu ürün, kullanıcı ile buluşmasının ardından kullanım ömrü ile beraber fiziksel eskime süreci tamamladığında artık atık haline gelmektedir. Bu aşamada, sürdürülebilirlik açısından uygun koşullar sağlanırsa geri dönüşüm, yeniden kullanım veya ileri dönüşüm süreçleri değerlendirilerek ürünün tamamı veya uygun parçaları farklı kullanım amaçları için hazır hale getirilebilmektedir.

Endüstriyel ürünlerin bu anlamda yeniden kazanımı endüstriyel yöntemlerle gerçekleştirildiği gibi, sanat bağlamında ele alınarak ileri dönüşüme uğraması ve yeni bir bütün oluşturulması ile de mümkündür. Bu çalışmada, kullanım ömrü tamamlandıktan sonra atık haline gelmiş endüstriyel ürünlerin modüler olarak çözümlenerek üç boyutlu sanatsal kompozisyonlara dönüşümü ile ortaya çıkan uygulamalara ve uygulama süreçlerine odaklanılmakta ve çeşitli örnekler sunulmaktadır. Çalışmanın yöntemi olarak nitel araştırma yöntemlerinden betimsel analiz yöntemi kullanılmıştır. Konu dahilinde yapılan literatür araştırması, biçimsel analiz ve uygulama süreçleri ile beraber ilgili örnekler seçilerek sunulmuştur.

Sonuç olarak, bu çalışmada kullanım ömrü tamamlanan ve biçim algısı göz önünde bulundurularak belirlenen atık-ürünlerin sanatsal bağlamda dönüşüm süreçlerinin sürdürülebilirlik yaklaşımı bakımından ele alınarak vurgulanması amaçlanmaktadır. Bu bağlamda, etkili ileri dönüşüm örnekleri olarak sunulan uygulama örneklerinde, tasnif aşaması sırasında seçilen ve ayrıştırılan her parçanın, amacına uygun olarak gerekli olan forma en yakın parçalar olmasına dikkat edilerek hem üç boyutlu kompozisyon üzerindeki parçaların hem de parçaların oluşturduğu yeni bütünün görsel etkisinin güçlendirilmesi hedeflenmektedir.

Anahtar Kelimeler

Endüstriyel Ürün, Yeniden kullanım, Biçim Algısı, Modülerlik, İleri Dönüşüm.

Moduler Reuse of Industrial Products in Art Context and Application Samples

Arş. Gör. Dr. (Assist. Dr.) Erhan Gülen

Mimar Sinan Fine Arts University Department of Industrial Design

ORCID: 0009-0007-0747-382X **E-Posta:** erhan.gulen@msgsu.edu.tr

Abstract

Every product that is shaped and produced under industrial conditions is a whole formed by the optimum combination of many parts such as shell parts, connecting elements, together with all the necessary electronic and mechanical equipment. In the formation of this whole, in addition to the functionality designed for the purpose of use, appropriate aesthetic values are also of great importance. This product becomes waste when it completes its physical wear process along with its lifespan after it meets the user. At this stage, if suitable conditions are provided in terms of sustainability, recycling, reuse or upcycling processes can be evaluated and the whole product or suitable parts can be made ready for different purposes.

In this sense, the recycling of industrial products can be achieved through industrial methods, as well as through further recycling and the creation of a new whole in the context of art. This study focuses on the applications and application processes that emerge from the modular analysis of industrial products that have become waste after their lifespan and their transformation into three-dimensional artistic compositions, and various examples are presented. The descriptive analysis method, one of the qualitative research methods, was used as the method of the study. The literature research conducted within the scope of the subject, formal analysis and application processes, along with relevant examples are presented by selecting them.

As a result, this study aims to emphasize the artistic transformation processes of waste products whose life cycle has ended and whose perception of form is taken into consideration, in terms of sustainability approach. In this context, in the application examples presented as effective examples of advanced recycling, it is aimed to strengthen the visual effect of both the parts on the three-dimensional composition and the new whole formed by the parts by paying attention to the fact that each part selected and separated during the classification phase is the closest to the required form in accordance with its purpose.

Keywords

Industrial Product, Reuse, Form Perception, Modularity, Upcycling.

Türk Sanatında Sürrealizmin En Erken Örnekleri

Gizem Özarpalı

Atatürk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Temel Eğitim Bölümü

ORCID: 0000-0002-9278-0555 **E-Posta:** gizemresim1453@gmail.com

Prof. Dr. Yunus Berkli

Atatürk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Temel Eğitim Bölümü

ORCID: 0000-0003-3650-3681 **E-Posta:** yberkli@atauni.edu.tr

Özet

Türk sanatının erken evreleri incelendiğinde sürekli farklı tasarımlarla görüldüğü, heyecan duyduğu veya inandığı değerleri somut anlatımlarla işlediği görülmektedir. Bu tasarımların en önemli özelliği metamorfoz bir biçim ve bireysellikten ziyade toplumsal değer aktarımı olarak kendini ifade edebilmesidir. Özellikle yapılan tasarımlarla anlatılmak istenilen şeylerin bireysellikte hiç olmadığı tamamen toplumun değer yargılarının işlendiği mit ve toplumu var eden inanılan değer yargılarının tasavvur edilmesidir. Günümüz sanat dünyasında bile pek görülmeyen bu durum M. Ö. dönemlerde Türk sanatının en önemli bir özelliği olarak karşımıza çıkmaktadır. Gerçeküstü öğelerle inanılan değerlerin veriliş biçimi aynı özellikler etrafında değişkenlik göstermektedir. Bu çalışma ile erken dönem Türk sanatında ortaya çıkan gerçeküstü tasarımların örnekleri incelenmiş ve dünya sürrealist örnekleri ile bir değerlendirilmesi ortaya konulmaya çalışılmaktadır. Pazırık kurganını ve diğer Hun kurganlarında ele geçen bu örnekler Türk sanatının en eski sürrealist çalışmaları olarak nitelendirileceği gibi, dünya sanatı içinde çok önemli bir yer tutmaktadır. Çünkü burada ele geçen tasarımlarda sanatçının kendi içi dünyasında oluşan hayal gücü, korku veya halüsinasyonlardan ziyade bu örnekleri tasarlayan dönemin insanların toplumsal bir bilinçle olaylara yaklaştığı ve bir milli şuur etrafında tasarımını gerçekleştirdiği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler

Pazırık Kurganları, Hun dönemi, Halveti Osman Baba, Gök Tengri, Erol Deneç, Sürrealizm

The Earliest Examples of Surrealism in Turkish Art

Gizem Özarpalı

Atatürk University Department of Basic Education, Faculty of Fine Arts

ORCID: 0000-0002-9278-0555 **E-Posta:** gizemresim1453@gmail.com

Prof. Dr. Yunus Berkli

Atatürk University Faculty of Fine Arts Department of Basic Education

ORCID: 0000-0003-3650-3681 **E-Posta:** yberkli@atauni.edu.tr

Abstract

When the first stages of Turkish art are examined, it is seen that he is constantly seen with different designs, excited or processed the values he believes in with concrete expressions. The most important feature of these designs is that they can express themselves as a transfigured form and social value transfer rather than individuality. It is the myth that the value judgments of society are processed and the value judgments believed to exist in society, especially the things that want to be explained by the designs made, are never individualistic, and it is the understanding of the existing value judgments. society. This situation, which is not seen much even in today's art world, comes across as the most important feature of Turkish art in the periods before B.C. The way the values believed with surreal elements are given varies around the same characteristics. With this study, surrealist design examples that appeared in early Turkish art were examined and an attempt was made to suggest the evaluation of the world with surrealist examples. These examples found in the Pazırık kurgans and other Hun kurgans will be characterized as the oldest surrealist works of Turkish art and will have a very important place in world art. Because in the designs captured here, it is seen that the people of the period who designed these examples approached the events with a social consciousness and realized their designs around a national consciousness rather than dreams, fears or hallucinations formed in the artist's own inner world. This study examines examples of surrealist design from early Turkish art and tries to evaluate them by comparing them with global surrealist examples. The findings obtained from the Pazırık kurgans and other Hun kurgans can be described as the oldest surrealist works of Turkish art and have an important place in world art. Because in these designs, instead of reflecting the artist's personal imagination, fears or hallucinations, it is seen that the people of that period approached the events with a collective consciousness and formed their designs around a sense of national awareness.

Keywords

Pazırık Kurgans, Hun period, Halveti Osman Baba, Gök Tengri, Erol Deneç, Surrealism

Resim Sanatında Mimari Unsurların Betimlenme Süreci: Tarih Öncesiinden Günümüze

Dr. Nilüfer Özakçaoğlu Aydın

Amasya Milli Eğitim Müdürlüğü Suluova Gazi Ortaokulu

ORCID: 0000-0001-7320-5953 **E-Posta:** mailnilufer@gmail.com

Öğr. Gör. Dr. (Lect. Dr.) Ömer Aydın

Amasya Üniversitesi Tasarım Meslek Yüksekokulu Grafik Programı

ORCID: 0000-0002-3624-5515 **E-Posta:** omeraydinsu@gmail.com

Özet

İnsan iradesinin tasvir yönelimi, tarih öncesi çağlardan günümüze, bireyin içinde bulunduğu fiziksel çevreyi algılama ve bu çevreyi görsel ya da simgesel biçimlerde tasvir etme arzusuna bağlı olarak dönüşüm göstermiştir. Mimari unsur tasvirlerinin resim sanatındaki gelişimi de bu bağlamda günümüze kadar farklı uygulamalarla varlığını sürdürmüştür. Tarih öncesi betimlemelerde temel unsur olan mimari, Ortaçağ'da dini anlatılarda sembolik arka plan olarak yer almıştır. 14. yüzyılda toplumsal değişimlerle öne çıkarken, 15. yüzyılda anlatının parçası olmuştur. Rönesans'ta perspektif ve bireyselleşme, görsel temsiliyetin gelişimini sağlamıştır. Bu dönemde mimari unsurlar ayrıntılı gözlemlenmiş ve gerçekçi üslup benimsenmiştir. 17. yüzyıl Hollanda'sında refah artışıyla gelişen sanat piyasası, mimari tasvirlerin bağımsız tür olarak öne çıkmasını sağlamıştır. Kuzey sanatındaki bu değişim diğer Avrupa ülkelerinde de kendisini göstererek resim sanatındaki mimari öğelerin yayılmasını sağlamıştır. 19. yüzyılda, Sanayi Devrimi'nin sosyal etkileriyle şehirler yaşamın merkezi olarak sanatçıların ilgi odağı haline gelmiştir. 20. yüzyılın modern akımları, mimari öğeleri gerçekçi betimlemeye ek olarak soyut ve geometrik formlarla da yorumlamışlardır.

Bu çalışmada sanatta mimari unsurların zaman içindeki dönüşümü incelenmiştir. Kullanılan yöntemler ikonografik ve biçimsel analizdir. Sanat tarihindeki ana üsluplar ve sosyal bağlamlar dikkate alınmış ve örnek eserler üzerinden analiz edilmiştir. Bu, dönemsel karşılaştırmalı analiz yöntemi ile yapılmıştır.

Bu bağlamda, tarih öncesi çağlara ait resimlerden Orta Çağ minyatürlerine, Rönesans ressamlarından dönem sanatçılarına, 17. yüzyıl Hollanda peyzaj ressamlarından 20. yüzyıl Bauhaus ve Kübist akımlarına kadar birçok döneme ait özgün eser incelenmiştir. Kaynak olarak sanat tarihi literatürü ve ilgili akademik yayınlardan yararlanılmıştır.

Sonuç olarak, resim sanatındaki mimari unsurların betimlenmesindeki eğilimin tarihsel süreçteki aşamaları incelenmiş ve sürekliliğin günümüze kadar izlendiği gözlenmiştir.

Anahtar Kelimeler

Sanat, Sanat Tarihi, Mimari Tasvir

The Process of Depiction of Architectural Elements in the Art of Painting: From Prehistory to the Present

Dr. Nilüfer Özakçaoğlu Aydın

Amasya National Education Directorate Suluova Gazi Middle School

ORCID: 0000-0001-7320-5953 **E-Posta:** mailnilufer@gmail.com

Öğr. Gör. Dr. (Lect. Dr.) Ömer Aydın

Amasya University Vocational School of Design Graphic Program

ORCID: 0000-0002-3624-5515 **E-Posta:** omeraydinsu@gmail.com

Abstract

The depiction orientation of human will has transformed from prehistoric times to the present, depending on the individual's desire to perceive the physical environment in which they are located and to depict this environment in visual or symbolic forms. In this context, the development of architectural element depictions in painting has continued its existence with different applications until today. Architecture, which is the basic element in prehistoric depictions, took place as a symbolic background in religious narratives in the Middle Ages. It came to the fore with social changes in the 14th century, and became a part of the narrative in the 15th century. Perspective and individualization in the Renaissance provided the development of visual representation. During this period, architectural elements were observed in detail and a realistic style was adopted. The art market, which developed with the increase in prosperity in the Netherlands in the 17th century, allowed architectural depictions to stand out as an independent genre. This change in Northern art also manifested itself in other European countries and ensured the spread of architectural elements in painting. In the 19th century, with the social effects of the Industrial Revolution, cities became the center of attention of artists as the center of life. Modern movements of the 20th century interpreted architectural elements with abstract and geometric forms in addition to realistic depictions.

This study examines the transformation of architectural elements in art over time. The methods used are iconographic and formal analysis. The main styles and social contexts in art history were taken into consideration and analyzed through sample works. This was done with the periodic comparative analysis method.

In this context, original works from many periods were examined, from prehistoric paintings to medieval miniatures, from Renaissance painters to period artists, from 17th century Dutch landscape painters to 20th century Bauhaus and Cubist movements. Art history literature and relevant academic publications were used as sources. As a result, the stages of the tendency in the depiction of architectural elements in painting were examined in the historical process and it was observed that the continuity was observed until today.

Keywords

Art, Art History, Architectural Depiction

Sandro Botticelli'nin Primavera Eserinde Merkür Tasfirinin Geometrik Analizi: Özel Dik Üçgenlerin Kullanımı Üzerine Bir İnceleme

Elif Nur Kaya

Körfez Bilim ve Sanat Merkezi (Körfez BİLSEM)

ORCID: -

E-Posta: nurcihankaya41@gmail.com

Ecrin Ece Kolay

Körfez Bilim ve Sanat Merkezi (Körfez BİLSEM)

ORCID: -

E-Posta: behiceozmenkolay@gmail.com

Mustafa Poslu

Körfez Bilim ve Sanat Merkezi (Körfez BİLSEM)

ORCID: -

E-Posta: mustafaposlu.314@gmail.com

Özet

Bu çalışma, İtalyan Rönesans ressamı Sandro Botticelli'nin Primavera eserindeki Merkür çiziminde geometrik düzenlemelerin kullanılıp kullanılmadığını araştırmayı amaçlamaktadır. Araştırmada, resimdeki yapısal doğrultular belirlenerek, bu doğrultular arasında oluşan açılar ölçülmüş ve üçgensel ilişkiler analiz edilmiştir. İncelemeler, göz bebekleri hizasında çizilen doğru, çene hizasında çizilen doğru, burun hizasında çizilen doğru, kol doğrultularından çizilen doğrular ve boyun kasları doğrultusundan çizilen doğrular üzerinden gerçekleştirilmiştir.

Çalışmada, göz bebekleri doğrultusundaki doğru ile çene hizasında çizilen doğrunun oluşturduğu açının $36,8^\circ$ olduğu bulunmuştur. Aynı şekilde, çene hizası ile burun hizasında çizilen doğru arasındaki açının da $36,8^\circ$ olduğu tespit edilmiştir. Bu bulgular, gözler, çene ve burun doğrultularının oluşturduğu üçgenin ikizkenar olduğunu ortaya koymuştur. Ayrıca, çene doğrultusundaki kenara çizilen kenarortay ile bu üçgenin iki adet özel dik üçgene bölündüğü görülmüştür. İncelenen dik üçgenler, kenar uzunlukları doğal sayı olan ve Pisagor bağıntısını sağlayan 3-4-5 özel dik üçgenlerdir. Üstelik boyun kası çizimlerinde de $36,8^\circ$ 'lik açının tekrar ettiği saptanmıştır. Bunun yanı sıra, figürde kolların doğrultusunda çizilen doğruların, göz bebekleri hizasındaki doğruya paralel olduğu ve bu paralellikler sayesinde Merkür figüründe birden çok 3-4-5 özel dik üçgenin oluşturulduğu görülmüştür. Çene, burun ve gözler arasında oluşturulan ikizkenar üçgende, kenarortayın çizimiyle oluşan iki özel üçgenin, figürdeki vücut hizası doğrultusuna paralel olduğu da belirlenmiştir.

Elde edilen bulgular, Primavera eserinde yer alan Merkür çiziminde tesadüfi değil, belirli geometrik oranlar ve özel dik üçgenlerin kullanıldığını göstermektedir. Bu sonuçlar, Rönesans sanatında ideal oran ve matematiksel düzen arayışının önemli bir yansıması olarak değerlendirilebilir. Özellikle 3-4-5 özel dik üçgeninin sistematik bir biçimde figürün farklı bölümlerine yerleştirilmesi, sanatçının matematiksel estetik anlayışını açıkça ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler

Botticelli, Primavera, Rönesans, Pisagor, Matematik, Geometri

A Geometric Analysis of Mercury's Depiction in Botticelli's Primavera: Reflections of Pythagorean Mathematics in Renaissance Art

Elif Nur Kaya

Körfez Science and Art Center (Körfez BİLSEM)

ORCID: -

E-Posta: nurcihankaya41@gmail.com

Ecrin Ece Kolay

Körfez Science and Art Center (Körfez BİLSEM)

ORCID: -

E-Posta: behiceozmenkolay@gmail.com

Mustafa Poslu

Körfez Science and Art Center (Körfez BİLSEM)

ORCID: -

E-Posta: mustafaposlu.314@gmail.com

Abstract

This study investigates the presence of geometric structuring in the depiction of Mercury in Sandro Botticelli's Primavera, a key work of the Italian Renaissance.

The research involved identifying structural alignments within the figure and measuring the angles between lines drawn through the pupils, chin, nose, arms, and neck muscles. The analysis revealed that the angle between the line through the pupils and the chin line, as well as the angle between the chin line and the nose line, was consistently 36.8° , forming an isosceles triangle. A median drawn to the side at the chin divided this triangle into two special right triangles, corresponding to the 3-4-5 Pythagorean triangle, where all side lengths are natural numbers satisfying the Pythagorean theorem. This 36.8° angle was also identified in the depiction of the neck muscles. Additionally, lines drawn along the arms were found to be parallel to the line through the pupils, resulting in the formation of multiple 3-4-5 right triangles throughout the Mercury figure. It was further observed that the median dividing the isosceles triangle was aligned parallel to the body posture of Mercury.

The findings demonstrate that Botticelli deliberately employed geometric proportions and special right triangles in the composition of Mercury. This supports the notion that Renaissance artists pursued mathematical order and ideal proportions to enhance the aesthetic and symbolic meaning of their works.

Keywords

Botticelli, Primavera, Renaissance, Pythagoras, Mathematics, Geometry

Görünmeyi Görünür Kılmak: Psiko-plastik Sahne Anlayışının Doğuşu

Arş. Gör. (Assist.) Dicle Yılmaz

Maltepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sahne Sanatları Bölümü

ORCID: 0009-0009-7542-6237 E-Posta: dicleyilmaz@maltepe.edu.tr

Özet

20. yüzyılın başından itibaren sahne sanatları, yalnızca fiziksel mekânın değil, duyguların ve atmosferin de sahneye taşındığı yeni bir estetik anlayışa yönelmiştir. Bu değişim, sahne tasarımının sabit bir dekor yaratmaktan öte, seyircinin iç dünyasına seslenen yaşayan bir deneyime dönüşmesine zemin hazırlamıştır. Bu bağlamda doğan psiko-plastik mekân kavramı, mekânı sabit bir nesne olmaktan çıkararak duygusal ve psikolojik katmanlar taşıyan bir forma büründürmüştür.

Bu anlayışın temelini, Adolphe Appia'nın ışık ve mekân ilişkisine getirdiği devrimci yorumlar ve Edward Gordon Craig'in sahneyi soyutlamaya yönelik arayışları oluşturmuştur. Her iki sanatçı da sahne mekânını yalnızca dekoratif bir unsur olarak değil, dramatik anlatının aktif bir bileşeni olarak değerlendirmiştir.

Psiko-plastik mekân, seyirciyle daha doğrudan bir duygusal bağ kurmayı hedeflemiş ve böylece sahne deneyimini dönüştürmüştür. Bu yaklaşım, ilerleyen yıllarda Josef Svoboda gibi tasarımcıların çalışmalarında olgunlaşarak, günümüzün dijital ve deneyimsel sahne anlayışlarına da ilham kaynağı olmuştur.

Bu çalışmada, psiko-plastik mekân kavramının tarihsel gelişimi, etkili öncüler ve modern sahne tasarımına yansımaları değerlendirilecektir.

Anahtar Kelimeler

Psiko-Plastik Mekan, Sahne Tasarımı, Seyirci Deneyimi, Josef Svoboda, Edward Gordon Craig, Adolphe Appia

Making the Invisible Visible: The Emergence of the Psycho-plastic Stage Concept

Arş. Gör. (Assist.) Dicle Yılmaz

Maltepe University Department of Performing Arts, Faculty of Fine Arts

ORCID: 0009-0009-7542-6237 **E-Posta:** dicleyilmaz@maltepe.edu.tr

Abstract

Since the early 20th century, performing arts have shifted towards a new aesthetic approach that brings not only physical space but also emotions and atmosphere onto the stage. This transformation paved the way for stage design to evolve from creating static decor to crafting living experiences that resonate with the audience's inner world. In this context, the concept of psycho-plastic space emerged, redefining the stage as a form imbued with emotional and psychological layers rather than a fixed physical structure.

The foundations of this concept were laid by the revolutionary ideas of Adolphe Appia, who emphasized the relationship between light and space, and Edward Gordon Craig, who pursued abstraction and symbolism in stage design. Both artists treated the stage not merely as a decorative element, but as an active and dynamic component of dramatic storytelling.

Psycho-plastic space aimed to establish a direct emotional connection with the audience, fundamentally transforming the theatrical experience. In subsequent years, this approach was developed further through the works of designers such as Josef Svoboda, inspiring today's digital and experiential stage designs.

This study will examine the historical development of the psycho-plastic space concept, the contributions of its pioneers, and its reflections on modern stage design.

Keywords

Psycho-Plastic Space, Stage Design, Audience Experience, Josef Svoboda, Edward Gordon Craig, Adolphe Appia

Türkiye’de Tıbbi ve Medikal İllüstrasyon Eğitimi: Gelişmeler, Zorluklar ve Fırsatlar

Kübra Kolluoğlu

Dokuz Eylül Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü Resim İş Öğretmenliği Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0008-4682-1097 **E-Posta:** kubra.kolluoglu@ogr.deu.edu.tr

Özet

İllüstrasyon (Resimleme) kitaplarda veya yazılı metinlerde açıklayıcı ya da süsleyici amaçlarla yer alan görsellere verilen isimdir. İllüstrasyonlar metni yalnızca görsel olarak zenginleştirmekle kalmaz, aynı zamanda okuyucunun metni daha iyi anlamasına ve akılda tutmasına da yardımcı olur. İllüstrasyon, Latince “lustrate” kelimesinden türemiştir ve “anlaşılır hale getirmek” anlamına gelir. Bu yönüyle illüstrasyon metne yeni bir yorum katar ve anlamını pekiştirir.

İnsanlık tarihi boyunca hikayeler anlatmak için görsel çizgisel anlatılar kullanmıştır. En eski resimler mağara duvarlarında resmedildiği görüldüğü, orta çağda resimler el yazmaları, tören kaplarında, evlerini süslemişlerdir. İllüstrasyon mesleği 1800’lerin başında tam anlamıyla meslek olarak kabul edildi. 1800’li yıllarda Amerikan Anlatı illüstratörleri gravürlü veya kazınmış baskıların satışıyla uğraşmışlardır. Günümüzdeki illüstrasyon teknolojik gelişmelere bağlı olarak grafik tabletler, dijital kalem ve yazılımlar gibi değişiklikler yaşandığı ve bunun sonucunda dijital sanat eserlerin yaratım süreci kolaylaştırdığı düşünülür. Sosyal medya ve online platformlar sayesinde Türkiye’de illüstratör sanatçıları eserlerini geniş kitlelere ulaştırılıyor.

İllüstrasyon (resimleme) eğitim sürecinin temel unsurlardan biridir. Karmaşık bilgilerin anlaşılabilir ve akılda kalıcı bir şekilde sunulmasını sağlandığını, bilgilerin görselleştirildiği ve ayrıca kullanılan kaynakların kullanım kolaylığı yönünden kaynak kullanımı motivasyonu arttırabilir. Fakat Üniversitelerde verilen illüstrasyon eğitimin yetersizliği, kaynakların yetersiz olması, Türkiye’de illüstrasyon dalında daha yeni yeni önem kazanması gibi nedenlerden dolayı illüstrasyonun bazı dallarında çok gelişmemektedir. İllüstrasyon eğitiminde kullanılan bazı ekipmanlar ve yazılımların maliyetli olmasından dolayı illüstrasyon eğitime sınırlandırıldığı görülmüştür. Özellikle de Tıbbi ve Medikal illüstrasyon dalında bir eğitim alanının yeterli olmaması, medikal ve tıbbi illüstrasyonların yetersizliğine sebep olmaktadır. Tıbbi ve medikal illüstrasyonların tıbbi bilgilerin görsel olarak aktarılmasında büyük öneme sahip olduğunu görüyoruz. Ancak bu alanda yeterli eğitim olanakların bulunmaması, kaliteli ve profesyonel tıbbi illüstratörlerin yetişmesini zorlaştırmaktadır. Bu nedenle Türkiye’de Tıbbi ve Medikal illüstrasyon eğitimin geliştirilmesi, uzman eğitmenlerin yetiştirilmesi, öğrencilerin ve sağlık profesyonelleri karmaşık tıbbi konuları daha iyi anlamak ve anlatmak için bu görsellere ihtiyaç duyulabilir.

Bu araştırmada nitel araştırma desenlerinden doküman/metin analizi deseninden faydalanılmıştır. Dokümanlara erişim kitap kaynakları ve Google Scholar veri tabanı kullanılarak sağlanmıştır. Türkiye’de tıbbi ve medikal illüstrasyon eğitimi, illüstrasyon ve medikal illüstrasyon gibi başlıklar incelenmiştir.

Anahtar Kelimeler

İllüstrasyon, Grafik, Türkiye’de İllüstrasyon Eğitimi, Tıbbi Ve Medikal İllüstrasyon.

Medical and Medical Illustration Education in Türkiye: Developments, Challenges and Opportunities

Kübra Kolluoğlu

Dokuz Eylül University Institute of Educational Sciences Art and Craft Teaching Master's Program

ORCID: 0009-0008-4682-1097 **E-Posta:** kubra.kolluoglu@ogr.deu.edu.tr

Abstract

Illustration refers to images used in books or written texts for explanatory or decorative purposes. Illustrations not only visually enrich the text but also help the reader understand and retain the content more effectively. The term “illustration” originates from the Latin word “lustrate,” meaning “to make clear.” In this sense, illustrations provide new interpretations to texts and reinforce their meaning.

Throughout human history, visual narrative techniques have been used to tell stories. The earliest paintings were depicted on cave walls, while in the Middle Ages, illustrations adorned manuscripts, ceremonial objects, and home decorations. The illustration profession became officially recognized in the early 1800s. During the 19th century, American narrative illustrators focused on selling engravings and etched prints. Today, technological advancements such as graphic tablets, digital pens, and design software have facilitated the creative process of digital artworks. Furthermore, social media and online platforms enable illustrators in Türkiye to reach wider audiences.

Illustration is a fundamental element of education, helping to present complex information in a more understandable and memorable way. The visualization of data also improves accessibility and motivation in academic settings. However, illustration education at universities remains insufficient due to limited resources, the relatively recent recognition of the field in Türkiye, and the high costs associated with equipment and software. These challenges restrict the development of certain branches of illustration. Medical and scientific illustration education, in particular, lacks adequate institutional support, resulting in a shortage of high-quality professionals in this field.

Medical and scientific illustrations play a critical role in visually communicating medical knowledge. However, due to limited educational opportunities, it is difficult to train skilled and professional medical illustrators. To address this issue, Türkiye needs to improve medical and scientific illustration education, train expert educators, and provide students and healthcare professionals with visual tools to better understand and communicate complex medical concepts.

This study adopts a document/text analysis approach, a qualitative research method. The materials were accessed through book sources and the Google Scholar database, examining topics such as medical illustration education in Türkiye, illustration, and the role of medical illustration in healthcare settings.

Keywords

Illustration, Graphics, Illustration Education in Türkiye, Medical and Scientific Illustration

Performans Mekânlarının Algısında ve Bağlamında Değişen Dinamikler

Arş. Gör. (Assist.) Gülhis Duygun

Kocaeli Üniversitesi Mimarlık ve Tasarım Fakültesi Mimarlık Bölümü Doktora Programı

ORCID: 0000-0002-1448-4937 **E-Posta:** gulhisduygun@gmail.com

Arş. Gör. (Assist.) Orhun İnce

Yıldız Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü Doktora Programı

ORCID: 0000-0002-8527-9594 **E-Posta:** orhunince20@gmail.com

Özet

İnsanın çevresini kuşatan nesneleri örgütleme çabası yeryüzü ile kurduğu ilişkinin en belirgin izi olarak ortaya çıkmaktadır. Tarih boyunca insan, hem düşünsel hem de fiziksel gelişimini sürdürürken oluşturduğu izi de bu doğrultuda dönüştürmektedir. Bu sürecin en somut çıktısı ise mekansal üretim olmaktadır. Mekanın kalıcılığını arzulayan insanın, bu arzuyu destekleyen teknolojiler geliştirmesi, bu eğilimin önemli göstergeleri arasında yer almaktadır. Ancak 21. yüzyıla gelindiğinde, kalıcılık arzusuna karşılık, geçici olanın da mekâna ve yaşantıya etkisi giderek daha görünür hale gelirken, yeni bir kırılma noktası da oluşturmaktadır. Artık mimarlık ve planlama, yalnızca kalıcı yapılar üretmekle sınırlı kalmayıp, çağın hız ve devingenliğine yanıt verebilecek, geçici mekansal deneyimleri de tasarlamayı hedeflemektedir. Bu dönüşüm süreci, mekânın bağlamla kurduğu ilişkiyi ve kullanıcıda bıraktığı deneyim ve algı biçimlerini de doğrudan etkilemektedir. Kalıcı mekânlar, aidiyet hissi ve yer ile bütünleşme üzerinden bir deneyim sunarken; geçici mekansal deneyim alanları, zamansızlık ve mekândan bağımsızlıkla daha özgür, deneysel ve yenilikçi etkileşimler geliştirme imkânı yaratmaktadır. özgür, deneysel ve yenilikçi olanın deneyimi ise sanatsal üretimi de dönüştürmektedir. Bu dönüşüm, sanatsal temsilin mekanını ve bu tür mekanların imgesel değerlerini etkilemektedir. Kalıcı ile geçici arasında oluşan bu etkileşim, çağdaş teknolojiler ile yeni deneyim olanakları sunmakta ve birbirine evrilebilen dinamikler üretme potansiyeline sahiptir. Öte yandan bu ilişkilerdeki karşılıklı insanın farklı ölçeklerdeki mekansal algısında bir gerilim üretmektedir. Bu çalışma, kalıcı ve geçici mekân üretim biçimlerinin yer ile kurdukları ilişkileri, performans mekânlarındaki yansımaları üzerinden, örnekler aracılığıyla analiz ederek tartışmayı ve bu gerilimin günümüzdeki anlamını irdelemeyi amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler

Geçicilik, Kalıcılık, Mekânsal Algı, Bağlam, Performans Mekânları

Changing Dynamics in the Perception and Context of Performance Spaces

Arş. Gör. (Assist.) Gülhis Duygun

Kocaeli University Faculty of Architecture and Design Architecture Department PhD Program

ORCID: 0000-0002-1448-4937 **E-Posta:** gulhisduygun@gmail.com

Arş. Gör. (Assist.) Orhun İnce

Yildiz Technical University, Faculty of Architecture, Department of Architecture, PhD Program

ORCID: 0000-0002-8527-9594 **E-Posta:** orhunince20@gmail.com

Abstract

The human effort to organize the objects surrounding their environment emerges as the most distinctive trace of their relationship with the earth. Throughout history, while advancing intellectually and physically, humans have simultaneously transformed this trace in alignment with their evolving development. The most tangible outcome of this process has been spatial production. The human desire for the permanence of space, and the development of technologies to support this aspiration, are among the key indicators of this tendency. However, by the 21st century, alongside the enduring pursuit of permanence, the influence of the temporary on space and daily life has become increasingly visible, marking a new rupture. Architecture and urban planning today aim not only to create permanent structures but also to design temporary spatial experiences that respond to the speed and dynamism of the contemporary era. This process of transformation directly affects the relationship between space and context, as well as the modes of experience and perception it generates for users. While permanent spaces offer experiences rooted in a sense of belonging and integration with place, temporary spatial environments allow for more liberated, experimental, and innovative interactions through their detachment from time and location. The experience fostered by this freedom, experimentation, and innovation also transforms artistic production. This evolution influences the spatial representations of art and reshapes the symbolic values associated with such spaces. The interplay between permanence and temporariness, enabled by contemporary technologies, provides new experiential possibilities and produces dynamics that are capable of evolving into one another. Conversely, the tensions emerging from this interaction generate a sense of spatial conflict across different scales of human perception. This study aims to analyze and discuss the relationship between permanence and temporariness through the reflections observed in performance spaces, examining specific examples to explore the contemporary significance of this tension.

Keywords

Temporality, Permanence, Spatial Perception, Context, Performance Spaces

Tiyatroda Teknoloji Kullanımının Anlatıya Olan Dönüştürücü Etkisi

Ali Küçük

Haliç Üniversitesi Lisansüstü Bilimler Enstitüsü Tiyatro Bölümü

ORCID: 0009-0003-4022-4631 **E-Posta:** alikucuk707@gmail.com

Özet

Tiyatro sanatı, zaman içinde teknolojik gelişmelerin etkisiyle önemli dönüşümler geçirmiştir. Geleneksel sahne unsurlarının yanı sıra, aydınlatma, ses efektleri ve görsel projeksiyon gibi teknolojik unsurların kullanımıyla tiyatro deneyimi zenginleştirilmiş ve yeni anlatım biçimleri kazanmıştır.

Bu çalışmada, tiyatrodaki teknoloji kullanımının anlatı üzerindeki etkileri değerlendirilmiştir. Bu amaçla, Antik dönemden başlayarak tiyatrodaki teknolojinin tarihsel gelişimi; özellikle aydınlatma teknikleri ve mekanik sahne düzenlemeleri üzerinden incelenmiştir. Ardından dijital teknolojilerin sahne sanatlarına entegrasyonu ve bu sürecin tiyatro performanslarına olan katkıları tartışılmış, özellikle dijital projeksiyon, artırılmış gerçeklik (AR), karma gerçeklik (MR) ve sanal gerçeklik (VR) gibi yenilikçi teknolojilerin kullanımının sahne anlatısını dönüştürücü etkisi analiz edilmiştir. Çalışmada ayrıca, teknolojinin tiyatro performansı üzerindeki etkileri incelenmiş ve canlı performans ile dijital öğelerin etkileşimleri, seyirci-oyuncu ilişkisi üzerindeki değişiklikler ele alınmıştır. Bu bağlamda teknolojinin hikâye anlatımındaki yenilikçi potansiyeli ve karakter gelişimine olan katkıları detaylandırılarak interaktif tiyatro deneyimlerinin ve dijital platformlar üzerinden tiyatro deneyiminin nasıl evrildiği üzerinde durulmuştur. Son olarak, gelecekte yapay zekâ, robotik teknolojiler ve interaktif çoklu ortam performansları gibi ileri teknolojik araçların tiyatro sanatında nasıl kullanılabileceği ve bu kullanımın tiyatro deneyimini nasıl dönüştürebileceği üzerine öngörüler sunulmuştur.

Anahtar Kelimeler

Tiyatro, Teknoloji, Dijital teknoloji, Anlatı, Seyirci-oyuncu ilişkisi

The Transformative Effect of the Use of Technology on Narrative in Theatre

Ali Küçük

Halic University Postgraduate Education Institute Theatre Programme

ORCID: 0009-0003-4022-4631 **E-Posta:** alikucuk707@gmail.com

Abstract

The art of theatre has undergone significant transformations over time due to technological advancements. Alongside traditional stage elements, the use of technological components such as lighting, sound effects, and visual projections has enriched the theatre experience and introduced new forms of storytelling.

This study evaluates the impact of technology use on narrative in theatre. For this purpose, the historical development of technology in theatre has been examined, starting from the Ancient period, with particular emphasis on the evolution of lighting techniques and mechanical stage arrangements. Subsequently, the integration of digital technologies into performing arts and their contributions to theatre performances have been discussed. Specifically, the transformative effect of innovative technologies such as digital projection, augmented reality (AR), mixed reality (MR), and virtual reality (VR) on stage narratives has been analyzed.

The study also examines the effects of technology on theatre performances, addressing the interactions between live performances and digital elements, as well as changes in the audience-performer relationship. In this context, the innovative potential of technology in storytelling and its contributions to character development have been detailed, and the evolution of interactive theatre experiences and theatre practices through digital platforms has been explored. Finally, predictions have been made regarding how advanced technological tools such as artificial intelligence, robotic technologies, and interactive multimedia performances might be employed in theatre arts in the future, and how such use could transform the theatre experience.

Keywords

Theater, Technology, Digital technology, Narrative, Audience-actor Relationship

Stanislavski'nin “Sihirli Eğer”inden Eric Morris'in “Lütfen Rol Yapmayın” Anlayışına: Oyunculukta “Olma” Haline Psikolojik Yaklaşımlar

Hamdi Malcı

Haliç Üniversitesi Lisansüstü Bilimler Enstitüsü Tiyatro Bölümü

ORCID: 0009-0007-3452-7635 **E-Posta:** hamdi53.hm@gmail.com

Özet

Tiyatro tarihi Antik Yunan'dan günümüze uzanan uzun bir geçmişe sahip olsa da, oyunculuk sanatını metodolojik bir araştırma alanı olarak ele alan ilk önemli figür Konstantin Stanislavski olmuştur. 19. yüzyılın sonunda tiyatro oyunlarını ve topluluklarını inceleyen Stanislavski, oyunculuk mesleğine dair sistematik ve bilimsel bir yaklaşım eksikliği olduğunu fark etmiş, bu eksikliği gidermek için tekrarlanabilir ve aktarılabilir bir oyunculuk yöntemi geliştirmiştir. Kendi sanat yolculuğu içinde psikolojik temelli çalışmalardan fiziksel eylem temelli uygulamalara uzanan farklı dönemler geçirmiştir. Stanislavski'nin öğrencilerinden Lee Strasberg ise, onun özellikle erken dönem psikolojik çalışmaları üzerine yoğunlaşarak Amerika'da Actor's Studio'nun kuruluşuna öncülük etmiş ve böylece Stanislavski'nin yaklaşımını yeni bir bağlama taşımıştır.

Amerikan sahne sanatlarında psikolojik temelli oyunculuk teknikleri gelişirken, Lee Strasberg'in öğrencilerinden Eric Morris de bu çizgiyi ilerleterek otuza yakın oyunculuk yaklaşımı geliştirmiştir. Morris, özellikle “oyunculukta olma hali”ni merkeze alan psikolojik yaklaşımlarıyla tanınmış, “Lütfen Rol Yapmayın” ilkesi doğrultusunda, oyuncunun sahiciliğini ve içsel mevcudiyetini ön planda tutmuştur. Bugün Morris tekniği, ülkemizdeki bazı özel kurumlarda ve oyunculuk okullarında hem adaylara hem profesyonellere aktarılmaktadır.

Bu çalışmada, Stanislavski'den Eric Morris'e uzanan süreçte oyunculukta “olma hali”nin nasıl şekillendiği ve psikolojik yaklaşımın bu alandaki etkileri ele alınmaktadır. Her ne kadar Stanislavski, kariyerinin ilerleyen dönemlerinde “başka biri olma” halini araştırmış olsa da, hem onun hem de Morris'in yöntemleri oyuncunun sahnedeki varoluşsal mevcudiyetine farklı yollarla katkıda bulunmaya devam etmektedir. Bu doğrultuda çalışma, oyunculuk sanatında “olma hali” kavrayışının tarihsel ve psikolojik evrimine ışık tutmayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler

Stanislavski, Eric Morris, Mevcudiyet, Psikoloji, Olma Hali

From Stanislavski’s “Magic If” to Eric Morris’s “Please Do Not Act” Approach: Psychological Perspectives on the State of “Being” in Acting

Hamdi Malci

Halic University Postgraduate Education Institution

ORCID: 0009-0007-3452-7635 **E-Posta:** hamdi53.hm@gmail.com

Abstract

Although the history of theatre spans from Ancient Greece to the present day, the first significant figure to approach the art of acting as a methodological field of study was Konstantin Stanislavski. At the end of the 19th century, Stanislavski, who examined theatre plays and ensembles, noticed a lack of systematic and scientific approaches to the acting profession. To address this gap, he developed a repeatable and transferable acting method. Throughout his artistic journey, he experienced different periods, ranging from psychologically based work to practices grounded in physical action. One of Stanislavski’s students, Lee Strasberg, focused particularly on his early psychological work and led the founding of the Actor’s Studio in America, thereby bringing Stanislavski’s approach into a new context. As psychologically oriented acting techniques evolved in American performing arts, one of Strasberg’s students, Eric Morris, further advanced this line of thinking by developing nearly thirty distinct acting approaches. Morris became especially known for his psychologically centered methods that emphasize the “state of being” in acting. In line with his principle “Please Don’t Act,” he prioritized the actor’s authenticity and inner presence. Today, the Morris technique is taught to both aspiring and professional actors in some private institutions and acting schools in Turkey.

This study explores how the “state of being” in acting has evolved from Stanislavski to Eric Morris, and examines the impact of psychological approaches on the field. Although Stanislavski, in the later stages of his career, explored the concept of “becoming someone else,” both his and Morris’s methods continue to contribute to the actor’s existential presence on stage in different ways. In this context, the study aims to shed light on the historical and psychological evolution of the concept of “being” in the art of acting.

Keywords

Stanislavski, Eric Morris, Presence, Psychology, State of Being

Takı Tasarımında “Altın”: Kültürel Pratikler ve Sürdürülebilirlik Perspektifi

Arş. Gör. (Assist.) Bengü Dağlı

Doğuş Üniversitesi Sanat ve Tasarım Fakültesi Endüstriyel Tasarım Bölümü

ORCID: 0000-0003-1803-8309 E-Posta: bdagli@dogus.edu.tr

Özet

Bu çalışma, hem teknik hem de anlamsal olarak altının, Türk kültüründeki geleneksel kullanım amaçlarını ve takı tasarımı bağlamında sürdürülen zanaat pratiklerini, sürdürülebilirlik ve döngüsellik kavramları çerçevesinde değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Altının malzeme olarak fiziksel özellikleri (yüksek dayanıklılığı, kolaylıkla geri dönüştürülebilmesi ve değerini kaybetmeksizin tekrar işlenebilir olması) altına sürdürülebilir bir malzeme potansiyeli kazandırmaktadır. Ayrıca altının, kuşaktan kuşağa aktarılabilen, uzun ömürlü bir kullanım nesnesi olarak toplumsal ve kültürel değer taşıması, sürdürülebilirlik potansiyelini kültürel açıdan da desteklemektedir.

Çalışma kapsamında yürütülen nitel görüşmeler aracılığıyla, fiziksel ve kültürel özelliklerin takı tasarımı sürecine nasıl yansıdığı analiz edilmeye çalışılmıştır. Görüşmelerde katılımcıların (zanaatkarların) üretim pratiği içinde “sürdürülebilirlik” kavramını bilmediklerini, ancak geleneksel zanaatkarlıkta yerleşik olan bazı uygulamaların sürdürülebilirlik ilkeleriyle örtüştüğü tespit edilmiştir. Özellikle malzeme israfından kaçınma, geri kazanım süreçleri ve kalıcı kullanım hedefi gibi alışkanlıklar ve uygulamalar açık bir farkındalık olmaksızın ve bir nevi bilinçsiz şekilde sürdürülebilirlik ilkelerini barındırmaktadır.

Çalışma sonucunda, altının takı tasarımında yalnızca ekonomik değer taşıyan estetik bir malzeme olmadığı; aynı zamanda sürdürülebilir üretim pratiklerini içinde barındıran kültürel bir araç olarak da değerlendirilebileceğini ileri sürmektedir. Tasarımcı, üretici ve zanaatkarların “sürdürülebilirlik” bağlamında destekleyici çalışmaların merkezinde rol oynayacaklarına dair gelecekteki çalışma ve araştırma önerilerine yer verilmiştir.

Anahtar Kelimeler

Geleneksel El Sanatları, Takı Tasarımı, Altın, Kültürel Sürdürülebilirlik, Sürdürülebilir Tasarım, Döngüsel Malzeme Kullanımı

Gold in Jewelry Design: Cultural Practices and a Sustainability Perspective

Arş. Gör. (Assist.) Bengü Dağlı

Doğuş University Department of Industrial Design, Faculty of Art and Design

ORCID: 0000-0003-1803-8309 **E-Posta:** bdagli@dogus.edu.tr

Abstract

This study aims to evaluate the traditional uses of gold in Turkish culture and the craft practices sustained in the context of jewellery design through the lens of sustainability and circularity. The physical properties of gold, its high durability, ease of recyclability, and ability to be reworked without loss of value, grant it a strong potential as a sustainable material. Furthermore, gold's association with long-term use and its role as an intergenerationally transferred asset culturally reinforce this potential.

Through qualitative interviews conducted within the scope of the study, an analysis was made of how these physical and cultural features are reflected in the jewellery design process. The findings indicate that while the participants (craftspeople) are unfamiliar with the explicit concept of “sustainability,” certain practices rooted in traditional craftsmanship inherently align with sustainability principles. Notably, habits and practices such as avoiding material waste, engaging in recovery processes, and aiming for longevity in use appear to be tacitly embedded within their workflows without explicit awareness.

As a result of the study, it is suggested that gold in jewelry design should not be regarded solely as an aesthetically valuable material with economic significance, but also as a cultural medium that inherently supports sustainable production practices. The study emphasizes that designers, producers, and artisans are likely to play a central role in future studies and initiatives aimed at promoting sustainability.

Keywords

Traditional Crafts, Jewellery Design, Gold, Cultural Sustainability, Sustainable Design, Circular Material Use

Azerbaycan’da Şur, Türkiye’de Kürdî Olarak Adlandırılan Makamlarda İki Eser Üzerinden Makamsal Yapılarının Karşılaştırması

Leyla Bayramzade

Sakarya Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Müzik Bilimleri Doktora Programı

ORCID: 0009-0008-2903-1800 **E-Posta:** baleyla@gmail.com

Özet

Azerbaycan’da Şur olarak sevilen ve icra edilen makam (mugam) Türkiye’de kürdî makamı olarak adlandırılmaktadır. Mugam sanatı Azerbaycan müziğinin ayrılmaz parçasıdır. Geleneksellik, edebiyat ve birçok kıymetli unsurları kendinde birleştiren bu sanatın geçmişi eskiye dayanmaktadır. Azerbaycan halk müziğinin esasını oluşturan yedi mugamdan biri de Şur mugamıdır. Rast mugamından sonra ikinci esas mugam olan Şur mugamı, büyük hacimli mugamlar sırasındadır. Azerbaycanlı besteci Fikret Emirov Şur mugamını senfonik mugam haline getirmiş ve bu eser büyük rağbet görmüştür. Şur mugamında birçok halk mahnıları ve halk dansları da mevcuttur. Kürdî makamı Türk müziğinde temel ve icrası kolay aynı zamanda diğer makamlar gibi değişime uğradığı söylenen makamlardandır. Bu makam Azerbaycan mugam müziğinde yer alan Şur mugamının makamsal yapısını andırmaktadır. Bu çalışmada her iki makamın makamsal yapısının karşılaştırılması ve bu iki makam arasındaki farklılıklar ve benzerliklerin ortaya konulması adına Azerbaycan ve Türkiye’den aynı makamsal yapıda olan iki eser üzerinden karşılaştırma yapılmıştır. Bu araştırmada nitel araştırma yöntemlerinden olan betimsel analiz yöntemi kullanılmıştır. Çalışmada Şur mugamında olan “Güle güle” ve Kürdî makamında Kars Yöresine ait “Oğlan Adı Bey di Gel” adlı eserlerin karşılaştırılması amaçlanmıştır. Her iki eserin karşılaştırmasında makam yapılarının kullanımı arasındaki farklılık ve benzerlik, seyir özellikleri, usüller, geçki, her iki eserde kullanılan süslemeler gibi özellikler karşılaştırılmış, farklı adlarla bilinen her iki makamın benzer ve farklı yönlerinin olduğu sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler

Azerbaycan Müziği, Mugam, Makam, Şur Mugamı, Kürdî makamı

A Comparison of the Maqam Structures of Two Works in Maqams Called Shur in Azerbaijan and Kurdî in Türkiye

Leyla Bayramzade

Sakarya University Institute of Social Sciences Musicology PhD Program

ORCID: 0009-0008-2903-1800 **E-Posta:** baleyla@gmail.com

Abstract

The makam (mugam), which is popular and performed as Shur in Azerbaijan, is called Kurdî makam in Turkey. The art of mugam is an integral part of Azerbaijani music. This art, which combines tradition, literature and many valuable elements, has a long history. One of the seven mugams that form the basis of Azerbaijani folk music is Shur mugam. Shur mugam, which is the second main mugam after Rast mugam, is among the large volume mugams. Azerbaijani composer Fikret Amirov turned Shur mugam into a symphonic mugam and this work was very popular. There are also many folk songs and folk dances in Shur mugam. Kurdî maqam is one of the basic and easy to perform maqams in Turkish music and at the same time it is said to be subject to changes like other maqams. This maqam resembles the maqam structure of Shur maqam in Azerbaijani mugam music. In this study, in order to compare the makamal structure of both makams and to reveal the differences and similarities between these two makams, a comparison was made on two works from Azerbaijan and Turkey with the same makamal structure. In this study, descriptive analysis method, which is one of the qualitative research methods, was used. In the study, it was aimed to compare the works titled “Güle güle” in Shur mugam and “Oğlan Adı Bey di Gel” belonging to Kars Region in Kurdî makam. In the comparison of both works, features such as the difference and similarity between the use of makam structures, characteristics of the course, usulas, passage, ornaments used in both works were compared, and it was concluded that both makams known under different names have similar and different aspects.

Keywords

Azerbaijan Music, Mugam, Makam, Shur Mugam, Kurdi Makam

Farkın Sınırı: İslam Sanatlarında Sentezin Tikel Olana Etkileri

Dr. Yunus Emre Çelik

Bursa Uludağ Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Geleneksel Türk Sanatları Bölümü

ORCID: 0000-0002-8189-8048 **E-Posta:** yemre.munafi@gmail.com

Özet

Gelişim çerçevesi ve varoluş biçimleri dolayısıyla İslam sanatları olarak adlandırılması daha uygun düşecek olan hat, tezhip, minyatür gibi sanatların güncel ürünleri incelendiğinde hızlı bir evrilmeye tabi olduğu görülmektedir. Bu evrilme, geleneksel tanımları geçişken bir hale getirirken formları ise esnek bir yapıya taşımaktadır. Elbette sanatın kendini güncelleme ve yeni formlar oluşturma gücü yadsınamaz bir gerçektir. Ancak İslam sanatlarındaki bu değişim sürecine dair felsefi düzlemde tanımlayıcı ve sorgulayıcı argümanların geliştirilmesi de önem arz etmektedir. İslam sanatlarındaki yenilik/fark arayışı içerisinde devam eden güncel süreçte, bir noktada kimliğinden kopmaya yüz tutan uygulamalarla bahse konu sanatların sınırlarını belirleyen, mahiyetine dair tanımların esnediğine şahit olunmaktadır. Bu çalışmayla tam da bu noktadan tanımlamaları merkeze alarak İslam sanatlarının güncel uygulamalarında meydana getirilen sentez (resim-hat, resim-minyatür, grafik-hat gibi) eserlerde geçişkenlik ve esnemeleleri araştırarak sanatların özsel oluşlarının sınırları aranmaktadır. Aynı zamanda bu sınırlar aranırken Nietzsche'nin Apollon ve Dionysos kavramları ekseninde fark felsefesinden faydalanılarak düşünsel bir argüman geliştirilmeye gayret edilmektedir. Bu bağlam ise oluşu engelleyen katı tanımlamalar kadar sürekli oluşun sınırsız değişimiyle İslam sanatlarının kimlik kaybını önleme bazında önemli bir eleştiri kabul edilebilir. Böyle bir yaklaşımla İslam sanatlarının bizatihi varoluş biçimlerine dair literatürü güncel verilerle genişleterek, İslam sanatlarının gelecekteki devamlılığına katkı sunmanın önemi üzerinde durulmaktadır. Araştırma, geleneksel kalıplar içinde veya tamamen kalıp dışı uygulamalarda resimselliği-grafikselliği ön plana çıkan -özellikle "yeni tarz, geleneğin geleceği, modern/çağdaş hat" olarak anılan- eserleri temel kavramlar üzerinden inceleyerek klasikle arasındaki bağlantıyı sorgularken farkın sınırı olarak belirtilen alanı araştırmaktadır. İslam sanatlarında teknik ve içerik yönünden meydana gelen esnemelerin, her ne kadar farklılık aramak adına yapılsa da farkın sınırları çizilmediği için esasta sanatların varoluş ve mahiyetlerine dair bir şaibe getirdiği görülmektedir. Bu tür yaklaşımların giderek esasa dayalı bir yapı kazanması ile İslam sanatlarının tikel alanları kaybolarak başka bir sanat içerisinde erime ve hüviyetini kaybetme sorunu doğmaktadır. Bu çerçevede İslam sanatlarına dair klasikle modern arasında dengeyi kuracak tanımlamaların merkeze alındığı düşünsel bir literatürün oluşturulması, farklılığın sınırlarını çizmek adına elzem görünmektedir.

Anahtar Kelimeler

İslam Sanatları, Sentez, Estetik, Sanat Eleştirisi, Apollon, Dionysos

The Limit of Difference: The Effects of Synthesis on the Particular in Islamic Arts

Dr. Yunus Emre Çelik

Bursa Uludağ University Department of Traditional Turkish Arts, Faculty of Fine Arts

ORCID: 0000-0002-8189-8048 **E-Posta:** yemre.munafi@gmail.com

Abstract

Examining the current products of arts such as calligraphy, illumination and miniature, which may more appropriately be termed Islamic arts due to their developmental framework and ways of existence, reveals that they are subject to rapid evolution. This evolution renders traditional definitions transient and forms malleable. The power of art to update itself and create new forms is, of course, an undeniable fact. However, it is also important to develop defining and questioning arguments on a philosophical level regarding this process of change in Islamic arts. In the current process that continues in the search for innovation/difference in Islamic arts, it is witnessed that the definitions of the nature of the arts that determine the boundaries of the arts in question are stretched with the practices that are about to break away from their identity at some point. This study seeks the boundaries of the essence of the arts by investigating the transitivity and stretching in the works of synthesis (such as painting-calligraphy, painting-miniature, graphic-calligraphy) created in the current practices of Islamic arts by centering the definitions from this very point. At the same time, while searching for these limits, an intellectual argument is tried to be developed by utilizing Nietzsche's philosophy of difference on the axis of Apollo and Dionysus concepts. This context can be considered an important criticism on the basis of preventing the loss of identity of Islamic arts with the unlimited change of continuous becoming as well as the rigid definitions that prevent becoming. With such an approach, the importance of contributing to the future continuity of Islamic arts by expanding the literature on the ways of existence of Islamic arts with current data is emphasized. The research examines the works that come to the forefront in terms of pictoriality-graphicity within traditional patterns or in completely out-of-the-form applications -especially those referred to as "new style, the future of tradition, modern/contemporary calligraphy applications- by examining them through basic concepts, questioning the connection between them and the classical, and exploring the area specified as the boundary of difference. It is seen that the stretches in Islamic arts in terms of technique and content, although they are made in the name of seeking difference, bring a doubt about the existence and essence of the arts because the boundaries of difference are not drawn. With such approaches gradually gaining an essentially based structure, the problem of Islamic arts losing their identity and melting into another art by losing their specific areas arises. In this framework, it seems essential to create an intellectual literature centered on definitions that will establish a balance between classical and modern definitions of Islamic arts in order to draw the boundaries of difference.

Keywords

Islamic Arts, Synthesis, Aesthetics, Art Criticism, Apollo, Dionysus

Konutların Yapı Sağlamlığının Tasarımlarıyla İlişkisinin Sorgulanması

Pınar Önal

23 Nisan Bilim Ve Sanat Merkezi

ORCID: 0009-0004-2839-6075 **E-Posta:** pinaronal3031@gmail.com

Özet

Yer kabuğundaki kırılmalar nedeniyle ani olarak ortaya çıkan titreşimlerin dalgalar halinde yayılarak geçtikleri ortamları sarsma olayına deprem denir. Bu afet nedeniyle günümüz kadar birçok yapı yıkılmış çok sayıda insan hayatını kaybetmiştir. Çalışmada konutların tasarımlarının sağlamlıkları ile ilişkisinin sorgulanması amaçlanmıştır. Bu bağlamda bireylerin görüşlerinin tespiti için yöntem olarak nicel araştırma yöntemlerinden anlık tarama araştırması kullanılmıştır. Kocaeli İl Müdürlüğünden gerekli iziler alınmış ve bölgede oturan toplam 106 kişiye projenin konusu hakkında hazırlanan 30 adet anket sorusu yöneltilerek cevaplar analiz edilmiştir. Ulaşılan verilere göre katılımcıların çoğunluğu konut satın alırken maddi imkanların belirleyici faktör olduğunu vurgulamıştır. Katılımcılar konutlarda dış görünümün/tasarımın dikkat çekici ve konut tercihlerinde belirleyici olduğunu belirtmekte ancak yaşadıkları binaların yeterince sağlam olduğunu düşünmediklerini ifade etmişlerdir. Sonuç olarak konut tercihlerinde tasarım belirleyici iken yapı sağlamlığının göz adı edildiği görülmektedir.

Anahtar Kelimeler

Deprem, Konut, Yapı Sağlamlığı, Tasarım

Questioning the Relationship Between the Structural Soundness of Houses and Their Design

Pınar Önal

23 Nisan Science and Art Center

ORCID: 0009-0004-2839-6075 **E-Posta:** pinaronal3031@gmail.com

Abstract

An earthquake is an event in which sudden vibrations caused by fractures in the earth's crust spread in waves and shake the environments they pass through. Due to this disaster, many buildings have collapsed and many people have lost their lives. In this study, it is aimed to question the relationship between the designs of the houses and their robustness. In this context, instant survey research, one of the quantitative research methods, was used as a method to determine the opinions of individuals. Necessary permissions were obtained from Kocaeli Provincial Directorate and a total of 106 people living in the region were asked 30 survey questions about the subject of the project and the answers were analyzed. According to the data obtained, the majority of the participants emphasized that financial means are the determining factor when buying a house. The participants stated that the exterior appearance/design of the houses is striking and determinant in their housing preferences, but they stated that they do not think that the buildings they live in are strong enough. As a result, it is seen that while design is decisive in housing preferences, building durability is ignored.

Keywords

Earthquake, Housing, Building Robustness, Design

İlkokul Öğrencilerinin Resimli Kitap Okuma Tercihlerinin Araştırılması ve Masal Kitabı Tasarımı

Ezel Deniz Ünlü

Gebze 23 Nisan Bilim ve Sanat Merkezi

ORCID: 0009-0005-6854-5642 **E-Posta:** deniz.ezelTR@gmail.com

Özet

Bu araştırmada ilkokul öğrencilerinin resimli kitap okuma tercihlerinin araştırılması ve elde edilen verilerden yararlanarak bir masal kitabı tasarlanması amaçlanmaktadır. Başlangıç olarak BİLSEM Destek sınıfına devam (İlkokul 3.sınıf) 25 öğrenci belirlenmiştir. Öğrencilerin görüşlerini belirlemek için yöntem olarak nicel araştırma yöntemlerinden anlık durum araştırması seçilmiştir. 20 soruluk anket çalışması için Kocaeli İl Müdürlüğünden gerekli izinler alınmıştır. Elde edilen veriler analiz edilerek bu doğrultuda öğrencilerin ilgisini çekecek, renkli, hayal dünyalarına katkı sağlayacak özgün tasarımlı bir hikaye kitabı tasarlanmıştır. Çalışma öğrencilerin kitap okuma alışkanlıklarını desteklemenin yanında çocuk kitabı çizerleri, yayınevleri ve yazarlar için yol gösterici nitelikte olacaktır.

Anahtar Kelimeler

Çocuk Kitabı, Resimli Kitap, Hikaye, İlkokul, Tasarım

Research on Primary School Students' Preferences For Reading Illustrated Books and Design of Storybooks

Ezel Deniz Ünlü

Gebze 23 Nisan Science and Art Center

ORCID: 0009-0005-6854-5642 **E-Posta:** deniz.ezelTR@gmail.com

Abstract

In this research, it is aimed to investigate the preferences of primary school students for reading picture books and to design a story book by using the data obtained. Initially, 25 students attending BİLSEM Support class (Primary School 3rd grade) were determined. In order to determine the opinions of the students, a snapshot case study was selected from quantitative research methods. For the 20-question survey, necessary permissions were obtained from Kocaeli Provincial Directorate. The data obtained were analysed and in this direction, a storybook with an original design that will attract students' attention, colourful and contribute to their imagination was designed. The study will be a guide for children's book illustrators, publishers and writers as well as supporting students' reading habits.

Keywords

Children's Book, Picture Book, Story, Primary School, Design

Sosyal Bilgiler Dersi Hititler Uygarlığı Konusunun Animasyonlu Anlatımının Öğrenme Düzeyine Etkisi

Defne Buket Taşdemir

Gebze 23 Nisan Bilim ve Sanat Merkezi

ORCID: 0009-0004-6824-0083 **E-Posta:** defnebt024@gmail.com

Özet

Hareketlendirme sanatı veya canlandırma sineması olarak tanımlanan animasyon sanatı günümüz insanın yaşamında önemli bir yere sahiptir. Başlangıçta küçük çocukların eğlenmesi ve eğitilmesi için geliştirilen çizgi filmler animasyonun ilk örneklerindendir. İlerleyen yıllarda yetişkinler için de çok sayıda animasyonun üretildiği görülmektedir. Eğitim alanında animasyonlar, eğitici materyal olarak en çok tercih edilen araçlar arasındadır. Bilgiyi somutlaştırmak ve eğlenceli hale getirmek, tekrar etme, mekandan bağımsız çalışma, çok fazla duyu organına hitap etme gibi özelliklerinden dolayı günümüzde sıklıkla eğitim materyali olarak kullanılmaktadır.

Bu doğrultuda çalışmada 5. Sınıf Sosyal Bilgiler Dersi Geçmiş Yolculuk Ünitesi, Hititler Uygarlığı konusunun animasyonlu anlatımının öğrenme düzeyine etkisini belirlemek amaçlanmıştır. Bu amaçla eğitim alanına katkı sağlayacak bir animasyon tasarlanmış ve bu eğitim materyalinin öğrenciler üzerindeki etkisi belirlenmiştir.

Geliştirilen “Hititler” animasyonu öğrencilere izletilmiş ve öğrencilere animasyonda geçen bilgileri içeren anket yöneltilmiştir. Aynı zamanda yapılan memnuniyet anketi ile öğrencilerin animasyonla ilgili görüşleri alınmıştır. Anket sonuçları incelendiğinde öğrencilerin büyük bölümünün animasyonda verilen bilgileri hatırladığı, eğlenerek öğrendikleri, tarih öğrenimini motive ettiği, okul dışı ortamlarda da öğrenme isteği uyandırdığı ve animasyondan memnun kaldıkları sonucuna ulaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler

Animasyon, Hititler, Öğretim, Ortaokul

The Effect of the Animated Expression of the Topic of the Hittite Civilization in the Social Studies Course on the Learning Level

Defne Buket Taşdemir

Gebze 23 Nisan Science and Art Center

ORCID: 0009-0004-6824-0083 **E-Posta:** defnebt024@gmail.com

Abstract

The art of animation, which is defined as the art of animation or animation cinema, has an important place in the lives of today's people. Initially developed for the entertainment and education of young children, cartoons are among the first examples of animation. In the following years, it is seen that many animations have been produced for adults as well. In the field of education, animations are among the most preferred tools as educational materials. They are frequently used as educational materials today due to their features such as concretising and entertaining information, repetition, working independently from space, and appealing to many sensory organs.

In this direction, in this study, it was aimed to determine the effect of animated narration of the 5th Grade Social Studies Lesson, Journey to the Past Unit, Hittite Civilisation subject on the learning level. For this purpose, an animation was designed to contribute to the field of education and the effect of this educational material on students was determined.

The developed 'Hittites' animation was shown to the students and a questionnaire containing the information in the animation was directed to the students. At the same time, the opinions of the students about the animation were taken with the satisfaction questionnaire. When the results of the questionnaire were examined, it was concluded that most of the students remembered the information given in the animation, learnt with fun, motivated history learning, aroused the desire to learn in out-of-school environments and were satisfied with the animation.

Keywords

Animation, Hittit, Teaching, Secondary School

Modernizme Giden Yolda Doğanın Tiyatroda Konumlanışının Örnek Oyunlar Üzerinden İncelenmesi

Arş. Gör. (Assist.) Baturalp Ali Yavuz

Yeni Yüzyıl Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sahne Sanatları Bölümü

ORCID: 0009-0005-9460-3703 **E-Posta:** baturalp1yavuz@gmail.com

Özet

Çalışmada, tiyatrodaki Modernizm için öncü sayılan isimlerden biri olan Henrik Ibsen'in oyunları örnek oyun olarak seçilmiştir. Descartes ile başlayan insan merkezci düşünce yapısının ve Modernite'nin inşasının ve bunlarla birlikte, bilimsel gelişmelerin ışığında köklenen Realizm, 19.yy.ın sonlarına doğru yerini Modernizm'e bırakmıştır. İnsan merkezli düşünce yapısının istilacı yaklaşımı; insanı (Capitolosen'i), doğayı bir meta olarak görmeye itmiştir. Çalışma, bu düşünce yapısının inşa ve gelişim sürecinde doğanın, üç tiyatro akımı içerisinde konumlanan bir yazar tarafından nasıl işlendiğine odaklanmaktadır. Romantizm, Realizm ve Sembolizm içerisine giren oyunlar yazmış olan Henrik Ibsen'i [oyunlar sırasıyla; Brand (1966), Yaban Ördeği (1884), Denizden Gelen Kadın (1888)] oyunları ekseninde inceleyerek doğa metaforunun üç farklı sanatsal akım içerisinde herhangi bir değişim veya dönüşüm gerçekleştirip gerçekleştirmediği incelenmiştir. Bununla birlikte, oyunlarda yer alan doğa metaforlarının, insan merkezli düşünce biçimine ne kadar kurban edilip edilmedikleri çalışmanın paralel bir zeminini oluşturmaktadır. Bütün bu çerçevede doğrultusunda çalışma; ontolojik olarak, doğanın bağımsız varlığının Modernite ile yok edilmeye başlanmasına ve epistemolojik olarak, 21. yüzyılda insan (logos) merkezci düşünce yapısına karşı geliştirilmiş bir strateji olarak eko-dramaturji'ye dayanmaktadır.

Anahtar Kelimeler

Henrik Ibsen, Brand, Yaban Ördeği, Denizden Gelen Kadın, Modernizm, Ekodramaturji

The Examination of the Positioning of Nature in Theatre Through Example Plays on the Path Towards Modernism

Arş. Gör. (Assist.) Baturalp Ali Yavuz

Yeni Yüzyıl University Faculty of Fine Arts Department of Performing Arts

ORCID: 0009-0005-9460-3703 **E-Posta:** baturalp1yavuz@gmail.com

Abstract

In this study, the selected example plays are by Henrik Ibsen, who is considered one of the pioneers of Modernism in theatre. The anthropocentric thought structure initiated by Descartes, along with the construction of Modernity and the rise of Realism shaped by scientific developments, gradually gave way to Modernism towards the end of the 19th century. The invasive approach of anthropocentric thought led to the perception of both humans (the Capitalocene subject) and nature as commodities. This study focuses on how nature was represented by a playwright whose works span three major theatrical movements during this intellectual development process. Henrik Ibsen, who wrote plays within the frameworks of Romanticism, Realism, and Symbolism, is examined through three selected works [Brand (1866), The Wild Duck (1884), and The Lady from the Sea (1888)] to analyze whether the metaphor of nature undergoes any change or transformation across these artistic movements. Furthermore, the study explores to what extent the nature metaphors in these plays are sacrificed to anthropocentric thinking. In this framework, the study is based ontologically on the gradual erasure of nature's independent existence with the rise of Modernity, and epistemologically on ecodramaturgy as a strategy developed against anthropocentric modes of thought in the 21st century.

Keywords

Henrik Ibsen, Brand, The Wild Duck, The Lady from the Sea, Modernism, Ecodramaturgy

Fluxus Akımı ve Marina Abramoviç Performans Sanatının Sınırlarını Zorlamak

Tunay Gözden

Haliç Üniversitesi Haliç Üniversitesi Tiyatro Bölümü Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0005-4561-9987 **E-Posta:** tgtunaygozden@gmail.com

Özet

20. yüzyıl sanatı, geleneksel formları yıkan ve sanatı gündelik yaşamla iç içe geçiren radikal akımlarla şekillenmiştir.

Bu bağlamda ortaya çıkan Fluxus akımı, sanatın yalnızca bir nesne değil, aynı zamanda bir süreç ve deneyim olması gerektiğini savunarak performans sanatının gelişiminde önemli bir rol oynamıştır.

1960'larda George Maciunes'in liderliğinde şekillenen Fluxus akımı müzik, şiir, tiyatro ve görsel sanatları bir araya getiren, sanatçıyı ve izleyiciyi aktif bir parçası haline getiren disiplinler arası bir harekettir.

Bu bildiride, Fluxus'un temel ilkeleri ve sanata bakış açısı açıklandıktan sonra, bu hareketle çağdaş performans sanatının en önemli temsilcilerden biri olan Marina Abramoviç'in sanatı arasındaki ilişki incelenecektir. Abramoviç Fluxus'un sistematik ve gösteriye dayalı sanat anlayışından etkilenmiş ve performanslarında tamamen bir sanat nesnesine dönüşerek bu sanatın sınırlarını zorladı.

Bu bildiri, Abramoviç'in performans sanatındaki radikal duruşunu, Fluxus'un sanat alanındaki yenilikleri bağlamında ele alıyor ve sanatçının nasıl bir miras devraldığını ve bunu nasıl yeniden şekillendirdiğini analiz ediyor.

Anahtar Kelimeler

Marina Abramoviç, Fluxus, Performans Sanatları

Fluxus Movement and Marina Abramovich Pushing the Limits of Performance Art

Tunay Gözden

Haliç University Haliç University Department of Theater Master's Program

ORCID: 0009-0005-4561-9987 **E-Posta:** tgtunaygozden@gmail.com

Abstract

20th century art was shaped by radical movements that destroyed traditional forms and intertwined art with daily life.

The Fluxus movement that emerged in this context played an important role in the development of performance art by arguing that art should not only be an object but also a process and experience.

Fluxus, which took shape under the leadership of George Maciunes in the 1960s, is an interdisciplinary movement that brings together music, poetry, theater and visual arts, making the artist and the audience an active part of it.

In this paper, after explaining the basic principles of Fluxus and its perspective on art, the relationship between this movement and the art of Marina Abramovic, one of the most important representatives of contemporary performance art, will be examined. Abramovic was influenced by Fluxus' systematic and spectacle-based understanding of art and pushed the boundaries of this art by turning it completely into an art object in her performances.

This paper examines Abramovic's radical stance in performance art within the context of Fluxus' innovations in the field of art, and analyses how the artist inherited and reshaped his legacy.

Keywords

Marina Abramovic, Fluxus, Performing Arts

Böcek Türlerinin Sanat Aracılığıyla Tanıtılması / Böceklerin Estetiği

Beren Nehir Altay

Gebze 23 Nisan Bilim ve Sanat Merkezi

ORCID: 0009-0004-3678-9469 **E-Posta:** berennehir07@gmail.com

Nursel Yıldız

Gebze 23 Nisan Bilim ve Sanat Merkezi

ORCID: 0009-0009-8853-1220 **E-Posta:** nursel08331@gmail.com

Özet

Canlıların ortak yaşam alanı olan doğanın döngüsü tüm canlıların bir arada olması ile sağlanır. Bu döngüyü devam ettirmede herkesin bir rolü bulunur. İnsanlar bazı faydalı olan canlıları fark etmede güçlük çekerler ve bunu anlamlandırmada zorlanırlar. Çoğunlukla itici bulunan ve toplum tarafından fazlalık olarak nitelendirilmiş böcekler bu duruma örnek verilebilir. Oysaki böcek familyalarının ekolojik dengeye ve biyoçeşitliliğe olan faydası göz ardı edilmemelidir. Böceklerin faydaları sadece doğadaki dengeyi sağlamakla kalmamakla beraber eski çağlarda kendilerine çeşitli sembolik anlamlar yüklenmiş kaynağı olmuşlardır. Kendilerini ifade etmek için sanat yoluna başvuran insanlar; eserlerinde doğayı kullanırken içindeki canlılardan da esinlenmişlerdir. Böceklerde yüzyıllar boyunca sanatçılar için ilham kaynağı olmuş ve estetik sanat eserlerine dönüşmüştür.

Bu çalışmada insanların genellikle önyargılı yaklaştığı canlılar olan böceklerin biyoçeşitlilik ve ekolojik dengeye katkısını sanat aracılığıyla görünür kılmak, toplumda farkındalık oluşturmak ve böceklerin estetik yönünü sanatsal olarak ifade etmek amaçlanmıştır. Çalışmaya literatür taraması yapılarak başlanmış, sanatçıların eserleri incelenmiştir. Gebze’de yaşayan bireylerin görüşlerini almak için ise anket oluşturulmuş veriler analiz edilmiştir. Araştırmacılar konu ile ilgili üç teknikte sanatsal çalışmalar yapmış ve sergilemiştir. Proje sonunda böceklerin tanınırlığının artması için daha çok içerik üretilmesi sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler

Böcek, Ekolojik Denge, Sanat, Estetik

Introduction of Insect Species Through Art / Aesthetics of Insects

Beren Nehir Altay

Gebze 23 Nisan Science and Art Center

ORCID: 0009-0004-3678-9469 **E-Posta:** berennehir07@gmail.com

Nursel Yıldız

Gebze 23 Nisan Science and Art Center

ORCID: 0009-0009-8853-1220 **E-Posta:** nursel08331@gmail.com

Abstract

The cycle of nature, which is the common habitat of living things, is ensured by the coexistence of all living things. Everyone has a role in maintaining this cycle. People have difficulty in recognising some useful creatures and have difficulty in making sense of this. Insects, which are often found repulsive and characterised as excess by society, can be given as an example. However, the benefits of insect families to ecological balance and biodiversity should not be ignored. The benefits of insects not only ensure the balance in nature, but they have been the source of various symbolic meanings in ancient times. People who resorted to art to express themselves; while using nature in their works, they were also inspired by the creatures in it. Insects have been a source of inspiration for artists for centuries and have turned into aesthetic works of art.

In the project; it is aimed to make the contribution of insects, which are creatures that people generally approach with prejudice, to biodiversity and ecological balance visible through art, to raise awareness in society and to express the aesthetic aspect of insects artistically. The study started with a literature review and the works of artists were analysed. In order to obtain the opinions of individuals living in Gebze, a questionnaire was created and the data were analysed. The researchers made and exhibited artistic works in three techniques related to the subject. At the end of the project, it was concluded that more content should be produced to increase the recognition of insects.

Keywords

Insect, Ecological Balance, Art, Aesthetics

Bağlama İcracılarının Performans Anksiyete Düzeylerinin İncelenmesi: Şanlıurfa İli Örneği

Abdulahap Gürbüz

Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Müzik Ana Bilim Dalı Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0004-2201-8436 **E-Posta:** abdulvahapgrbz@gmail.com

Özet

Bu araştırma, Türk Halk Müziği topluluklarında görev yapan bağlama icracılarının sahne performansları sırasında yaşadıkları performans anksiyetesi düzeylerini incelemek amacıyla gerçekleştirilmiştir. Araştırma nicel tarama modelikapsamında yürütülmüş olup, Şanlıurfa ilinde faaliyet gösteren farklı kurumlardaki 30 bağlama icracısı çalışma grubunu oluşturmaktadır. Veriler, performans anksiyetesi yönelik Likert tipi bir ölçek ve kişisel bilgileri içeren anket formu aracılığıyla toplanmıştır. Çalışmada, performans anksiyetesi düzeylerinin katılımcıların cinsiyet, yaş, eğitim durumu, çalıştıkları kurum türü, kadro statüsü ve sahne deneyimi süresi gibi demografik değişkenlere göre anlamlı biçimde farklılaşmadığı gözlemlenmiştir. Ancak, bağlama icra süresi ile performans anksiyetesi düzeyleri arasında anlamlı bir ilişki bulunmuştur. Ayrıca, performans anksiyetesi ölçeği alt boyutları arasında pozitif yönde anlamlı korelasyonlar tespit edilmiştir. Bu bulgular, bağlama icracılarının müzikal performanslarını etkileyen psikolojik etkenlere dair önemli bir farkındalık sunmakta ve sahne kaygısının yönetimi konusunda müzik eğitimi alanında katkı sağlayabilecek veriler sunmaktadır. Gelecekte yapılacak daha geniş kapsamlı çalışmalar, performans anksiyetesi ile mücadelede farklı stratejilerin geliştirilmesine zemin hazırlayabilir.

Anahtar Kelimeler

Performans anksiyetesi, bağlama, müzik eğitimi, nicel tarama modeli

An Examination of Performance Anxiety Levels Among Bağlama Performers: The Case of Şanlıurfa Province

Abdulahap Gürbüz

Kahramanmaraş Sütçü İmam University Institute of Social Sciences Department of Music Master's Program

ORCID: 0009-0004-2201-8436 **E-Posta:** abdulvahapgrbz@gmail.com

Abstract

This study aims to examine the levels of performance anxiety experienced by bağlama performers during stage performances within Turkish folk music ensembles. The research was conducted using a quantitative survey model, and the study group consisted of 30 bağlama performers working in various institutions in Şanlıurfa, Türkiye. Data were collected through a structured questionnaire, including a Likert-type scale measuring performance anxiety and a demographic information form. The findings revealed that performance anxiety levels did not show significant variation based on demographic variables such as gender, age, education level, type of institution, employment status, or stage experience. However, a meaningful relationship was identified between the number of years playing the bağlama and levels of performance anxiety. In addition, significant positive correlations were found among the sub-dimensions of the performance anxiety scale. These findings provide insight into the psychological factors that influence the musical performances of bağlama players and highlight the importance of addressing stage anxiety in music education. The results suggest that more extensive future research could contribute to developing strategies to manage performance anxiety and support musicians in professional and educational contexts.

Keywords

Performance anxiety, bağlama, music education, quantitative survey model

Benjamin'den Günümüze Çağdaş Sanat Eserlerinde Aura ve İzleyici Etkileşimi

Ömer Sayın

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Resim Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0007-4960-3960 **E-Posta:** sayinart@gmail.com

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Emel Güray

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Temel Eğitim Bölümü

ORCID: 0000-0003-2936-5452 **E-Posta:** emel.guray@kocaeli.edu.tr

Özet

Bu çalışma, Walter Benjamin'in "aura" kavramını çağdaş sanat bağlamında yeniden değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Benjamin'in özgünlük, tekillik ve mekâna bağlılık üzerinden tanımladığı aura deneyimi, dijitalleşmenin ve çoğaltılabilirliğin egemen olduğu günümüzde farklı biçimlerde varlığını sürdürebilmektedir. Daniel Firman, Studio Drift, Adrián Villar Rojas ve Chiharu Shiota gibi günümüz sanatçıları üzerinden, auranın yalnızca eserin fiziksel özellikleriyle değil, aynı zamanda üretildiği bağlam, mekânsal ilişkiler ve izleyiciyle kurduğu etkileşim yoluyla oluştuğu ortaya konmaktadır. Seçilen örnekler aracılığıyla, geçicilik, yerleştirme pratiği, beden-mekân ilişkisi ve duyusal katılım gibi unsurların, sanat eserinin aura niteliğini güncel bağlamda yeniden inşa edebileceği savunulmaktadır. Sonuç olarak, aura kavramının Benjamin'in çerçevesinde geçerliliğini koruduğu ve çağdaş sanat pratiklerinde farklı biçimlerde temsil edildiği ileri sürülmektedir.

Anahtar Kelimeler

Çağdaş Sanat, Aura, Sanat, Mekân, Etkileşim

Aura and Audience Interaction in Contemporary Artworks From Benjamin to the Present

Ömer Sayın

Kocaeli University Institute of Social Sciences Department of Painting Master's Program

ORCID: 0009-0007-4960-3960 **E-Posta:** sayinart@gmail.com

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Emel Güray

Kocaeli University, Faculty of Fine Arts, Department of Basic Education

ORCID: 0000-0003-2936-5452 **E-Posta:** emel.guray@kocaeli.edu.tr

Abstract

This study aims to revisit Walter Benjamin's concept of aura within the context of contemporary art. While Benjamin defined the auratic experience through notions of originality, uniqueness, and spatial presence, this paper argues that aura continues to persist in various forms despite the prevalence of digital reproduction and technological mediation. Through the analysis of contemporary artists such as Daniel Firman, Studio Drift, Adrián Villar Rojas, and Chiharu Shiota, the article demonstrates that aura emerges not only from the physical attributes of the artwork but also through contextual, spatial, and affective interactions with the viewer. The selected case studies emphasize how ephemerality, site-specific installations, body-space dynamics, and sensory engagement contribute to the reconstruction of auratic qualities in current artistic practices. Ultimately, the paper asserts that Benjamin's concept of aura remains relevant and is manifest in alternative forms within contemporary artistic discourse.

Keywords

Contemporary Art, Aura, Art, Space and Interaction, The Singularity of Art

Ney Enstrümanında Tonun Fiziksel ve Teknik Bileşenleri Üzerine Bir İnceleme

Arş. Gör. (Assist.) Hüseyin İzci

Yıldız Teknik Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Müzik ve Sahne Sanatları Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0009-9672-6845 **E-Posta:** huseyin.izci@yildiz.edu.tr

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Bekir Şahin Baloğlu

Yıldız Teknik Üniversitesi Sanat ve Tasarım Fakültesi Müzik Bölümü

ORCID: 0000-0002-3189-0371 **E-Posta:** bbaloglu@yildiz.edu.tr

Özet

Bu çalışmada, ney enstrümanında ton oluşumunu etkileyen fiziksel ve teknik unsurlar sistematik biçimde ele alınmıştır. Tonun yalnızca bireysel estetik yönelimlerin değil, nefes kontrolü, dudak pozisyonu, üfleme açısı, hava akışı ve başpare gibi yapısal faktörlerin etkileşimiyle şekillendiği vurgulanmaktadır. Çalışmada güç/yumuşaklık dengesi, ses dinamiklerinin kontrolü açısından; doğuşkanlar (harmonikler), sesin tınısal zenginliğini belirleyen temel unsurlar olarak değerlendirilmiştir.

Hacim ve zayıflık kavramları, sesin yoğunluğu ve yayılım kapasitesi üzerinden incelenmiş, doğru nefes desteği ve hava yönlendirmesiyle sesin rezonans kalitesinin artırılabilirliği belirtilmiştir. Parlaklık ve matlık başlığında, harmonik bileşenlerin sesin parlaklığındaki rolüne dikkat çekilmiş, ney icrasında harmonik kontrolünün ton kalitesine etkisi tartışılmıştır. Temizlik ve katışıklık kavramları, tonun saflığı ve istenmeyen gürültü unsurlarının yönetimi bağlamında ele alınmıştır.

Son olarak tizlik ve peslik kavramları, frekans spektrumunda ses yüksekliğinin kontrolü çerçevesinde değerlendirilmiş, entonasyonun korunmasının nefes akışı ve dudak pozisyonu gibi teknik unsurlara bağlı olduğu vurgulanmıştır. Bu inceleme sonucunda, ney enstrümanında ton üretiminin; fiziksel mekanizmaların, teknik uygulamaların ve işitsel kontrolün bütüncül etkileşimiyle şekillendiği ortaya konulmuştur.

Anahtar Kelimeler

Ney, Ton, Fiziksel Özellikler, Teknik Faktörler

An Analytical Study on the Physical and Technical Components of Tone Production in the Ney Instrument

Arş. Gör. (Assist.) Hüseyin İzci

Yıldız Technical University Institute of Social Sciences Department of Music and Performing Arts Master's Program

ORCID: 0009-0009-9672-6845 **E-Posta:** huseyin.izci@yildiz.edu.tr

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Bekir Şahin Baloğlu

Yıldız Technical University, Faculty of Art and Design, Department of Music

ORCID: 0000-0002-3189-0371 **E-Posta:** bbaloglu@yildiz.edu.tr

Abstract

This study systematically examines the physical and technical factors that shape tone production in the ney instrument. It emphasizes that tone is not merely a result of individual aesthetic tendencies, but is shaped through the interaction of physical elements such as breath control, lip position, blowing angle, air flow, and structural components like the başpare (mouthpiece).

Within this framework, the study discusses the role of dynamic control in tone strength and softness, the contribution of harmonics to timbral richness, and the significance of volume and projection in sound resonance. It further addresses the influence of tonal brightness or dullness based on harmonic content and examines the relationship between tonal clarity and the management of unwanted noise elements.

The concepts of pitch accuracy and stability are also explored, emphasizing the challenges associated with maintaining proper intonation, especially when navigating between high and low registers. Factors such as breath pressure, lip adjustment, and airflow direction are highlighted as critical in this process.

Ultimately, this study concludes that tone production on the ney is the result of a complex interaction between physical mechanisms, technical execution, and auditory control, requiring a balance of precise breath management and structural manipulation.

Keywords

Ney, Tone, Physical Characteristics, Technical Factors

Sanat Ne Zaman Biter, Huzursuzluk Ne Zaman Başlar?

Pınar Mermer

Ankara Müzik ve Güzel Sanatlar Üniversitesi Müzik ve Güzel Sanatlar Enstitüsü Görsel Sanatlar Anabilim Dalı Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0007-1881-9881 **E-Posta:** 240232002@mgu.edu.tr

Özet

Hiç şüphesiz ki insan var oluşundan buyana sanat yolu ile güzeli aramıştır. Sanat, insanda estetik haz, ahenk ve uyum duygularını uyandırmayı amaçlarken, aynı zamanda zihin ve duygu dünyamızda güçlü etkiler bırakmaktadır. Genel olarak, sanat nesnesi ile karşılaştığımızda ortaya çıkan hislerimizi “güzellik”, “huzur”, “hayranlık”, “dinginlik”, “zevk” gibi olumlu kavramlarla ifade edebiliriz. Ancak sanat nesnesi her zaman hoş giden güzellikte olmak zorunda mıdır? Yahut verilen mesaj her zaman olumlu duygular uyandırmak durumunda mıdır? Sanat nesnesi ile karşı karşıya gelindiğinde, duygularımız “rahatsızlık”, “uygunsuzluk”, “kaygı”, “tikinti”, “öfke” veya “aşağılanma” gibi kavramlarla şekilleniyorsa, bazı önemli sorular gündeme gelmektedir.

Sanatın amacı gerçekten nedir? Hangi duyguları uyandırmayı hedefler ve bir eserin niyeti ne olmalıdır? Daha da önemlisi, sanat ne zaman sınırlarını aşar ve rahatsızlık yaratmaya başlar? Bu noktada, sanatın özgürlük alanı ile toplumsal değerler ve etik kurallar arasındaki çizgi nereye kadar uzanır?

Bu araştırmada, sanatın doğasındaki özgürlük ve sınırlılık ilişkisini sorgulamaya odaklanılmıştır. Amaç bir sonuçtan ziyade, sanatın birey ve toplum üzerindeki etkilerini tartışarak, “Sanat hangi noktada sınırı aşar ve nerede durmalı?” sorusuna dair farklı perspektifler sunmaktır. Sanatın hem estetik hem de toplumsal bağlamda özgürlük ve etik sorumluluk ilişkisi bu sorgulamanın merkezinde yer almaktadır.

Anahtar Kelimeler

Sanatın Amacı, Etik Sınırlar, Toplumsal Değerler, Sanatsal Özgürlük, Rahatsızlık, Estetik

Art on the Edge: Where Expression Ends and Discomfort Begins

Pinar Mermer

Ankara University Institute of Music and Fine Arts Department of Visual Arts Master's Program

ORCID: 0009-0007-1881-9881 **E-Posta:** 240232002@mgu.edu.tr

Abstract

Undoubtedly, since the beginning of its existence, humanity has sought beauty through art. While art aims to evoke aesthetic pleasure, harmony, and a sense of balance, it also leaves powerful impressions on our intellectual and emotional worlds. Generally, when we encounter a work of art, the feelings it elicits are expressed through positive notions such as “beauty,” “peace,” “admiration,” “serenity,” and “pleasure.” However, must a work of art always be aesthetically pleasing? Or must the message it conveys always evoke positive emotions? If the feelings we experience when confronting an artwork are shaped by concepts such as “discomfort,” “inappropriateness,” “anxiety,” “disgust,” “anger,” or “humiliation,” then several significant questions arise.

What is the true purpose of art? What emotions is it meant to evoke, and what should be the intention behind an artwork? More importantly, at what point does art cross a line and begin to disturb? At this juncture, where exactly does the boundary lie between the freedom of artistic expression and societal values and ethical norms?

This study focuses on questioning the relationship between freedom and limitation inherent in the nature of art. Rather than offering a definitive conclusion, it aims to present various perspectives on the effects of art on the individual and society by discussing the question: “At what point does art cross the line, and where should it stop?” The relationship between artistic freedom and ethical responsibility, both in aesthetic and social contexts, forms the core of this inquiry.

Keywords

Purpose of Art, Ethical Boundaries, Social Values, Artistic Freedom, Discomfort, Aesthetics

Modern Sanatta Yabancılaşmaya Feminizm Perspektifinden Bakmak

Özlem Kartal

Altınbaş Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Sanat ve Tasarım Ana Bilim Dalı

ORCID: 0009-0005-8577-1588 **E-Posta:** ozlemkartal2011@hotmail.com

Özet

Modern sanat, bireyin toplumsal yapılarla olan ilişkisini sorgulayan ve yabancılaşma kavramını merkeze alan bir alan olarak ortaya çıkmıştır. Yabancılaşma, bireyin kendi benliğinden, emeğinden ve toplumsal bağlamından kopuşunu ifade ederken feminist teori de bu kavramı cinsiyet dinamikleri üzerinden yeniden değerlendirmektedir. Feminizm, sanatın yalnızca estetik bir ifade biçimi olmadığını, aynı zamanda toplumsal cinsiyet rollerinin ve güç dinamiklerinin sorgulanmasına olanak tanıyan bir araç olduğunu savunur.

Kadın sanatçılar, tarihsel olarak erkek egemen sanatsal anlatılardan dışlanmış ve kendi kimliklerini ifade etme konusunda zorluklarla karşılaşmışlardır. Bu durum, onların eserlerinde yabancılaşmayı derinleştiren bir etki yaratır. Feminizm, bu yabancılaşmayı eleştirerek, kadınların deneyimlerinin ve bakış açılarının sanat alanında daha görünür olmasını sağlar. Özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısında feminist sanat hareketleri, kadınların kendi seslerini bulmalarına ve toplumsal normlara meydan okumalarına olanak tanımıştır.

Bu bağlamda bu çalışmada modern sanatta yabancılaşma temasını, kadın sanatçıların eserleri ve feminist perspektif üzerinden incelemektedir. Kadınların sanat dünyasındaki görünmezliği, cinsiyet temelli ayrımcılık ve patriyarkal yapıların sanatsal üretim üzerindeki etkisi analiz edilirken, modern sanat eserlerinde yabancılaşmanın feminist bir okuması sunulmaktadır. Sonuç olarak feminizm ve yabancılaşma, modern sanatın dönüşüm süreçlerinde önemli bir rol oynayarak toplumsal cinsiyetin sanatsal üretim ve kabul süreçlerine olan etkilerini gözler önüne sermektedir.

Anahtar Kelimeler

Modern Sanat, Yabancılaşma, Feminizm, Kadın Sanatçılar, Patriyarkal

Dipnot

Bu çalışma Özlem Kartal'ın, Altınbaş Üniversitesi Sanat ve Tasarım Ana bilim Dalı'nda yazdığı "Modern Sanatta Yabancılaşma ve Edward Hopper" adlı Yüksek Lisans tezinden yararlanılarak hazırlanmıştır.

Alienation in Modern Art From a Feminist Perspective

Özlem Kartal

Altınbaş University Institute of Social Sciences Department of Art and Design

ORCID: 0009-0005-8577-1588 **E-Posta:** ozlemkartal2011@hotmail.com

Abstract

Modern art emerged as a field that questions the relationship between the individual and social structures and centers on the concept of alienation. Alienation refers to the individual's separation from their own identity, labor, and social context, while feminist theory reevaluates this concept through gender dynamics. Feminism argues that art is not merely an aesthetic form of expression, but also a tool that allows for the questioning of gender roles and power dynamics.

Women artists have historically been excluded from male-dominated artistic narratives and have faced difficulties in expressing their identities. This situation creates an effect that deepens alienation in their works. Feminism criticizes this alienation and makes women's experiences and perspectives more visible in the field of art. Especially in the second half of the 20th century, feminist art movements have enabled women to find their own voices and challenge social norms.

In this context, this study examines the theme of alienation in modern art through the works of female artists and from a feminist perspective. The invisibility of women in the art world, gender-based discrimination, and the impact of patriarchal structures on artistic production are analyzed, and a feminist reading of alienation in modern art-works is presented. In conclusion, feminism and alienation play an important role in the transformation processes of modern art, revealing the impact of gender on artistic production and acceptance processes.

Keywords

Modern Art, Alienation, Feminism, Female Artists, Patriarchal

Erken Çocuk Gelişimi ve Müzik 4-6 Yaş Gurubu İçin Müzik Tutum Ölçeği Geliştirme

Naz Evren

Marmara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü Güzel Sanatlar Eğitimi Ana Bilim Dalı Müzik Öğretmenliği Bilim Dalı

ORCID: 0009-0005-5678-4654 **E-Posta:** naz.evren@gmail.com

Özet

Bu çalışma, “Disiplinlerarası yaklaşımla (DIMAG) geliştirilen öğretim teknolojisi temelli materyal tasarımının okul öncesi 4-6 yaş müzik dersine ilişkin tutumlarına, müzik dersi özyeterliliklerine ve müzik bilgisi düzeyine anlamlı bir etkisi var mıdır?” sorusunu araştıran doktora tezinin bir parçası olarak geliştirilen ve kullanılan Müzik Tutum Ölçeği’nin geçerlik ve güvenirlik çalışmasını sunmaktadır.

Erken çocukluk dönemi; duyuşsal algıların, duyuşsal gelişimlerin ve sosyal becerilerin şekillendiği kritik bir evredir. Bu bağlamda müzik, çocukların zihinsel, duyuşsal, sosyal, bedensel ve duyuşsal gelişiminde önemli bir rol oynamaktadır. Okul öncesi müzik etkinlikleri, çocukların yaratıcılıklarını ifade etmelerine, kendilerini keşfetmelerine, sosyal etkileşimlerini ve motor becerilerini geliştirmelerine, ayrıca kültürün bir ögesi olmaya başlamalarına olanak tanır. Çocuğun müziğe karşı tutumlarının nasıl belirlendiği ve nasıl geliştirilebileceği konularındaki çalışmaların, çağın ve çocukların dönemsel gelişimleriyle paralel olarak çeşitlenmesi gerektiği düşünülmektedir.

Bu makalede, 4-6 yaş gurubu öğrencilerinin müziğe ilişkin tutumlarını değerlendiren yeni bir ölçek geliştirilmiş, bu ölçeğin geçerlik ve güvenirliği analiz edilmiş ve araştırmanın genelinde uygulanması sonucunda elde edilen bulgular sunulmuştur.

Elde edilen sonuçlar, erken yaşta müziğin eğitim sürecine entegrasyonuna katkı sağlamakla kalmayıp, aynı zamanda okul öncesi eğitimcilerinin müzik eğitimi konusundaki yaklaşımlarını şekillendirebilecek niteliktedir.

Anahtar Kelimeler

Okul Öncesi Müzik Eğitimi, Müzik, Müzik Eğitimi, Tutum Ölçeği, Müzikle İletişim

Early Child Development and Music Development of Music Attitude Scale For 4-6 Age Group

Naz Evren

Marmara University Institute of Educational Sciences Department of Fine Arts Education Department of Music Teaching Science

ORCID: 0009-0005-5678-4654 **E-Posta:** naz.evren@gmail.com

Abstract

This study comprises the validity and reliability study of the Attitude Scale, which was developed and used in the doctoral thesis investigating the answer to the question “Does the instructional technology-based material design developed with an interdisciplinary approach (DIMAG) have a significant effect on the attitudes of preschoolers aged 4-6 years towards music lessons, their self-efficacy in music lessons and their level of music knowledge?” Additionally, the comparison resulting from the research has also been added.

Early childhood is a period in which sensory perceptions, sensory development and social skills are shaped. In this context, music plays an important role in the mental, emotional, social, physical and sensory development of children. Preschool music activities allow children to express their creativity, discover themselves, improve their social interactions, improve their motor skills, and also begin to become an element of culture.

However, it is thought that studies on how children’s attitudes towards music are determined and how they can be improved are diversified in line with the developments of the era and the periodic developments of children.

In this article, a new scale was developed to evaluate the attitudes of 4-6 year old students towards music, the validity and reliability of this scale has been taken into consideration, and the results obtained through its application in the overall research have been presented.

The findings obtained not only contribute to the integration of music into the education process at an early age, but also can shape the approaches of families and educators to music education.

Keywords

Preschool Music Education, Music, Music Education, Attitude Scale, Communication Through Music

Bir Tiyatro Sahnesi Olarak Metaverse: Küreselleşen Dünyada Tiyatronun Yeni Formları

Can Sertaç Adalier

Haliç Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Tiyatro Anasanat Dalı Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0000-0001-6444-3044 **E-Posta:** canadalier@gmail.com

Özet

21.Yüzyıl, dijital teknolojilerin gelişimine ve yaygınlaşmasına sahne olurken, gündelik yaşamın her alanında olduğu gibi tiyatro sanatında da hem üretim süreçlerini hem de deneyim biçimlerini dönüştürmektedir. Sahne artık yalnızca fiziksel bir alan değil; ekranlar, kodlar ve verilerle şekillenen interaktif bir uzam haline dönüşmektedir. Bu dönüşüm yalnızca perforce edilen sanatı değil aynı zamanda seyircinin de konumlanmasında farklılaşmalara sebep olmaktadır. İzleyici pasif ve hareketsiz bir durumdan, gerçekleşmekte olan deneyimin aktif bir parçasına dönüşmektedir. Sanal gerçeklik (VR), artırılmış gerçeklik (AR), ve mapping teknolojileri gibi teknolojik yenilikler, tiyatronun mekânsal, zamansal ve estetik sınırlarını genişletirken, bu dönüşüm yalnızca fiziksel alan olan sahnede değil, Metaverse gibi sanal evrenlerde de kendini göstermektedir. Artık tiyatro yapıtları dijital uzamlarda perforce edilmekte ve oyuncular avatarlar aracılığıyla sahnede varlık gösterebilmektedir. Avatarlarla gerçekleştirilen bu tür performanslar, oyuncunun fiziksel varlığını dijital temsile dönüştürerek jest, mimik ve etkileşim gibi unsurları yeniden yapılandırmakta; “canlılık” ve “katılım” kavramlarını da tartışmaya açmaktadır. Hamlet 360 gibi VR odaklı projeler, izleyiciyi fiziksel olarak sahnede bulunmaksızın anlatının merkezine yerleştirmektedir. Günümüzde oyuncunun sahnede duyduğu alkış, dijital platformlarda aldığı bir “like” ile özdeşleşebilmekte; böylece tiyatronun alımlama biçimi de fiziksel tepkiden sanal etkileşime evrilmektedir. Tüm bu gelişmeler ışığında tiyatro, teknolojilere yalnızca uyum sağlayan değil; onları biçimsel ve yaratıcı olarak kullanan, çok katmanlı bir dijital sanat formuna dönüşmektedir.

Anahtar Kelimeler

Dijital Tiyatro, Metaverse, Sanal Gerçeklik (VR), Avatar Performansı, İzleyici Katılımı

Metaverse as a Theatre Stage: New Forms of Theatre in a Globalizing World

Can Sertaç Adalier

Haliç University Institute of Graduate Education Department of Theater Master's Program

ORCID: 0000-0001-6444-3044 **E-Posta:** canadalier@gmail.com

Abstract

The 21st century, marked by the development and widespread adoption of digital technologies, is transforming not only the processes of production but also the modes of experience across all aspects of daily life, including the art of theatre. The stage is no longer merely a physical space; it is becoming an interactive domain shaped by screens, codes, and data. This transformation affects not only the performed art itself but also the positioning of the audience. The viewer is shifting from a passive and immobile observer to an active participant in the unfolding experience. Technological innovations such as Virtual Reality (VR), Augmented Reality (AR), and projection mapping are expanding the spatial, temporal, and aesthetic boundaries of theatre. This evolution manifests not only on physical stages but also in virtual realms such as the Metaverse. Today, theatrical works can be performed in digital environments, with actors appearing on stage through avatars. Such performances, realized via avatars, translate the actor's physical presence into digital representation, restructuring elements like gesture, facial expression, and interaction — and consequently bringing notions of “liveness” and “participation” into question. VR-based projects such as Hamlet 360 place the audience at the center of the narrative without requiring physical presence on stage. In the contemporary landscape, the applause heard by an actor during a live performance can now be equated with a “like” received on digital platforms; thus, the reception of theatre shifts from physical response to virtual engagement. In light of these developments, theatre is not merely adapting to technologies but is evolving into a multi-layered digital art form that utilizes them in both formal and creative ways.

Keywords

Digital Theatre, Metaverse, Virtual Reality (VR), Avatar-based Performance, Audience Participation

1980-2000 Arası Türk Resim Sanatı ve Kozmosu Yansıtan Sanatçılar

Deniz Şanlı

Altınbaş Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Sanat ve Tasarım Ana Bilim Dalı

ORCID: 0009-0009-0937-3384 **E-Posta:** denizsanli71@hotmail.com

Özet

1980-2000 yılları arasında Türk plastik sanatları, sosyal, kültürel ve teknolojik gelişmelerin etkisiyle önemli dönüşümler yaşamıştır. 1980’li yıllarda postmodernizmin etkisiyle sanatçılar, geleneksel kalıpların dışına çıkarak soyut sanat, enstalasyon, performans ve kavramsal sanat gibi yeni ifade biçimlerine yönelmiştir. Bu dönemde düzenlenen İstanbul Bienali ve benzeri etkinlikler, Türk sanatını uluslararası alana taşımıştır. Sanatçılar fotoğraf, video, bilgisayar gibi yeni teknolojileri sanatlarına entegre etmiş, sanatın sınırlarını genişletmişlerdir.

Balkan Naci İslimyeli, “Kozmos ve Toz” sergisiyle insanın evrendeki yerini sorgularken, bireyin otoriteyle olan ilişkisini sanatsal bir dille yansıtmıştır. Kozmos temasını siyah fon üzerinde minimal plastik öğelerle işleyerek varoluşsal sorgulamalara alan açmıştır. Ekrem Kahraman ise kozmik bilinçle evrendeki yerimizi anlamaya çalışırken, soyut imgelerle sonsuzluk ve boşluk temalarını öne çıkarmıştır. Bünyamin Özgültekin, geleneksel sınırları aşarak teknolojik malzemelerle yeni anlatım biçimleri üretmiştir. Murat Morova ise tasavvufi öğelerle kozmik dansı birleştirerek dönüşel zaman anlayışını yansıtmıştır. Ahmet Özel, “İç Kozmos” serisinde içsel yolculuk ve evrenle bağ kurma temalarını işlerken, Devabil Kara ise boşluk kavramı üzerinden varlık-yokluk dengesini ele almıştır. Bu dönemde sanat, bireyin evrenle, toplumla ve kendisiyle kurduğu ilişkileri derinlemesine sorgulayan bir anlatı aracına dönüşmüştür.

Anahtar Kelimeler

Çağdaş Türk Plastik Sanatları, Kozmik İmge

Turkish Painting Art and Artists Reflecting the Cosmos Between 1980 and 2000

Deniz Şanlı

Altınbaş University Institute of Graduate Education Department of Art and Design Department

ORCID: 0009-0009-0937-3384 **E-Posta:** denizsanli71@hotmail.com

Abstract

Between 1980 and 2000, Turkish plastic arts underwent significant transformations influenced by social, cultural, and technological developments. During the 1980s, under the influence of postmodernism, artists moved beyond traditional frameworks and embraced new forms of expression such as abstract art, installation, performance, and conceptual art. Events like the Istanbul Biennial and similar platforms played a pivotal role in introducing Turkish art to the international scene. Artists began integrating new technologies such as photography, video, and computers into their practices, thereby expanding the boundaries of art.

Balkan Naci İslimyeli, in his exhibition *Cosmos and Dust*, questioned the human position in the universe while reflecting on the individual's relationship with authority through a visual language. By working with minimal plastic elements on a black background, he opened up space for existential inquiries within the cosmic theme. Ekrem Kahraman, on the other hand, explored themes of infinity and emptiness using abstract imagery, aiming to comprehend our place in the universe through a lens of cosmic consciousness. Bünyamin Özgültekin transcended traditional limits by creating new modes of expression using technological materials. Murat Morova combined Sufi elements with the idea of cosmic dance to reflect a cyclical understanding of time. In his *Inner Cosmos* series, Ahmet Özel focused on themes of inner journey and connection with the universe, while Devabil Kara addressed the balance of existence and nonexistence through the concept of void. During this period, art became a means of deeply questioning the individual's relationship with the universe, society, and the self.

Keywords

Contemporary Turkish Plastik Arts, Cosmic Images

Geçmişten Günümüze Suluboya: Teknik, Kültür ve Dönüşüm

Özlem Öğüt

Altınbaş Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Plastik Sanatlar Ana Bilim Dalı

ORCID: 0009-0004-7954-2765 **E-Posta:** ozlemogut@gmail.com

Özet

Suluboya, insanlık tarihinin en eski resim tekniklerinden biri olarak mağara duvarlarına yapılan figüratif çizimlerle ortaya çıkmış, farklı dönem ve kültürlerde estetik, işlevsel ve sembolik değerler taşıyarak günümüze kadar ulaşmıştır. Tarihine bütüncül bir açıdan bakıldığında, bu tekniğin kesintisiz bir gelişim çizgisi içinde evrildiği görülür. Antik dönemlerden 20. yüzyıla uzanan süreçte suluboya tekniğinin kullanımı, hem estetik yaklaşımların hem de teknolojik olanakların etkisiyle sürekli değişmiştir. Sanat akımlarına, kültürel dönüşümlere, mimari anlatım yöntemlerine ve bireysel ifade biçimlerine yanıt verebilmesi, onun sürekliliğini sağlayan temel unsurlar arasında yer alır. Bugün hem geleneksel hem de çağdaş sanat üretiminde kendine sağlam bir yer edinen suluboya, evrensel sanat tarihinin dinamik ve çok yönlü bileşenlerinden biri olmaya devam etmektedir.

Bu çalışmada suluboyanın antik dönemlerden günümüze kullanım biçimleri ve çağlara göre kültürel ve teknik olarak değişim ve dönüşümü ele alınmaktadır. Çalışma için literatür taraması ile birlikte konuyla ilgili yerli ve yabancı yazılı ve görsel kaynaklar ve arşivler incelenerek elde edilen bilgi ve belgeler doğrultusunda suluboyanın kullanım alanları değerlendirilmektedir. Hazırlanan çalışmanın literatürde suluboyanın tarihi ve kullanım biçimleriyle ilgili bir boşluğu doldurması hedeflenmektedir.

Anahtar Kelimeler

Suluboya, Suluboya Teknikleri, Suluboya Tarihi, Sanat Tarihi, Suluboya malzemeleri

Watercolor From Past to Present: Technique, Culture and Transformation

Özlem Öğüt

Altınbaş University Social Sciences Institute Plastic Arts Department

ORCID: 0009-0004-7954-2765 **E-Posta:** ozlemogut@gmail.com

Abstract

Watercolor, as one of the oldest painting techniques in human history, emerged with figurative drawings on cave walls and has survived to the present day by carrying aesthetic, functional and symbolic values in different periods and cultures. A holistic view of its history reveals that this technique has evolved in an uninterrupted line of development. From ancient times to the 20th century, the use of the watercolor technique has constantly changed under the influence of both aesthetic approaches and technological possibilities. Its ability to respond to art movements, cultural transformations, architectural expression methods and individual forms of expression are among the basic elements that ensure its continuity. Today, watercolor, which has gained a solid place in both traditional and contemporary art production, continues to be one of the dynamic and versatile components of universal art history.

In this study, the ways in which watercolor has been used from antiquity to the present day and its cultural and technical change and transformation according to the ages will be discussed. For the study, the areas of use of watercolor will be evaluated in line with the information and documents obtained by examining domestic and foreign written and visual sources and archives on the subject together with the literature review. The study aims to fill a gap in the literature on the history and usage of watercolor.

Keywords

Watercolor, Watercolor techniques, Watercolor History, Art History, Watercolor materials

Göstergelerarasılık Bağlamında Resim Sanatının Bir Türk Dizisine Etkileri: Leyla ile Mecnun

Su Eda Bostancı

Sinop Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Disiplinlerarası Bileşik Sanatlar Anasanat Dalı

ORCID: 0009-0000-3747-1250 **E-Posta:** suedabostanci2001@gmail.com

Doç. (Assoc. Prof.) Tuba Kınay Oguzcan

Sinop Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü

ORCID: 0000-0001-8818-3152 **E-Posta:** tkinay@gmail.com

Özet

Postmodern süreçle birlikte bir sanat nesnesi başka bir sanat nesnesinin öznesi olabilmekte veya önemli bir parçası olarak aktarılabilmektedir. Bu etkileşim başlangıçta yazınsal anlamda bir aktarım şeklinde karşımıza çıkmış olsa da günümüzde farklı göstergelerarasında da gerçekleşebilir. Kökeni Ferdinand de Saussure’ün Genel Dilbilim Dersleri’ndeki gösterge kavramına dayanan ve Roman Jakobson’un göstergelerarası çeviri kavramından yola çıkılarak sanatın farklı dalları arasında da görülen göstergelerarasılık, yazınsal metinlerde olduğu kadar değişik sanatsal biçimler aralarındaki alışverişleri çözümlemeye dayanan bir yöntem olduğu söylenebilir.

Görsel sanatlar başta olmak üzere pek çok alana yayılmış olan göstergelerarasılık; sinema ve televizyon dizileri gibi kitle iletişim araçlarında da karşımıza çıkar. Türkiye’de göstergelerarasılığın televizyon dizilerindeki belirgin örneklerinden biri, 2011 yılında yayın hayatına başlayan ‘Leyla ile Mecnun’ dizisidir. Söz konusu dizide sanat tarihine atıf yapılan göndermeler, yalnızca eğlencelik birer parodi olmanın ötesine geçerek bilinçli bir anlatı planının parçası hâline gelmiştir. Bu makalede, Leyla ile Mecnun dizisindeki İsmail Abi karakterinin “genlerinden sanatçılar çıkması” şeklinde kurgulanan sahneler, göstergelerarasılık bağlamında ele alınmaktadır. Sahnelerde ortaya çıkan sanatçı temsilleri üzerinden resim sanatının dizide nasıl konumlandığı, hangi biçimsel ve anlamsal düzlemlerde izleyiciye aktarıldığı değerlendirilmektedir. Bu çalışmada Türk televizyon dizilerinde resim sanatına yapılan göndermelerin hem kültürel hem de anlatısal işlevleri üzerine çözümlemeci bir bakış amaçlanmaktadır.

Anahtar Kelimeler

Göstergelerarasılık, Türk Televizyon Dizileri, Leyla ile Mecnun Dizisi, İsmail Abi’nin Genleri

The Effects of Painting on a Turkish Series in the Context of Intersemiotics: Leyla and Mecnun

Su Eda Bostancı

Sinop University Graduate Education Institute Interdisciplinary Combined Arts Department

ORCID: 0009-0000-3747-1250 **E-Posta:** suedabostanci2001@gmail.com

Doç. (Assoc. Prof.) Tuba Kinay Oguzcan

Sinop University Fine Arts Faculty Painting Department

ORCID: 0000-0001-8818-3152 **E-Posta:** tkinay@gmail.com

Abstract

In postmodern art, an art object can become the subject of another or be incorporated into it as a significant part. Initially seen in literature, this interaction now occurs across various semiotic systems. Rooted in Ferdinand de Saussure's theory of signs and Roman Jakobson's concept of intersemiotic translation, this method analyzes exchanges between different artistic forms. It is particularly prominent in visual arts and mass media, such as cinema and television series.

The Turkish TV series *Leyla ile Mecnun*, which aired in 2011, is a notable example of semiotics in television. The series incorporates references to art history, particularly through the character İsmail Abi, who is portrayed as an "artist by nature." These references go beyond mere parody, becoming an integral part of the narrative. İsmail Abi's artistic identity is constructed through scenes that connect painting with his character, using intersemiotic translation to merge visual art and storytelling.

This study explores how the art of painting is positioned within the series, focusing on the formal and semantic planes through which these references are conveyed to the audience. It aims to analyze the cultural and narrative functions of painting references in Turkish television, showing how art history is interwoven with contemporary cultural identity in the show.

Keywords

Intersemiotics, Turkish TV Series, *Leyla and Majnun Series*, İsmail Abi's Genes

Endüstriyel Yapıların Sanat ve Kültür Mekanına Dönüşümü ve Sürdürülebilirlik

Doç. (Assoc. Prof.) Hülya Yavuz Öden

Yalova Üniversitesi Sanat ve Tasarım Fakültesi İç Mimarlık Bölümü

ORCID: 0000-0002-5598-8162 **E-Posta:** hulya.oden@yalova.edu.tr

Özet

Sanat, üretilmeye başlandığı andan bugüne kadar mekânın parçası konumundadır. Bu nedenle sanat ve mekân üretimi karşılıklı ilişki içinde var olmaktadır. Bazı mekanlar zaman içerisinde işlevini yitirebilmektedir. İşlevini yitirmiş olan yapıların yeniden işlevlendirilmesi ile bu mekanların topluma kazandırıldıkları görülmektedir. Bu sayede bu mekanlar toplumsal hafızada yerlerini tekrar alabilmektedir.

Endüstri mekanının sanat mekanına dönüşümü de sosyal ve çevresel açıdan sürdürülebilirlik anlamında örnek oluşturmaktadır. Kentler için işlevini yitirmiş endüstri yapılarında sürdürülebilirliğin sağlanması önemli bir unsurdur. Koruma kurallarına uygun olarak dönüşüm uygulandığında yapı özgün değerlerini koruyabilir ve çevresiyle birlikte bütüncül koruma sağlanabilir. Bu yapılar güncel işlevler için kullanılmadığı sürece günümüz kullanıcıları ile etkileşime geçememekte ve dolayısıyla toplum ile aidiyet duygusu oluşturmamaktadır. Bu dönüştürme sürecinde dikkat edilmesi gereken yapıya yapılan müdahalenin geriye dönülebilir nitelikte olmasıdır. Yapının özgün cephe düzeni, plan şeması gibi özelliklerine sadık kalınması önemlidir. Sergileme elemanlarında demonte sistemlerin kullanılarak gerektiğinde tekrar geri alınabilir düzenlemeler olması gerekmektedir. Bu şekilde uygulandığında yapının değerinin korunması da sağlanmış olmaktadır.

Çalışmanın amacı İstanbul'da bulunan endüstri yapılarının sanat mekanına dönüştürüldüğü örnekleri inceleyerek bu dönüşümün sürdürülebilirliğe katkısını belgelemektir. Çalışma kapsamında sürdürülebilirliğe katkıları anlamında endüstri mekanlarının kültür ve sanat merkezine dönüşümü incelenmektedir. İstanbul'da yer alan Çubuklu Silolar, Hasanpaşa Gazhanesi, Feshane-i Amire fabrikasının, Bağlarbaşı elektrik fabrikası gibi yapıların tamamı ya da bir bölümünün sanat ve kültür mekanı işlevi verilmesi ile endüstri mirasın korunması da sağlanmıştır. Sergi salonları, sanat kütüphanesi, atölyeler ve sosyal mekanları içerisinde bulunduran kültür sanat mekânlarının topluma kazandırılması kent için önemli bir kültürel olgudur.

Anahtar Kelimeler

Kültürel Mekan, Endüstri Yapıları, Yeniden İşlevlendirme.

The Transformation of Industrial Buildings into Art and Culture Spaces and Sustainability

Doç. (Assoc. Prof.) Hülya Yavuz Öden

Yalova University Art and Design Faculty Interior Architecture Department

ORCID: 0000-0002-5598-8162 **E-Posta:** hulya.oden@yalova.edu.tr

Abstract

From the moment it started to be produced until today, art has been a part of the space. Therefore, art and space production exist in a mutual relationship. Some places may lose their function over time. These spaces are brought to society by re-functionalising the buildings that have lost their function. In this way, these places can retake their place in social memory.

The transformation of an industrial space into an art space is an example of social and environmental sustainability. Ensuring sustainability in industrial buildings that have lost their function for cities is an important element. When conservation rules apply transformation, the building can preserve its original values, and holistic protection can be achieved together with its environment. These buildings cannot interact with today's users and therefore cannot create a sense of belonging with society unless used for their current functions. In this transformation process, the intervention in the building should be reversible.

The purpose of the study is to document the contribution of this transformation to sustainability by examining the examples of industrial buildings in Istanbul that have been transformed into art spaces. The study examines the transformation of industrial spaces into culture and art centres in terms of their contribution to sustainability. The industrial heritage has also been protected by assigning all or part of the buildings such as Çubuklu Silos, Hasanpaşa Gazhane, Feshane-i Amire factory, Bağlarbaşı electricity factory to the function of art and culture spaces.

Keywords

Cultural Space, Industrial Buildings, Re-functionalisation

Dadaist Beatrice Wood'un Lüsterli Seramikleri Üzerine Bir Değerlendirme

Dr. Sevgi Kılınç

Bitlis Eren Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi/ Geleneksel Türk Sanatları Bölümü

ORCID: 0000-0001-5880-3760 **E-Posta:** sevgikilinc602@gmail.com

Özet

Beatrice Wood, sanatsal fikirleri ve pratikleri New York Dada çerçevesinde şekillenmiş olan Amerikalı bir seramik sanatçısıdır. “Dada’nın Annesi” olarak da adlandırılan sanatçı, oyunculukla başladığı sanat kariyerine çizim, heykel ve seramik alanında yaptığı çalışmalarla devam etmiştir. Sanatçının Dada grubuna katılmasını sağlayan Marcel Duchamp’ın aynı zamanda onun yaratım dünyasının şekillenmesine de destek verdiği bilinmektedir. Beatrice Wood özellikle lüster tekniğini kullanarak elde ettiği parlak sırlı seramikleri ile tanınmaktadır ve o dönemde Amerika’da bu tekniği kullanan önemli sanatçılardan biri olmuştur. Lüster tekniği ile elde ettiği parlak sırlarla parıldayan arkaik ve ritüel formlarıyla kendine has bir seramik tarzı elde etmiştir. Bu teknikte amaç seramik bünye üzerinde metalik parlak bakırımsı ve altınımsı renklere ulaşmaktır. Pişirim esnasında ortamdaki metal tuzları, farklı yöntemler kullanılarak fırın ortamında indirgen (oksijensiz) bir ortam yaratılarak bünye üzerinde parlak renk geçişleri oluşturur. Sonuçları tahmin edilemez olan bu teknik başarılı bir şekilde uygulandığında aşırı parlak renkler elde edilebilir, ancak Wood’un lüsterin sürprizli yapısını daha etkileyici bulduğu için bu tekniği kullandığı bilinmektedir. Çünkü bu durum onun Dada kimliği ile tamamen örtüşmektedir. Dada için önemli olan rastlantısallık, anlamsızlık, şaşırtıcı ve şok edici etkiler Wood’un çalışmalarında da kendisini göstermektedir. Beatrice Wood için yapılan literatür taramasında, özellikle yerel kaynaklarda çok da fazla bilgiye ulaşılamamıştır. Bu araştırma sanatçının kendisinin ve eserlerinin bilinirliğinin arttırılmasına katkı sağlamak amacıyla hazırlanmıştır.

Anahtar Kelimeler

Beatrice Wood, Dadaizm, Seramik, Lüster.

An Evaluation of Dadaist Beatrice Wood's Lustre Ceramics

Dr. Sevgi Kılınç

Bitlis Eren University Fine Arts Faculty/Traditional Turkish Arts Department

ORCID: 0000-0001-5880-3760 **E-Posta:** sevgikilinc602@gmail.com

Abstract

Beatrice Wood is an American ceramic artist whose artistic ideas and practices are shaped by the New York Dada framework. The artist, also known as the “Mother of Dada”, started her art career with acting and continued with her works in drawing, sculpture and ceramics. It is known that Marcel Duchamp, who helped the artist join the Dada group, also supported the shaping of her creative world. Beatrice Wood is particularly known for her glossy glazed ceramics using the luster technique, and was one of the most important artists using this technique in America at the time. It has achieved a unique ceramic style with its archaic and ritual forms that shine with the shiny glazes obtained with the luster technique. The aim of this technique is to achieve metallic, shiny coppery and golden colors on the ceramic body. During firing, metal salts in the environment create bright color transitions on the body by creating a reducing (oxygen-free) environment in the furnace using different methods. This technique, the results of which are unpredictable, can produce extremely bright colours when applied successfully, but it is known that Wood used this technique because he found the surprising structure of luster to be more impressive. Because this situation completely coincides with her Dadaist identity. The randomness, meaninglessness, surprising and shocking effects that are important for Dada also show themselves in Wood's works. In the literature review conducted for Beatrice Wood, not much information could be found, especially in local sources. This statement has been prepared to contribute to increasing the awareness of the artist and her works.

Keywords

Beatrice Wood, Dadaism, Ceramic, Luster

Thomas Ostermeier'in Hamlet'inde Montaj ve Reconstruction (Yeniden İnşâ) Estetiği

Dr. Sercan Özınan

Bahçeşehir Üniversitesi Konservatuvarı Sahne Sanatları Bölümü

ORCID: 0000-0002-5139-1158 **E-Posta:** sercan.ozinan@bau.edu.tr

Özet

Bu bildiri, çağdaş tiyatrodaki montajın hem metin düzeni hem de oyuncu eylemi temelinde nasıl farklı şekillerde uygulandığını tartışarak, Thomas Ostermeier'in Hamlet rejisinde bu iki düzlemin nasıl bir araya getirildiğini incelemeyi amaçlamaktadır. Bildiri, montajın yalnızca yapısal bir estetik tercih değil, aynı zamanda temsil biçimlerinin dönüşümüne olanak tanıyan bir yeniden inşâ (reconstruction) stratejisi olduğunu öne sürer. İlk bölümde, Eugenio Barba'nın yaklaşımında montajın, oyuncunun fiziksel eylemleri ve sahne üzerindeki ilişkisel düzenlemeleri üzerinden kurulduğu; bu nedenle daha somut, bedene dayalı bir dramaturji biçimi önerdiği ele alınır. Buna karşılık, Heiner Müller'in metinsel montajı üzerinden postdramatik tiyatronun yapısökümcü doğası tartışılır. Müller, klasik anlatının nedensellik ve bütünlük varsayımlarını parçalayarak çok katmanlı ve açık uçlu bir anlam düzeyi yaratır. Bildirinin ikinci bölümünde, Ostermeier'in Hamlet rejisi bu iki yaklaşımın kesişiminde değerlendirilir. Ostermeier, hem metinsel yeniden düzenleme hem de oyuncunun eylem kompozisyonları yoluyla sahnede güncel, politik ve çoğulcu bir temsil zemini kurar. Bu temsil zemini, montaj yoluyla parçalanmış olanın yeniden yapılandırıldığı bir reconstruction estetiğiyle şekillenir.

Anahtar Kelimeler

Thomas Ostermeier, Hamlet, Montaj, Yapısöküm, Yeniden İnşâ

Aesthetics of Montage and Reconstruction in Thomas Ostermeier's Hamlet

Dr. Sercan Özınan

Bahçeşehir University Conservatory Performing Arts Department

ORCID: 0000-0002-5139-1158 **E-Posta:** sercan.ozinan@bau.edu.tr

Abstract

This paper discusses the different ways in which montage is applied in contemporary theater, both in terms of textual organization and actorly action, and aims to examine how these two planes are brought together in Thomas Ostermeier's Hamlet. The paper argues that montage is not only a structural aesthetic choice, but also a strategy of reconstruction that allows for the transformation of modes of representation. The first section discusses Eugenio Barba's approach in which montage is constructed through the physical actions of the actor and their relational arrangements on the stage, thus suggesting a more concrete, body-based form of dramaturgy. In contrast, the deconstructive nature of postdramatic theater is discussed through Heiner Müller's textual montage. Müller creates a multi-layered and open-ended level of meaning by shattering the assumptions of causality and unity of classical narrative. In the second part of the paper, Ostermeier's Hamlet is evaluated at the intersection of these two approaches. Ostermeier establishes a contemporary, political and pluralistic representational ground on the stage through both textual reorganization and the actor's action compositions. This ground of representation is shaped by a reconstruction aesthetic in which the fragmented is reconstructed through montage.

Keywords

Thomas Ostermeier, Hamlet, Montage, Deconstruction, Reconstruction

Geleneksel Çanakkale Seramiklerinin Modern Yorumları

Doç. (Assoc. Prof.) Ergün Arda

Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Seramik ve Cam Bölümü

ORCID: 0009-0008-2424-2000 **E-Posta:** ergunarda@comu.edu.tr

Özet

300 Yıllık geçmişi olan Geleneksel Çanakkale Seramikleri, İznik ve Kütahya seramiklerinden sonra Türk seramik tarihinde önemli bir yere sahiptir. Oldukça fazla ürün çeşitliliğine sahip seramikler, geleneksel şekillendirme yöntemi olan çömlekçi çarkı ile şekillendirilerek üretilmişlerdir. Ulusal ve uluslararası birçok müzelerde sergilenen Çanakkale seramikleri, bugün yeni yorumları ile özel koleksiyonlara girmeye ve ilgi görmeye devam etmektedir. Bu araştırma geleneksel Çanakkale seramiklerinden ilham alarak, özgün ve modern Çanakkale seramiği çalışan Türk seramik sanatçıları ve eserlerini kendine konu edinmiştir. Bu bağlamda çalışmada 8 seramik sanatçısına ve onların güncel seramik eserlerine yer verilmiştir. Sadi Diren, Onur Öztürk, Adil Can Güven, İsmail Ufuk Baş, Şerife Biçici, Murat Biçer, Cem Güven ve Ergün Arda'nın seramik eserlerinin şekillendirme yöntemleri, dekor anlayışları, pişirim süreçleri ve öz-biçim ilişkileri detaylı şekilde ele alınmıştır. Dün olduğu gibi bugün de Çanakkale seramikleri sürdürülebilirlik anlayışı ile yerelden evrensele varlık göstermeye devam etmekte ve ustalarının ellerinde yüksek kıymette eser vermektedir. Amaç, modern Çanakkale seramiği çalışan sanatçıların ve eser görsellerinin literatüre kazandırılmasıdır.

Anahtar Kelimeler

Geneksel, Çanakkale, Seramik, Modern Seramik, Zanaat

Modern Interpretations of Traditional Çanakkale Ceramics

Doç. (Assoc. Prof.) Ergün Arda

Çanakkale Onsekiz Mart University Fine Arts Faculty Ceramics and Glass Department

ORCID: 0009-0008-2424-2000 **E-Posta:** ergunarda@comu.edu.tr

Abstract

Traditional Çanakkale Ceramics, which have a history of 300 years, have an important place in Turkish ceramic history after İznik and Kütahya ceramics. Ceramics with a wide variety of products were produced by shaping them with the traditional shaping method of the potter's wheel. Çanakkale ceramics, which are exhibited in many national and international museums, continue to enter private collections and attract attention with their new interpretations today. This research, inspired by traditional Çanakkale ceramics, has taken as its subject Turkish ceramic artists and their works working with original and modern Çanakkale ceramics. In this context, 8 ceramic artists and their current ceramic works were included in the study. The shaping methods, decorative approaches, firing processes and core-form relationships of the ceramic works of Sadi Diren, Onur Öztürk, Adil Can Güven, İsmail Ufuk Baş, Şerife Biçici, Murat Biçer, Cem Güven and Ergün Arda were discussed in detail. Today, just like yesterday, Çanakkale ceramics continue to exist from local to universal with the understanding of sustainability and produce high-value works in the hands of their masters. The aim is to bring the artists working on modern Çanakkale ceramics and their visuals to the literature.

Keywords

Traditional, Çanakkale, Ceramics, Modern Ceramics, Craft

Dijital Teknolojilerin Dövme Sanatına Entegrasyonu: Sanal Gerçeklik, Artırılmış Gerçeklik ve Akıllı Dövmeler Üzerine Bir İnceleme

Dr. Sevda Gül

Ağrı İbrahim Çeçen Üniversitesi Meslek Yüksek Okulu Tasarım Bölümü

ORCID: 0000-0003-2877-8888 **E-Posta:** sevdagull@gmail.com

Özet

Bu çalışma, dövme sanatının geleneksel ifade sınırlarını aşarak dijital teknolojilerle etkileşime geçtiği yeni estetik ve işlevsel boyutları kapsamlı bir biçimde analiz etmektedir. Sanal gerçeklik (VR), artırılmış gerçeklik (AR) ve akıllı dövmeler (smart tattoos) gibi güncel teknolojik uygulamaların dövme pratiği üzerindeki yansımaları; görsel kültür, beden politikaları ve deneyim ekonomisi bağlamında ele alınmaktadır. VR teknolojisi, dövme tasarım süreçlerini üç boyutlu simülasyonlarla destekleyerek hem sanatçının yaratım sürecini hem de kullanıcı deneyimini dönüştürmektedir. AR teknolojisi ise kullanıcıların bedenleri üzerinde dövme kompozisyonlarını mobil cihazlar aracılığıyla gerçek zamanlı olarak deneyimlemesine olanak tanımakta; bu da dövmenin algısal ve öznel yönlerini derinleştirmektedir. Akıllı dövmeler, estetik bir gösterge olmanın ötesinde; sağlık takibi, biyometrik veri aktarımı ve dijital arayüzlerle etkileşim gibi işlevsel açılımlar sunarak, dövmenin tanımını radikal biçimde yeniden şekillendirmektedir. Bu bağlamda çalışma, sanat ve teknoloji kesişiminde yer alan dövme sanatının dönüşümünü; dijital kültür, medya arkeolojisi ve post hümanist kuramlar ekseninde değerlendirmekte; dövme sanatçılarının dijital araçlara entegrasyon süreçlerini, kullanıcı merkezli tasarım anlayışlarını ve toplumsal kabulleri kapsayan çok katmanlı bir çözümleme sunmaktadır. Sonuç olarak, dövme sanatı dijitalleşme ile birlikte yalnızca bir vücut süslemesi olmaktan çıkmakta; yerine çoklu anlam katmanları barındıran, teknolojik ve deneyimsel bir ifade alanı olarak konumlanmaktadır.

Anahtar Kelimeler

Dijital Dövme Sanatı, Artırılmış Gerçeklik (AR), Sanal Gerçeklik (VR), Akıllı Dövmeler, Beden ve Teknoloji Entegrasyonu

The Integration of Digital Technologies into Tattoo Art: An Examination of Virtual Reality, Augmented Reality and Smart Tattoos

Dr. Sevda Gül

Ağrı İbrahim Çeçen University Vocational School Design Department

ORCID: 0000-0003-2877-8888 **E-Posta:** sevdagull@gmail.com

Abstract

This study provides a comprehensive analysis of the evolving intersections between traditional tattoo art and contemporary digital technologies, exploring the emerging aesthetic and functional dimensions shaped by this interaction. Applications such as Virtual Reality (VR), Augmented Reality (AR), and smart tattoos are examined within the frameworks of visual culture, body politics, and the experience economy. VR technology supports the tattoo design process through three-dimensional simulations, thereby transforming both the artist's creative workflow and the user's experiential engagement. Similarly, AR enables individuals to visualize and interact with tattoo compositions in real-time on their own bodies via mobile devices, enriching the perceptual and subjective dimensions of tattooing. Smart tattoos go beyond mere aesthetic signification by offering functional capabilities such as health monitoring, biometric data transmission, and interactive communication interfaces, fundamentally redefining the concept of tattooing. In this context, the study evaluates the transformation of tattoo art at the intersection of art and technology through theoretical frameworks including digital culture, media archaeology, and posthumanist theory. It also offers a multilayered analysis of tattoo artists' adaptation to digital tools, user-centered design paradigms, and societal perceptions. Ultimately, in the digital age, tattooing is no longer confined to ornamental bodily adornment but emerges as a technologically enriched, experientially dynamic, and meaning-laden form of expression.

Keywords

Digital Tattoo Art, Augmented Reality (AR), Virtual Reality (VR), Smart Tattoos, Body and Technology Integration

Andy Warhol’un “Marilyn Monroe” Eserlerinin Sanatsal, Psikolojik Bağlamda İncelenmesi

Medine Yıldırım Simooğlu

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Tasarımı Bölümü

ORCID: 0009-0006-6022-8412 **E-Posta:** medineyildirim.graf@gmail.com

Özet

Andy Warhol’un Marilyn Monroe’ya ait SERİGRAFİ BASKI eserleri, Pop Sanat akımı çerçevesinde değerlendirilen hem sanatsal hem de psikolojik açıdan derin anlamlar taşıyan çalışmalardır. II. Dünya Savaşı sonrası ortaya çıkan Pop Art, tüketim toplumu ve kitle iletişim araçlarının etkilerini yansıtarak sanatta yeni bir akım başlatmıştır. İngiltere’de toplumsal eleştiriyle başlayan bu akım, Amerika’da daha çok popüler kültürün imgeleriyle özdeşleşmiştir. Andy Warhol, özellikle ünlülerin portrelerini seri üretim mantığıyla çoğaltarak sanatta “biriciklik” anlayışını sorgulamıştır.

Warhol’un Marilyn Monroe portreleri, sanatçının şöhret, kimlik ve ölüm temalarına yaklaşımını gözler önüne serer. “Marilyn Diptych” adlı çalışmasında Monroe’nun aynı görüntüsünü renkli ve siyah-beyaz olarak tekrar ederek, şöhretin yüzeysel cazibesini ve arkasındaki çöküşü vurgulamıştır. Renklerin solması ve mürekkep lekeleri, Monroe’nun yok oluşunu simgeler. “Gold Marilyn Monroe” eserinde ise Monroe’nun yüzü altın zemin üzerinde kutsal bir figür gibi konumlandırılarak, şöhretin yüceltilmesini ve bununla gelen yalnızlığı temsil eder.

Warhol’un psikolojik durumu da eserlerine yansımış; içine kapanık kişiliği ve olası bipolar eğilimleriyle sanatı bir ifade biçimi olarak kullanmıştır. Bu eserler, bireysel kaygılar, toplumsal baskılar ve medyanın gücü gibi pek çok temayı bir araya getirerek izleyicide derin bir düşünsel ve duygusal etki yaratır.

Anahtar Kelimeler

Andy Warhol, Marilyn Monroe, Pop Sanat, Popart

An Artistic and Psychological Analysis of Andy Warhol's Marilyn Monroe Works

Medine Yıldırım Simooğlu

Kocaeli University Fine Arts Faculty Graphic Design Department

ORCID: 0009-0006-6022-8412 **E-Posta:** medineyildirim.graf@gmail.com

Abstract

Andy Warhol's works featuring Marilyn Monroe are considered part of the Pop Art movement and carry deep artistic and psychological meanings. Emerging after World War II, Pop Art reflected the influences of consumer society and mass media, creating a new direction in art. While the movement began in England with social criticism, it became more closely associated with images of popular culture in America. Andy Warhol questioned the concept of "uniqueness" in art by mass-producing portraits of celebrities using a serial production approach.

Warhol's portraits of Marilyn Monroe reveal the artist's approach to the themes of fame, identity, and death. In his work "Marilyn Diptych," he repeated the same image of Monroe in color and black and white, emphasizing the superficial appeal of fame and the collapse behind it. The fading colors and ink stains symbolize Monroe's demise. In the work "Gold Marilyn Monroe," Monroe's face is positioned on a gold background like a sacred figure, representing the glorification of fame and the loneliness that comes with it.

Warhol's psychological state is also reflected in his works; he used art as a form of expression, drawing on his introverted personality and possible bipolar tendencies. These works bring together themes such as personal anxieties, social pressures, and the power of the media, creating a profound intellectual and emotional impact on the viewer.

Keywords

Andy Warhol, Marilyn Monroe, Pop Sanat, Popart

De Stijl Sanat Akımının Moda Üzerindeki Yansımaları: Yves Saint Laurent ve Sanat-Moda Etkileşimi Üzerine Bir İnceleme

Arş. Gör. (Assist.) Ahmet Açık

İstanbul Beykent Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Tekstil ve Moda Tasarımı Bölümü

ORCID: 0000-0003-0366-3128 **E-Posta:** ahmetacik@beykent.edu.tr

Özet

20. yüzyılın başlarında, sanatı evrensel estetik ilkeler doğrultusunda yeniden tanımlama iddiasıyla doğan De Stijl akımı, sade geometrik düzenlemeleri ve temel renk skalasıyla modernist estetik anlayışa yön vermiştir. Bu çalışmada, De Stijl'in disiplinler ötesi etkisi, moda sahnesinde en belirgin yansımaları bulan Yves Saint Laurent'ın 1965 tarihli Mondrian Koleksiyonu çerçevesinde ele alınmaktadır. Sanatla modanın sınırlarının birbirine karıştığı bu örnek, sadece biçimsel bir ilham değil, aynı zamanda çağdaş kültürün sanatla kurduğu ilişkiyi de temsil etmektedir.

Yves Saint Laurent, Piet Mondrian'ın plastik sanatlar alanındaki soyut düzen arayışını modanın dinamik yapısıyla buluşturarak, giyilebilir sanat kavramını adeta somutlaştırmıştır. Bu bildiride, söz konusu koleksiyon bağlamında sanatın moda üzerindeki dönüştürücü etkisi incelenirken; moda tasarımının estetik bir üretim pratiği olmanın ötesine geçerek, kültürel bir anlatı formuna evrildiği vurgulanmaktadır.

De Stijl'in idealist ve rasyonalist form diliyle Saint Laurent'ın haute couture pratiği arasında kurulan bu köprü, yalnızca görsel benzerliklerle sınırlı kalmamakta; aynı zamanda dönemin entelektüel atmosferini de yansıtan çok katmanlı bir söylem üretmektedir. Sonuç olarak bu çalışma, sanat-moda etkileşimini tarihsel, estetik ve kültürel boyutlarıyla analiz ederek, disiplinlerarası bir tasarım anlayışının erken ve etkileyici bir örneğini görünür kılmayı amaçlamaktadır.

Bu bildiride De Stijl sanat akımının temel estetik ilkelerinin, Yves Saint Laurent'ın moda tasarımlarına nasıl yansıdığı incelenmiş; sanat ve modanın disiplinlerarası etkileşimi tarihsel ve kavramsal bir bağlamda değerlendirilmiştir.

Anahtar Kelimeler

Sanat ve Moda, Sanat Akımları, De Stijl, Mondrian, Yves Saint Laurent.

Reflections of the De Stijl Art Movement on Fashion: An Analysis of Yves Saint Laurent and the Art-Fashion Interaction

Arş. Gör. (Assist.) Ahmet Açık

Istanbul Beykent University Fine Arts Faculty Textile and Fashion Design Department

ORCID: 0000-0003-0366-3128 **E-Posta:** ahmetacik@beykent.edu.tr

Abstract

Emerging in the early 20th century with the ambition to redefine art through universal aesthetic principles, the De Stijl movement shaped the modernist design ethos with its geometric compositions and primary color palette. This study explores the interdisciplinary influence of De Stijl within the realm of fashion, focusing specifically on Yves Saint Laurent's 1965 Mondrian Collection. In this context, where the boundaries between art and fashion blur, the collection serves not merely as a visual adaptation but as a cultural artifact that reflects the contemporary dialogue between aesthetics and daily life.

Yves Saint Laurent's integration of Piet Mondrian's search for abstract order into the dynamic language of fashion materializes the concept of wearable art. The paper investigates how the transformative power of art manifests within fashion design, positioning fashion as more than a visual practice—rather, as a cultural narrative medium. The aesthetic bridge established between De Stijl's idealist and rationalist formal language and Saint Laurent's haute couture approach produces a layered discourse beyond mere stylistic resemblance, reflecting the intellectual atmosphere of its time.

Ultimately, this study aims to illuminate the multidimensional relationship between art and fashion from historical, aesthetic, and cultural perspectives, presenting an early and compelling example of interdisciplinary design practice.

In this paper, it is examined how the basic aesthetic principles of the De Stijl art movement are reflected in Yves Saint Laurent's fashion designs; the interdisciplinary interaction of art and fashion is evaluated in a historical and conceptual context.

Keywords

Art and Fashion, Art Movements, De Stijl, Mondrian, Yves Saint Laurent.

Gustave Dore'nin İlahi Komedya İllüstrasyonlarında Cehennemin 9. Katmanının Sanatsal ve Alegorik Anlamı

Murat Atmaca

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü

ORCID: 0009-0001-3972-6816 **E-Posta:** reacher823@gmail.com

Dr. Yasemin Sarı Bayer

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü

ORCID: 0000-0003-0198-8762 **E-Posta:** ysari@kocaeli.edu.tr

Özet

Bu çalışma Fransız grafik sanatçısı ve illüstratör Gustave Doré'nin, Dante'nin İlahi Komedya'sını referans alarak gerçekleştirdiği illüstrasyonlarındaki cehennemin son katmanı olarak adlandırılan dokuzuncu çemberini görselleştirmesini, sanatsal ve alegorik anlamda incelemektedir. Döneminde illüstrasyonlarıyla popüler bir sanatçı olan Doré'nin sanatını pek çok önemli eserin illüstrasyonlarında görmemiz mümkündür. Öyle ki, illüstrasyonlarını yaptığı eserleri görsel anlamda onun gördüğü şekilde görmemiz kaçınılmazdır. Çalışma, Doré'nin şeytan ve cehennem tasvirlerine açıklık getirerek, günümüzde bu kavramların görsel anlamda şekillenmesinde Doré'nin illüstrasyonlarının oynadığı role ilişkin çıkarım yapmayı amaçlamaktadır. Bu bağlamda İlahi Komedya'da, Dante'nin gördüğü cehennem imgeleri sanat tarihindeki yeri nedeniyle önemli ve incelenmesi gereken bir konudur.

Çalışmada ikonografik çözümleme yöntemi kullanılarak, cehennemin dokuzuncu katmanında yer alan Lucifer, Cassius, Brutus ve Judas gibi figürlerin Doré tarafından nasıl temsil edildiği incelenmekte, bu temsillerin hem metinle hem de dönemin sanat anlayışıyla ilişkisi değerlendirilmektedir. Doré'nin dokuzuncu çemberi bir buz çölü olarak betimlemesi, kötülüğün donuk ve hareketsiz doğasını vurgularken; figürlerin ifadesizliği ve çevresel boşluk, mutlak çaresizliği ve Tanrı'dan kopuşu simgelemektedir. Bu görsel ifade biçiminin sadece edebi bir metnin yorumu olarak kalmadığını, günümüzde cehennem algısının şekillenmesinde büyük rol oynadığını söyleyebiliriz. Doré'nin dokuzuncu katmana ilişkin illüstrasyonları Dante'nin metninin görselleştirilmesinin yanı sıra, metnin okuyucu tarafından algılanma biçimini derinlemesine etkilemiştir. Sanatçının illüstrasyonlarındaki görsel anlatım dili, edebi yorumu yönlendiren güçlü bir araç haline gelmiştir.

Anahtar Kelimeler

Gustave Dore, İllüstrasyon, Şeytan, Cehennem, İlahi Komedya

The Artistic and Allegorical Meaning of the Ninth Circle of Hell in Gustave Doré's Illustrations of the Divine Comedy

Murat Atmaca

Kocaeli University Fine Arts Faculty Painting Department

ORCID: 0009-0001-3972-6816 **E-Posta:** reacher823@gmail.com

Dr. Yasemin Sari Bayer

Kocaeli University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting

ORCID: 0000-0003-0198-8762 **E-Posta:** ysari@kocaeli.edu.tr

Abstract

This study examines the visualization of the ninth circle, the last layer of hell, in the illustrations of French graphic artist and illustrator Gustave Doré, who made reference to Dante's Divine Comedy, in artistic and allegorical terms. It is possible to see the art of Doré, who was a popular artist with his illustrations in his period, in the illustrations of many important works. In fact, it is inevitable that we see the works he illustrated in a visual sense as he saw them. The study aims to clarify Doré's depictions of the devil and hell and to make inferences about the role Doré's illustrations play in the visual shaping of these concepts today. In this context, the images of hell seen by Dante in the Divine Comedy are an important and worth-study topic due to their place in art history.

Using the iconographic analysis method in the study, how Doré represented figures such as Lucifer, Cassius, Brutus and Judas in the ninth layer of hell, and the relationship of these representations with both the text and the artistic understanding of the period is evaluated. Doré's depiction of the ninth circle as an icy desert emphasizes the dull and immobile nature of evil; the expressionlessness of the figures and the void surrounding them symbolize absolute helplessness and separation from God. We can say that this form of visual expression is not only an interpretation of a literary text, but also plays a major role in shaping the perception of hell today. Doré's illustrations of the ninth circle have profoundly influenced the visualization of Dante's text as well as the way the text is perceived by the reader. The visual narrative language in the artist's illustrations has become a powerful tool that guides literary interpretation.

Keywords

Gustave Doré, Illustration, Devil, Hell, Divine Comedy

Sahne Fotoğrafçılığında Işık ve Renk Üzerinden Göstergebilimsel Değerlendirmeler

Cemil Tayfun Bodur

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dramatik Sanatlar Programı

ORCID: 0009-0003-9030-885X **E-Posta:** ctayfunbodur@gmail.com

Yelda Türkan Özdeş

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dramatik Sanatlar Programı

ORCID: 0009-0003-3897-6025 **E-Posta:** yeldaodzdes@gmail.com

Dr. İmran Uzun

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Temel Eğitim Bölümü

ORCID: 0000-0002-3733-4915 **E-Posta:** imran.uzun@kocaeli.edu.tr

Özet

Bu çalışma, fotoğrafın önemli bir üretim alanı olan sahne fotoğrafçılığına odaklanmakta ve sahne fotoğrafında kullanılan ışık ve renk unsurlarının, tiyatro oyunlarının algılanışı üzerindeki göstergebilimsel etkilerini incelemeyi amaçlamaktadır. Sahne fotoğrafçılığı, yalnızca bir anı dondurmak ya da belgelemekle kalmaz; aynı zamanda sahnedeki atmosferi, karakterlerin psikolojik durumlarını izleyiciye aktaran güçlü bir görsel anlatım aracıdır. Bu nedenle, ışığın rengi, yönü, yoğunluğu ve sahne üzerindeki yansımaları, izleyici üzerinde belirleyici etkiler yaratmakta; anlatının görsel kodlarını oluşturmaktadır.

Bu bağlamda, İstanbul Büyükşehir Belediyesi Şehir Tiyatroları'nda sahne fotoğrafçısı olarak görev yapan Nesrin Kadioğlu'nun 2010-2011 tiyatro sezonunda sahnelenen ve Ekrem Reşit Rey tarafından yazılmış olan klasik Türk müzikali Lüküs Hayat için çektiği sahne fotoğrafları incelenmiştir. Kadioğlu'nun fotoğrafları, kullanılan ışık ve renk değerleri açısından değerlendirilmiş; sahnedeki objeler ve oyuncular üzerinde nasıl etkiler yarattığı araştırılmıştır.

Araştırmanın uygulama aşamasında ise, KVKK (Kişisel Verileri Koruma Kanunu) kapsamında 5 kişiyle çevrimiçi bir anket gerçekleştirilmiştir. Bu ankette, Lüküs Hayat oyununu hiç izlememiş katılımcılara fotoğraflar gösterilerek, görsellerin onlarda nasıl duygular uyandırdığı ve oyunla ilgili nasıl bir algı geliştirdikleri sorgulanmıştır. Elde edilen bulgular, sahne fotoğrafının yalnızca bir belge niteliği taşımadığını; gösteren ve yönlendiren çok katmanlı bir iletişim biçimi olduğunu ortaya koymuştur.

Anahtar Kelimeler

Göstergebilim, Anlambilim, Sahne Fotoğrafı, İstanbul Büyükşehir Belediyesi Şehir Tiyatroları.

Semiotic Evaluations on Light and Color in Stage Photography

Cemil Tayfun Bodur

Kocaeli University Social Sciences Institute Dramatic Arts Program

ORCID: 0009-0003-9030-885X **E-Posta:** ctayfunbodur@gmail.com

Yelda Türkan Özdeş

Kocaeli University Institute of Social Sciences, Dramatic Arts Program

ORCID: 0009-0003-3897-6025 **E-Posta:** yeldaodzdes@gmail.com

Dr. İmran Uzun

Kocaeli University Faculty of Fine Arts, Department of Basic Education

ORCID: 0000-0002-3733-4915 **E-Posta:** imran.uzun@kocaeli.edu.tr

Abstract

This study focuses on stage photography, an important production field of photography, and aims to examine the semiotic effects of light and color elements used in stage photography on the perception of theater plays. Stage photography is not only freezing or documenting a moment; it is also a powerful visual expression tool that conveys the atmosphere on stage and the psychological states of the characters to the audience. For this reason, the color, direction, intensity and reflections of light on the stage have decisive effects on the audience and form the visual codes of the narrative.

In this context, the stage photographs taken by Nesrin Kadioğlu, who works as a stage photographer at Istanbul Metropolitan Municipality City Theaters, for the classical Turkish musical Lüküs Hayat, written by Ekrem Reşit Rey and staged in the 2010-2011 theater season, were examined. Kadioğlu's photographs were evaluated in terms of the light and color values used, and the effects they created on the objects and actors on the stage were investigated. In the implementation phase of the research, an online survey was conducted with 5 people within the scope of the Personal Data Protection Law (KVKK). In this survey, participants who had never seen the play Luxurious Life were shown the photographs and questioned how the visuals evoked emotions in them and what kind of perception they developed about the play. The findings revealed that the stage photograph is not only a document; it is a multi-layered form of communication that shows and directs.

Keywords

Semiotics, Semantics, Stage Photography, Istanbul Metropolitan Municipality City Theaters.

Türk Resim Sanatında Geçmisten Günümüze Kadın Temsili

Şerife Ay

Ankara Müzik Ve Güzel Sanatlar Üniversitesi Müzik Ve Güzel Sanatlar Enstitüsü Görsel Sanatlar Eğitimi Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0000-7387-636X E-Posta: serifeaayy@gmail.com

Özet

Türk resim sanatı, Osmanlı'dan Cumhuriyet'e ve günümüze kadar pek çok toplumsal ve kültürel değişimden etkilenemiştir. Bu değişimlerin en çok hissedildiği alanlardan biri de kadın figürünün temsili olmuştur. Kadınların sanat eserlerinde nasıl yer aldığı, yaşanan dönemin toplumsal yapıları, siyasi atmosferi ve estetik anlayışlarına göre şekillenmiştir.

Osmanlı döneminde, özellikle minyatür gibi geleneksel sanatlarda kadınların genellikle soyut, idealize edilmiş ve sembolik figürler olarak resmedildiği görülmektedir. Bunun nedeni, o dönemde kadınların toplum içindeki görünüşünün sınırlı olmasıdır. Kadınlar daha çok saray hayatı, dini anlatılar veya masalsı sahnelerle ilişkilendirilmiştir. Ayrıca, kadınların sanatçı olarak varlık göstermeleri de oldukça sınırlı kaldığı görülmektedir. 19. yüzyıla doğru Batı ile etkileşimin artmasıyla, resim sanatında da değişiklikler olmuş; kadın figürleri daha gerçekçi ve bireysel yönleriyle ele alınmaya başlanmıştır. Cumhuriyet'in ilanı ile birlikte gerçekleşen reformlar, kadınların toplumdaki yerini önemli ölçüde değiştirmiştir. Eğitim, iş hayatı ve sanat gibi alanlarda kadınların daha aktif rol alması desteklenmiş; bu da resim sanatına doğrudan yansımıştır. Artık kadın figürleri daha özgür, modern ve güçlü bir şekilde resmedilmiştir. Kadın sanatçılar da bu dönemde daha çok görünür olmuş ve kendi ifadelerini sanat yoluyla aktarmaya başlamıştır. 1980'lerden sonra ise feminist hareketlerin etkisiyle kadın temsili çok daha çeşitli ve eleştirel bir hâl almış, kadın sanatçılar, kadın bedenini sadece bir nesne olarak değil; kimlik, özgürlük ve toplumsal rollerle ilişkilendirerek farklı temalarda ele almıştır. Bu durum, sanatın sadece görsel bir estetik değil, aynı zamanda toplumsal değişimi ifade eden güçlü bir araç olduğunu göstermektedir. Bu çalışmada, Osmanlı'dan günümüze kadar Türk resim sanatında kadın temsili, toplumsal yapıların ve kültürel dönüşümlerin etkisiyle nasıl değiştiği incelenmiştir.

Anahtar Kelimeler

Türk Resmi, Kadın İmgesi, Sanat, Toplumsal Değişim

Representation of Women in Turkish Painting From Past to Present

Şerife Ay

Ankara Music and Fine Arts University Music and Fine Arts Institute Visual Arts Education Master's Program

ORCID: 0009-0000-7387-636X **E-Posta:** serifeaayy@gmail.com

Abstract

Turkish painting has been affected by many social and cultural changes from the Ottoman Empire to the Republic and to the present day. One of the areas where these changes were most felt was the representation of the female figure. How women were included in works of art was shaped by the social structures, political atmosphere and aesthetic understanding of the period. During the Ottoman period, women were generally depicted as abstract, idealized, and symbolic figures, especially in traditional arts such as miniatures. The reason for this was that women's visibility in society was limited at that time. Women were more associated with palace life, religious narratives, or fairy-tale scenes. In addition, it is seen that women's presence as artists was quite limited. With the increase in interaction with the West towards the 19th century, there were changes in painting; female figures began to be addressed in more realistic and individual aspects. The reforms that took place with the declaration of the Republic significantly changed the place of women in society. Women were supported to take a more active role in areas such as education, business life, and art; this was directly reflected in painting. Now, female figures were depicted in a freer, more modern and stronger manner. Female artists also became more visible during this period and began to express themselves through art. After the 1980s, under the influence of feminist movements, female representation became much more diverse and critical, and female artists approached the female body not only as an object but also in different themes by associating it with identity, freedom and social roles. This shows that art is not only a visual aesthetic but also a powerful tool for expressing social change. This study examines how female representation in Turkish painting has changed from the Ottoman period to the present day under the influence of social structures and cultural transformations.

Keywords

Turkish Painting, Female Image, Art, Social Change

Ekolojik Estetik: İleri Dönüşüm Sanatı Bağlamında Plastik Atık Kullanımı

Dr. Murat Benan Yıldız

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sahne Dekorü ve Kostümü Bölümü

ORCID: 0000-0002-5774-8701 **E-Posta:** benmurats@gmail.com

Özet

Ekolojik sanat, çevresel sorunlara yönelik çözüm arayışlarını sanat yoluyla görünür kılmayı amaçlayan bir disiplindir. Bu bağlamda sürdürülebilir bir yaklaşım olarak öne çıkan ileri dönüşüm (upcycling), hem atık üretimini azaltması hem de yaratıcı üretim süreçlerine katkı sağlaması nedeniyle ekolojik sanat kavramıyla doğrudan ilişkilidir. Günümüz çağdaş sanat ortamında da sıkça başvurulan bu yöntem, sanatsal ifade ile çevresel duyarlılığı bir araya getirir. Atık malzemelerin estetik ve kavramsal bir bütünlük içinde yeniden değerlendirilmesiyle ortaya çıkan ileri dönüşüm sanatı, doğrudan ekolojik farkındalık yaratmayı hedefleyen bir ifade biçimi olarak önem kazanmaktadır. Bu bildiri, ileri dönüşüm (upcycling) sanatının ekolojik estetik bağlamındaki rolünü, özellikle plastik atık kullanımına odaklanarak incelemektedir. Küresel çevre krizlerinin ve plastik kirliliğinin derinleştiği bir çağda, sanatçılar atık plastikleri hem malzeme hem de mesaj aracı olarak kullanmakta; bu süreçte sanat, çevre politikalarına eleştirel bir bakış geliştirmenin bir aracı haline gelmektedir. Çalışma kapsamında, plastik atıklarla çalışan beş farklı çağdaş sanatçının (Aurora Robson, Sayaka Ganz, Angela Haseltine Pozzi, Veronika Richterová ve Deniz Sağdıç) üretimleri; saha araştırması, literatür taraması ve sanatçı söyleşileri ışığında analiz edilmektedir. Plastik atığın bir temsil unsuru olarak nasıl dönüştürüldüğü, sanatçıların kullandıkları teknikler ve bu eserlerin izleyicide uyandırdığı ekolojik farkındalık tartışmaya açılmaktadır. Görsellerle desteklenen bu çalışma, ileri dönüşümün estetik ve etik boyutlarını bir arada düşünmeyi; sanatın sürdürülebilirlik ve çevresel duyarlılık açısından taşıdığı potansiyele dikkat çekmeyi amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler

Ekolojik Sanat, İleri Dönüşüm, Plastik Atık, Çağdaş Sanat, Sürdürülebilirlik

Ecological Aesthetics: The Use of Plastic Waste in the Context of Upcycling Art

Dr. Murat Benan Yıldız

Mimar Sinan Fine Arts University Fine Arts Faculty Stage Decoration and Department of Costume

ORCID: 0000-0002-5774-8701 **E-Posta:** benmurats@gmail.com

Abstract

Ecological art is a discipline that aims to make the search for solutions to environmental problems visible through art. Upcycling, which stands out as a sustainable approach in this context, is directly related to the concept of ecological art as it both reduces waste production and contributes to creative production processes. This method, which is frequently used in today's contemporary art scene, brings together artistic expression and environmental sensitivity. Upcycling art, which emerges by re-evaluating waste materials in an aesthetic and conceptual integrity, gains importance as a form of expression that directly aims to create ecological awareness. This paper examines the role of upcycling art in the context of ecological aesthetics, with a particular focus on the use of plastic waste. In an era of deepening global environmental crises and plastic pollution, artists use waste plastics as both material and messaging tool; in this process, art becomes a means of developing a critical view of environmental policies. Within the scope of the study, the works of five different contemporary artists (Aurora Robson, Sayaka Ganz, Angela Haseltine Pozzi, Veronika Richterová and Deniz Sağdıç) working with plastic waste are analyzed in the light of field research, literature review and artist interviews. How plastic waste is transformed as an element of representation, the techniques used by the artists and the ecological awareness that these works arouse in the audience are discussed. Supported by visuals, this study aims to consider the aesthetic and ethical dimensions of upcycling together and to draw attention to the potential of art in terms of sustainability and environmental awareness.

Keywords

Ecological Art, Upcycling, Plastic Waste, Contemporary Art, Sustainability

Bugün Politik Tiyatro?

Kübra Tektaş

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dramatik Sanatlar Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0000-7048-4942 **E-Posta:** ktektas87@gmail.com

Özet

Bu bildiri, politik tiyatronun küresel ve Türkiye bağlamındaki tarihsel gelişimini ve güncel önemini incelemektedir. Piscator ve Brecht gibi isimlerin öncülüğünde şekillenen politik tiyatro, toplumsal eleştiri ve bilinç oluşturma amacı taşımış, Marx'ın sınıf çatışmasına dayalı tarih anlayışıyla da devrimci bir karakter kazanmıştır. Seyirciyi pasif bir izleyici olmaktan çıkarıp, toplumsal değişimin öznesi haline getirmeyi hedefleyen bu anlayış, zamanla ideolojik kırılmalar, küresel krizler, iklim değişikliği, göç ve toplumsal cinsiyet gibi çok yönlü güncel sorunlara uyum sağlamak zorunda kalmıştır. Bildiri, politik tiyatronun tarihsel materyalizme dayalı sorgulayıcı yaklaşımını koruyarak, çağdaş meseleleri kapsayan daha esnek ve çok katmanlı bir yapıya evrilmesi gerektiğini savunur. Türkiye bağlamında ise politik tiyatro, siyasal baskılar ve toplumsal kırılmalarla şekillenmiş; hem muhalif bir ifade alanı hem de sanatın dönüşüm aracı olarak işlev görmüştür. 2023 yılında Murat Atak rejisiyle sahnelenen Gözlerimi Kapatırım Vazifemi Yaparım oyunu üzerinden yapılan analizde, oyunun tarihsel önemini koruduğu ancak güncel politik bağlamlarla bağ kurmakta yetersiz kaldığı vurgulanır. Sonuç olarak, politik tiyatronun günümüz dünyasının karmaşık yapısını kavrayabilen, cesur ve yenilikçi yaklaşımlarla yeniden inşa edilmesi gerektiği ifade edilir; Milo Rau gibi çağdaş isimlerden ilham alınması önerilir.

Anahtar Kelimeler

Politik Tiyatro, Piscator, Brecht, Milo Rau

Political Theatre Today?

Kübra Tektaş

Kocaeli University Institute of Social Sciences Dramatic Arts Master's Program

ORCID: 0009-0000-7048-4942 **E-Posta:** ktektas87@gmail.com

Abstract

This paper examines the historical development and contemporary significance of political theatre in both global and Turkish contexts. Shaped by pioneers such as Piscator and Brecht, political theatre has aimed to foster social critique and consciousness, gaining a revolutionary character through Marx's class conflict-based understanding of history. This approach, which seeks to transform the audience from passive observers into active agents of social change, has had to adapt over time to ideological shifts and multifaceted contemporary issues such as global crises, climate change, migration, and gender politics. The paper argues that political theatre must evolve into a more flexible and multilayered form while preserving its interrogative stance rooted in historical materialism. In the Turkish context, political theatre has been shaped by political repression and social ruptures, functioning both as a space for oppositional expression and as a tool for artistic transformation. An analysis of the 2023 production of *I Close My Eyes and Do My Duty* directed by Murat Atak suggests that, while the play retains its historical significance, it falls short in establishing a strong connection with current political issues. Ultimately, the paper contends that political theatre should be reconstructed with bold and innovative approaches capable of engaging with the complex realities of the modern world, drawing inspiration from contemporary figures such as Milo Rau.

Keywords

Politic Theatre, Piscator, Brecht, Milo Rau

Gürpınar Bölgesinden Temin Edilen Yerel Hammaddenin Linol Baskı Tekniğinde Kullanılabilirliğinin Araştırılması

Öğr. Gör. Dr. (Lect. Dr.) Esra Nurten Gül

Uşak Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Seramik Bölümü

ORCID: 0000-0003-4657-773X **E-Posta:** esra.gul@usak.edu.tr

Doç. (Assoc. Prof.) Serpil Yayman

Uşak Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim

ORCID: 0000-0002-8966-9119 **E-Posta:** serpil.yayman@usak.edu.tr

Yasem Gergin

Uşak Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Seramik

ORCID: -

E-Posta: -

Özet

Uşak-Denizli il sınırında yer alan Gürpınar (Bulkaz) bölgesindeki hammaddeler ile geçmişte yöresel seramik üretiminin yapılmış olduğu bilinmektedir. Çalışmada bu bölgeden temin edilen yerel hammadde ile linol baskı tekniğinin uygulanabilirliği ve malzemenin linol baskıda boya olara kullanılabilirliği incelenmiştir. Hammadde öncelikle 6 nolu elekten elenerek kaba (taş, yaprak, kök, vs.) malzemelerden arıtılmış, bir hafta suda bekletilerek içerisinde bulunan çözünür tuzların çözünmesi ve malzemenin açılması sağlanmıştır. Malzemenin açılma süreci gerçekleştikten sonra 38 µm (400 nolu) elekten elenmiştir. Yoğunluğu 1800gr/lt, 1750 gr/l ve 1700 gr/l ağırlığında astar kıvamına getirilen malzemeye Cmc katkısı ilave edilerek linol baskı denemeleri yapılmıştır. Denemeler sonucunda hammaddenin uygulandığı kağıt malzemeler ile uyumlu olduğu döküntülerin oluşmadığı görülmüştür. Malzemenin kimyasal analizinde çevreye zararlı bir bileşen içermemesi sanatsal çalışmalarda, linol baskı tekniğinde kullanılabileceğini göstermiştir. Çalışmaların devamının getirilmesi, laboratuvar ve Ar-Ge çalışmalarının sürdürülmesi ile malzemenin seramik ve resim sanatının farklı alanlarında kullanılabileceği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler

Gürpınar, Hammadde, Seramik, Resim, Baskı , Linol

Investigating the Usability of Local Raw Material Obtained From the Gurpinar Region in Linoleum Printing Technique

Öğr. Gör. Dr. (Lect. Dr.) Esra Nurten Gül

Uşak University Faculty of Fine Arts Ceramics Department

ORCID: 0000-0003-4657-773X **E-Posta:** esra.gul@usak.edu.tr

Doç. (Assoc. Prof.) Serpil Yayman

Usak University, Fine Art Faculty

ORCID: 0000-0002-8966-9119 **E-Posta:** serpil.yayman@usak.edu.tr

Yasem Gergin

Uşak University, Fine Art Faculty, Ceramic

ORCID: - **E-Posta:** -

Abstract

It is known that local ceramic production was made in the past with the raw materials in the Gürpınar (Bulkaz) region located on the Uşak-Denizli provincial border. In this study, the applicability of linoleum printing technique with the local raw material obtained from this region and the usability of the material as a dye in linoleum printing were examined. The raw material was firstly purified from coarse materials (stones, leaves, roots, etc.) by sieving through sieve number 6, and the soluble salts in it were dissolved and the material was opened water for a week. After the opening process of the material was realised, it was sieved through 38 µm (No. 400) sieve. Linole printing trials were carried out by adding Cmc additive to the material which was brought to the primer consistency with a density of 1800 gr / l 1750 gr / l and 1700 gr / l. As a result of the trials, it was observed that the raw material was compatible with the paper materials to which it was applied and no debris was formed. In the chemical analysis of the material, the fact that it does not contain an environmentally harmful component has shown that it can be used in artistic works and linoleum printing technique. It is thought that the material can be used in different areas of ceramic and painting art with the continuation of the studies, laboratory and R&D studies.

Keywords

Gurpinar, Raw Materials, Ceramics, Painting, Printing, Linol

Robert Wilson Rejisi ile Üç Kuruşluk Opera’da Postmodern Sahneleme: Gerçeklik ve Anlamanın Çoğulluğu

Semra Akkan

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dramatik Sanatlar Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0006-3944-8218 **E-Posta:** semraaakkan@gmail.com

Dr. İmran Uzun

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Temel Eğitim Bölümü

ORCID: 0000-0002-3733-4915 **E-Posta:** imran.uzun@kocaeli.edu.tr

Özet

Robert Wilson, Brecht’in “Üç Kuruşluk Opera” adlı oyununu; epik tiyatronun temel ilkelerini çağdaş sahneleme pratikleri doğrultusunda dönüştürerek yeniden yorumlamıştır. Bu bildiri Wilson’ın rejisi üzerinden Brecht’in yabancılaştırma ilkesinin postmodern estetikte nasıl görsel anlam düzlemine oturduğunu ve nasıl bir işleve hizmet ettiğini incelemektedir. Wilson; ışık, mekân, hareket, kostüm, makyaj ve ritim gibi sahneleme öğelerini sadece anlatıyı iletmek için değil anlamın çoğulluğunu ve belirsizliğini vurgulamak için de kullanır. Bu bağlamda Wilson’ın sahnelemesi izleyiciyi sadece bir mesafede tutmakla kalmaz aynı zamanda her göstergeyi izleyicinin aktif katılımına da açar. Bu çalışma göstergebilimsel analiz yöntemi ile belirtilen oyun üzerinden sahnedeki anlam inşasının yapıbozum sürecini ele alacaktır. Ayrıca bu çözümleme ile postmodernizmin anlamın çok katmanlı yapısını nasıl sahneye taşıdığı tartışılacaktır. Wilson’ın eserinde her gösterge sadece belirli bir anlam taşımakla kalmaz farklı izleyici yorumları ve algılarıyla zenginleşir. Bu postmodern bir bakış açısının anlamı belirsizleştirerek ve aynı zamanda çoğaltarak nasıl sahnede hayat bulduğunu ortaya koyar.

Anahtar Kelimeler

Robert Wilson, Postdramatik, Estetik, Göstergebilim

Postmodern Staging in the Threepenny Opera Through Robert Wilson's Direction: The Plurality of Reality and Meaning

Semra Akkan

Kocaeli University Institute of Social Sciences Dramatic Arts Master's Program

ORCID: 0009-0006-3944-8218 **E-Posta:** semraaakkan@gmail.com

Dr. İmran Uzun

Kocaeli University, Faculty of Fine Arts, Department of Basic Education

ORCID: 0000-0002-3733-4915 **E-Posta:** imran.uzun@kocaeli.edu.tr

Abstract

Robert Wilson reinterprets Bertolt Brecht's The Threepenny Opera by transforming the fundamental principles of epic theatre through contemporary staging practices. This paper examines how Brecht's concept of Verfremdungseffekt(alienation effect) is situated within the visual-semantic framework of postmodern aesthetics in Wilson's direction, and the function it serves in this context. Wilson utilizes theatrical elements such as lighting, space, movement, costume, makeup, and rhythm not only to convey narrative, but also to emphasize the multiplicity and ambiguity of meaning. In this regard, Wilson's staging not only maintains a critical distance between the audience and the performance, but also opens every signifier to the viewer's active interpretation. Using a semiotic analysis method, this study explores the process of deconstruction in the construction of meaning on stage, specifically through Wilson's rendition of the play. Moreover, it discusses how postmodernism transfers the multilayered nature of meaning onto the theatrical stage. In Wilson's work, each signifier is not confined to a single interpretation, but is enriched through varying audience perceptions. This reveals how a postmodern perspective manifests on stage by rendering meaning both ambiguous and plural.

Keywords

Robert Wilson, Postdramatic, Aesthetic, Semiotics

Müzik Öğretmenlerinin Öz Şefkat Düzeylerinin Çeşitli Değişkenlerle İlişkisinin İncelenmesi

Ecrin Hatipoğlu

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Müzikoloji Anasanat Dalı Performans Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0004-0187-8947 **E-Posta:** ecrin.yeni4@gmail.com

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Ümit Kubilay Can

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Müzik Bölümü

ORCID: 0000-0001-9197-2240 **E-Posta:** kubilay.can@kocaeli.edu.tr

Öğr. Gör. (Lect.) Umut Volkan

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi

ORCID: 0000-0003-4038-4187 **E-Posta:** umutvolkan@gmail.com

Özet

Bu araştırma, müzik öğretmenlerinin öz şefkat düzeylerini belirlemeyi ve bu düzeylerin demografik değişkenlerle olan ilişkisini incelemeyi amaçlamaktadır. Müzik öğretmenleri, bilgi ve becerilerini aktarmanın ötesinde, öğrencilerinin sanatsal ve duygusal gelişimlerine rehberlik etme sorumluluğu taşırlar. Bu süreçte karşılaşılan duygusal baskılar, yoğun iş yükü ve performans kaygısı, öğretmenlerin mesleki tükenmişliğe açık hale gelmesine neden olabilmektedir. Bu noktada, bireyin kendisine karşı anlayışlı ve destekleyici yaklaşımını ifade eden öz şefkat kavramı, mesleki dayanıklılığı artıran önemli bir unsur olarak öne çıkmaktadır. Öz şefkatin, öğretmenlerin stresle baş etme, tükenmişliği azaltma ve psikolojik iyi oluş düzeylerini yükseltme gibi işlevlere sahip olduğu bilinmektedir. Bu bağlamda, müzik öğretmenlerinin öz şefkat düzeylerine yönelik kapsamlı veriye ihtiyaç duyulmaktadır. Araştırmanın bulgularının, öğretmen yetiştirme programlarına katkı sağlayarak öz şefkat temelli eğitim politikaları geliştirilmesine ışık tutması beklenmektedir. Araştırmanın temel problemi, müzik öğretmenlerinin öz şefkat düzeylerinin ölçülmesi ve bu düzeylerin cinsiyet, yaş, eğitim düzeyi, mezun olunan lisans programı, anadal çalgı, görev yapılan okul türü, mesleki kıdem ve görev yapılan il gibi demografik değişkenlerle olan ilişkilerinin ortaya konmasıdır. Bu kapsamda ilişkisel tarama modeli kullanılmıştır. Araştırmanın örneklemi gönüllü olarak katılım sağlayan 305 müzik öğretmeninden oluşmaktadır. Veriler, araştırmacı tarafından geliştirilen Kişisel Bilgi Formu ve Yıldırım ve Sarı (2018) tarafından Türkçeye uyarlanan Öz-Şefkat Ölçeği Kısa Formu ile toplanmıştır. Ölçek, 11 madde ve 5'li Likert tipi yapıdan oluşmaktadır. Çalışmanın devamında, elde edilen veriler doğrultusunda sonuçlar yorumlanmış ve müzik öğretmenlerinin mesleki gelişimlerine katkı sunacak öneriler sunulmuştur.

Anahtar Kelimeler

Şefkat, Öz Şefkat, Müzik Öğretmeni, Müzik Eğitimi, Demografik Değişkenler

An Examination of Music Teachers' Self-compassion Levels in Relation to Various Variables

Ecrin Hatipoğlu

Kocaeli University Institute of Social Sciences Musicology Department Performance Master's Program

ORCID: 0009-0004-0187-8947 **E-Posta:** ecrin.yeni4@gmail.com

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Ümit Kubilay Can

Department of Music, Faculty of Fine Arts, Kocaeli University

ORCID: 0000-0001-9197-2240 **E-Posta:** kubilay.can@kocaeli.edu.tr

Öğr. Gör. (Lect.) Umut Volkan

Department of Music, Faculty of Fine Arts

ORCID: 0000-0003-4038-4187 **E-Posta:** umutvolkan@gmail.com

Abstract

This study aims to determine the self-compassion levels of music teachers and examine the relationship between these levels and various demographic variables. Music teachers bear the responsibility not only of transferring knowledge and skills, but also of guiding their students in both artistic and emotional development. In this process, emotional pressure, heavy workloads, and performance anxiety may lead teachers to become more vulnerable to professional burnout. At this point, the concept of self-compassion—which refers to a person's ability to treat themselves with understanding and support—emerges as a significant factor enhancing professional resilience. Self-compassion is known to contribute to teachers' ability to cope with stress, reduce burnout, and improve psychological well-being. In this context, comprehensive data on the self-compassion levels of music teachers is needed. The findings of the study are expected to contribute to teacher education programs and shed light on the development of self-compassion-based educational policies. The main research problem is to measure the self-compassion levels of music teachers and reveal the relationship between these levels and demographic variables such as gender, age, education level, undergraduate program, main instrument, school type, years of professional experience, and geographical location. For this purpose, the study adopts a correlational survey model. The sample of the study consists of 305 music teachers who voluntarily participated in the research. Data were collected using a Personal Information Form developed by the researcher and the Short Form of the Self-Compassion Scale adapted into Turkish by Yıldırım and Sarı (2018). The scale consists of 11 items rated on a 5-point Likert scale. In the following sections of the study, the results obtained from the data are interpreted, and recommendations are presented to support the professional development of music teachers.

Keywords

Compassion, Self-Compassion, Music Teacher, Music Education, Demographic Variables

Görünmeyen İzler: Malzeme Bilinci ve Tehlikeler

Rabianur Ocak

Ankara Müzik ve Güzel Sanatlar Üniversitesi Müzik ve Güzel Sanatlar Enstitüsü Görsel Sanatlar Eğitimi Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0001-3345-2666 **E-Posta:** rabia.ock.425@gmail.com

Özet

Sanat nesnesi üretiminde kullanılan malzemelerin, sanatçının sağlığı açısından oluşturabileceği risklerin ele alındığı bu araştırmada; Resim, heykel, seramik gibi plastik sanatlar, gravür, serigrafi gibi özgün baskı sanatları ve grafiti gibi sokak sanatları da dahil olmak üzere materyal seçimi ve sanatta iş güvenliğinin önemine değinilmiştir.

Araştırmanın amacı; sanat nesnesinin üretim sürecindeki her aşamada, süreçteki üretim prosesine dahil olan herkes için iş güvenliği açısından farkındalık oluşturmaktır. Üretim sürecinde risk faktörlerini göz önüne alarak bilinçli bir şekilde iş sağlığını sorgulamasını istediğimiz sanatçının, kullandığı malzeme seçimi ve kullanıma yönelik güvenlik önlemleri ile farkında olmadan kullanılan malzemelerin uzun vadeli etkileri üzerine sanatsal üretim sürecinde iş güvenliğinin önemi örnekler ile açıklanmıştır.

Sanatsal üretim sürecinde göz ardı edilen bilinçsiz malzeme kullanımı ile sanatçıya olduğu kadar çevresini de farkında olmadan risk altına alabilmektedir. Bu sürecin değerlendirilmesi ve bilinçlendirme açısından dikkat edilmesi gereken noktaların ele alındığı çalışmada üretim sürecinde malzeme seçiminin önemi üzerine dikkat çekilmek istenmiştir.

Sanatçı çalışma esnasında ekipman oluşturmali ve risk faktörlerini kendi bilinci doğrultusunda ortadan kaldırmalıdır. Duyarlı olan sanatçı hem çevre hem de kendi sağlığına dikkat etmiş olacaktır. Sanat herkese hitap ederken örnek olma rolleri de vardır. Üretimde rol oynayan sanatçının malzeme kullanımı görünür kılmasını sağlarken; doğaya, topluma, sağlığa etkileri konusunda bilinçli ve etik bir duruş sergilenmesi üzerine durulmuştur.

Öğrenciler eğitim sürecindeyken teknik bilgilerin yanı sıra malzeme kaynaklı risklerden, sağlıklı çalışma alanlarına ve güvenli atölye kullanımına dikkat edecek davranışlar edinmelidirler. Eğitimlerinin sonunda sağlıklı, bilinçli ve sorumluluk sahibi bireyler olarak iş hayatlarına katkı sağlamalıdır. Bu bilinç ile çalışan öğrenci ve eğitimciler, toplumsal düzeyde de örnek teşkil ederler. Sanatçı adaylarının uzun vadede bilinçli hareket etmesi ve alışkanlıklar edinmesiyle, oluşacak risk faktörlerinin ortadan kalkacağı vurgulanmıştır.

Anahtar Kelimeler

Sanatta Sağlık, Sanatta Materyal, Sanatta İş Güvenliği

Invisible Traces: Material Consciousness and Hazards

Rabianur Ocak

Ankara Music and Fine Arts University Institute of Music and Fine Arts Visual Arts Education Master's Program

ORCID: 0009-0001-3345-2666 **E-Posta:** rabia.ock.425@gmail.com

Abstract

This study addresses the potential health risks that materials used in the production of art objects may pose to artists. It emphasizes the importance of material selection and occupational safety in the arts, including plastic arts such as painting, sculpture, and ceramics, as well as printmaking techniques like engraving and serigraphy, and street art forms such as graffiti.

The aim of the research is to raise awareness of occupational safety at every stage of the art production process, for all individuals involved. By considering risk factors during the production process, it is intended that artists critically assess their own occupational health. The importance of occupational safety in artistic production is explained through examples, focusing on the selection of materials, safety precautions, and the long-term effects of materials that may be unknowingly harmful.

Unconscious material use, often overlooked in the artistic production process, can pose risks not only to the artist but also to the surrounding environment. This study highlights the critical points that need attention in evaluating and raising awareness about this issue, drawing attention to the importance of material selection in the production process.

Artists should establish the proper equipment while working and eliminate risk factors through personal awareness. A conscientious artist will be attentive to both environmental and personal health. While art appeals to everyone, artists also serve as role models. Emphasis is placed on making the artist's material choices visible and maintaining a conscious and ethical stance regarding the effects of these materials on nature, society, and personal health.

During their education, students should acquire behaviors that reflect not only technical knowledge but also an awareness of material-related risks, safe working environments, and proper studio practices. By the end of their education, they should become healthy, conscious, and responsible individuals contributing to the art world. Students and educators who work with this awareness will serve as role models at a societal level. It is underlined that if future artists act consciously and develop safe habits, potential risk factors can largely be eliminated.

Keywords

Keywords: Health in Art, Materials in Art, Occupational Safety in Art

Türkiye’de Gerçekleştirilen Klasik Müzik Festivallerinin İncelenmesi

Seda Gülşen Kınış

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Müzik Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0006-4960-064X **E-Posta:** sedaagulsennnn@gmail.com

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Ümit Kubilay Can

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Müzik Bölümü

ORCID: 0000-0001-9197-2240 **E-Posta:** kubican_gitar@hotmail.com

Özet

Klasik müziğin yaygınlaşması, gelişimi ve etkileşimi açısından festivaller önemli bir rol oynamaktadır. Türkiye’de klasik müzik festivalleri giderek artmakta, çalgı çeşitliliği açısından zenginleşerek gelişimini sürdürmektedir. Bu çalışmada, ülkemizde düzenlenen klasik müzik festivallerinin yıllara, illere ve çalgılara göre dağılımları incelenmiştir. Tarama modeliyle yapılan bu araştırmanın amacı, festivallerin Türkiye’deki güncel durumunu ve tarihsel gelişimini ortaya koymaktır. Araştırma, Türkiye’de düzenlenen klasik müzik festivallerini inceleyerek müzik eğitimcileri, öğrenciler, dinleyiciler ve festival organizasyonlarına katkı sunan kurumlar için bir kaynak oluşturmayı hedeflemektedir. Çalışma yalnızca Türkiye’deki festivallerle sınırlıdır. Veri toplama sürecinde akademik çalışmaların yanı sıra tez merkezleri, bloglar, portallar, belediyeler, klasik müzik orkestraları, vakıflar, müzik bölümü bulunan üniversiteler ve arama motorlarından elde edilen bilgiler kullanılmıştır. Veriler tablo ve grafiklerle açıklanmıştır. Festivallerin dağılımında şehirlerin olanakları, çevresel koşullar ve popülerlik belirleyici unsurlar olarak öne çıkmıştır. Türkiye’deki ilk klasik müzik festivalinin 1973’te İstanbul’da düzenlendiği; ilk gitar festivalinin 1998’de, piyano festivalinin ise 2000’de başladığı tespit edilmiştir. Zamanla oda müziği, üflemeli ve vurmali çalgılar gibi farklı alanlarda festivaller düzenlenerek çeşitlilik artmıştır.

Anahtar Kelimeler

Festival, Klasik Müzik, Klasik Müzik Festivali, Oda Müziği Festivali, Kültür ve Sanat.

Analysis of Classical Music Festivals Held in Türkiye

Seda Gülşen Kınış

Kocaeli University Institute of Social Sciences Music Master's Program

ORCID: 0009-0006-4960-064X **E-Posta:** sedaagulsennn@gmail.com

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Ümit Kubilay Can

Kocaeli University, Faculty of Fine Arts, Department of Music

ORCID: 0000-0001-9197-2240 **E-Posta:** kubican_gitar@hotmail.com

Abstract

Festivals play an important role in the popularization, development, and interaction of classical music. In Turkey, classical music festivals are increasingly being organized, evolving with greater diversity in instruments. This study examines the distribution of classical music festivals in Turkey by year, city, and instrument. Conducted using a descriptive survey model, the aim of this research is to reveal the current state and historical development of classical music festivals in Turkey. By analyzing these festivals, the study seeks to serve as a resource for music educators, students, audiences, and institutions that support festival organizations. The study is limited to festivals held within Turkey. During the data collection process, information was obtained from academic studies as well as thesis databases, blogs, portals, municipalities, classical music orchestras, foundations, universities with music departments, and search engines. The data are presented through tables and graphs. In the distribution of festivals, the facilities of the cities, environmental conditions, and popularity have emerged as determining factors. It was found that the first classical music festival in Turkey was held in Istanbul in 1973; the first guitar festival began in 1998, and the first piano festival in 2000. Over time, the variety of festivals has increased with the inclusion of events focusing on chamber music, wind, and percussion instruments.

Keywords

Festival, Classical Music, Classical Music Festival, Chamber Music Festival, Culture and Art

Yok Olmuş Bir Şeyin İzi: Trans-estetik Öğe Olarak Kirlian Elektrofotografileri

Öğr. Gör. (Lect.) İsmail Birlik

Bayburt Üniversitesi

ORCID: 0000-0002-4236-7957 **E-Posta:** ismailbirlik1001@gmail.com

Dr. İmran Uzun

Kocaeli Üniversitesi

ORCID: 0000-0002-3733-4915 **E-Posta:** imranuzun@gmail.com

Özet

Kirlian fotoğrafçılığı, nesnelerin veya canlı organizmaların çeşitli enerji alanlarını görselleştirmek için kullanılan bir tekniktir. Bu teknik, nesnelerin etrafındaki enerji alanlarını elektromanyetik bir etkiye maruz bırakarak ve bu alanlardan yayılan ışığı ölçerek çalışır. 1939'da Semyon Kirlian tarafından keşfedilen teknik temel olarak bir nesnenin veya organizmanın etrafındaki enerji alanının, bir film veya sensör aracılığıyla yakalanması olayıdır.

Kirlian elektrofotografileri, sanat dünyasında ilgi çekici bir ifade biçimi olarak değerlendirilebilir. Bu tür kompozisyonlar, geleneksel fotoğraf kompozisyonları ile kıyaslandığında farklı bir estetik sunar ve izleyiciye nesnelerin veya organizmaların enerji alanlarını keşfetme fırsatı verir. Kirlian fotoğraflar anlamın mı yoksa gösterinin mi bir ögesidir; bu, merak konusudur. Susan Sontag aya inişin gösterimini yapan bir TV programını izleyenlere aya iniş hakkında sorular sorar meraklarını öğrenmeye çalışır. İzleyiciler, aya indiklerine inanmıyoruz derler. O zaman niye izledikleri sorulunca, “Biz sadece televizyon izlemeye gelmiştik.” yanıtını alır. Aslında Kirlian fotoğrafları da realitede eksik uzuvların fotoğraflandığı bir uygulama olmanın ötesinde insanların meraklarının tatmin edilemediği fotoğraflama biçimi olarak değerlendirilebilir.

Öyle ki Baudrillard günümüz sanatını illüzyonlar yaratma biçimi olarak değerlendirir, mevzu daha çok “gerçekte var olmayanlar” olarak görülmektedir. Gerçeğin var olamaması illüzyonu da yok etmektedir ve bu bağlamıyla sanat, işlevinden uzaklaşmaktadır. Esasında trans-estetik bir öğe olarak değerlendirilen Kirlian tekniği, eser üretme mantığı ile diğer sanat eserlerinden ayrılmaktadır. Bu açıdan değerlendirildiğinde sanat, geniş bir yelpazede farklı ifade biçimlerine ev sahipliği yapabilir ve Kirlian fotoğraflar da bu çeşitliliğe katkıda bulunabilir.

Anahtar Kelimeler

Fotoğraf, Kirlian Fotoğraf, Trans-estetik

The Trace of Something Vanished: Kirlian Electrophotographs as Trans-aesthetic Elements

Öğr. Gör. (Lect.) İsmail Birlik

Bayburt University

ORCID: 0000-0002-4236-7957 **E-Posta:** ismailbirlik1001@gmail.com

Dr. İmran Uzun

Kocaeli University

ORCID: 0000-0002-3733-4915 **E-Posta:** imranuzun@gmail.com

Abstract

Kirlian photography is a technique used to visualise various energy fields of objects or living organisms. This technique works by exposing the energy fields around objects to an electromagnetic effect and measuring the light emitted from these fields. The technique, discovered by Semyon Kirlian in 1939, is basically the capture of the energy field around an object or organism through a film or sensor.

Kirlian electrophotographs can be considered as an interesting form of expression in the art world. Such compositions offer a different aesthetic compared to traditional photographic compositions and give the viewer the opportunity to explore the energy fields of objects or organisms. Whether Kirlian photographs are an element of meaning or spectacle is a matter of curiosity. Susan Sontag asks viewers of a TV programme showing the moon landing questions about the moon landing and tries to find out their curiosity. The viewers say, 'We don't believe they landed on the moon'. When asked why they watched the programme, they replied, 'We just came to watch television'. In fact, Kirlian photographs can be considered as a form of photography in which people's curiosity cannot be satisfied beyond being an application in which missing limbs are photographed in reality.

So much so that Baudrillard evaluates today's art as a form of creating illusions, the subject matter is rather seen as 'what does not exist in reality'. The non-existence of reality destroys the illusion, and in this context, art moves away from its function. The Kirlian technique, which is essentially considered as a trans-aesthetic element, differs from other artworks with its logic of producing artefacts. From this point of view, art can host a wide range of different forms of expression and Kirlian photographs can contribute to this diversity.

Keywords

Photography, Kirlian Photography, Trans-aesthetic

Robotların Dokunuşundan Yeni Bir Estetik Anlayışa: Algoritmaların Dönüştürdüğü Sanat

Arş. Gör. (Assist.) Meltem İşleyen

İstanbul Beykent Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Tasarımı Bölümü

ORCID: 0000-0003-4026-920X **E-Posta:** meltemisleyen@gmail.com

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Nihat Dursun

İstanbul Beykent Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Tasarımı Bölümü

ORCID: 0000-0002-1155-2949 **E-Posta:** nihatdursun@yahoo.com

Özet

Teknolojik atılımlarla birlikte değişen sanat paradigmaları yalnızca üretim şekli ve iletişim biçimiyle değil, sanatın var olan doğasını da dönüştürmektedir. Makine öğrenimi, yapay zekâ algoritmaları ve robotik sistemler gibi ileri düzey teknolojiler sanatın üretim süreçlerine etki etmesinin yanında, sanatın tanımına, algılanışına ve estetik biçimine de müdahale etmektedir. Yapay zekâ destekli bir robotun sanat eseri üretiminde insana özgü olan unsurları kullanarak üretim yapması olanaklı görülmekte ve bundan hareketle yeni bir sanat anlayışının ortaya çıkması öngörülebilmektedir. Sanat kavramı; yapay zekâ modelleriyle ve algoritmaların verileri işleyerek biçimlendirdiği çok yönlü bilişsel analizci bir yapıya dönüşebilmektedir. Veri birikimi ve yapay zekânın analiz becerisiyle insanın taklidinin oluşması, diğer bir deyişle bilişsel analizler ve duysal taklitlerle robot teknolojisinin insan davranış ve duysal verilerinin depolanmasıyla bir anlamda klonlaması mümkün hale gelebilmektedir. Ai-Da, Sophia, Paul the Robot, CloudPainter gibi robotlar sanatın insan duygu ve sezgilerine dayalı niteliğini yapay zekâ algoritmalarıyla analiz ederek sanat eseri üretebilmektedir.

Bu araştırmada, yapay zekâ teknolojilerinin sanata olan entegrasyonu sonucunda üretim sürecinin dönüşümü ile birlikte, robotların sanat üretimine dâhil olmalarına odaklanmaktadır. Bununla birlikte, makinenin insanın sanatsal üretim becerilerini öğrenerek büyük verinin yardımıyla oluşan analizlerle duysal ve teknik anlamda sanat nesnesi biçiminin nasıl bir devinim yaşanacağını ele almakta ve tartışmaya sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler

Yapay Zekâ, Teknoloji, Sanatsal Üretim, Algoritma, Robot.

From the Touch of Robots to a New Aesthetic Understanding: Art Transformed By Algorithms

Arş. Gör. (Assist.) Meltem İşleyen

Istanbul Beykent University Faculty of Fine Arts Graphic Design Department

ORCID: 0000-0003-4026-920X **E-Posta:** meltemisleyennn@gmail.com

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Nihat Dursun

Istanbul Beykent University, Faculty of Fine Arts, Department of Graphic Design

ORCID: 0000-0002-1155-2949 **E-Posta:** nihatdursun@yahoo.com

Abstract

The changing paradigms of art with technological breakthroughs are transforming not only the production method and communication method, but also the existing nature of art. Advanced technologies such as machine learning, artificial intelligence algorithms and robotic systems not only affect the production processes of art, but also intervene in the definition, perception and aesthetic form of art. It is possible for an artificial intelligence-supported robot to produce artworks using human-specific elements, and it is foreseen that a new understanding of art will emerge from this. The concept of art can transform into a multi-faceted cognitive analysis structure that is shaped by processing data with artificial intelligence models and algorithms. With the accumulation of data and the analysis skills of artificial intelligence, it is possible to imitate humans, in other words, to clone human behavior and sensory data stored by robot technology with cognitive analyses and sensory imitations. Robots such as Ai-Da, Sophia, Paul the Robot and CloudPainter can produce artworks by analyzing the nature of art based on human emotions and intuitions with artificial intelligence algorithms.

This research focuses on the transformation of the production process as a result of the integration of artificial intelligence technologies into art, and the involvement of robots in art production. In addition, it examines and discusses how the form of the art object will move in a sensory and technical sense with the analysis formed with the help of big data by the machine learning the artistic production skills of humans.

Keywords

Artificial Intelligence, Technology, Artistic Production, Algorithm, Robot

Sanatsal Üretim Sürecinde Desen

Arş. Gör. Dr. (Assist. Dr.) Mehmet Cihan Gezen

Selçuk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü

ORCID: 0000-0001-5220-3051 **E-Posta:** mcihangezen@gmail.com

Özet

Bir sanat eserinin oluşumunda birçok aşamanın olduğu bilinmektedir. Söz konusu sanatsal üretim süreci her sanatçı için, sanat eseri için ya da daha genel düşünülecek olunursa sanat alanı için farklılık göstermektedir. Resim sanatındaki yaratım süreci tarih boyunca dönemlerin teknolojik gelişmeleriyle ya da estetik anlayışıyla değişkenlik gösterse de temelinde çizginin yattığı söylenebilir.

İlkel insanın mağara duvarlarına çizdiği şematik imgelerden günümüz sanatçılarının kullandığı çizgi, sanatın tarihsel gelişim sürecinde geniş bir yelpazede yer incelenmelidir. Bu süreçte birçok sanatçı resimlerinin ön hazırlığı olarak çizgiden yararlanmış, resimlerinin eskizlerini oluştururken desenden yani çizimden faydalanmıştır. Sanatçı, gördüğünü ya da zihnindeki imgeleri resme dönüştürmeden önce; o konuda ustalaşmak için ya da yapacağı resmin öğelerini belli bir kompozisyon dahilinde yeniden yorumlamak için desenin hızlı anlatım gücünü kullanmıştır. Desen, birçok sanatsal ifadeye göre daha az materyale ihtiyaç duyulan ve daha hızlı bir şekilde sonuç alınan bir anlatımdır. Bu nedenle yüzeyde iz bırakacak kalem türevi herhangi bir gereçle çizim yapılması cazip gelmiştir. Rönesans'tan günümüze birçok sanatçının desenleri, resimlerinin ön hazırlığı olduğu kadar başlı başına birer sanat eseri olarak da kabul edilmiştir. Desen sadece ön hazırlık, ön çizim değil aynı zamanda bir sanat ifadesi olarak da görülmektedir. Sanatçıların çizimlerinin, desenlerinin resme dönüşme yolculuğu, söz konusu sanatçı ve resmi hakkında izleyiciye ışık tutmaktadır. Ayrıca eserin desenden resme evrilişindeki biçimsel değişimleri daha kapsamlı bir eleştiri kapısı da açmaktadır.

Bu nedenle araştırma kapsamında, farklı dönemlerdeki ressamların desenleri ve söz konusu desenlerden ortaya çıkan resimleri incelenerek, iki farklı sanatsal ifade arasında karşılaştırma yapılması amaçlanmıştır. Böylelikle sanatçıların, sanatsal üretim süreci kendi eserleri üzerinden irdelenmek istenmiştir.

Anahtar Kelimeler

Desen, Resim Sanatı, Sanatsal Süreç, Eskiz

Drawing in the Artistic Production Process

Arş. Gör. Dr. (Assist. Dr.) Mehmet Cihan Gezen

Selçuk University Faculty of Fine Arts Painting Department

ORCID: 0000-0001-5220-3051 **E-Posta:** mcihangezen@gmail.com

Abstract

It is known that there are many stages in the formation of a work of art. The artistic production process in question varies for each artist, for the work of art or, more generally, for the field of art. Although the creative process in painting has varied throughout history with the technological developments or aesthetic understanding of the periods, it can be said that the line lies at its core.

From the schematic images drawn on cave walls by primitive people to the line used by today's artists, it should be examined in a wide range in the historical development process of art. In this process, many artists have used line as a preliminary preparation for their paintings and have used drawing, while creating the sketches of their paintings. Before the artist transforms what they see or the images in their mind into a painting; they have used the rapid expression power of the drawing to master that subject or to reinterpret the elements of the painting they will make within a certain composition. Drawing is a narrative that requires less material and achieves results faster than many artistic expressions. For this reason, drawing with any tool such as a pencil that will leave a mark on the surface has become attractive. From the Renaissance to the present day, the drawings of many artists have been accepted as works of art in their own right, as well as preliminary preparations for their paintings. Drawing is not only seen as preliminary preparation but also as an expression of art. The journey of the artists' drawings turning into paintings sheds light on the artist and their painting in question to the viewer. In addition, the formal changes in the evolution of the work from drawing to painting open the door to a more comprehensive criticism.

Therefore, within the scope of the research, it was aimed to make a comparison between two different artistic expressions by examining the drawings of painters from different periods and the paintings that emerged from the said drawings. In this way, it was aimed to examine the artistic production process of the artists through their own works.

Keywords

Drawing, Painting Art, Artistic Process, Sketch

Milo Rau'nun Yeni Gerçekçi Tiyatrosu

Prof. Dr. Sema Göktaş

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sahne Sanatları Bölümü

ORCID: 0000-0003-3331-5095 **E-Posta:** sgoktas@kocaeli.edu.tr

Özet

Bu çalışma günümüzün en sansasyonel tiyatro sanatçılarından biri olarak görülen İsviçreli yönetmen ve oyun yazarı Milo Rau'nun (1977) yeni gerçekçi tiyatro poetikasının yapı taşlarını incelemeyi amaçlamaktadır. Milo Rau kendi sanatını geleneksel belgesel tiyatrodan ayırtırmakta ve perspektifini yeni gerçekçi bir temel üzerinde inşa ettiğini belirtmektedir. Bu bağlamda, 2007'de kurduğu “Uluslararası Politik Cinayet Enstitüsü” (IIPM) adlı tiyatro ve film yapım şirketine gerçekleştirdiği tüm tiyatro yapımları dünyanın herhangi bir coğrafyasında ortaya çıkan “gerçek” toplumsal ve politik krizlerden beslenmekte; ancak Rau “belgesel” tiyatro yaparken, alışlagelmiş belgesel tiyatrodan orijinal belgeye müdahale etmeme ilkesini esnetmekte ve bu tercihini estetik bir ilkeye dönüştürmektedir. Rau, 2007'den bu yana IIPM etiketi altında üç ayrı üçleme ortaya koymuştur. Çalışmamızda yönetmenin IIPM etiketiyle gerçekleştirdiği ilk üçlemesi olan ve hepsi de yakın tarihte yaşanan “gerçek” olaylara dayanan Çavuşeskuların Son Günleri (2009), Nefret Radyosu (2011) ve Breivik'in Savunması (2012) adlı oyunları ele alınacak ve Rau'nun tiyatrosunun araçları ve yöntemleri incelenecektir.

Anahtar Kelimeler

Milo Rau, Yeni Gerçekçilik, Belgesel Tiyatro, Politik Tiyatro

Milo Rau's New Realist Theatre

Prof. Dr. Sema Göktaş

Kocaeli University Faculty of Fine Arts Performing Arts Department

ORCID: 0000-0003-3331-5095 **E-Posta:** sgoktas@kocaeli.edu.tr

Abstract

This article aims to examine the structure of the neo-realist theatre poetics of the Swiss director and playwright Milo Rau (1977), who is considered one of the most sensational theatre artists of our time. Milo Rau differentiates his own art from traditional documentary theatre and states that he builds his perspective on a neo-realist base. In this context, all the theatre productions he realizes in his theatre and film production company called “International Institute of Political Murder” (IIPM), which he founded in 2007, are fed by “real” social and political crises that occur in any geography of the world; however, while making “documentary” theatre, Rau relaxes the principle of non-intervention in the original document of conventional documentary theatre and transforms this preference into an aesthetic principle. Rau has produced three separate trilogies under the IIPM label since 2007. In our study, the director's first trilogy of plays under the IIPM label, The Last Days of the Ceaușescus (2009), Hate Radio (2011) and Breivik's Statement (2012), all of which are based on “real” events that took place in recent history, will be discussed and the tools and methods of Rau's theatre will be examined.

Keywords

Milo Rau, New Realism, Documentary Theatre, Politic Theatre

İmge Estetiğinde Analog Bozulma: “Lola Dupre Kolajları Üzerine Bir İnceleme”

Arş. Gör. Dr. (Assist. Dr.) Pembe Aktürk

Selçuk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Bölümü

ORCID: 0000-0002-1888-5754 E-Posta: pembe.akturk@selcuk.edu.tr

Özet

İmgelerin bozulması, sanatta sıklıkla bir anlatım biçimi ya da estetik tercih olarak karşımıza çıkmaktadır. Bozulma (distortion), yalnızca fiziksel biçimin dönüşümü değil; aynı zamanda algının, anlamın ve temsiliyetin yeniden şekillendirilmesi anlamına gelmektedir. Bu bağlamda, çağdaş kolaj sanatçısı Lola Dupré, geleneksel görsel düzenleri parçalayıp yeniden inşa ederek “bozulma estetiğini” merkeze alan özgün bir sanatsal ifade biçimi ortaya koymaktadır.

Dupré, dijital araçlardan uzak el yapımı kolajlarında bir görseli yüzlerce parçaya bölerek yeni çarpıtılmış bir imgeye dönüştürmektedir. Sanatçının çalışmalarında yer alan tekrar eden, genişleyen ya da ritmik olarak çoğalan parçalar izleyicinin algısını sorgulatmaktadır. Bozulan imge estetiği, formun doğrudan temsilini eleştirerek aykırı biçimde yeniden şekillenmektedir. Dijital manipülasyonun arttığı çağımızda Lola Dupré’nin analog, titiz el işçiliği ile üretilen kolajları dijital bozulmaya bir karşı duruş olarak okunabilmektedir. Bu doğrultuda Lola Dupré’nin kolajları, bozulma estetiğini hem biçimsel hem de kavramsal düzeyde yeniden tanımlamaktadır. Araştırmada, Dupre’nin kolajlarında imge estetiğinin analog olarak bozulması sanatçının kolaj örnekleri üzerinden betimsel içerik analizi yöntemiyle incelenmektedir.

Anahtar Kelimeler

Lola Dupré, Kolaj, Bozulma, İmge, Estetik

Analog Distortion in Image Aesthetics: “A Study on the Collages of Lola Dupré”

Arş. Gör. Dr. (Assist. Dr.) Pembe Aktürk

Selçuk University Faculty of Fine Arts Graphics Department

ORCID: 0000-0002-1888-5754 **E-Posta:** pembe.akturk@selcuk.edu.tr

Abstract

Distortion of images often appears in art as a form of expression or aesthetic choice. Distortion is not only a transformation of physical form, but also a reshaping of perception, meaning and representation. In this context, contemporary collage artist Lola Dupré presents a unique form of artistic expression centered on the “aesthetics of distortion” by dismantling and reconstructing traditional visual orders.

In her handmade collages, far from digital tools, Dupré transforms an image into a new distorted image by dividing it into hundreds of pieces. The repetitive, expanding or rhythmically multiplying fragments in the artist’s works question the viewer’s perception. The distorted image aesthetic is reshaped in a contradictory way by criticizing the direct representation of form. In an age of increasing digital manipulation, Lola Dupré’s analog, meticulously hand-crafted collages can be read as a counter stance to digital distortion. Accordingly, Lola Dupré’s collages redefine the aesthetics of distortion both formally and conceptually. In the research, the analog degradation of image aesthetics in Dupré’s collages is examined through the artist’s collage examples by means of descriptive content analysis.

Keywords

Lola Dupré, Collage, Distortion, Image, Aesthetics

Protesto Sanatı ve İklim Aktivistlerinin Sanat Yapıtlarına Karşı Eylemlerinin İncelenmesi

Meryem Cineviz

Sakarya Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Seramik Cam Bölümü

ORCID: 0000-0003-3606-9950 **E-Posta:** meryemcineviz@gmail.com

Özet

Sanat geçmişten günümüze kültürel, toplumsal ve politik alanların değişiminde güçlü bir etkiye sahip olmuştur. Bu araştırmada protesto sanatının çıkış noktasından başlayarak araştırmaya ışık tutması bakımından sanat yapıtlarına yer verilmiştir. İklim aktivistlerinin eylemlerinin araştırmaya dahili seçtikleri eserler ve mekanlar üzerinde olmuştur. Bu eylemler ve protesto sanatının hedef aldığı hâlihazırdaki ortak sorunlar üzerinde düşüncelerin somutlaştırılması amaçlanmıştır. Araştırma literatür tarama yöntemleri kullanılarak paradigmalara yer verilmiştir.

Anahtar Kelimeler

Sanat, Aktivizm, Toplum, Politika

Protest Art and the Actions of Climate Activists Against Artwork

Meryem Cineviz

Sakarya University Faculty of Fine Arts Ceramics Glass Department

ORCID: 0000-0003-3606-9950 **E-Posta:** meryemcineviz@gmail.com

Abstract

Art has had a strong impact on the change of cultural, social and political fields from past to present. In this research, starting from the starting point of protest art, examples of artworks are given to shed light on the research. The actions of climate activists were included in the research on the works and places they chose. It is aimed to concretize the thoughts on the current common problems targeted by these actions and protest art. Paradigms were included in the research by using literature review methods.

Keywords

Art, Activism, Society, Politics

Yapay Zekadan Sonra Sanatçının Yeni Konumu

Halil İbrahim Kaya

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Resim Yüksek Lisans Programı

ORCID: 0009-0000-0287-7410 **E-Posta:** hllibrhmkky2@gmail.com

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Osman Odabaş

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü

ORCID: 0000-0001-9682-0078 **E-Posta:** osman.odabas@kocaeli.edu.tr

Özet

Yapay zekâ temelli sanat üretiminin yaygınlaşmasıyla birlikte sanatçının yaratıcı özne olarak taşıdığı geleneksel konum sorgulanmaya başlanmıştır. Özellikle DALL-E, Midjourney ve DeepArt gibi sistemlerin orijinal eser üretip bu eserleri ticarileştirmesi, sanatçının otoritesi ve özgünlük anlayışını yeniden tartışmaya açmıştır. 2018’de Christie’s müzayede evinde yapay zekâ tarafından üretilen bir portrenin satışa sunulması bu dönüşümün simgesel bir eşiğidir.

Bu bildiride, yapay zekânın bir araç mı, yoksa yaratıcı mı olduğu sorusu üzerinden sanatçının çağdaş konumu incelenecektir. Benjamin’in “mekanik yeniden üretim” kuramı çerçevesinde, algoritmik üretimin sanatçıyı konumlandığı yeni yerini ve etkileri tartışılacaktır. Sanatçının artık sadece yaratıcı değil, aynı zamanda seçici, küratör ve sistem tasarımcısı rolünü üstlendiği; özgünlük, süreç, niyet ve ifade gibi kavramların bu bağlamda yeniden tanımlandığı irdelenecektir.

Anahtar Kelimeler

Yapay Zekâ, Sanatçı Kimliği, Algoritmik Estetik, Özgünlük, Dijital Sanat

The Artist's Repositioning in the Age of Artificial Intelligence

Halil İbrahim Kaya

Kocaeli University Institute of Social Sciences Painting Master's Program

ORCID: 0009-0000-0287-7410 **E-Posta:** hllibrhmkky2@gmail.com

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Osman Odabaş

Kocaeli University Fine Arts Faculty Painting Department

ORCID: 0000-0001-9682-0078 **E-Posta:** osman.odabas@kocaeli.edu.tr

Abstract

The growing prevalence of AI-based art production has brought the traditional role of the artist as a creative subject into question. Systems such as DALL·E, Midjourney, and DeepArt—capable of generating original artworks and commercializing them—have challenged established notions of artistic authority and originality. A symbolic turning point in this transformation was the auctioning of an AI-generated portrait at Christie's in 2018.

This paper explores the contemporary position of the artist through the question of whether artificial intelligence is merely a tool or a creative agent. Within the framework of Walter Benjamin's theory of "mechanical reproduction," it examines how algorithmic production redefines the artist's role and its broader implications. The artist is no longer solely a creator, but also a selector, curator, and system designer—prompting a redefinition of key concepts such as originality, process, intention, and expression in this new context.

Keywords

Artificial Intelligence, Artistic Identity, Algorithmic Aesthetics, Originality, Digital Art

Geleneksel'den Çağdaş Türk Tiyatrosu'na “Öteki”nin Temsili

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Tamer Temel

Atatürk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sahne Sanatları Bölümü

ORCID: 0000-0002-7947-0245 **E-Posta:** tamertemel38@gmail.com

Özet

Bu çalışmada, Türk Tiyatrosu'ndaki “öteki” kavramının tarihsel gelişimini ve çağdaş tiyatrodaki nasıl temsil edildiğini incelemektedir. Özellikle, geleneksel Türk Tiyatrosu'ndan Çağdaş Türk Tiyatrosu'na geçişte, “öteki”nin toplumsal, kültürel ve bireysel boyutlardaki yansıması ele alınmaktadır.

Geleneksel Türk Tiyatrosu'nda, “öteki” figürü genellikle halk hikayeleri, kukla gösterileri ve meddah gibi performans türlerinde bir karşıtlık ve farklılık olarak temsil edilmiştir. Bu dönemde “öteki”, genellikle toplum dışındaki figürler aracılığıyla betimlenmiş, toplumsal normlara ve değerlere zıt bir figür olarak sahneye konulmuştur. Ancak bu temsiller genellikle sabit kalıplara dayanır ve genellikle sosyal yapıyı yansıtmak yerine, halkın eğlencesine yönelik bir eğilim sergiler.

20. yüzyılın ortalarından itibaren çağdaş Türk tiyatrosunda “öteki” figürünün daha çok bireysel ve toplumsal bir eleştiri unsuru olarak sahneye çıkmaya başladığı gözlemlenmektedir. Özellikle 1960'lı yıllardan itibaren, toplumsal yapıyı eleştiren oyunlar, “öteki”yi bir yabancı figürü değil, toplumun içinde yer alan ve dışlanan, ötekileştirilen bireyler olarak sunmuştur.

Çağdaş Türk tiyatrosunda, “öteki”nin temsili artık sadece dışsal bir farktan ziyade, bireyin içsel dünyası, kimlik arayışı ve varoluşsal yalnızlık gibi kavramlarla da ilişkilendirilmiştir. 1980'ler sonrası dönemde postmodern akımların etkisiyle, “öteki” daha soyut bir kavram olarak, toplumsal cinsiyet, etnik kimlik, sınıf farkları gibi boyutlarda ele alınmaya başlanmıştır.

Öteki'nin temsili, yalnızca tiyatro sahnesinde değil, toplumsal yapının ve bireysel kimliğin bir yansıması olarak önem kazanır. Türk Tiyatrosu, “öteki”yi toplumun normlarına karşı bir eleştiri aracı olarak kullanmış ve “öteki” üzerinden, dışlanmış grupların sesi olmuştur. Ayrıca, bu figür, Türk toplumunun modernleşme sürecindeki çelişkileri ve karmaşaları da gözler önüne serer.

Anahtar Kelimeler

Geleneksel, Çağdaş, Türk Tiyatrosu, Öteki

Representation of the “Other” from Traditional to Contemporary Turkish Theatre

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Tamer Temel

Atatürk University Faculty of Fine Arts Performing Arts Department

ORCID: 0000-0002-7947-0245 **E-Posta:** tamertemel38@gmail.com

Abstract

This study examines the historical development of the concept of the “other” in Turkish Theatre and how it is represented in contemporary theatre. In particular, the reflection of the “other” in social, cultural and individual dimensions in the transition from traditional Turkish Theatre to Contemporary Turkish Theatre is discussed.

In traditional Turkish Theatre, the figure of the “other” was generally represented as an opposition and difference in performance genres such as folk tales, puppet shows and storytellers. During this period, the “other” was usually depicted through figures outside society and was staged as a figure contrary to social norms and values. However, these representations were usually based on fixed patterns and generally tended to be aimed at public entertainment rather than reflecting the social structure.

It is observed that from the mid-20th century onwards, the figure of the “other” began to appear on stage in contemporary Turkish theatre as an element of individual and social criticism. Especially from the 1960s onwards, plays criticizing the social structure presented the “other” not as a foreign figure but as individuals within society who were excluded and marginalized.

In contemporary Turkish theatre, the representation of the “other” is no longer just an external difference, but is also associated with concepts such as the individual’s inner world, identity search and existential loneliness. In the post-1980s period, with the influence of postmodern movements, the “other” began to be addressed as a more abstract concept, in dimensions such as gender, ethnic identity and class differences.

The representation of the other gains importance not only on the theatre stage, but also as a reflection of the social structure and individual identity. Turkish Theatre has used the “other” as a means of criticism against the norms of society and has become the voice of excluded groups through the “other”. In addition, this figure reveals the contradictions and complexities in the modernization process of Turkish society.

Keywords

Traditional, Contemporary, Turkish Theatre, Other

Kahkahanın İsyanı: Dario Fo Tiyatrosuna Karnavalesk Bir Yaklaşım

Öğr. Gör. Dr. (Lect. Dr.) Erdoğan Gögebakan

Atatürk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sahne Sanatları Bölümü

ORCID: 0000-0001-9763-180X **E-Posta:** e.gogebakan@atauni.edu.tr

Özet

This study examines the historical development of the concept of the “other” in Turkish Theatre and how it is represented in contemporary theatre. In particular, the reflection of the “other” in social, cultural and individual dimensions in the transition from traditional Turkish Theatre to Contemporary Turkish Theatre is discussed.

In traditional Turkish Theatre, the figure of the “other” was generally represented as an opposition and difference in performance genres such as folk tales, puppet shows and storytellers. During this period, the “other” was usually depicted through figures outside society and was staged as a figure contrary to social norms and values. However, these representations were usually based on fixed patterns and generally tended to be aimed at public entertainment rather than reflecting the social structure.

It is observed that from the mid-20th century onwards, the figure of the “other” began to appear on stage in contemporary Turkish theatre as an element of individual and social criticism. Especially from the 1960s onwards, plays criticizing the social structure presented the “other” not as a foreign figure but as individuals within society who were excluded and marginalized.

In contemporary Turkish theatre, the representation of the “other” is no longer just an external difference, but is also associated with concepts such as the individual’s inner world, identity search and existential loneliness. In the post-1980s period, with the influence of postmodern movements, the “other” began to be addressed as a more abstract concept, in dimensions such as gender, ethnic identity and class differences.

The representation of the other gains importance not only on the theatre stage, but also as a reflection of the social structure and individual identity. Turkish Theatre has used the “other” as a means of criticism against the norms of society and has become the voice of excluded groups through the “other”. In addition, this figure reveals the contradictions and complexities in the modernization process of Turkish society.

Anahtar Kelimeler

Grotesk, Karnavalesk, Politik Tiyatro, Dario Fo, Mizah, Direniş

The Rebellion of Laughter: A Carnavalesque Approach to Dario Fo's Theatre

Öğr. Gör. Dr. (Lect. Dr.) Erdoğan Gögebakan

Atatürk University Faculty of Fine Arts Performing Arts Department

ORCID: 0000-0001-9763-180X **E-Posta:** e.gogebakan@atauni.edu.tr

Abstract

Dario Fo's theatre does not merely present a narrative on stage; it constructs a political arena that exposes power structures and grotesquely transforms the language and image of authority. In his theatrical universe, traditional narrative forms are dismantled, the seriousness of the serious is subverted, and the stage becomes a "counter-space" where systems of oppression are made visible. Fo's aesthetic language resonates with Mihail Bakhtin's concept of the "carnavalesque": a realm in which social hierarchies are suspended, bodily boundaries are stretched, and masks, exaggerated gestures, and bodily distortions dominate. This carnivalesque space is not merely one of parody; it operates as a field of freedom where questioning, resistance, and imagination circulate freely.

In Fo's major plays—such as *Accidental Death of an Anarchist*, *Can't Pay? Won't Pay!*, and *The Face of the Faceless*—the grotesque functions not merely as a stylistic choice but also as an ideological tool. Deformed characters, distorted bodies, absurd spaces, and constantly shifting identities expose both the artificiality of social roles and the discursive impositions of authority. In this sense, the grotesque is not merely in service of humor; it operates as a strategy of destruction: it disrupts fixed meanings, distorts norms, and unsettles the audience's perception.

Fo's humor is far from simple entertainment or satire. It evokes not passive laughter but active interrogation, reshaping how the audience positions itself. This transformation aims not only at individual awareness but at sparking a collective leap in consciousness. Viewing the grotesque and carnivalesque through this lens allows for a deeper understanding of the revolutionary potential of Fo's theatre. His stage becomes not only a space of representation but also one of resistance and opposition. This study explores how grotesque aesthetics and the carnivalesque structure in Dario Fo's theatre function as tools of political critique and resistance.

Keywords

Grotesque, Carnavalesque, Political Theatre, Dario Fo, Humor, Resistance

Yaşamın Görünmez Sahnesi: Kişisel Mekânlarda Dramatik Estetik ve Senografik Mekan

Öğr. Gör. Dr. (Lect. Dr.) Selim Cinisli

Atatürk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sahne Sanatları Bölümü

ORCID: 0000-0002-0807-2231 **E-Posta:** selimcinisli@hotmail.com

Zehra Mete

Atatürk Üniversitesi Mimarlık ve Tasarım Fakültesi İç Mimarlık Bölümü Lisans Programı

ORCID: 0009-0007-4172-7192 **E-Posta:** zehraamete@icloud.com

Özet

Tiyatro sanatının temel taşlarından biri olan senografi, bir sahne dekorasyonu olmanın ötesinde mekânın duysal ve algısal derinliğini şekillendiren bir disiplindir. Sahne tasarımından ayırık bir kavram olarak Senografi, mekânı bir anlatı unsuru olarak kullanmayı ve izleyicide güçlü duygusal tepkiler uyandırmayı amaçlar. Senografi tiyatro sahnesinin ötesine geçerek günümüzde iç mimarlık ve mimarlık disiplinlerinde de etkili bir tasarım aracı haline gelmiştir. Özellikle son yıllarda, konut ve kişisel alanların tasarımında dramatik atmosfer yaratımı, kullanıcıların mekânsal deneyimini dönüştürmek amacıyla yaygınlaşan bir yaklaşım olarak dikkat çekmektedir.

Bu çalışma, dramatik atmosferlerin konut ölçeğinde nasıl yaratılabileceğini ve bunun bireyin psikolojik ve duygusal deneyimine nasıl katkı sağladığını incelemektedir. Dramatik atmosferler; ışık, renk, malzeme, hacim ve mekânsal kurgunun bilinçli ve bütüncül bir şekilde kullanımıyla sıradan iç mekânları sahneye dönüştürerek, mekânın deneyimsel boyutunu derinleştiren güçlü araçlardır. Özellikle kişisel alanlarda bu yaklaşım, kullanıcının kimliği, anıları ve duygusal ihtiyaçlarının bir yansıması olarak önemli bir tasarım stratejisi haline gelmektedir. Konutların sadece bir barınma alanı değil, aynı zamanda kişisel bir sahne ve aidiyet duygusunun pekiştirildiği bir deneyim mekânı olması gerektiği vurgulanmaktadır.

Sonuç olarak bu çalışma, tiyatro sanatının temel bileşenlerinden biri olan senografi kavramını iç mekân tasarımına uyarlayarak, mekânın yalnızca işlevsel değil; duysal ve algısal boyutlarıyla da nasıl anlam kazandığını irdelemektedir. Bu çalışma mimari mekanların bireysel kimlik, duygusal gereksinim ve estetik talepleri karşılayan çok katmanlı sahneler olarak yeniden ele alınması gerektiğini öne sürmekte; dramatik atmosfer yaratımının iç mekân deneyimini zenginleştiren ve anlatım gücünü pekiştiren etkili bir araç olduğunu vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler

Senografi, İç Mimarlık, Tasarım, Mekan

The Invisible Stage of Life: Dramatic Aesthetics and Scenographic Space in Personal Environments

Öğr. Gör. Dr. (Lect. Dr.) Selim Cinisli

Atatürk University Faculty of Fine Arts Performing Arts Department

ORCID: 0000-0002-0807-2231 **E-Posta:** selimcinisli@hotmail.com

Zehra Mete

Ataturk University Faculty of Architecture and Design, Department of Interior Architecture,
Undergraduate Program

ORCID: 0009-0007-4172-7192 **E-Posta:** zehraamete@icloud.com

Abstract

Scenography, one of the fundamental pillars of theatre art, is more than mere stage decoration; it is a discipline that shapes the sensory and perceptual depth of space. As a concept distinct from stage design, scenography aims to use space as a narrative element and to evoke strong emotional responses in the audience. Extending beyond the theatre stage, scenography has increasingly become an influential design tool in the fields of interior architecture and architecture today. In recent years, the creation of dramatic atmospheres in the design of residential and personal spaces has emerged as a growing approach aimed at transforming users' spatial experiences.

This study examines how dramatic atmospheres can be created at the residential scale and explores their contributions to the psychological and emotional experiences of individuals. Through the deliberate and integrated use of light, color, material, volume, and spatial composition, dramatic atmospheres serve as powerful tools that transform ordinary interiors into theatrical stages, enriching the experiential dimension of space. Especially in personal spaces, this approach becomes a significant design strategy that reflects the user's identity, memories, and emotional needs. It emphasizes that homes should not merely be shelters but also personal stages and spaces of experience that reinforce a sense of belonging.

In conclusion, this study adapts the concept of scenography—one of the core components of theatre art—into interior space design, investigating how spaces gain meaning not only functionally but also through their sensory and perceptual dimensions. It suggests that architectural spaces should be reconsidered as multi-layered stages that respond to individual identity, emotional needs, and aesthetic demands, highlighting dramatic atmosphere creation as an effective tool for enriching spatial experience and enhancing narrative strength.

Keywords

Scenography, Interior Architecture, Design, Space

Tiyatroda Kitle Yönetimi ve İktidar

Arş. Gör. Dr. (Assist. Dr.) Cem İçyar

Atatürk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sahne Sanatları Bölümü

ORCID: 0000-0001-9996-1589 **E-Posta:** cemmabel@hotmail.com

Özet

Tiyatro, tarih boyunca iktidarın kitleleri yönlendirme aracı olarak işlev görmüştür. Antik Yunan Tragedyalarından modern dönem oyunlarına kadar sahne, yalnızca bir sanat alanı değil, aynı zamanda toplumsal iktidarın meşrulaştırıldığı ve zaman zaman sorgulandığı bir alandır. Bu çalışma, tiyatronun kitle yönetimi ve iktidar ilişkisini nasıl şekillendirdiğini analiz etmeyi amaçlamaktadır.

“Kitle” kavramı, kısaca, kalabalık, yığın anlamında kullanılır. Basit anlamıyla, Kitle: ırkları, meslekleri, cinsiyetleri ve kendilerini bir araya toplayan, rastgele bir bireyler topluluğunu ifade eder. Bununla birlikte Frankfurt Okulu’na göre ise; kitle bir kalabalık ya da yığın değil; toplumsal üretim ilişkileri içinde maddi çelişkiler yaşayan, bu çelişkiler aracılığıyla bilinç kazanabilecek bir toplumsal güçtür.

Aslında “Kitle” kavramı 1760 yıllarında Sanayi Devrimi ile adı konulmuş bir kavramdır. Bununla birlikte bu kavramın geçmişte izlerini görmek ve toplumsal bir hareket olarak gözlemlemekteyiz.

Antik Yunan Tragedyalarında “katharsis” kavramı, seyircinin duygusal arınma süreci üzerinden toplumsal düzenin yeniden üretilmesine hizmet eder. Örneğin, devlet destekli Tragedya yarışmaları ve gösterimleri, politik mesajları estetik bir forma dönüştürerek kitleleri yönetme aracı olarak kullanılmıştır. Benzer şekilde, Orta Çağ’daki Dinsel Temsiller ve Rönesans’taki Saray Tiyatroları, iktidarın ideolojisini halka aktarmada bir araç görevi üstlenmiştir.

Modern dönemde ise tiyatro, iktidarın yanı sıra direnişin de mekânı haline gelmiştir. Brecht’in epik tiyatrosu, seyirciyi pasif bir alıcı olmaktan çıkarıp eleştirel düşünmeye teşvik ederek iktidarın kitle yönetim stratejilerini bozmayı hedefler. Augusto Boal’in “Ezilenlerin Tiyatrosu” ise doğrudan seyirciyi eyleme geçirerek iktidar mekanizmalarını tartışmaya açar.

Sonuç olarak, tiyatronun kitleleri yönlendirmedeki rolünün, iktidarın sanat üzerindeki etkisiyle şekillendiği ve aynı zamanda bu etkiye direnebilecek bir potansiyel taşıdığı ortaya konulacaktır.

Anahtar Kelimeler

Tiyatro, İktidar, Kitle, Kitle Yönetimi, Katharsis, Epik Tiyatro.

Mass Management and Power in Theatre

Arş. Gör. Dr. (Assist. Dr.) Cem İçyar

Atatürk University Faculty of Fine Arts Performing Arts Department

ORCID: 0000-0001-9996-1589 **E-Posta:** cemmabel@hotmail.com

Abstract

Throughout history, theater has functioned as a mechanism for power to direct masses. From Ancient Greek tragedies to contemporary plays, the stage has served not merely as an artistic domain but simultaneously as a space where societal power is both legitimized and periodically challenged. This study aims to examine how theater shapes the relationship between mass management and structures of power.

The concept of the “mass” fundamentally denotes a crowd or multitude. In its most basic sense, it refers to an arbitrary collection of individuals, irrespective of race, profession, gender, or the circumstantial factors that bring them together. However, according to the Frankfurt School’s Marxist interpretation, the mass constitutes not simply a crowd or aggregation, but rather a social force that experiences material contradictions within production relations - a collective capable of developing consciousness through these contradictions.

While the formal conceptualization of “mass” emerged during the Industrial Revolution circa 1760, we can trace its antecedents in earlier social movements.

In Ancient Greek tragedy, the concept of “catharsis” served to reproduce social order through the audience’s emotional purification. State-sponsored tragic competitions and performances, for instance, were employed as instruments of mass management, transforming political messages into aesthetic forms. Similarly, medieval religious dramas and Renaissance court theaters functioned as vehicles for transmitting ideological power to the populace.

In the modern era, theater has evolved into both a space of power and resistance. Brecht’s epic theater sought to subvert power’s mass management strategies by transforming spectators from passive recipients into critical thinkers. Augusto Boal’s “Theatre of the Oppressed” directly engages audiences in action, facilitating critical examination of power mechanisms.

In conclusion, this study demonstrates that theater’s role in mass guidance is shaped by power’s influence over artistic expression, while simultaneously containing the potential to resist such influence.

Keywords

Theater, Power, Mass, Mass Management, Catharsis, Epic Theater

İsviçre Stiline Başkaldırı: Niklaus Troxler'in Tipografik Tasarımında Yenilikçi Yaklaşım

Dr. İhsan Tahir Erdal

Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Tasarımı Bölümü

ORCID: 0000-0001-7698-1843 **E-Posta:** erdaltahir@gmail.com

Özet

İsviçre stili grafik tasarımı, 1950'li yıllarda ortaya çıkan ve minimalizm, işlevsellik ve sistematik bir yaklaşım ile karakterize edilen bir akımdır. Modern grafik tasarımın gelişiminde önemli bir dönüm noktası olmuştur. Tipografi, grid sistemi, minimalizm ve renk kullanımı gibi yenilikler, tasarımın genel estetiği ile modern grafik tasarımın temel prensiplerini şekillendirmiştir. Bu akım, günümüzde hala birçok tasarımcıya ilham vermekte ve tasarım eğitimi müfredatlarında önemli bir yer tutmaktadır. İsviçre grafik tasarımı, iletişim tasarımında uluslararası bir dil oluşturmuş ve tasarımın evriminde kalıcı bir etki bırakmıştır.

Niklaus Troxler, İsviçre stili tipografik posterler geleneğinden bir sanatçıdır. Ancak, Troxler, tipografik tasarımı sanatın bir parçası olarak gören ve onu sıradan bir iletişim aracı olarak değil, estetik bir deneyim olarak yorumlayan bir tasarımcıdır. Başlangıçta Troxler'in eserleri, İsviçre stilinin özelliklerini taşıırken, kariyerinin ilerleyen evrelerinde oldukça büyük farklılıklar göstermektedir.

Tipografiyi sanatsal bir biçimde canlandıran ve deneysel bir yaklaşımla yeniden yorumlayan Niklaus Troxler'in tipografik yaklaşımı, geleneksel grafik tasarım kurallarının dışına çıkarak özgün ve yenilikçi bir deneyim sunmaktadır. Deneysel tipografi, hareket, renk kullanımı ve sanatsal bir vizyon ile Troxler, sadece görsel bir iletişim değil, aynı zamanda estetik bir etkileşim alanı yaratmaktadır. Tasarımları, izleyicilere düşündürücü ve etkileyici bir deneyim yaşatma amacını gütmektedir. Bu yönü, onu hem çağdaş grafik tasarımcılardan hem de İsviçre stilinden ayıran önemli bir özelliktir. Bu inceleme Troxler'in tipografik poster tasarımlarıyla sınırlandırılmıştır.

Her iki yaklaşım da grafik tasarımın evriminde önemli bir yere sahiptir fakat epik ve estetik bakış açılarında belirgin farklılıklar göstermektedir.

Çalışma kapsamında, İsviçre stili grafik tasarımı ve Troxler'in eserlerinin tipografik özellikleri arasındaki farka odaklanarak, her iki yaklaşımın karakteristik unsurları incelenmiştir.

Anahtar Kelimeler

İsviçre Stili, Niklaus Troxler, Tipografi, Poster tasarımı.

Rebel Against Swiss Style: Innovative Approach to Niklaus Troxler's Typographic Design

Dr. İhsan Tahir Erdal

Kocaeli University, Faculty of Fine Arts, Department of Graphic Design

ORCID: 0000-0001-7698-1843 **E-Posta:** erdaltahir@gmail.com

Abstract

Swiss style graphic design is a movement that emerged in the 1950s and is characterized by minimalism, functionality and a systematic approach. It was an important turning point in the development of modern graphic design. Innovations such as typography, grid system, minimalism and use of color shaped the general aesthetics of design and the basic principles of modern graphic design. This movement still inspires many designers today and has an important place in design education curricula. Swiss graphic design has created an international language in communication design and has left a lasting impact on the evolution of design.

Niklaus Troxler is an artist from the tradition of Swiss style typographic posters. However, Troxler is a designer who sees typographic design as part of art and interprets it as an aesthetic experience rather than an ordinary means of communication. While Troxler's works initially bear the characteristics of the Swiss style, they show quite significant differences in the later stages of his career. By artistically reviving typography and reinterpreting it with an experimental approach, Niklaus Troxler's typographic approach offers an original and innovative experience by going beyond traditional graphic design rules. With experimental typography, movement, use of color and an artistic vision, Troxler creates not only visual communication but also an aesthetic interaction area. His designs aim to provide viewers with a thought-provoking and impressive experience. This aspect is an important feature that distinguishes him from both contemporary graphic designers and the Swiss style. This review is limited to Troxler's typographic poster designs.

Both approaches have an important place in the evolution of graphic design, but they show significant differences in their epic and aesthetic perspectives.

In the scope of the study, the characteristic elements of both approaches are examined by focusing on the difference between the typographic features of Swiss style graphic design and Troxler's works.

Keywords

Swiss style, Niklaus Troxler, Typography, Poster design.

Sanat Eğitiminin Bireysel ve Toplumsal Gelişime Katkısı

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Hatice Nilüfer Süzen

Pamukkale Üniversitesi Eğitim Fakültesi Güzel Sanatlar Eğitimi Bölümü

ORCID: 0000-0002-2020-5551 **E-Posta:** hsuzen@pau.edu.tr

Özet

Sanat, bireylerin kendilerini ifade etme biçimlerini, kültürel normları sorgulama yollarını ve farklı toplumsal katmanlar arasında etkileşim kurma imkanlarını yansıtırken, aynı zamanda bu ilişkilere karşılıklı olarak şekil vermektedir. Bu nedenle, sanat eserleri yalnızca bireysel duyguları veya duygusal tepkileri değil, aynı zamanda toplumsal durumları, tarihsel olayları ve kültürel değişimleri yansıtan birer toplumsal bellek işlevi görmektedir. Sanat, dil, biçim, malzeme ve ifade yoluyla insan deneyimini yorumlama aracı olarak sürekli değişen ve gelişen bir niteliğe sahiptir. Bu yönüyle, toplumsal kimliklerin, kolektif hafızanın ve kültürel mirasın yeniden inşasında da belirleyici bir rol üstlenir. Bireylerin ve grupların kimlikleri, sanat aracılığıyla belirli bir bağlamda ifade bulur. Özellikle kültürel kimliklerin inşasında sanatın önemli bir rolü vardır.

Sanat eğitimi, bireylerin kişisel gelişimini sağlarken aynı zamanda toplumsal bağların güçlenmesine, kültürel kimliğin korunmasına ve toplumsal değişimin teşvik edilmesine büyük katkıda bulunur. Bu nedenle sanat eğitimi hem bireysel hem de toplumsal düzeyde önemli bir araç olarak görülmektedir. Sanat eğitimi, bireylerin duygularını ifade etmelerine ve duygusal zekalarını geliştirmelerine yardımcı olur. Sanat yoluyla bireyler, hislerini anlamak ve başkalarına iletme konusunda daha yetkin hale gelir. Bireylerin kültürel çeşitliliği anlamalarını ve takdir etmelerini sağlar. Bu, bireylerin kimliklerini keşfetmelerine ve toplumlarına karşı duyarlılık geliştirmelerine yardımcı olur. Ayrıca, sanat eğitimi, kültürel mirasın korunmasına ve gelecek nesillere aktarılmasına yardımcı olur. Kültürel kimliğin güçlenmesine, geleneksel sanat formlarının öğrenilmesi ve uygulanması ve kolektif hafıza oluşturulmasına katkı sağlamaktadır. Sanat eğitimiyle, toplumun farklı kesimlerden gelen bireyler arasında fırsat eşitliği sağlanır. Bu bağlamda, sanat, sosyal sınıf, cinsiyet veya etnik köken ayrımı olmaksızın herkesin erişebileceği bir alan sunar. Sanat ve sanat eğitimiyle, toplumsal sorunlara eleştirel bir bakış açısı kazandırılır. Bu, bireylerin toplumsal değişim için düşünceleri ve katkıda bulunmaları açısından önemlidir. Bu araştırmaya kapsamında sanatın ve sanat eğitiminin bireysel ve toplumsal katkısı tartışılacaktır.

Anahtar Kelimeler

Sanat, Sanat Eğitimi, Toplum, Sanatın Sosyolojik Boyutu

The Contribution of Art Education to Individual and Societal Development

Doç. Dr. (Assoc. Prof.) Hatice Nilüfer Süzen

Pamukkale University Faculty of Education Department of Fine Arts Education

ORCID: 0000-0002-2020-5551 **E-Posta:** hsuzen@pau.edu.tr

Abstract

Art reflects the ways individuals express themselves, the ways they question cultural norms, and the opportunities for interaction between different social layers, while at the same time mutually shaping these relationships. Therefore, works of art serve as social memory, reflecting not only individual feelings or emotional reactions, but also social situations, historical events, and cultural changes. Art has a constantly changing and evolving quality as a means of interpreting human experience through language, form, material, and expression.

In this respect, it also plays a decisive role in the reconstruction of social identities, collective memory and cultural heritage. The identities of individuals and groups find expression in a specific context through art. Art has an important role in the construction of cultural identities in particular. While art education ensures the personal development of individuals, it also contributes greatly to the strengthening of social ties, the preservation of cultural identity and the promotion of social change. For this reason, art education is seen as an important tool both at the individual and social level.

Art education helps individuals express their feelings and develop their emotional intelligence. Through art, individuals become more competent in understanding and communicating their feelings to others. It enables individuals to understand and appreciate cultural diversity. This helps individuals discover their identities and develop sensitivity towards their society. In addition, art education helps preserve cultural heritage and pass it on to future generations. It contributes to the strengthening of cultural identity, learning and practicing traditional art forms, and the creation of collective memory. With art education, equal opportunities are provided among individuals from different segments of society.

In this context, art offers a field that everyone can access regardless of social class, gender or ethnicity. Art and art education provide a critical perspective on social problems. This is important for individuals to think and contribute to social change. Within the scope of this research, the individual and social contributions of art and art education will be discussed.

Keywords

Art, Art Education, Society, Sociological Dimension of Art

Documenta Onbeş: İş Birliği ve Sanatsal Sürdürülebilirliğin Bir Örneği

Dr. Pınar Üner Yılmaz

Bağımsız Araştırmacı

ORCID: 0000-0002-0719-0877 **E-Posta:** pinaruner@gmail.com

Özet

18 Haziran 2022’de Almanya’nın Kassel kentinde açılan Documenta Onbeş, küratöryel yaklaşımı, sergileme biçimi, mekân kullanımı, kavramsal çerçevesi ve yol açtığı sosyal-siyasal tartışmalarla birlikte, periyodik sergilerin tarihine damga vuran bir etkinlik olmuştur. Bu çalışmada, Endonezyalı sanat kolektifi Ruangrupa’nın lumbung kavramı etrafında şekillendirdiği katılımcı modelin yenilikleri, sergi boyunca öne çıkan örnek uygulamalar ve bu yapının karşılaştığı eleştiriler tartışılmaktadır.

Anahtar Kelimeler

Documenta, Ruangrupa, lumbung, küratöryel model, katılımcı sanat

Documenta Fifteen: An Example of Collaboration and Artistic Sustainability

Dr. Pinar Üner Yılmaz

Independent Researcher

ORCID: 0000-0002-0719-0877 **E-Posta:** pinaruner@gmail.com

Abstract

Opened on June 18, 2022, in Kassel, Germany, Documenta Fifteen became one of the most memorable periodic exhibitions in recent history with its curatorial model, display strategies, use of space, conceptual framework, and the socio-political debates it provoked. This paper discusses the innovations brought by the Indonesian art collective Ruangrupa through the “lumbung” concept, highlights exemplary practices observed during the exhibition, and evaluates the criticisms directed at this collective approach.

Keywords

Documenta Fifteen, Ruangrupa, lumbung, curatorial model, participatory art

Temel Oyunculuk Eğitime Yönelik Bir Öneri: Performatif Pedagoji

Dr. Ece Çelikçapa Özınan

Halıç Üniversitesi Tiyatro Bölümü

ORCID: 0000-0002-3911-7148 **E-Posta:** tiyatromline@gmail.com

Özet

Eğitimde öğrenci ve öğretmen arasında kurulması hedeflenen sağlıklı iletişim, her eğitim alanında olduğu gibi oyunculuk eğitiminde de büyük önem taşımaktadır. Genel olarak eğitimde pedagojik açıdan ailede babanın, okulda ise öğretmenin rolüne indirgenen geleneksel yöntemlerin kullanıldığı görülmektedir. Geleneksel pedagojiye karşıt görüşte olan ve daha demokratik bir ilişki hayal eden eleştirel pedagoji yaklaşımında ise öğretmen ile öğrenci arasında diyalog kurulması önceliklerden biri haline gelmiştir. Eleştirel pedagojide öğretmen yalnızca öğretene değil, öğrenciyle kurduğu diyalog aracılığıyla kendisi de öğrenen birine dönüşmüştür. Bu bakımdan performans çalışmaları ise, toplumun baskı mekanizmalarının uygulandığı ırk, sınıfsal ayrım, cinsiyet gibi konularla öğretmen ve öğrencinin yüzleşmesini sağlayan eleştirel pedagoji örnekleri olarak kullanılmaktadır. Performatif pedagoji, özellikle performansla dayalı eğitim sürecinde kendisine yer edinen ve performansı sosyolojik bir araştırma metodu haline getiren bir alandır. Performatif pedagojide öğretmen ve öğrenci, eğitimin malzemesi olan materyaller üzerine düşünmeye, tartışmaya ve birlikte onları yeniden düzenlemeye teşvik edilmektedir. Bu çalışmada eğitimde performatif pedagoji yaklaşımına değinilecek ve temel oyunculuk eğitiminde uygulanma olasılıkları üzerinde durulacaktır.

Anahtar Kelimeler

Pedagoji, Oyunculuk, Eleştirel Pedagoji, Performatif Pedagoji

A Proposal For Basic Acting Education: Performative Pedagogy

Dr. Ece Çelikçapa Özınan

Halic University Theatre Department

ORCID: 0000-0002-3911-7148 **E-Posta:** tiyatromline@gmail.com

Abstract

The healthy communication that is aimed to be established between the student and the teacher in education is of great importance in acting education, as in every field of education. In general, it is seen that traditional methods are used in education, which are reduced to the role of the father in the family and the teacher in the school from a pedagogical perspective. In the critical pedagogy approach, which opposes traditional pedagogy and envisions a more democratic relationship, establishing a dialogue between the teacher and the student has become one of the priorities. In critical pedagogy, the teacher is not only a teacher, but also a learner through the dialogue he establishes with the student. In this respect, performance studies are used as examples of critical pedagogy that enable teachers and students to confront issues such as race, class distinction, and gender, where the oppressive mechanisms of society are applied. Performative pedagogy is a field that has found a place for itself especially in the performance-based education process and has transformed performance into a sociological research method. In performative pedagogy, the teacher and the student are encouraged to think about, discuss, and reorganize the materials that are the material of education together. In this study, the performative pedagogy approach in education will be discussed and the possibilities of its application in basic acting education will be emphasized.

Keywords

Pedagogy, Acting, Critical Pedagogy, Performative Pedagogy

Avatar ve Avatar Su Yolunda Filmlerinde Görsel Efektlerin Karşılaştırılması

Rahile Mahmudova

Kocaeli Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Görsel İletişim Tasarımı ve Reklamcılık Programı

ORCID: 0000-0003-1922-5130 **E-Posta:** mahmudovarahile41@gmail.com

Prof. Dr. İsmail Keskin

Kocaeli Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Grafik Tasarımı Bölümü

ORCID: 0000-0003-1922-5130 **E-Posta:** keskin.ism@gmail.com

Özet

Görsel efektler (VFX), gerçek dünyada mümkün olmayan ya da zorlu olan görüntülerin dijital yöntemlerle yaratılmasıdır. Sinemada, bu efektler sayesinde fantastik dünyalar, özel sahneler ve hayal gücüne dayalı öğeler izleyicilere sunulur. Computer-Generated Imagery (CGI), hareket yakalama (motion capture) ve animasyon gibi teknikler kullanılarak görsel efektler, sinemanın anlatım gücünü artırır ve izleyiciye daha etkileyici deneyimler yaşatır. Bu çalışma, James Cameron'ın yönetmenliğini üstlendiği Avatar (2009) ve Avatar: Su Yolu (2022) filmleri aracılığıyla, görsel efektlerin teknolojik gelişimini ve sinemadaki dönüşümünü incelemektedir. 2009 yapımı Avatar, sinema dünyasında görsel efektlerin, sinemanın dijital dönüşümüne öncülük etmiştir. CGI ve hareket yakalama teknolojilerinin birleşimiyle gerçekçilik açısından devrim yaratmış, sanal dünyalarla gerçek dünyalar arasındaki sınırları neredeyse ortadan kaldırmıştır. Sinemada görsel efektlerin çığır açan bir dönüm noktasıdır. CGI ve hareket yakalama teknolojilerini birleştirerek, gerçekçilik anlamında devrim yaratmış ve Pandora gezegeninin görsel tasarımıyla sinema izleyicilerine yenilikçi bir deneyim sunmuştur. Avatar: Su Yolu, su altı çekimleri için özel olarak geliştirilen yeni hareket yakalama teknikleri, fotorealistik CGI, gelişmiş render teknolojileri ve ışıklandırma sistemleri ile bu başarıyı daha da ileriye taşımıştır. Özel hareket yakalama teknikleri, daha ileri düzeyde fotorealistik CGI ve gelişmiş ışıklandırma sistemleriyle görsel efektleri daha da ileriye taşımaktadır. Bu çalışma, her iki filmin teknolojik yeniliklerinin, anlatıma katkılarını, sinematografik dilin evrimini ve sinema estetiği üzerindeki etkilerini derinlemesine analiz etmektedir. Görsel efektlerin sadece teknik bir araç olmanın ötesine geçip, izleyicilere duygusal bir deneyim sunan bir sanat formuna dönüştüğünü tartışmaktadır. Yani Avatar serisi, teknolojinin sanatsal bir ifade biçimi olarak sinema diline yaptığı katkıları ve sektörün evrimindeki önemli rolünü vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler

Görsel Efektler, CGI, Hareket Yakalama, Sinema Teknolojisi, Dijital Dönüşüm, Avatar, Sinematografi, Sinema Estetiği

A Comparison of Visual Effects in the Films Avatar and Avatar: The Way of Water

Rahile Mahmudova

Kocaeli University, Institute of Social Sciences, Visual Communication Design and Advertising Program

ORCID: 0000-0003-1922-5130 **E-Posta:** mahmudovarahile41@gmail.com

Prof. Dr. İsmail Keskin

Kocaeli University, Faculty of Fine Arts, Department of Graphic Design

ORCID: 0000-0003-1922-5130 **E-Posta:** keskin.ism@gmail.com

Abstract

Visual effects (VFX) are the creation of images through digital methods that would be impossible or challenging to achieve in the real world. In cinema, these effects allow for the presentation of fantastical worlds, special scenes, and elements based on imagination. Using techniques such as Computer-Generated Imagery (CGI), motion capture, and animation, visual effects enhance the narrative power of cinema and offer audiences more immersive experiences. This study examines the technological evolution and transformation of visual effects in cinema through James Cameron's films Avatar (2009) and Avatar: The Way of Water (2022). The 2009 film Avatar pioneered the digital transformation of cinema through groundbreaking visual effects. By combining CGI and motion capture technologies, it revolutionized realism, nearly erasing the boundaries between virtual and real worlds. It marked a milestone in visual effects in cinema. Through its integration of CGI and motion capture, Avatar created a new level of realism and offered viewers an innovative experience with the visual design of the planet Pandora. Avatar: The Way of Water advanced this achievement further with newly developed motion capture techniques for underwater filming, photorealistic CGI, advanced rendering technologies, and sophisticated lighting systems. These new motion capture methods, high-level photorealistic CGI, and enhanced lighting systems took visual effects to an even higher level. This study provides an in-depth analysis of the technological innovations of both films, their contributions to narrative, the evolution of cinematographic language, and their impact on cinematic aesthetics. It argues that visual effects have transcended their role as a mere technical tool and have evolved into an art form that offers audiences an emotional experience. In this sense, the Avatar series highlights the contributions of technology as a means of artistic expression in cinematic language and its significant role in the evolution of the film industry.

Keywords

Visual Effects, CGI, Motion Capture, Cinema Technology, Digital Transformation, Avatar, Cinematography, Film Aesthetics